

Đồ mi đã héo, đêm chưa tàn

Contents

Đồ mi đã héo, đêm chưa tàn	2
1. Chương 01: Gặp Lại Sau Sáu Năm	2
2. Chương 02:bạc Thang Bên Bờ Sông	5
3. Chương 03:hạnh Phúc Mâu Thuần	7
4. Chương 04: Ma Quỷ Trong Lòng Thúc Giục Chết Độc Bộc Phát (phần 1)	10
5. Chương 05:ma Quỷ Trong Lòng Thúc Giục Chết Độc Bộc Phát (phần Cuối)	13
6. Chương 06:trò Chơi Theo Dõi	16
7. Chương 07:ai Lừa Ai	18
8. Chương 08:chỉ Là Người Xa Lạ?	21
9. Chương 09:nỗi Đau Đã Quên (p.1)	24
10. Chương 10:nỗi Đau Đã Quên (p. Cuối)	28
11. Chương 11:hồi Ức Ban Đầu	31
12. Chương 12:trò Đùa Dai	34
13. Chương 13:kém Thỉnh	36
14. Chương 14: Tôi Chỉ Muốn Lớn Lên	39
15. Chương 15:tình Cờ Gặp Gỡ Bên Bờ Sông	42
16. Chương 16:không Cùng Một Thế Giới (phần 1)	45
17. Chương 17:không Cùng Một Thế Giới (phần 2)	49
18. Chương 18:không Cùng Một Thế Giới (phần Cuối)	54
19. Chương 19:sự Thật Ẩn Giấu (phần 1)	57
20. Chương 20:sự Thật Ẩn Giấu (phần Cuối)	60
21. Chương 21:lời Xin Lỗi Đến Muộn (phần	64
22. Chương 22:lời Xin Lỗi Đến Muộn (phần 2)	67
23. Chương 23:lời Xin Lỗi Đến Muộn (phần Cuối)	69
24. Chương 24:làm Sao Để Đến Gần Em? (phần 1)	73
25. Chương 25:làm Sao Để Đến Gần Em (p2)	76
26. Chương 26:làm Sao Để Đến Gần Em? (phần Cuối)	81
27. Chương 27:vẽ Một Vòng Tròn Nhót Chặt Ai? (p1)	85
28. Chương 28:vẽ Một Vòng Tròn Nhót Chặt Ai? (p2)	90
29. Chương 29:vẽ Một Vòng Tròn, Nhót Chặt Ai? (p. Cuối)	93
30. Chương 30: Bên Em Trọn Đời (p1)	97
31. Chương 31: Bên Em Trọn Đời (p.2)	101
32. Chương 32: Bên Em Trọn Đời (p.2)	106
33. Chương 33: Mùi Hoa Quế, Thơm Ngát Đến Ưu Thương (p1)	112
34. Chương 34:mùi Hoa Quế, Thơm Ngát Đến Ưu Thương (p.cuối)	114
35. Chương 35: Mùa Vĩnh Viễn (p.1)	117
36. Chương 36: Mùa Vĩnh Viễn (p.2)	121
37. Chương 37: Giác Mộng Mười Năm (p. 1)	124
38. Chương 39: Giác Mộng Mười Năm (p. 2)	131
39. Chương 40: Giác Mộng Mười Năm (p.3)	134
40. Chương 41: Giác Mộng Mười Năm (p. 4)	139

41. Chương 43: Không Dám Nói Yêu Nữa	145
42. Chương 44: Ai Lạc Mắt Ai Trong Hồi Ước?	154
43. Chương 45: Hận Khó Tiêu Tan, Yêu Khó Viên Mãn	162
44. Chương 46: Xa Cách Hiểu Rồi Đợi Chờ	174
45. Kết Thúc: Anh Là Nỗi Đau Không Cách Nào Xóa Bỏ Trong Cuộc Đời Em.	185
46. Phiên Ngoại	192

Đồ mi đã héo, đêm chưa tàn

Giới thiệu

Có những nỗi đau không thể nói thành lời, chỉ có thể chịu đựng cho đến khi nó phai nhạt dần. Cố Diệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-mi-da-heo-dem-chua-tan>

1. Chương 01: Gặp Lại Sau Sáu Năm

“Nếu không phải trong không khí còn lưu lại mùi hương của cô, nếu không nghe thấy giọng nói mềm mại kia anh nhất định đã tin rằng đây chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha.”

Cố Diệt Thành không ngờ sẽ gặp lại Thư Thù, anh vốn là người thích nhớ về bạn cũ nhưng duy chỉ không bao giờ muốn nghĩ về cô hoặc có lẽ là không dám nghĩ. Giữa hai người là 6 năm đằng đẵng, gần hai ngàn ngày, cách nhau hơn nửa địa cầu, anh luôn tin rằng duyên phận giữa họ đã hết.

Thế nhưng lại tình cờ gặp nhau.

Anh từ Manchester về Thượng Hải tham gia một hội nghị nên quyết định trở về A thành một chuyến, lại vừa đúng sinh nhật Thư Hàm nên đã tổ chức một bữa tiệc ở Shangri-La (1) mời anh tham dự.

Thành phố này về đêm đã không còn giống trong trí nhớ của anh nữa, trên đường anh rẽ nhầm hai lần, từng khung cảnh xa lạ của thành phố nhắc nhở anh thời gian sáu năm đã làm thay đổi không ít thứ.

Ánh sáng trên hành lang ngoằn ngoèo yếu ớt cùng một mùi hương thoang thoảng, ngọn đèn phát ra những tia sáng nhiều màu sắc hắt lên đường cong đôi chân của cô gái phía trước khiến nó càng thêm mê người, Cố Diệt Thành trong đầu chợt nảy ra mấy câu: Dưới trăng ngắm nhìn mỹ nhân, nét đẹp bỗng trở nên mông lung.

Thật ra thì đàn ông đối với phụ nữ ít nhiều gì cũng vẫn háo sắc, chẳng hạn như có người thích khuôn mặt, có người thích vòng eo, lại có người thích bộ ngực mà Cố Diệt Thành thì lại thích đôi chân, anh thích phụ nữ chân dài.

Đôi chân ở đằng trước anh cho thang điểm chín trên mười, ngẩng đầu nhìn lên, cái nhìn khiến cả thế giới bỗng nhiên chao đảo.

Cố Diệc Thành đang đứng ngay cửa đại sảnh bữa tiệc, tay rút ra khỏi túi quần, ánh mắt dính chặt lên người cô. Cô gầy đi, cặp má phúng phính như trẻ con nay đã không còn, cằm nhọn hơn, anh nhớ đôi mắt cô khi cười khe xếch lên. Lúc này anh đau đớn phát hiện, hình bóng chôn chặt trong trí nhớ đã không còn giống với thực tế nữa rồi. Ký ức của anh về cô dừng lại ở 6 năm trước, sau ngày đó anh chưa từng gặp lại cô dù chỉ trong giấc mộng.

Dường như cô đến gặp người quen vì không có thiệp mời nên bị chặn ngoài cửa, cô ngóng mắt liên tục tìm kiếm trong phòng tiệc, cố gắng nấn nỉ người giữ cửa: “Để tôi vào đi, không thì giúp tôi gọi bạn tôi ra đây được không?”

Trong đầu Cố Diệc Thành thoáng lướt qua ý nghĩ: chẳng lẽ cô tìm đến mình?

Nhưng dĩ nhiên ý nghĩ này nhanh chóng bị gạt đi.

Chủ nhân bữa tiệc, Thư Hàm, đã nhìn thấy anh, giơ ly rượu lên mời anh từ xa.

Cố Diệc Thành nhìn lướt khắp sảnh, xem ra giới thượng lưu của A thành gần như đã tập hợp đông đủ tại đây.

Anh thu lại suy nghĩ, vội vàng đưa thiệp mời nhưng không dám nhìn cô mà vội bước nhanh về phía Thư Hàm, đi được hai bước nhẹn không được lại quay đầu nhìn. Ánh đèn mờ tối kéo dài bóng anh nhưng nơi cô vừa đứng đã không còn ai, nếu không phải trong không khí còn lưu lại mùi hương của cô, nếu không nghe thấy giọng nói mềm mại kia anh nhất định đã tin rằng đây chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha.

Thư Hàm hào hứng đi tới, vươn tay nói, “Diệc Thành, Cố Diệc Thành, làm gì mà đứng ngây ngốc ở đây?”

Cố Diệc Thành quay đầu cười bắt tay với anh.

“Cậu không sao chứ? Bàn tay toàn mồ hôi thế này, sắc mặt cũng khó coi quá.” Thư Hàm khoác tay lên vai anh nói.

“Không sao, Hàn Duệ đâu?” Anh bóp trán, nhắm mắt lại. Anh không sao, anh rất khỏe, anh có thể có chuyện gì được? Đã không còn nhỏ nữa, anh chẳng lẽ còn bận tâm? Không, dĩ nhiên sẽ không, nhưng vì sao trong tâm trí trừ cô ra lại chẳng chứa được thứ gì.

“Hàn Duệ còn chưa tới, uống một ly với tớ trước đã.”

Thư Hàm đưa cho anh một ly rượu, Cố Diệc Thành cầm lấy cùng ly với anh.

“Vẫn còn cặp kè với tiểu minh tinh dương cầm đó hả? Hạ Mạt đúng không?” Thư Hàm hỏi.

Anh đều đều “Ừ”, gạt đầu một cái nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn ra cửa đại sảnh.

Thư Hàm nói, “Diệc Thành, cậu biết tớ có lúc mồm miệng hơi độc địa, lại đặc biệt thích nhiều chuyện, không biết có phải do bị ảnh hưởng từ gia tộc truyền thông không nhưng có chuyện này tớ thấy phải nói với cậu.”

Cố Diệc Thành nghe lời Thư Hàm nói thì biết không phải chuyện tốt lành gì rồi, liếc nhìn bạn, “Mồm miệng độc địa của cậu làm như mới ngày đầu tớ được biết không bằng? rốt cuộc là muốn nói gì?”

Thư Hàm cười, nói một hơi, “Có một gã thương nhân quảng cáo đang theo đuổi tiểu minh tinh nhà cậu đó, hai người rất hay tiếp xúc. Tên kia đã ngoài 40 lại có gia đình rồi.” Anh thấy Cố Diệc Thành có vẻ bất an, đẩy đẩy bạn, “Này, có nghe không đấy? Tôi nói mà cậu cứ nhìn chằm chằm ra cửa làm cái gì? Có quái thú hả?”

Cố Diệc Thành uống một ngụm rượu, lắc lắc ly rượu trong tay. Hạ Mạt là bạn gái gần đây của anh, đang tu nghiệp Piano ở Học viện Nghệ thuật Hoàng gia Anh quốc. Trên thực tế thì ở đời này tìm đâu ra được tình yêu không vụ lợi chứ? Yêu có sâu đậm cũng phải có lý do. Có người thích dung mạo, có người thích thân thể, có người thích huyết thống, cũng có người yêu tiền tài. Ừ thì cảnh giới tối cao của tình yêu là yêu tâm hồn của đối phương, hèn hạ nhất là yêu túi tiền của đối phương. Anh và Hạ Mạt, hạnh phúc không phải không có nhưng hơn thế nữa lại chỉ là một khoảng cách về tâm hồn.

Anh cười cười, nhún nhún vai nói, “Không sao.”

Thư Hàm kéo tay anh, “Đi, giới thiệu mấy người cho cậu làm quen.”

Cố Diệc Thành bị Thư Hàm lôi kéo đi chào hỏi những nhà kinh doanh bất động sản của A thành, uống vào vài ly rượu, uống nhiều quá đầu cũng choáng váng, không tự chủ được lại nhìn về phía cửa, ánh mắt xuyên qua đám đông tìm thấy thân ảnh quen thuộc lại lần nữa xuất hiện nhưng giây tiếp theo đã biến mất, anh bóp chặt ly rượu trong tay.

Sau đó Thư Hàm nói gì anh nghe không rõ, những người khác nói gì anh cũng nghe không rõ. Anh suy đi nghĩ lại, tự hỏi vì sao cô lại ở đây? Tìm người? Nhưng tìm ai? Bạn học, đồng nghiệp, bạn bè, hay là...

Cố Diệc Thành mím môi không nghĩ tiếp nữa, đột nhiên đưa ly rượu trong tay cho Thư Hàm khiến mọi người đang đứng xung quanh đều hướng nhìn anh, phép tắc nhiều năm được dạy dỗ để anh chỉ bỏ lại một câu “Xin lỗi” rồi đi mất.

Cố Diệc Thành trực tiếp đi thẳng ra cửa đại sảnh, vài bước đầu còn do dự nhưng sau đó lại bước nhanh hơn, cuối cùng gần như là chạy. Anh túm lấy người giữ cửa, hỏi dồn: “Cô ấy đâu? Thư Thù đâu rồi?” Ở cửa lúc này đang có vài người tụ tập, không phải cô, cũng không phải cô ... Chết tiệt, mới rồi còn đứng đây mà ...

“Ai cơ, ai là Thư Thù?” Anh chàng tiếp tân hiển nhiên là đang sợ hết hồn.

“Cô gái vừa rồi không có thiệp mời ấy.” Anh khoa tay múa chân, “Cô ấy cao chừng này, tóc dài, da trắng.”

“À, là cô ấy hả? Mới từ thang máy cuốn bên kia đi xuống rồi.” Anh chàng chỉ chỉ ra hướng cửa sau.

Lời còn chưa dứt, Cố Diệc Thành đã xông ra ngoài.

Sau lưng khách sạn Shangri-La là một con hẻm nhỏ, xuyên qua hẻm là ra đường lớn, nhất định phải chặn đường cô trước. Cô đi bộ nên tốc độ không nhanh được, lại vừa đi không lâu nên chắc chưa đi xa, chỉ cần anh chạy nhanh thì sẽ đuổi kịp thôi. Thật ra Cố Diệc Thành vừa chạy ra khỏi khách sạn đã nhìn thấy Thư Thù, thoáng cái đã nhận ra bóng lưng cô nhưng chân lại không nhúc nhích nổi. Một giây trước anh còn phát cuồng muốn tìm cô nhưng giờ cô đang đứng đó, anh lại rút lui.

Anh tự hỏi gọi được cô lại thì sẽ thế nào, hỏi cô mấy năm qua sống có tốt không à? Nhưng cô sống tốt hay không liên quan gì đến anh? Hôm nay ai cũng đã có cuộc sống riêng của mình rồi, không phải sao?

“Thư, Thư...” Anh gọi tên cô, như có một thứ mắc kẹt trong cổ cứng ngắc đến phát đau, nuốt không trôi mà nhả ra cũng không được. Anh biết cô cũng chẳng nghe thấy...

Đúng lúc này, vai bị đập một cái, quay lại hóa ra là Thư Hàm đang đứng phía sau.

Cố Diệc Thành biết mình đã thất thố, bóp trán nói, “Người quen cũ, chắc nhận lầm thôi.”

Thư Hàm nhìn theo bóng người đã đi xa, không nhanh không chậm nói, “VẬY À, BẠN THẾ NÀO? NHẬN LẦM? NHẬN LẦM SAO KHÔNG GỌI ĐỂ XÁC NHẬN ĐI.” Nói xong tính đi lên xác nhận thật.

Cố Diệc Thành vội vàng cản anh, “ĐỪNG, ĐỪNG, A HÀM . . . LÀ THƯ THÙ.”

Thư Hàm hỏi, “Cậu còn nhớ cô ta?”

Cố Diệc Thành không trả lời.

Thư Hàm nói, “Không phải tớ đã nói người phụ nữ này trái tim không dành cho cậu rồi mà.”

Cố Diệc Thành cảm thấy ngực thắt lại, “VẬY THÌ SAO? QUAN TRỌNG LÀ TỚ RẤT YÊU CÔ ẤY.”

“VẬY THÌ CẬU LÀ TÊN NGU NGỐC.” Thư Hàm khé miệng nhếch cười.

Cố Diệc Thành hừ lạnh: “Trên bao thuốc lá có viết hút thuốc có hại cho sức khỏe đó, cậu cai không? Mỗi lần cậu mua gậy đánh golf tớ cũng thấy cậu rất ngu vì kỹ thuật đánh bóng của cậu dở tệ, nhưng cậu vẫn bị dụ mua đấy, cậu nói vì sao vậy? Vì cậu thích, nếu không thích cậu có để bị người ta dụ dỗ không?”

Thư Hàm nhìn chằm chằm anh, ghen cả nửa ngày không nói nổi lời nào, “Tùy, tớ thấy cậu là chứng mất rồi. Cậu già rồi nên si ngốc hả? Hay là vết sẹo hết đau rồi? Bộ dạng mất hồn mất vía.”

“Ai già cả si ngốc? Ai mất hồn mất vía?”

Hai người quay đầu thấy Hàn Duệ đang đứng cười.

Thư Hàm tức giận chỉ vào Cố Diệc Thành nói: “Tên này.”

Cố Diệc Thành im lặng gật đầu với Hàn Duệ coi như chào hỏi rồi xoay người đi về con phố đối diện.

Thư Hàm sau lưng anh rống lên, “Nói không được nữa hả? Đi đâu?”

“Đi tìm hồn tó.”

Hết chương 1

Chú giải:

(1) Shangri-La (phiên âm Hán Việt là Hương Cách Lý Lạp): là một địa điểm hư cấu được miêu tả trong tiểu thuyết năm 1933, Lost Horizon (chân trời đã mất) của nhà văn Anh – James Hilton. Trong tiểu thuyết này, “Shangri-La” là một thung lũng huyền thoại, dẫn đến từ một tu viện Lạt-ma giáo, nằm trong vùng phía tây cuối dãy núi Côn Lôn. Shangri-La đã trở nên đồng nghĩa với bất kỳ thiên đường hạ giới nào, đặc biệt với xã hội không tưởng Hymalaya huyền thoại – một vùng đất hạnh phúc vĩnh viễn, biệt lập với thế giới bên ngoài.

2. Chương 02:bạc Thang Bên Bờ Sông

“Tất cả phiên muộn đều được cát thời qua kẽ tay, như ánh sáng còn sót lại của pháo hoa, tàn quang cố hết sức phát ra nét diễm lệ.”

101101101101

Có người từng hỏi Cố Diệc Thành sau này khi yêu một cô gái nào đó thì điều muốn làm nhất là gì?

Cố Diệc Thành trả lời: muốn cùng cô ấy già đi.

Cố Diệc Thành dừng xe bên đường, anh chưa say, quay về trong xe ngồi một lát rồi cởi cổ áo, quay cửa xe xuống để gió đầu thu thổi trên mặt mát lạnh, chân đạp ga.

Chiếc xe hơi thể thao màu đen chạy quanh bờ sông một vòng, khi xe dừng lại Cố Diệc Thành phát hiện mình đã tới khu nội thành cũ kỹ, những bậc thang dài bên bờ sông, những căn nhà cổ tường trắng ngói đen san sát nhau, vẫn giống năm nào.

Ngõ nhỏ trong khu phố khá hẹp, hai bên đường cái gì cũng có, hỗn tạp mất trật tự nhưng lại rất náo nhiệt. Cố Diệc Thành chưa từng lái xe vào ngõ nhỏ như vậy bao giờ, cau mày bấm còi inh ỏi, nhiều người quay đầu nhìn anh cười nhưng cũng không nhường đường.

Chỉ chừng trăm mét mà anh tốn hơn 10 phút để đi, khi anh đi qua một con hẻm rẽ vào khu vực phía sau, anh chợt phát hiện bên đây là một con đường rộng rãi, bấy giờ mới hiểu những người vừa rồi đã cười cái gì. Chừng vài năm mà thành phố đã phát triển nhanh chóng, mở rộng hơn và được trùng tu lại, anh thì chỉ nhớ được con đường xưa cũ đó.

Cố Diệc Thành dừng xe bên đường rồi bước xuống, quay lại con hẻm nhỏ, từ một hẻm này lần sang hẻm khác, trí nhớ dần trở về. Nhớ rằng nơi này ngày trước có một cửa hàng, có một cây bạch quả già đứng bên đường, sau cây là những bậc thang dài xây bằng đá tảng uốn quanh bờ sông.

Anh đứng dưới tán cây bạch quả nhớ lại nhiều năm về trước mình cũng đã từng đứng đây, thề nguyện son sắt với cô gái anh yêu: nếu có ngày em ra đi, anh sẽ đứng dưới tán cây này chờ em quay về. Nhưng nếu đó

là một lời thề hoặc lời hứa thì anh nghĩ anh đã làm trái với lời đã nói mất rồi. Vì vậy nên trời cao đã trừng phạt anh, để anh vĩnh viễn không được nhìn thấy cô quay lại nữa.

Mấy năm qua anh ngỡ mình đã quên, vội vàng nhìn lại hóa ra vẫn nhớ rõ đôi mắt biết cười của cô trong ký ức, lúc này mới biết tư niệm đã thành nỗi thống khổ trọn đời, thì ra anh chưa từng quên cô dù chỉ một phút. Khi ấy ôm ấp tình cảm, dù muốn tìm hiểu nhưng mãi mãi cũng không biết được bản thân anh trong lòng cô chiếm vị trí nào. Có lẽ trí nhớ còn lại chỉ là hình bóng sau khung cửa sổ trong suốt, những mảnh vỡ hoang tàn và tình cảm trăm vỡ nghìn tan cuối cùng lại lẳng lặng ly biệt, giống như cảnh cuối sau khi bộ phim hạ màn, người người đều tản đi hết.

Nếu có thể hỏi được một câu, “Em khỏe không?” cô đáp, “Rất khỏe,” thì tốt biết bao.

Cổ Diệc Thành không dám nói bản thân thuộc loại si tình, cuộc sống của anh không thiếu mỹ nữ, anh cũng hiểu được mình là người có điều kiện. mấy năm qua, anh qua lại với không ít phụ nữ nhưng nghiêm túc nói yêu lại chỉ với 1 người, cũng rất lâu rồi...

Gió đêm đầu thu lướt bên tai, mặt nước yên tĩnh như bức tranh thủy mặc, nồng nồng nhàn nhật lại cô tịch quanh hiu, trong bóng đêm anh vẫn về điều thuốc trong tay.

Thư Thù trong trí nhớ như thế nào?

Cô không biết bơi nhưng lại rất thích đứng trên bờ nhìn về phía xa xa, im lặng.

Còn nhớ mùa hạ năm đó, cô mặc váy dài đứng bên bờ sông chơi bỏ đôi tất, bấp chân thon dài trắng nõn không nhúng xuống nước, gió thổi bay mái tóc cô, thổi tung làn váy cô, cô bước chân không xuống nước vài bước rồi từ từ chạy, cười vang vui vẻ. Thế nhưng anh lại không kiềm được chạy theo quát, “Thư Thù, em lên đây cho tôi” cứ như đang nhìn thấy trần châu anh vẫn luôn cất giấu bên người đang bị đánh cắp mất.

Dĩ nhiên Thư Thù cũng không nghe lời anh, anh gào thét với cô, cô lại khó hiểu nhìn anh, sau đó tránh xa anh, xách giày lên bỏ đi. Ý tứ rõ ràng: không thể dây vào thì chẳng lẽ không trốn được?

Cổ Diệc Thành im lặng theo sau cô, từng sợi tóc tung bay theo gió vờn qua mặt anh, anh nắm lại nhưng lại theo kẽ tay bay mất, không biết phải chăng cô ý thức được cái gì nên đi nhanh hơn một chút. Chắc chắn cô đang thử thách lòng kiên nhẫn của anh. Nếu nói nhanh, anh đương nhiên nhanh hơn cô, vươn tay nắm lấy váy cô khiến cô sợ hãi hét lên. Anh quần bách che miệng cô lại, uy hiếp, “Im, không được la.”

Ánh mắt cô nhìn anh, không thể không thừa nhận mắt cô rất đặc biệt, đuôi mắt hơi xếch lên như chiếc lá, dù không phải vô cùng đẹp nhưng lại có thể mê hoặc lòng người.

Tim anh nhảy lên, vội buông tay ra, ai ngờ vừa buông cô đã kêu hét thất thanh, anh dám chắc là cô cố ý. Anh kéo cô, cô lại né anh, hai người lôi lôi kéo kéo ngày càng quyết liệt, cuối cùng không biết làm sao cả hai cùng rớt xuống nước.

Giờ phút này, từ đáy lòng anh thầm cảm ơn giáo viên thể dục đã không dạy cô bơi. Cô ôm lấy cổ anh, dán chặt vào anh, lại còn leo cả lên người anh để anh đưa cô vào bờ. Anh không cho cô biết nơi họ đang đứng chỉ sâu có 1 mét, cười nói, “Cầu xin tôi đi, Thư Thù.”

Nói xong đặt tay lên thắt lưng cô và cúi đầu xuống hôn cô.

Đó có phải là nụ hôn đầu của cô?

Sau đó thì sao?

.....

.....

Sau đó, cô nhìn anh, điệu bộ như con thỏ nổi giận muốn cắn người. Mặc dù anh chưa từng thấy thỏ nổi giận thì trông thế nào nhưng cũng cảm thấy cô giống một con thỏ trắng nhỏ nhắn, nếu có thêm một đôi tai dài anh sẽ ngày ngày mang cô theo.

Nhưng không có sau đó.

Bạc thang vẫn còn, Cổ Diệc Thành vừa đi xuống vừa đếm. Còn nhớ bạc thang tổng cộng có 100 cấp, chỉ có cô ngốc học toán dở tệ kia luôn đếm 100 thành 99.

Một, hai, ba. Chín mươi, chín mươi bảy, chín mươi tám, chín mươi chín. Chín mươi chín.

Chín mươi chín?

Sao lại chín mươi chín?

Cổ Diệc Thành không cam lòng quay lại đếm lần nữa, vẫn chỉ có 99. Xoay người như giận dữ, lại đếm lần nữa, đếm tới cấp 50 thì trên đầu vang lên tiếng nổ 'bùm bùm', ngược nhìn lên bầu trời đang tỏa ra muôn ánh hào quang chiếu sáng bốn phía.

Anh sửng sốt mấy giây sau đó mới kịp nhớ ra hôm nay là quốc khánh, ở đây có đốt pháo hoa. Đứng yên nhìn một lúc lâu, anh nở nụ cười, tất cả phiền muộn đều được cát thổi qua kẽ tay, như ánh sáng còn lại của pháo hoa, tàn quang cố hết sức phát ra nét diễm lệ. Sự thật là, 100 hay 99 thì có gì khác đâu? Có lẽ trước kia là do anh sai. Cả đi cả về 250 cấp, anh cũng thật ngu ngốc.

Đêm đã khuya, mặt nước phản chiếu pháo hoa đỏ rực đầy trời, những bậc thang kéo bóng thật dài, người trên đó có chút mệt mỏi, có chút cô độc.

Khi quay về thì đường phố đã ít người, nhìn ra đã 12 giờ rồi. Anh nhàm chán đếm số bậc thang dưới chân, không biết đếm đến bao lâu đột nhiên cảm giác phía trước sáng ngời, vừa ngẩng đầu, chỉ còn mười mấy bước là đến được bậc thang cuối cùng, một người con gái đang đứng quay lưng về phía anh, dưới tán cây bạch quả không thấy rõ dáng vẻ nhưng Cổ Diệc Thành biết, chính là Thư Thù.

Trong bóng đêm, pháo hoa chiếu lên người cô có chút tái nhợt, thật giống đóa hải đường dưới ánh trăng.

Hết chương hai

3. Chương 03:hạnh Phúc Mâu Thuẫn

“Hạnh phúc là gì?... Thật ra thì, không yêu quá sâu đậm có lẽ sẽ dễ hạnh phúc hơn...nhưng yêu quá hời hợt lại thành xa lạ.”

Cả đêm Cổ Diệc Thành ngủ không yên, giấc mơ chập chờn, dưới ánh mặt trời có hai người đang đếm những bậc thang...

Khi tỉnh lại, ăn tùy tiện cái gì đó vì đầu óc văng vất, anh nghĩ mình chắc đã nhiễm cảm.

Hôm sau bắt đầu ho, anh uống thuốc xong thì nhắm mắt lại, những bậc thang bên bờ sông lại hiện ra. Anh tỉnh lại lần nữa, ngoài cửa sổ mưa đang rơi, dưới lầu chuông cửa không ngừng vang lên, anh mặc đồ ngủ xuống mở cửa, nhìn thấy Hạ Mạt.

“Surprise!” Hạ Mạt hai tay xách theo nhiều túi đồ, đeo kính râm che kín nửa khuôn mặt, kéo theo vali đẩy cửa ra, chớp mắt nhìn Cổ Diệc Thành.

“Buổi biểu diễn ở Thượng Hải kết thúc rồi à?” Hai tay anh chống lên khung cửa, hỏi.

“Vâng.” Hạ Mạt cười, chen qua anh đi vào trong nhà.

Hạ Mạt ném đồ lên sô-pha rồi ngồi bệt xuống thảm, vùi đầu vào đồng chiến lợi phẩm bóc từng túi ra, lôi ra nào quần áo, giở xách, trên đất trong nháy mắt đã bừa bãi hết cả.

Cổ Diệc Thành nhìn cô, người phụ nữ này khi mỉm cười đáng vẻ như con mèo nhỏ giảo hoạt, lúc nào cũng thích sắm đồ. Tiền mỗi tháng anh gửi vào tài khoản của cô cơ hồ đều tiêu xài hết, phung phí cho quần áo,

túi xách, giày dép, nếu nói cô tiêu phí không bằng nói cô đang hưởng thụ cảm giác thích thú khi mua sắm và sự ngưỡng mộ của mọi người xung quanh. Cô giống như một đứa bé không có cảm giác an toàn, thích được người ta cưng chiều, nhường nhịn, yêu thương.

Cố Diệc Thành khom lưng nhặt món gì đó Hạ Mạt ném trên đất để ngay ngắn một bên, cười nói, “Cứ như con nít.”

Anh nhớ lại vì sao quen biết Hạ Mạt.

Nửa năm trước tham dự lễ đính hôn của một người bạn, cô được mời đến đánh đàn dương cầm. Ai ai cũng ăn mặc phù hợp, cô lại chỉ mặc quần áo học sinh, vẻ mặt hồ hững, đối diện với những người đàn ông đến gần thì không hào hứng cũng không cự tuyệt, không giống đa số người khác. Nhưng ánh mắt của cô đã bán đứng cô, nói thế nào nhỉ? Có chút nhỉnh bộ, vì còn trẻ nên cũng không khó coi, có thể vì uống chút rượu mà hai gò má ửng đỏ như được phủ một lớp phấn hồng, cực kỳ giống một người trong trí nhớ anh nhưng nhìn lại thì cũng chỉ là giống thôi, tâm trạng đang tốt lại bị một gương mặt phá hỏng.

Sau đó, cô chạy lại hồ nước đằng sau nôn thốc nôn tháo, nôn xong mở vòi nước súc miệng, lau miệng thật mạnh, động tác hơi tàn nhẫn, rồi lấy gương trang điểm lại.

Cố Diệc Thành nhìn cô rất lâu, mỉm cười đi tới đưa khăn cho cô và mời cô cùng nhảy một bản.

Từ đó, Hạ Mạt bước vào cuộc sống của anh.

Cô từng hỏi anh lý do. Anh nói, “Anh thích nội tâm kiên cường của em.”

Anh thích phụ nữ có ánh mắt quật cường ẩn chứa chút kiêu ngạo. Giống như lần đầu động tâm, anh đã biết anh không thích phụ nữ nhu mì. Trong đoạn tình khúc mắc này anh là người tham dự nhưng lại giống một khán giả hơn. Thờ ơ lạnh nhạt chứng kiến dự vọng của một người phụ nữ lớn mạnh và biến đổi, anh chưa từng cố gắng ngăn cản hoặc giữ lại.

Hạ Mạt quay đầu le lưỡi với anh, ánh mắt cô lúc này mới phát hiện trên bàn có đặt một cuốn sách để mở và một thùng giấy nhỏ, cô nghiêng đầu đọc, “Sự hình thành và tác dụng của mộng chủ yếu mang tính tượng trưng, ngụ ý, kiểm tra, đồng thời mộng còn là một loại tâm lý đền bù ... là đền bù cho sự tìm kiếm trong lòng để làm cân bằng...” Là ‘Giải thích giấc mơ’ trong kinh Phật. Cô cười nói, “Diệc Thành, anh mà cũng coi cái này á.”

Cố Diệc Thành nhú mày, nhớ lại giấc mộng cứ lặp đi lặp lại suốt hai ngày nay mà nhức đầu, bước nhanh đến gấp cuốn sách trong tay cô lại.

Hạ Mạt chu miệng, chỉ thùng giấy nhỏ nói, “Giấu bảo bối gì đây? Thần thần bí bí.”

“Đồ chơi thôi.” Anh để sách lên thùng rồi một tay ôm thùng giấy xoay người đi về phía bậc thang dẫn lên tầng trên.

“Đồ chơi gì thế? Cho em xem một chút đi.” Hạ Mạt thấy anh che che giấu giấu thì như con mèo nhỏ nhào tới, động tác cô hơi mạnh khiến Cố Diệc Thành muốn ngăn cô lại nhưng sợ cô bị thương nên không dám.

Thùng giấy bị mở ra, bên trong đều là đồ chơi nhiều loại.

Hạ Mạt nhìn mấy món đồ trong đó rồi lục tung lên, “Súng tự động, Transformers ... A, cái gì đây? Máy bay điều khiển từ xa?” Cô cầm mô hình máy bay không còn nguyên vẹn lên, nói nó không nguyên vẹn vì máy bay chỉ có một cánh, trên thân còn có một vết xước, nhìn kỹ sẽ thấy thân máy có in chữ: No. SS.

Hạ Mạt quay đầu nhìn Cố Diệc Thành, thấy vẻ mặt anh khác thường, không biết là thương cảm hay mất mát.

“Diệc thành, Diệc Thành ... Cố Diệc Thành.” Cô gọi anh mấy tiếng.

Anh “Ừ” một tiếng rồi lấy lại mô hình máy bay trong tay Hạ Mạt, ngón tay khẽ miết lên vết xước trên đó, giọng nói mê man, êm tai, “Lúc nhỏ thường thích đặt tên cho đồ vật, máy bay này anh gọi nó là ... Số hạnh phúc.” Anh ngẩng đầu lên nói, “Tiểu Mạt, em nói xem hạnh phúc là cái gì.”

“Quá cao thâm đó?”

“VẬY, em có hạnh phúc không?”

Hạ Mạt suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu coi như trả lời câu hỏi của anh.

Ngay lúc đó điện thoại trên bàn vang lên.

Là Thư Hàm gọi. Cố Diệc Thành bấm nút nhận điện, trong điện thoại vang lên giọng nói lười nhác, “Diệc thành, đang ở đâu vậy?”

“Nhà.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung, “nhà cũ trong thành phố.”

“Hạng mục vay vốn để quy hoạch khu nghỉ mát đã được thông qua rồi. Tối nay tớ và Hàn Duệ đến Đông Hồ uống rượu, cậu tới không?”

“Tối gặp.” Anh nói vài câu nữa rồi cúp máy.

“Ai thế ạ?” Hạ Mạt nhích lại gần như đang cân nhắc điều gì.

“Thư Hàm.”

“À...” Hạ Mạt nhìn sắc mặt anh hỏi dò, “Anh ấy nói gì thế?”

“Cậu ta có thể nói gì?” Cố Diệc Thành cười hỏi lại. Anh thấy mắt Hạ Mạt lóe lên, cũng không dám nhìn thẳng vào anh, chợt nhớ tới lời Thư Hàm nói trong bữa tiệc: có một thương nhân quảng cáo đang theo đuổi tiểu minh tinh nhà cậu, hai người thường tiếp xúc lắm, gã đàn ông đó hơn 40 rồi, đã có gia đình.

Hạ Mạt bị Cố Diệc Thành nhìn cũng không tự nhiên, ấp úng nói, “Lúc biểu diễn ở Thượng Hải em có gặp Thư Hàm. Anh cũng biết mà, em và anh ấy cũng chưa gặp nhau mấy lần, cái miệng anh ấy nổi tiếng là không tha cho ai.” Điều bộ của cô có vẻ sợ sệt, nói vòng vo tam quốc một hồi mới nói thật, “Thật ra, thật ra hôm đó em và một thương nhân quảng cáo có buổi hẹn.”

“Diệc THành, anh có giận không? Thư Hàm có nói gì với anh không?”

Hạ Mạt thấy Cố Diệc Thành này giờ không nói gì thì tủi thân, “Em biết anh không thích em bước chân vào giới nghệ sĩ nhưng đương cầm là tín ngưỡng của em, em thích cảm giác đứng dưới ánh đèn sân khấu được vạn người dõi theo.”

“Tín ngưỡng?” Cố Diệc Thành cười giễu cợt, “em bây giờ không còn đơn thuần là đánh đàn nữa rồi. Tham dự các hoạt động thương nghiệp, đóng quảng cáo, giống một ngôi sao điện ảnh hơn đấy. Ủ, lộ vai, hở ngực, ôm ôm ấp ấp không biết bao nhiêu gã đàn ông, Hạ Mạt tiểu thư, đây chính là tín ngưỡng của em à?”

“Anh ghen hả? Hay mất hứng? Nhưng anh không thấy bản thân mình rất ích kỷ sao?” Hạ Mạt càng nói càng cảm thấy tủi. Cô không khống chế được cảm xúc, chợt trở nên kích động, “Diệc Thành, anh muốn giam giữ em sao? Nếu không thích em đi xã giao thì giúp em đi. Thư Hàm không phải làm về truyền thông đó? Anh và anh ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, chỉ cần một câu nói ...”

Vừa nói cô liền nuốt lời lại vì cô phát hiện trên người Cố Diệc Thành chợt tản mát một hơi lạnh thấu xương. Anh rõ ràng là đang cười, nét mặt rất vui vẻ nhưng lại lạnh buốt. Cô là người thông minh, cô biết người đàn ông bề ngoài giống tri thức này, đằng sau nụ cười mê hồn lại vô cùng lạnh khốc, qua lại với ai cũng rất tốt nhưng lại chưa bao giờ lưu luyến người nào.

Cố Diệc Thành híp mắt trước những lời lên án của Hạ Mạt, cái gì mà ghen tuông, mất hứng, ích kỷ, muốn giam giữ cô, anh chỉ thừa nhận quả thật anh có ích kỷ một chút, bên trong cũng có chủ nghĩa gia trưởng rất lớn, không muốn người đàn bà bên cạnh mình dẫn thân vào con đường đó, dù sao giới nghệ sĩ cũng vô cùng bấp thịu, phức tạp. Về phần quan hệ của cô và tên thương nhân kia anh không hỏi đến, cũng không muốn biết. Bởi vì bộ mặt người đàn bà nói dối khi bị vạch trần thì vô cùng xấu xí. Cũng như những gì anh nói với Thư Hàm: Không sao cả.

Cô thích được cưng chiều, anh sẽ cưng chiều cô.

Cô thích tiêu xài, anh cũng thỏa mãn cô.

Thật ra, chỉ cần không phải tình yêu thì muốn gì cũng được.

Cùng chiều và yêu thương khác nhau ở chỗ, cái sau cần sự hiệp thông, cái trước thì không cần. Bên tai thổi qua một thanh âm mềm mại: Thật ra thì, không yêu quá sâu đậm có lẽ sẽ dễ hạnh phúc hơn ... nhưng yêu quá hời hợt, lại thành xa lạ.

Đúng lúc này điện thoại di động của Hạ Mạt vang lên, nhìn qua chính là ông chủ quảng cáo đó gọi tới, cô chưa kịp bấm phím tắt thì Cố Diệc Thành đã nói, “Nhận đi, không cần kiêng kỵ.”

Mặt Hạ Mạt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Hết chương 3

4. Chương 04: Ma Quỷ Trong Lòng Thúc Giục Chất Độc Bộc Phát (phần 1)

“Thời tuổi trẻ điên cuồng si mê, dành tất cả ột người nhưng lại chẳng được gì, khi anh gặp người tình thứ hai, thứ ba thì lý trí của anh tăng lên còn tình yêu lại giảm dần.”

Cố Diệc Thành ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, châm điếu thuốc, bên ngoài mưa to quất vào cửa sổ bằng kính, bên trong ánh sáng mờ mờ, nước mưa theo hoa văn trên tấm kính chảy xuống chia thành mấy dòng nhỏ, giống như khuôn mặt người phụ nữ đang khóc lóc đây. Yêu và hận, tựa như những dòng nước chẳng phân biệt nổi trên khung cửa kính, có thể qua thời gian sẽ bay hơi, hoàn toàn không thấy nữa, cũng có thể chảy vào tim hóa thành những giọt nước mắt gạt mãi cũng không hết.

Hạ Mạt ngồi bên cạnh khóc lóc thảm thiết như đang cực kỳ ủy khuất. Cô khóc mệt lại ngẩng đầu nhìn Cố Diệc Thành, muốn nhìn ra sắc mặt anh nhưng anh hút thuốc quá nhiều, trong làn khói trắng bộ dáng anh mơ mơ hồ hồ.

Hạ Mạt nghiêng người lại gần, tay đặt lên tay Cố Diệc Thành, cô nói: “Em và ông chủ quảng cáo kia cũng chỉ ... không phải như anh nghĩ đâu.”

Cố Diệc Thành bật cười, ánh nhìn rơi xuống những ngón tay tinh tế thon dài của cô, đây là bàn tay dùng để đánh những phím đàn dương cầm, rất đẹp nhưng cũng rất lạnh, anh nói: “Hạ Mạt, hai người nếu muốn sống chung lâu dài thì nhất định phải đi đến một nhận thức chung. Khi tôi và đối tác nói chuyện làm ăn cũng vậy, phải để lợi ích của hai bên cùng ngang bằng mới có thể hợp tác được. Tôi muốn tình cảm cũng vậy, cô nghĩ sao?”

Hạ Mạt há miệng, cuối cùng không nói được gì.

Cố Diệc Thành thực sự đối với cô cũng không tệ, gần như thỏa mãn mọi yêu cầu của cô, chỉ gần như thôi. Có câu, “Hong nhan vị lão ân tiên đoạn” (‘Má hồng chưa nhạt ân tình dứt’, Hậu cung từ – Bạch Cư Dị), cô cũng lắm chỉ muốn nhận được nhiều đãi ngộ, muốn có thêm đảm bảo, cô còn trẻ lại xinh đẹp, người theo đuổi cô nhiều như vậy. Hạ Mạt cân nhắc trong lòng, chẳng lẽ cô đã sai rồi? Không, dự vọng con người nguyên bản chính là vô tận hoặc có lẽ cô là người phụ nữ có dự vọng và dã tâm mãnh liệt, không cam lòng với hiện tại.

Sau một lúc im lặng, điện thoại trong túi xách của Hạ Mạt lại vang lên, cô mím môi, hất mặt đứng lên, “Được! Hạ Mạt tôi cũng không phải là không ai muốn, không cần dựa vào anh.”

Cô cắn răng đi thẳng ra cửa, sau lưng vang lên giọng nói trầm thấp của Cố Diệc Thành, “Tạm biệt.”

Cố Diệc Thành không nói chia tay, anh cho rằng lời đó nên để cho phụ nữ nói. Anh nói tạm biệt nhưng trong lòng chắc chắn hai người không cần thiết phải ở bên nhau nữa.

Đau xót hay cảm giác gì cũng không có.

Trái tim anh những năm qua vẫn trống rỗng, không phải sao?

Trong phòng VIP tổng thống của Hội sở Đông Hồ, dưới ánh đèn mờ, Thư Hàm tay cầm điều thuốc nói, “Đúng, đúng, lâu hai VIP, lên thẳng luôn đi.” Anh cúp điện thoại, nghiêng người nói với Hàn Duệ, “nghe giọng Diệc Thành hình như tâm tình không được tốt, tớ thấy dừng bàn chuyện công việc.”

“Giận đối với tiểu minh tinh rồi à?” Hàn Duệ hỏi.

Thư Hàm nói, “Cậu ta mà cũng giận đối với phụ nữ sao?”

Cố Diệc Thành bước vào căn phòng được bao sẵn, Thư Hàm đang ôm một cô em song ca, anh ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại nói, “Cho tớ một ly.”

Hàn Duệ đưa cho anh ly rượu, “Sao không đưa tiểu minh tinh tới?”

“Vừa chia tay rồi.”

Thư Hàm cầm mic nói, “Vây là quá tốt, A Duệ, mau mau gọi mấy em gái xinh đẹp cho Diệc Thành.”

Hàn Duệ nhả một vòng khói, khinh bỉ nhìn Thư Hàm, “Thôi đi, cậu ta có tính ưa sạch, không nhớ à?”

Cố Diệc Thành nhấp một ngụm rượu, quay sang nói với Hàn Duệ, “Hàn Duệ, hôm đó tớ đã gặp Thư Thù.”

“Gặp thì gặp chứ sao.”

Thư Hàm đi tới, đẩy Hàn Duệ nói, “Hàn Duệ, còn nhớ cô ta không? Chính là, là cái người ... tính khí bướng bỉnh, cứng đầu, nhìn đằng trước đằng sau như một ấy, nghe...”

“Nói gì?” Cố Diệc Thành trừng mắt nhìn anh.

Hàn Duệ bật cười, “A Hàm, mồm miệng cậu sao vẫn cứ cay độc thế nhỉ, chẳng trách con gái nhà người ta khi đó nhìn thấy cậu đều phải đi đường vòng, có điều Diệc Thành nhiều bạn gái như vậy nhưng tớ lại thích cô ấy nhất.”

“Tại sao?” Cố Diệc Thành lại không hiểu gì.

“Cô ấy không đáng yêu sao?” Hàn Duệ quay sang nói với mỹ nữ đang hát, “Em gái, bấm cho anh bài Don’t cry, guns and roses.”

Thư Hàm cười nhạt, “Đã nhiều năm rồi, dù có đặc biệt thì cũng phải hết rồi chứ?”

Cố Diệc Thành không nói gì.

Thư Hàm chưa từ bỏ ý định, đẩy đẩy anh, “Đúng không Diệc Thành?”

Cố Diệc Thành hờ hững “Ừm” liếc thấy Thư Hàm và Hàn Duệ đang nhìn anh cười thầm, trong không gian bỗng vang lên bài hát quen thuộc.

Talk to me softly.

There’s something in your eyes

Don’t hang your head in sorrow

And please don’t cry

I know how you feel inside.

I’ve been there before.

Somethin’s changin’ inside you!

And don’t you know

Don’t you cry tonight

I still love you baby

.

.

(phiên dịch:

Hãy nói với tôi,

thiên ngôn vạn ngữ trong mắt em!

Không cần cúi đầu bi thương.

Cũng xin đừng khóc than!

Anh biết em cảm thấy thế nào

Anh cũng thế

Em đã thay đổi!

Chẳng lẽ em không biết?

Tối nay đừng khóc!

Bảo bối, anh vẫn yêu em!)

...

Một bài hát thôi

Cổ Diệc Thành lắc ly rượu trong tay nhớ đến gương mặt tái nhợt dưới ánh trăng kia, uống một hơi hết ly rượu, tâm trạng ấy đúng thật chỉ có anh mới hiểu được.

Cổ Diệc Thành định tối mai đặt vé trở về Anh quốc, không có chuyến bay trực tiếp nên đành phải chuyển tiếp ở Thượng Hải.

Anh về nhà thu dọn đồ đạc, trên bàn còn đặt chiếc máy bay giấy cánh. Anh thả mô hình máy bay vào thùng giấy rồi mang về thư phòng cất trong tủ sách, khép cánh cửa lại, anh trầm mặc nhìn thùng giấy đằng sau cửa kính, sau đó lại mở tủ lấy mô hình ra.

No. SS

Anh gọi nó là Số Hạnh phúc, tên đầy đủ của nó là: Số hạnh phúc của Thư Thù.

Cánh trái bị đứt rời cũng giống như duyên phận đã gãy của anh và cô, dù có nối thế nào cũng không liền lại được.

Thời tuổi trẻ điên cuồng si mê, dành tất cả ột người nhưng lại chẳng được gì, khi anh gặp người tình thứ hai, thứ ba thì lý trí của anh tăng lên còn tình yêu lại giảm dần.

Có lúc anh nghĩ nếu cô có thể giống những người phụ nữ khác, lơ đãng tỏ vẻ nũng nịu chút xíu thì cuộc đời anh đã có thể viên mãn rồi. Sau khi về nước, trong cùng một ngày anh đã gặp cô hai lần nhưng cả hai lần đều không gọi cô. Anh sợ ngay cả như những người bạn bình thường, bước đến nhẹ nhàng hỏi một câu, “Em khỏe không?” anh cũng không làm được. Anh sợ cô hận anh, lại sợ cô không còn hận anh nữa.

Khi Cổ Diệc Thành lần nữa đứng dưới tán cây bạch quả cạnh bờ sông, cũng là nửa đêm nhưng tâm trạng vẫn phức tạp. Tay anh cầm mô hình máy bay không còn nguyên vẹn, cúi người đặt nó dưới tán cây, như ngày anh bỏ đi 6 năm trước đã đem cánh trái chôn dưới gốc cây này.

Năm đó anh tự nhủ: Tạm biệt, Thư Thù.

Hôm nay khi sắp ra đi lần nữa, anh vẫn chỉ có thể tự nói với chính mình: Tạm biệt, Thư Thù.

Cố Diệc Thành thở dài, quay lại nơi đỗ xe, lấy chìa khóa xe nhưng lại lần nữa tra chìa vào ổ. Anh tự nói với lòng mình: hay là quay lại nhìn cô một lần? Từ xa thôi. Nhưng đã nhiều năm rồi, chắc gì cô vẫn còn ở đây. Tìm được cái có, anh cất chìa khóa đi, bước về phía ngôi nhà tường trắng ngói đen cao 7 tầng bên kia.

Cố Diệc Thành mừng vì đối mặt với hàng trăm tòa nhà cũ giống nhau như thế nhưng lại không lạc đường, lòng vòng một hồi anh vẫn tìm được: tòa nhà số 54/2.

Một, hai, ba, anh đứng dưới đếm lên, đếm tới lầu ba thì dừng lại.

Cửa sổ đóng chặt, phía sau là tấm rèm cửa sổ in hoa nhỏ màu sáng, trên bề cửa sổ đặt một chậu tiên nhân trường thọ (một loại hoa xương rồng). Cô rất lười, trước giờ chỉ thích hoa nào tự sống được. Tấm giờ rười, trong nhà không mở đèn chắc là không có ai.

Khi đó anh cũng vậy sao? Đứng dưới lầu nhà cô, cách một tấm rèm ngắm nhìn cô.

Khi đó điện thoại di động còn chưa thông dụng, yêu sớm là bị cấm ngay. Anh xấu xa trắng trợn đứng dưới lầu gọi tên cô, lại lòi hết tên của bạn bè trong lớp ra gọi, cho đến sẩm tối anh đứng dưới lầu nhà cô đã gọi gần như hết tên của mọi người trong lớp. Anh thích vận động, không phải là người thích nhàn rỗi nhưng lại có thể đứng dưới nhà cô rất lâu.

Có lúc cô đứng bên cửa sổ nhìn anh, có lúc thẳng tay tắt đèn luôn. Không được đáp lời, hài kịch diễn mãi cũng chán, chờ đợi và thất vọng cứ luân phiên lặp đi lặp lại nhưng trong lòng lại cảm thấy rất vui vẻ. Sau đó, anh lại tiếp tục đứng nhưng không còn xé cổ gọi tên ai đó nữa mà cầm điều khiển cho chiếc máy bay quanh quần lượn vòng phía ngoài cửa sổ nhà cô.

Khi thấy cô ló đầu ra anh liền nở nụ cười, lần đầu tiên phát hiện thì ra chức năng của món đồ chơi này không phải chỉ để giải trí, nó còn có thể đóng vai người đưa tin.

Giờ khắc này, Cố Diệc Thành mỉm cười từ tận đáy lòng.

Hóa ra anh đã từng vô lại như vậy?

Anh cúi đầu nhặt một cục đá nhỏ bằng ngón tay cái ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ. Bất chợt muốn làm một chuyện, anh biết làm như vậy là không tốt, thậm chí còn quấy rối người ta hoặc cố ý phá hoại nhưng chỉ là anh muốn làm. Tay chân không tự khống chế được, cục đá trong tay đã kéo theo một vòng cung hoàn mỹ, sau đó anh nghe một tiếng “cộp”, cục đá đập chính xác vào cửa kính tầng ba.

Đèn trong nhà bỗng sáng lên.

“Ai đó?” từ bên trong vang lên tiếng chủ nhà, là nữ.

Ngay lúc này, tim Cố Diệc Thành không ngừng đập loạn, anh biết mình lại đùa giỡn ‘vô lại’.

Hết chương 4

5. Chương 05: ma Quỷ Trong Lòng Thúc Giục Chất Độc Bộc Phát (phần Cuối)

“Cô là bóng ma trong lòng anh, không gian nhỏ nhỏ được phong kín còn chất độc trong lòng lại thúc giục muốn được thoát ra”

Cố Diệc Thành cố gắng bình ổn hô hấp nhưng lại khản trương đến mức không thể nào hít thở bình thường được, anh thầm tính toán: Hay cứ nói là tình cờ đi ngang qua? Dù sao có đánh chết cũng không thể thừa

nhận cục đá là do anh ném được. Nếu cô dám cười nhạo anh sẽ nổi nóng với cô. Nhưng cô sẽ cười nhạo anh ư? Cô lúc nào cũng chỉ biết lạnh lùng nhìn anh thôi mà?

Ấy nhưng khi cửa sổ mở ra, cô gái đằng sau đó lại không phải là cô. Cô ta tức giận quát tháo, “Làm gì vậy hả? Điên à?” nói xong thuận tay nhấc chậu tiên nhân chường trên bệ ném xuống anh.

“Ầm”, tiếng rơi vỡ vang lên trong màn đêm yên tĩnh, chậu tiên nhân chường rớt ngay cạnh chân anh.

Liền lúc đó anh thấy mấy ngôi nhà lân cận có người lục tục ló đầu ra.

Cố Diệc Thành lấy lại tinh thần, hiểu được một chuyện, nếu không chạy không chừng sẽ bị coi là biến thái hoặc cuồng nhìn lên đề tiện, anh xoay người chạy trốn rồi.

Trên đường về nhà, Cố Diệc Thành nghĩ mình nhất định là điên rồi. Anh đã 28 tuổi còn làm những chuyện hoang đường thế này. Nhìn xem, có những người thật sự số mệnh đã định là khắc tinh của nhau, có câu nói thế nào nhỉ, quý trọng sinh mạng, tránh xa ... Thư Thù?

Nhẹ nhàng cười vài tiếng, không nhìn được lại cất tiếng cười to, cười xong lại chỉ còn cảm giác mát mát.

Trên đường đi ngang qua một cửa tiệm, dừng lại, Cố Diệc Thành chợt quyết định muốn tặng cho chính mình một món quà, một chiếc máy bay điều khiển từ xa mới.

Lầu 5 trong cửa tiệm.

Cố Diệc Thành nhìn mô hình máy bay nhỏ mà nhẹ trên tay, thầm nghĩ: cái thứ nặng nề này lại có thể được chế tạo tỉ mỉ khéo léo thế nhỉ. Anh nhìn đến xuất thần, một người mặc đồng phục làm việc đến vỗ vào vai anh.

“Cố Diệc Thành? Là cậu phải không?”

“Thẩm Viễn.” Cố Diệc Thành cũng sững sờ vài giây mới kịp phản ứng lại, “cậu làm việc ở đây?”

“Ừ, quản lý tầng lầu. Về nước lúc nào vậy? Về tạm thời hay ở luôn?”

“Vừa về thôi nhưng cũng sắp đi rồi.”

“Cái tên vô tình vô nghĩa này, biến mất sáu năm trời, không có một chút tin tức gì.” Thẩm Viễn đắm nhẹ vào ngực anh, chìa ra một tấm danh thiếp, “Rảnh rồi thì liên lạc nhé.”

“Được.” Cố Diệc Thành sáng khoái đồng ý, cầm lấy danh thiếp, “Xin lỗi, tớ không mang danh thiếp.” Vừa nói vừa lấy giấy bút ra viết một dãy số, dừng lại hỏi, “cậu ... có liên lạc với những bạn khác không?”

“Ha ha, muốn biết tin của ai?” Thẩm Viễn suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Đúng rồi, Thư Thù ở cấp dưới, còn nhớ không? Đang qua lại rất tốt với Trình Hàn. Cô ấy đang dạy học trong trung tâm thương mại này nè, hình như là tầng mười bảy. Cũng gần tan lớp rồi. Đây, cậu có đang nghe không đấy?”

“Ồ, ờ, Thư Thù...” Anh hồi tỉnh, giống như đang nói cho Thẩm Viễn nghe cũng là nói cho chính mình nghe. Dừng lại một chút, anh nhún vai, “Lâu quá rồi nên cũng không nhớ rõ.”

Cố Diệc Thành mua một hộp máy bay điều khiển từ xa, Thẩm Viễn giảm giá cho anh. Anh đi thang máy xuống bãi đậu xe, ngón tay đang lưỡng lự ở hàng số trong thang máy, chần chừ, mảy may nhú lên, không biết tại sao thang máy này không có tầng 17.

Tới bãi đậu xe, lấy xe, cà thẻ, không nhìn được lại hỏi bảo vệ, “Xin hỏi làm sao để đến tầng 17?”

“Ở đây không lên được, muốn lên đó phải đi vòng qua đằng sau trung tâm thương mại này rồi đi thang máy lên.”

“Đằng sau có chỗ để xe không?”

“Không có.”

“Vậy không lấy xe nữa.”

“Anh đã quẹt thẻ rồi nên phải chịu phí lần nữa đó.” Bảo vệ nhắc nhở anh.

“Được.” Anh gật đầu.

Cố Diệc Thành đi vòng qua sau trung tâm thương mại, ở đó có một sảnh, trong sảnh có 6 thang máy.

Lên đến tầng 17 mới biết hóa ra tầng này là một trường bỏ túi. Cố Diệc Thành đi dọc hành lang nhỏ vòng vo mấy vòng, có mấy gian phòng học vẫn sáng đèn nhưng người giảng bài không phải là cô, tiếng chuông tan học đã vang lên từ lâu, khi anh quay lại thang máy, lúc này trước cửa thang máy tập hợp khá đông người, nhìn lại đã 9h30 rồi.

Cố Diệc Thành theo dòng người tiến vào thang máy, cảm giác chật chội thật khó chịu, trong không gian hỗn tạp đủ các loại mùi làm cho người ta rất bức bối. Anh nghĩ: vẫn chưa gặp được, ngày mai đã phải đi, người ấy ... thật ra thì không gặp cũng tốt ...

Cố Diệc Thành nhắm mắt chờ đến lúc được ra khỏi đây.

Trong khoảnh khắc thang máy khép lại, anh nghe thấy một tiếng nói quen thuộc mà xa lạ.

“Ấy, chờ chút!”

Cổ họng khô khốc, không nói được là vui mừng hay lo sợ, Cố Diệc Thành không mở mắt ra ngay, cũng không nhìn người vừa bất ngờ chạy vào là ai. Anh đứng trong góc thang máy, khép hờ mắt, nghĩ thấy một hương thơm ngọt ngào chưa bao giờ xuất hiện trong những giấc mơ của anh. Cô là bóng ma trong lòng anh, không gian nhỏ nhỏ được phong kín còn chất độc trong lòng anh lại thúc giục muốn thoát ra.

Ra khỏi thang máy, Cố Diệc Thành lặng lẽ theo sau Thư Thù, giữ khoảng cách 10 mét, xa quá sợ mất dấu mà gần quá lại sợ bị phát hiện.

Cô vào siêu thị dưới trung tâm thương mại mua sữa tươi, anh cũng cầm lên nhãn hiệu sữa cô đang cầm, cô xem qua nhưng không mua, anh lại bỏ vào giỏ hàng của mình, sau đó đến quầy thu ngân tính tiền.

Từ siêu thị bước ra, đứng ở ngã tư đường, cô bên phải, anh bên trái, đèn xanh sáng lên cô không hòa vào đám đông mà bước đến trạm xe buýt đối diện. Sau đó, cô đứng tại trạm tìm kiếm phiếu xe buýt, anh kiểm tiền lẻ. Cô tìm được phiếu, khoe miệng hiện lên má lúm đồng tiền mờ mờ, ngay lúc này rốt cục anh cũng nở nụ cười, cô vẫn còn để đồ lung tung như trước đây, khi còn yêu nhau.

Lên chuyến xe số 55, anh ngồi sau cô, cô nhìn ra dòng xe cộ đông nghẹt bên ngoài, khẽ ngâm nga, ừm ... háng giọng. Dưới ánh đèn, bóng dáng cô như ẩn như hiện phản chiếu qua cửa sổ, anh nhìn không rõ, lại rướn cổ lên muốn đến gần hơn chút nữa. Gió đêm lùa qua tóc cô, một mùi hương nhẹ nhẹ bay tới, đúng là hương thơm của hoa dành dành. Cố Diệc Thành thấy ngực như có một tảng đá lớn đè nặng, chèn ép anh, chạm không tới, kêu không được nhưng lại vô cùng đau đớn.

Qua 6 trạm, anh theo cô xuống xe, đi qua một cầu vượt, lại đi bộ thêm 10 phút, anh thấy mình đang đứng trước cổng trường đại học A. Bên trong sân trường, cô dừng lại chào hỏi ba lần, cuối cùng biến mất trong ký túc xá bên cạnh sân vận động.

Đêm khuya, anh đứng dưới khu ký túc xá đèn đuốc sáng trưng, sao cô vẫn còn học ở đây?

Tối hôm sau, trước khi ra sân bay, Cố Diệc Thành nhắn cho Hạ Mạt một tin: tôi về Anh, bảo trọng.

Trong phòng chờ ở sân bay, Cố Diệc Thành khoanh tay ngồi ở sô-pha nhìn cái túi dưới chân, rung rung đôi chân dài. Thật xui xẻo, chuyến bay anh phải ngồi để đến Thượng Hải đã trễ một tiếng, bây giờ lại bị thông báo vì sương mù dày đặc nên chuyến bay bị hủy, một giọng nữ trong loa phóng thanh đang liên tục lặp lại thông báo.

Anh có hai cái lựa chọn, đổi chuyến bay hoặc chờ máy bay cất cánh.

Suy nghĩ một lúc, anh đứng lên, xách theo túi hành lý làm thủ tục đổi chuyến bay.

Nhân viên sân bay tươi cười hỏi anh, “Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn đăng ký lại đến bao lâu?”

“Chậm nhất có thể là bao lâu?” anh hỏi.

“Một năm ạ.”

“Vây đổi thành một năm đi.”

Hết chương 5

6. Chương 06:trò Chơi Theo Dõi

“Chưa từng yêu nhau , anh đã đánh mất chính mình trong hư vô”

Cố Diệc Thành kéo dài vô thời hạn ngày trở về Anh, điều này có nghĩa là công việc ngày thường sẽ được xử lý từ xa, vậy nên anh thật sự rất bận rộn vì chênh lệch múi giờ nhưng cũng có quy luật.

Mỗi tối cứ 7 giờ anh ra khỏi nhà, dừng xe dưới trung tâm thương mại rồi đi thẳng lên tầng 17, đứng ngoài phòng học qua cửa kính trong suốt nhìn vào, trong phòng đầy người, trên bục giảng là một người phụ nữ ăn mặc đơn giản đang giảng bài rất sinh động. Nhìn bề ngoài mà nói Cố Diệc Thành cũng cảm thấy Thư Thù cực kỳ thích hợp làm giáo viên, đôi mắt xé của cô lúc nào cũng sáng bừng trên khuôn mặt, nụ cười bình lặng ôn hòa khiến người ta muốn đến gần. Quan trọng nhất là giọng nói của cô vô cùng dễ nghe, mềm mại uyển chuyển có thể làm cho tâm hồn tĩnh lặng.

Cố Diệc Thành không có việc gì làm đành mang theo máy tính xách tay, vừa ngồi xử lý công việc dưới sảnh vừa chờ đến 9h40.

Một dòng người từ trong thang máy tràn ra, liếc thấy thân ảnh quen thuộc phía sau anh liền đứng dậy, đi siêu thị, chờ xe buýt, qua 6 trạm xe, một cây cầu vượt, theo cô đến dưới ký túc xá.

Cả chặng đường Cố Diệc Thành luôn ngắm nhìn rất kỹ, anh biết hành động theo dõi như vậy không quang minh chính đại, còn có thể gọi là bỉ ổi, cái từ hay được người ta mắng là: nhìn lén. Thế nhưng anh cứ như bị ma nhập, trầm mê trong trò chơi theo dõi này, nhìn cô đọc sách, ăn món ăn hàng ngày cô thích, ngày qua ngày lặp đi lặp lại cuộc sống sinh hoạt bình thường, không có gì đặc sắc của một người phụ nữ. Anh phát hiện ăn khoai tây chiên, uống sữa chua táo tàu Mengniu (China mengniu dairy, 1 cty sữa chua of TQ) cũng là một thú vui, hương thơm trên người cô là mùi của một nhãn hiệu sữa tắm nổi tiếng, cuộc sống như vậy ngay cả khi là một mình cũng không cảm thấy cô độc, anh vui vẻ chịu đựng trong thời gian chờ đợi buồn chán này. Anh nhìn cô làm những cử chỉ không bình thường nhưng lại không tìm được lời nào để diễn tả.

Hôm nay Cố Diệc Thành như thường lệ theo Thư Thù xuống dưới lầu ký túc xá, nhìn cô mất hút sau cánh cửa. Sau đó đứng dưới lầu đợi một lát, hy vọng thân ảnh đang phơi đồ trên ban công kia chính là cô mặc dù anh cũng không biết cô ở phòng nào.

Khi vào siêu thị có mua chút đồ ăn vặt, anh uống sữa chua, ăn đồ ăn. Khi anh đang nhai kẹo cao su, buồn chán đếm số ban công, vừa quay đầu thì thấy Thư Thù đang cùng một cô gái xuống dưới cửa ký túc xá, đi về phía anh.

Nếu bây giờ có động đất Cố Diệc Thành cũng không chút do dự mà chui xuống, anh hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, vốn không nghĩ đến việc gặp mặt Thư Thù nên anh vội vàng quay lưng đi, túi đồ trong tay vương vãi trên đất, anh ngồi xuống nhặt thì Thư Thù đã đến bên cạnh anh.

Trong nháy mắt đó, cơ bắp toàn thân Cố Diệc Thành căng ra, hơn mười giây sau, trong đầu anh lướt qua các hình ảnh chào hỏi. Không biết nên nói ‘Đã lâu không gặp’ hay ‘Thật trùng hợp’ thì tự nhiên hơn. Vậy nhưng Thư Thù đi sát qua anh, cũng chẳng nhìn anh, ánh mắt anh rơi trên mặt đất ngắm nhìn đôi dép lê màu xanh cô đi, tay ôm một chậu hoa, cô đi không nhanh, lướt qua anh mà vẫn nói chuyện cùng người bên cạnh.

Cố Diệc Thành tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống nhưng cảm giác mất mát lại kéo tới, cô gần anh như vậy nhưng rồi lại xa xôi đến thế. Cười khổ nhặt lại những thứ rơi trên đất cho vào túi, khi nhặt lên một túi màu hồng anh suýt sặc không khí, Không gian bảy độ? (nhãn hiệu nổi tiếng of TQ) Đó là bọc băng vệ sinh...

Cố Diệc Thành lung túng nhét cái bọc vào túi đồ, nghe thấy xung quanh có tiếng xầm xì bàn tán. Anh cố làm bộ trấn tĩnh đứng lên, một bạn nam bên cạnh hỏi, “Này, anh đang theo đuổi mỹ nữ khoa nào vậy?”

Cố Diệc Thành mờ mịt nhìn anh ta, không hiểu ý hỏi.

“Ngày nào tôi cũng đi lấy nước nóng cho bạn gái, cả tuần nay đều nhìn thấy anh.” Người đối diện trưng ra vẻ mặt ‘biết rồi nhá, khỏi giả vờ’ làm Cố Diệc Thành vừa lúng túng vừa buồn cười.

Anh cười gượng, nhanh chóng rút khỏi ‘hiện trường phạm tội’, lúc này anh quả thật có cảm giác như mình là tội phạm, bất luận là về hành động hay tư tưởng.

Một bọc băng vệ sinh, câu nói của người xa lạ đã đánh gãy sự mê muội của Cố Diệc Thành trong trò chơi theo dõi này.

Lý trí của anh cuối cùng cũng lên tiếng chất vấn anh: Cố Diệc Thành, mày đang làm gì thế này? Rốt cục là mày muốn thế nào? Sáu năm rồi mày vẫn chưa quên được sao? Hiện tại cũng như cái nóc nhà đã được xây xong, tại sao không kiên định chắc chắn, chỉ mới vừa xây đến tầng thứ nhất... Chấp nhất đến thế cũng không có ý nghĩa gì, chẳng có kết quả đâu. Cho dù mày còn tình cảm với cô ấy, buông xuôi cũng tốt mà không được cũng chẳng sao, lý do thật sự là gì? Lý do là Cố Diệc Thành và Thư Thù, cuộc sống của hai người không cùng một quỹ đạo.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Diệc Thành dừng trò chơi theo dõi này lại. Anh thường xuyên liên lạc với bạn học cũ, tham gia các buổi tụ tập, cố sức làm cho công việc bận rộn hơn. Thỉnh thoảng cũng nghe có người nhắc tới tên cô, chỉ thỉnh thoảng thôi. Anh giả câm giả điếc, tựa như cái tên Thư Thù này đã cách anh rất xa, xa đến nỗi không còn nhớ rõ được nữa.

Sau đó anh từ miệng những người khác biết được chút tin tức về Thư Thù.

Hai năm trước, cô thi đậu lên nghiên cứu sinh, hiện vừa học vừa làm, rất ít khi chủ động liên lạc với bạn học cũ, ngay cả Trình Hàn cũng biệt tăm. Có một chuyện khiến Cố Diệc Thành không thể giải thích được, khi cô đang học đã tạm nghỉ một năm, thời gian ấy trùng khớp với năm anh đi Anh.

Anh cố gắng nhớ lại từng sự việc phát sinh năm đó, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết nào nhưng lại đau đớn phát hiện, hóa ra anh chưa từng thật sự bước vào cuộc sống của cô.

Chưa từng yêu nhau, anh đã đánh mất chính mình trong hư vô.

Cố Diệc Thành lại có ý định mua vé trở về Anh. Sáng thứ bảy, anh lái xe xuống dưới lầu ký túc xá đại học A.

Anh tự nhủ: nhìn cô lần cuối cùng rồi sẽ ra đi. Lần từ biệt 6 năm trước, anh đã không còn nhớ được nét mặt cô khi mỉm cười, lần từ biệt này, nói không chừng chính là cả đời. Anh lại tiếp tục an ủi mình, thật ra thì cả đời cũng không quá dài. . .

Chờ đợi khá lâu, hình bóng quen thuộc kia cuối cùng cũng xuất hiện trước ký túc xá, cầm theo một túi xách từ từ đi bộ, rồi giống như người xa lạ lướt qua bên cạnh xe anh. Cố Diệc Thành nhắm mắt lại, ngược lên trời thở phào một hơi rồi nhún gáy.

Xe của Cố Diệc Thành vượt qua Thư Thù, nhìn cô qua kính chiếu hậu khuôn mặt hơi tái nhợt, sau đó cô dừng bước, ôm bụng. Khó chịu sao? Anh nghĩ, quay đầu nhìn lại thấy cô nhăn mặt, rồi khụy ngã, bên cạnh có tiếng kính hô.

Cố Diệc Thành không nhớ mình đã xuống xe thế nào, đến bệnh viện ra sao, khi anh ôm cô, trán cô mướt mồ hôi, anh đưa cô vào ghế hành khách, cô nhắm chặt mắt, sống chết níu áo anh, miệng hơi mở ra rồi đóng lại như đang cố nói gì đó, anh ghé sát tai vào nghe thấy cô thì thào, “Túi, điện thoại di động...”

Cố Diệc Thành tức giận xoay người, nhặt cái túi trên đất ném mạnh vào trong xe, điện thoại tiện tay nhét vào túi quần.

Đến bệnh viện, anh nhìn cô được gấp rút đưa vào phòng cấp cứu, y tá cầm kim vào tay cô, mỗi nhát kim lại như đâm xuyên vào lòng anh.

Sau đó, y tá lấy hóa đơn kêu anh đi nộp tiền viện phí.

Cố Diệc Thành nộp tiền xong quay lại, bác sĩ hỏi, “người nhà bệnh nhân tới chưa?”

“Cô ấy... người nhà không ở trong nước. Cô ấy sao rồi?”

“Bệnh nhân cần phải phẫu thuật sớm.”

“phẫu thuật?” anh nghi ngờ mình đang nghe lầm, anh như thần kinh theo sau cô cả tuần lễ liền, cô vẫn có thể ăn uống, chạy nhảy, tại sao phải phẫu thuật? Anh không trả lời ngay mà hỏi lại, “Bệnh gì thế ạ?”

“U nang buồng trứng”

“Là bệnh gì?” Anh hỏi, sắc mặt rất không tốt.

Bác sĩ đưa cho anh xem kết quả xét nghiệm, anh cầm lấy, nhắc điện thoại chuẩn bị gọi thì nghe bác sĩ nói, “Đối với phương pháp phẫu thuật nội soi thì chỉ cần một tuần là có thể xuất viện. Yên tâm đi, mặc dù trước kia cô ấy đã làm phẫu thuật phá thai ngoài tử cung, cắt bỏ ống dẫn trứng bên trái nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc sinh con.”

Hết chương 6

7. Chương 07:ai Lừa Ai

“Cô đã quên trái tim đàn ông vẫn luôn cứng rắn, chỉ có khi đối diện với người đặc biệt mới mềm mại mà thôi.”

Ly cà phê nóng chậm chậm bốc hơi, tỏa ra hơi nóng tạo thành một lớp sương trắng trên thành ly. Cố Diệc Thành cầm ly giấy, muốn mượn hơi nóng yếu ớt để sưởi ấm chính mình.

Anh hỏi bác sĩ ‘trước kia’ là bao lâu, bác sĩ nhìn anh, nói ngắn gọn 3 chữ: tôi không biết.

Không ai nói cho anh biết ‘trước kia’ chính xác là bao nhiêu năm. Nhưng Thư Thù đã từng có con, sự thật này không thể chối bỏ. Vậy, cha đứa bé là ai? Bao nhiêu khả năng là của anh? Ý nghĩ này khiến đầu óc anh cơ hồ không xoay chuyển được, nụ cười trở nên chua xót nhưng lại không khóc nổi.

Anh và cô từng có con? Máu của anh và cô đã hóa thành một sinh mạng bằng xương bằng thịt...Rồi sau đó, không còn? Phải thế không?

Người phụ nữ nhẵn tâm lạnh lùng này, Cố Diệc Thành nắm chặt tay thành nắm đấm, chỉ muốn lời cô dạy cường đại hỏi, tại sao, tại sao không chịu nói, cái gì cũng không cho anh biết?

Một lúc sau, y tá đến báo cho anh biết Thư Thù đã tỉnh, Cố Diệc Thành bấm điện thoại an bài phòng bệnh tốt nhất, bác sĩ tốt nhất. Bây giờ anh đang đứng trước cửa phòng bệnh, ôm đầu ép mình phải tỉnh táo lại, sợ không thể khống chế được tâm tình lại chạy vào chất vấn cô, cãi vã với cô rồi nói lời độc ác, hai người lại quay về tình trạng căng thẳng như lần sau cùng đó, yêu và hận, đây không phải là vở kịch mà anh muốn. Anh nghe cô hỏi y tá: “Phải nộp bao nhiêu tiền viện phí?”

“Đây là phòng VIP, tất cả phí tổn đã được nộp trực tiếp bằng thẻ.”

Im lặng hồi lâu, cô nói, “có thể cho tôi mượn điện thoại được không?”

Cố Diệc Thành qua khe cửa nhìn thấy y tá đưa điện thoại cho cô, cô cầm lên bấm một dãy số. Tiếp theo đó điện thoại trong túi áo anh vang lên inh ỏi, Cố Diệc Thành hốt hoảng lôi ra tắt máy. Cô trả lại điện thoại cho y tá, nói nhỏ câu gì đó nghe không rõ.

Sau đó y tá bước ra ngoài. Cố Diệc Thành tự giác lui về sau, tránh đi. Y tá đứng trước cửa phòng bệnh thấy anh thì cười gượng, nói: “Cô ấy hỏi anh có thể trả lại di động cho cô ấy không?”

Cố Diệc Thành lúng túng lấy điện thoại, thầm nghĩ: cái điện thoại cũ nát này có cho anh cũng không thêm. Anh hỏi y tá, “cô ấy còn nói gì không?”

Y tá suy nghĩ một lúc, “Bệnh nhân nói giường quá mềm, cô ấy ngủ không thoải mái, trong phòng bệnh không có người nói chuyện nên buồn chán, có thể đổi phòng nhiều người hơn được không?”

“Cô nói lại với cô ấy,” anh dừng lại, thốt ra vài từ qua kẽ răng, “nằm mơ đi!”

Phẫu thuật cắt bỏ u sơ tử cung được lên lịch vào ngày mai.

Lúc Cố Diệc Thành về nhà cũng đã chạng vạng, nhờ ánh đèn lơ mờ, anh nhìn thấy có một người đang ngồi ngay cửa ra vào, bước tới nhìn thì ra là Hạ Mạt

Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt mừng rỡ, giải thích, “Em để quên đồ, nên...”

“Chờ chút.” Cố Diệc Thành gạt đầu mở cửa, đi thẳng vào trong nhà.

Hạ Mạt đứng trước cửa, nhìn lướt qua, tốt quá, không có giày của đàn bà, có thể là trực giác của phụ nữ nhưng cô cảm thấy không đúng, còn chỗ nào không đúng cô lại không nói rõ được. Cô sờ soạng mở đèn.

“Đừng mở đèn.” Cố Diệc Thành ngăn cản, quay nhìn cô.

Hạ Mạt thoáng ngơ ngẩn nhìn Cố Diệc Thành nửa ngày cũng chưa hồi phục tinh thần, lúc này trên người anh toát ra một thứ cảm xúc lạnh thấu xương, như đang tuyên bố: anh không muốn bị làm phiền.

Cố Diệc Thành vào thư phòng mang ra một túi hành lý đưa cho Hạ Mạt.

Hạ Mạt đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không đưa tay đón lấy, mi mắt rũ xuống, hỏi “Không mời em vào ngồi một chút sao?”

Ngày đó sau khi hiên ngang bỏ đi, mới đầu cũng không cảm thấy hối hận gì. Cô tự nhủ: cô còn trẻ lại xinh đẹp, cần gì phải khổ cực cầu khẩn một người đàn ông vốn không thuộc về mình? Nhưng là một ngôi sao, bên ngoài lúc nào cũng hào quang sáng chói, ban ngày đứng dưới ánh đèn cô được người người chú ý, như cô công chúa được ngưỡng mộ nhưng phía sau lại chưa xót không nói nên lời. Cô vốn là người phụ nữ cao ngạo, có lòng tự ái cực mạnh, hôm nay phải thu mình đối mặt với người ta, phải tìm mọi cách hòa hợp, lấy lòng. Hạ Mạt cảm thấy trong lòng cay đắng, dường như cô đã có được rất nhiều nhưng cũng giống như hai bàn tay trắng, cô bắt đầu nhớ sự ấm áp và sủng nịnh của Cố Diệc Thành, cả nét mặt khi cười của anh. Đúng vậy, cô hối hận, nếu nói mục tiêu đã được xác định, sao không chọn lựa người đàn ông có điều kiện và ưu thế hơn hẳn? Cuối cùng cô cũng ý thức được bản thân vì những dao động và hiểu nhầm mà đã để vượt mất Cố Diệc Thành, một quyết định quá mức ngu xuẩn.

“Xin lỗi, tôi còn phải ra ngoài.” Cố Diệc Thành vừa nói vừa giơ tay nhìn đồng hồ, “Cô coi còn thiếu thứ gì...”

Anh còn chưa nói xong Hạ Mạt đã không thể kiềm chế được, nhào tới ôm anh, nước mắt thi nhau tuôn xuống.

Cố Diệc Thành im lặng nhìn cô một lúc rồi nói nhỏ, “Sao lại khóc? Chụp hình quảng cáo rất đẹp đó.”

Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn anh, có chút hy vọng hỏi, “Diệc Thành, thật ra anh có quan tâm em, đúng không?”

Cố Diệc Thành kéo cô vào ngực, “Gần đây cũng nhiều hãng mời cô đóng quảng cáo mà.”

Hạ Mạt nghiêng người ra trước rồi nhích sát lại, vội vàng hỏi, “Anh còn tức giận sao?”

“Không có.” Anh lắc đầu.

“Em sai rồi.” Cô nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa, “Sau này tất cả đều nghe lời anh, được không?”

“Không không, chúng ta không cần nói ai đúng ai sai, chuyện tình cảm không thể đổ lỗi do ai, tôi cũng có nhiều vấn đề. Cô lại chưa từng cố ý lấy lòng tôi, rất chân thật. Huống chi cô cũng không phải loại phụ nữ đó, đừng miễn cưỡng.”

Hạ Mạt kinh ngạc, thật ra trước khi đến đây cô đã cố ý trang điểm thật kỹ để mình trở nên xinh đẹp động lòng người hơn. Cô đã cúi mình cầu xin anh, vì sao anh vẫn đứng đưng như không. Cô vốn là người thông minh, cho tới bây giờ luôn biết mình muốn gì nhưng người thông minh cũng có khi hồ đồ, giống lúc này đây, cô đã quên trái tim đàn ông vẫn luôn cứng rắn, chỉ có khi đối diện với người đặc biệt mới mềm mại mà thôi.

Thiên tính nhạy cảm của phụ nữ khiến cô không nhịn được hỏi, “Anh vội vã như vậy là đi gặp người đàn bà khác?” Khi hỏi lời này cô cố gắng nhếch khóe miệng cười cười nhưng trong lòng thế nào cũng không che dấu được cảm giác mất mát. Có lẽ phụ nữ là thế, cho dù giả dối nhất cũng có lúc chân thật.

Cố Diệc Thành nhìn thẳng mắt cô, cuối cùng gật đầu dứt khoát.

Anh nói, “Cô về đi.”

Hạ Mạt nhìn anh hồi lâu, sau đó cắn răng xoay người chạy đi.

Từ cầu thang bộ truyền đến tiếng giày cao gót của phụ nữ, cộp cộp cộp, mãi cũng không dừng lại.

Hôm sau, Cố Diệc Thành đến bệnh viện thì Thư Thù đã được vào phòng phẫu thuật. Anh ngồi bên ngoài, bên cạnh là một người phụ nữ xa lạ, cô tên Cung Thiến, bạn học của Thư Thù.

Tiểu phẫu kéo dài không lâu, từ nửa tiếng đến một tiếng. Theo thói quen anh rút thuốc lá ra, người ngồi cạnh nhắc nhở, “Trong bệnh viện không được hút thuốc.”

Cung Thiến hỏi anh, “Anh đẹp trai, học cùng trường chúng tôi phải không?”

“Không phải.” Anh lắc đầu

“Hình như tôi từng gặp anh rồi.”

“Chắc khuôn mặt đại chúng thôi.” Anh đáp

“Xì, trường này có khuôn mặt đại chúng như anh á. Anh tưởng nhân dân Trung Hoa cũng học theo dân Hàn Quốc thích phẫu thuật thẩm mỹ à?”

“Sao cô không nói nhân dân Trung Hoa toàn thân tài nghệ cao hơn Hàn quốc?” Anh hỏi ngược lại.

Cung Thiến cười phá lên, nhìn thẳng mắt anh, “Để tôi suy nghĩ một chút, từng gặp anh ở đâu nhỉ, a, có lẽ... dưới ký túc xá?”

Cố Diệc Thành sắc mặt cứng nhắc, đón nhận ánh mắt cười như không cười của Cung Thiến, cười gượng. Tâm ý nhỏ này của anh ví như là Tư Mã Chiêu chi tâm, người qua đường đều biết. (1)

“Anh theo đuổi Thư Thù nhà chúng tôi hả?” Cung Thiến hỏi.

“Tôi nghĩ chắc cô hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm?” Cung Thiến nhướn mày, giọng nói ẩn chứa ý khinh thường, “Vậy anh là ai? Sao lại ngồi đây? Không có việc gì sao lại đứng dưới ký túc xá? Sao lại đưa Thư Thù nhà chúng tôi đến bệnh viện? Còn nộp viện phí? ở phòng VIP?”

“Tôi...” Cố Diệc Thành không biết nên giải thích thế nào.

“Anh, anh, anh làm sao? Nói đi, nói là anh vừa đứng lúc đi ngang qua, nói chẳng qua là anh chỉ tới để mua nước tương thôi.” (just here to buy some soy sauce -> k có liên quan gì)

Cố Diệc Thành nhìn cô gái đang gây sự trước mặt này, nhịn không được phải bật cười, chẳng lẽ buộc anh phải trả lời rằng: tôi vốn định tới mua nước tương thật nhưng nước tương này chất lượng có vấn đề. Sau khi cười xong, anh xoa mặt hỏi, “Mấy năm qua cô ấy sống tốt không?”

“Anh không thấy sao?”

“Cô ấy sống tốt chứ?” Anh hỏi lại, chấp nhất.

Cung Thiển nhìn anh không trả lời. Đây chỉ là hỏi một câu hỏi thôi? Hay anh chỉ muốn câu trả lời khẳng định.

Hai người lại trở về trạng thái im lặng như người xa lạ, cho đến khi cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Vì còn thuốc mê nên Thư Thù vẫn hôn mê, sau khi bác sĩ căn dặn những việc cần chú ý, hai y tá đẩy cô về phòng bệnh.

Bên trong phòng bệnh, Cố Diệc Thành đứng trước giường, Cung Thiển thấy anh nâng tay phải lên, dừng thật lâu giữa không trung, đến khi đặt xuống chỉ chạm vào những lọn tóc tản ra của Thư Thù. Đây là chuyện Cố Diệc Thành vẫn luôn muốn làm kể từ khi gặp lại Thư Thù, khi Thư Thù còn tỉnh anh không dám, cũng không thể. Anh nhìn cô, giọng nói trầm thấp mang chút ươn ướt, giống như một giọt sương ngưng tụ sau khi tia nắng ban mai chiếu rọi, thấp thoáng chút chờ đợi và sầu não mơ hồ, anh hỏi y tá, “Khi nào cô ấy sẽ tỉnh?”

“Chiều mới có thể tỉnh được.” y tá vừa nói vừa đâm kim vào mu bàn tay Thư Thù, treo nước biển lên.

Cố Diệc Thành thu tay lại, nói với Cung Thiển, “Cô đói không? Tôi đi mua chút gì ăn.”

Sau đó anh ra quán ăn đối diện mua đồ, rồi lái xe đến siêu thị gần đó mua vật dụng hằng ngày, cuối cùng còn bị dụ mua cả tá món ăn tăng cường sức khỏe, protein gì đó bổ sung can-xi, máu

Sau khi trở lại, Thư Thù vẫn chưa tỉnh.

Anh đứng bên bồn hoa dưới lầu, rút thuốc ra ngậm trong miệng, bật lửa trong tay tách tách mấy lần nhưng cũng không cháy, chợt tay bị nắm lấy, lửa cháy lên.

Trong làn khói, anh nhìn thấy Hạ Mạt.

Hạ Mạt nói, “Cố Diệc Thành, đây chính là người trong lòng anh sao? Một người điếc?”

Hết chương 7

Chú giải:

(1) Tư Mã Chiêu chi tâm”: Ý của câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam Quốc chí – Ngụy Thư – Cao Quý Hương Công kỷ”. Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày một lộng quyền ngang ngược, Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề “Tiềm Long” để giải bày tâm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ này liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toái mồ hôi lạnh, không nói năng được câu nào. Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng căm thấy Tư Mã Chiêu có ý tiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói: “Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi vua, điều này các khanh đều đã biết, trẫm không thể ngồi đợi để người ta phé truất, hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hắn “. Các đại thần nghe vậy đều bày tỏ không đồng ý nhưng Tào Mao không thể chờ đợi được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ.

8. Chương 08: chỉ Là Người Xa Lạ?

“Con người ta khi đã thành thực rồi, lý trí nhiều hơn, dần do cũng nhiều hơn còn tình yêu thì ngược lại, nhạt nhẽo, mùi vị cũng thay đổi.”

Đêm qua, Hạ Mạt từ nhà Cổ Diệc Thành chạy ra, quay lại khách sạn điên cuồng đập phá tất cả những gì có thể đập. Cổ Diệc Thành không yêu cô, cô biết, nhưng không sao vì dù gì suốt thời gian qua anh cũng chẳng yêu ai. Thế nhưng khi anh thẳng thắn thừa nhận anh vội vã đi thăm một người con gái khác thì cô hận không thể đào sâu ba thước để bắt được cô ta, tát vào mặt cô ta, túm tóc cô ta, mắng chửi cô ta không biết xấu hổ. Cô tức giận, tủi thân, hơn thế nữa là không cam lòng.

Hôm sau Hạ Mạt thuê xe chờ dưới nhà Cổ Diệc Thành, từ xa nhìn thấy xe anh, cô kêu tài xế lên theo sau. Cô muốn xem thử người đàn ông như anh thì loại phụ nữ nhu tình thế nào có thể nắm giữ được tình cảm của anh.

Cô lên theo Cổ Diệc Thành tới bệnh viện thành phố, thấy anh ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, nhìn từ chỗ cô thì cảm giác tay chân anh rất luống cuống. Dường như anh muốn hút thuốc nhưng cô gái bên cạnh ngăn cản anh, sau đó hai người nói chuyện.

Khoảng nửa tiếng sau, cửa phòng phẫu thuật mở ra, anh vội vàng đứng lên nhìn người được đẩy từ trong ra, ánh mắt như chìm trong rượu mạnh, thâm trầm mà say mê.

Hạ Mạt thừa dịp Cổ Diệc Thành ra ngoài mua đồ đẩy cửa phòng bệnh bước vào, rốt cục cũng được nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường kia. Cô từng không ngừng phác họa bộ dáng người phụ nữ này trong đầu: xinh đẹp, quyến rũ, đáng yêu hoặc dễ thương.

Cô nhìn kỹ mặt Thư Thù rồi nở nụ cười, không xinh đẹp hơn cô, không trẻ hơn cô. Vì vậy, cô muốn từ khuôn mặt này tìm ra nét bất đồng giữa Thư Thù và những người khác. Hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch, cả người tản mát một khí chất đậm đặc như lá thu tĩnh lặng khiến người khác cảm thấy thanh thản. Tóc dài thẳng xõa ra, vén sau vành tay lộ ra đôi tai, trong đó...mang máy trợ thính...

Hạ Mạt che miệng, hốt hoảng ra khỏi phòng.

Điếc, người điếc? Người phụ nữ này là một người điếc?

Cô đứng tại chỗ sửng sốt mấy giây, rồi lao xuống lầu như chạy trốn, cô chạy ra khỏi bệnh viện rất nhanh, nửa đường lại không cam lòng nên đã quay lại.

Sau đó, ở vườn hoa dưới lầu nhìn thấy Cổ Diệc Thành.

“Cô ấy chỉ nghe yếu thôi.” Bên tai truyền đến giọng nói trầm trầm, Hạ Mạt bị kéo về thực tế, bắt gặp ánh nhìn lạnh lùng, cô cắn răng hỏi, “Sao anh lại yêu cô ta? Sao lại yêu người như vậy?”

“Sao? Cô ấy thế nào?” Cổ Diệc Thành hỏi lại

“Điếc! Người điếc!” Hạ Mạt hét lên với anh.

“Nghe yếu!” anh chỉnh lại, “khi tôi yêu cô ấy thì cô ấy đã vậy rồi. Nghiêm túc mà nói, tôi chính là thủ phạm đó, biết không, tôi phải chuộc tội.”

“Em không hứng thú với ân ân oán oán của các người.” Hạ Mạt nói, “Anh tính thế nào? Đến với cô ta đúng không?”

Cổ Diệc Thành khẽ cười, không nói gì.

Hạ Mạt hỏi, “Anh yêu cô ta?”

Hạ Mạt nói, “Với địa vị của anh khiến em không thể nào tưởng tượng nổi.” Một người phụ nữ như vậy, một người phụ nữ bình thường đến mức không bình thường hơn được nữa, lại bị khuyết tật. Hạ Mạt không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng mình lúc này, trong lòng cô rất không cam tâm, muốn được phát tiết nên để mặc bản thân trở nên cuồng nộ.

Cổ Diệc Thành dụi tắt điếu thuốc, “cô muốn nói cô ấy chỉ là người phụ nữ không có chút đặc sắc nào nhưng vì sao tôi lại si mê đến thế?”

Nếu nói Hạ Mạt phát tiết bằng cuồng nộ thì Cổ Diệc Thành lại phát tiết bằng cách kể chuyện. Dù rằng người trước mặt không phải là đối tượng thích hợp để kể chuyện nhưng anh vẫn nói một mạch, “Thật ra,

thích là thích, yêu là yêu, không cần lý do gì cả. Cô biết không? Có một số việc, một vài người không hề thú vị, thậm chí cũng chẳng hề bắt mắt nhưng lại có một thứ ma lực không thể hiểu được, nói thế nào nhỉ? Tự nhiên điện tích của nam châm vậy, có thể hấp dẫn cô. Đương nhiên người như thế có lẽ cả đời cũng chẳng tìm được nhưng gặp được thì phải giành lấy.”

Hạ Mạt nhìn chằm chằm anh, không nói lời nào. Anh nói tiếp, “Kỳ thật đại đa số tình yêu đều nảy sinh trong nháy mắt, ban đầu chỉ là dục niệm muốn chinh phục đơn giản. Nhưng con người đối với lý giải về cảm tình, thường thường sẽ theo sự thay đổi của thời gian mà biến hóa. Lúc đầu không biết yêu, chỉ cảm thấy đối phương rất vừa mắt, tư thái lôi cuốn, lý do đơn giản lại tầm thường. Dần dần, tướng mạo đã không còn quan trọng, ngược lại chính là sự ôn nhu, chiều chuộng, có thể nhân nhượng tình mới thực tế. Sau đó lại cảm thấy phải cùng chung sở thích, mơ ước, mục tiêu phấn đấu mới có thể đồng hành được. Cho tới hôm nay, ngàn cánh bướm đã giương lên, dường như cũng không có một tiêu chuẩn chính thức nào để tìm kiếm người yêu. Tôi và cô ấy, tôi và cô, tất cả cũng như nhau nhưng cũng có điểm không giống nhau. Không thể không nói điều này, Hạ Mạt, tình cảm giữa cô và tôi quá nhỏ bé. Có thể nói thế này, con người ta khi đã thành thực rồi, lý trí nhiều hơn, dẫn dắt cũng nhiều hơn còn tình yêu thì ngược lại, nhạt nhẽo, mùi vị cũng thay đổi. Lúc trẻ còn có thể làm ra những chuyện liều lĩnh nhưng hiện tại lại không làm được, có thời điểm tôi đã dốc toàn lực yêu cô ấy. Cô hỏi tôi có phải muốn đến bên cạnh cô ấy không, tôi trả lời là không, vì chuyện này không phải do tôi quyết định, cũng không thể nói rõ được...Tóm lại là, xin lỗi.”

Lời đã hết, hai người giằng co nhìn nhau.

Hạ Mạt mím môi, lửa giận trong lòng khó đè nén nhưng không nói gì. Cố Diệc Thành không e dè bộc bạch nhưng vào tai cô cũng đủ sức giết người không đền mạng. Cô lui về sau mấy bước, xoay người chạy đi, chạy được một đoạn bất chợt quay đầu chạy thật nhanh ra phía sau bệnh viện.

Cố Diệc Thành chớp mắt, một giây sau đoán ra ý đồ của cô liền nhắc chân đuổi theo. Hai người rượt đuổi tốc độ rất nhanh, va phải nhiều người, Cố Diệc Thành bị cản lại, Hạ Mạt nhân cơ hội nhanh chóng chạy vào thang máy, bấm nút đóng cửa. Ngay lúc thang máy khép lại, cô nhìn thấy vẻ mặt khấn trương của Cố Diệc Thành, nhếch môi cười lạnh với anh.

“Chết tiệt!” Cố Diệc Thành đá vào cửa thang máy đã đóng chặt, xoay người đẩy cửa thang bộ, chạy nước rút lên, cũng may phòng của Thư Thù nằm ở tầng bốn, nếu chạy nhanh thì sẽ không trễ.

Hạ Mạt chạy như bay đến trước phòng bệnh của Thư Thù, đẩy cửa phòng cái ‘Rầm’, ai nghe thấy cũng biết người đến không có ý tốt.

Cung Thiển đứng lên, nghi hoặc nhìn người phụ nữ đã đi còn quay lại này, vẻ mặt so với khi nãy như hai người khác nhau.

Khi Hạ Mạt xuất hiện ban nãy thì Cung Thiển đang ăn những món Cố Diệc Thành mua về, trong miệng vẫn còn cơm. Lần đầu nhìn thấy, cô đã cảm thấy cô gái này thật đẹp, đáng đáp lại rất giống một tiểu minh tinh dương cầm mới nổi gần đây. Cô ta tạo nhã bước đến ngắm nhìn Thư Thù trên giường bệnh, giữa hai hàng lông mày là sự kiêu ngạo và khinh thường, giống như nữ hoàng chiến thắng đang đắc ý. Cung Thiển muốn hỏi cô ta tìm ai thì cô ta chợt che miệng, xoay người chạy ra ngoài.

Bây giờ lại xuất hiện ở đây, trong mắt toát ra hận ý và không cam tâm, bộ dáng cứ như...tới đánh nhau?

Hạ Mạt xông vào, Cung Thiển theo bản năng đứng chắn trước giường của Thư Thù, ngay sau đó lại một thân ảnh nữa chạy vào.

“Hạ Mạt!” Cố Diệc Thành kéo Hạ Mạt lại, vội vàng nhìn Thư Thù rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo, không nói gì liền kéo Hạ Mạt ra ngoài. Hạ Mạt bị anh lôi đi thì vẫy vùng, đáng vẻ càng kích động hơn, miệng kêu la, “Buông tôi ra, Cố Diệc Thành! Để tôi nhìn thử, để tôi nhìn kẻ đã khiến anh cố chấp như thế nào!”

Vừa nói cô vừa giãy giụa như điên, cố gắng đánh về phía Thư Thù. Cố Diệc Thành quen cô lâu như vậy nhưng lại kinh ngạc trước sức lực của cô, cú đấm trúng vào ngực anh rất đau. Anh cảm thấy khi phụ nữ tranh giành đàn ông thì chẳng qua cũng chỉ xem đàn ông như món đồ chơi, dù không thích nữa nhưng nếu người khác muốn chiếm được cũng sẽ liều mạng giữ chặt lấy.

Cố Diệc Thành nắm cổ áo cô ta kéo đến gần, bịt miệng cô ta lại, lạnh lùng nói bên tai, “Hạ Mạt, trong chuyện này cô đừng bao giờ muốn thử thách sự kiên nhẫn của tôi. Cô thử đi, thử đụng vào một sợi tóc của cô ấy xem. Xem tôi sẽ làm thế nào, hử?”

Hạ Mạt trừng mắt nhìn anh, nghiêng rằng nghiêng lợi, ngực phồng xẹp xuống. Tức giận, ghen tỵ, uất ức, không cam lòng đã khiến cô trong phút chốc đánh mất lý trí nhưng cô đã nhanh chóng tỉnh táo lại, như lời Cố Diệc Thành từng nói, tình cảm của cô và anh vốn rất nhỏ bé, quả thật cô không dám khiêu chiến với giới hạn cuối cùng của anh.

Cố Diệc Thành buông cô ra, cô ngồi bệt xuống khóc lớn.

Cung Thiển há hốc mồm nhìn, hoàn toàn không hiểu đây có phải là diễn xuất không. Buồn cười nhất chính là nữ chính của phim bây giờ vẫn còn đang hôn mê mà? Cô quay đầu nhìn Thư Thù, thấy mày cô nhíu lại, đôi mi lay động.

“Thư Thù?” Cung Thiển mừng rỡ, đợi một lát nhưng vẫn không thấy cô mở mắt ra.

Cung Thiển ngẩng đầu nhìn Cố Diệc Thành, thấy sắc mặt anh thay đổi, anh đứng yên không dám nhúc nhích, không khí bên trong phòng bệnh trở nên dị thường.

“Thư Thù, Thư Thù.” Cung Thiển thử gọi hai tiếng. Lòng mi Thư Thù bỗng chớp chớp, cô từ từ mở mắt ra, lần này là tỉnh thật.

“Tỉnh rồi? Có khó chịu chỗ nào không?” Cung Thiển hỏi.

“Tay tê quá...” giọng nói của cô khàn khàn rồi ho khan, thử chống tay lên, vươn tay ra khỏi chăn, ngón tay phải đang được một cái kẹp nối với điện tâm đồ, vì máu chảy không thông nên cả bàn tay tím thẫm. Không đợi Cung Thiển kịp phản ứng, cô tự tay rút cái kẹp ra. Ánh mắt quét qua người trong phòng, lấy máy trợ thính trong tai xuống đặt lên kệ tủ đầu giường, bình thản nói một câu, “Ồn quá!”

Sau đó lại nằm xuống ngủ tiếp.

Cô nói chuyện như đang nói về một việc hết sức bình thường, chẳng qua là hơi ồn thôi, chứ mấy chuyện cãi vã này không liên quan gì đến cô. Nhưng cái liếc mắt thờ ơ này Cố Diệc Thành lại không nói được là mùi vị gì, Thư Thù nhìn lướt qua anh nhưng không dừng lại dù chỉ một giây, không kinh ngạc, không oán giận, không gợn chút sợ hãi, không có gì hết, anh trong mắt cô đã thành một người xa lạ.

Hết chương 8

9. Chương 09:nỗi Đau Đã Quên (p.1)

“Có rất nhiều chuyện luôn phải đợi đến sau này mới nhìn thấu được, mặc dù không tìm thấy con đường của thời gian nhưng cuộc sống chính là sau khi không ngừng mất mát mới từ từ học cách trưởng thành, biết yêu thương, quý trọng.”

Khi Cố Diệc Thành đi, Thư Thù vẫn đang ngủ.

Sau khi anh đi, Cung Thiển lay lay người đang nằm trên giường, “Cậu này, giọng sao khàn thế?”

Thư Thù mở mắt, đặt tay lên trán nói, “Cổ họng như bị lửa thiêu ấy, đầu cũng đau nữa.”

Cung Thiển vội gọi y tá tới đo nhiệt độ, 37 độ.

Y tá nói đầu vầng là bình thường, còn cổ họng bị đau là do khi phẫu thuật phải cầm ống thở vào khí quản nên gây tổn thương, cũng nói rõ những triệu chứng cơ bản như sau khi thông khí trong phổi mới được ăn những thức ăn dạng sệt, thuốc tê ước chừng sẽ mất tác dụng sau 6 tiếng nên lúc đó sẽ rất đau, nếu không chịu được có thể uống hoặc chích thuốc giảm đau.

Thư Thù nói, “Tôi chịu được, cảm ơn cô.”

Y tá đi khỏi, vội xua tay với Cung Thiển đang chuẩn bị đặt câu hỏi, Thư Thù chỉ cổ họng khoa tay múa chân “Đau!”

“Xạo quá, còn giả vờ hả” Cung Thiển nói.

Thư Thù cười ha ha.

“Còn cười nữa, cậu cười rất giả tạo, cứng nhắc.”

“Đó là vì vết thương đang đau chứ bộ.”

“Ồ, cổ họng làm sao?” Cung Thiển không vui nói, “Thôi đi, thuốc tê còn chưa hết, đau cái gì mà đau?”

Thấy Thư Thù không phản ứng lại, Cung Thiển nói, “Anh ta là ai, khai mau, nói cho rõ.”

Thư Thù trầm mặc một lát, “Sao lại hứng thú với người lạ thế?”

“Ai bảo anh ta đẹp trai thế.” Cung Thiển vỗ vai cô, “Con nhỏ này, vận cứt chó cũng không tệ nha.”

Thư Thù nói, “Sao cậu biết từ trời rơi xuống nhất định phải là vận cứt chó? Nói không chừng thật sự là cứt chó thì sao?”

Cung Thiển nhăn mũi, “mấy năm nay cậu không qua lại với bạn trai, không phải là đang đợi anh ta sao?”

“Nhìn tớ giống đang đợi ai à?” Cô hỏi, lắc đầu, “Tớ chẳng đợi ai cả.”

Thư Thù nghĩ: con người quả nhiên dễ bị đánh vẻ xinh đẹp bên ngoài đầu độc, nếu Cố Diệc Thành là một gã đàn ông hèn hạ mà nghèo túng, câu hỏi của Cung Thiển có thể nào sẽ là ‘hắn ta vẫn còn quần quýt lấy cậu hả? Không được nói chuyện với người lạ, để tớ báo cảnh sát.’ Nghĩ vậy cô không nhin được mà bật cười, cảm giác có hơi đau nhưng là đau ở ngực.

Đêm tối, Thư Thù nóng rần, cổ họng như bị thiêu đốt, bụng rất đau, vô cùng đau. Cô muốn lật người đổi tư thế lại phát hiện tay chân cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích được, miệng không phát ra được âm thanh nào, thậm chí cả mắt cũng không thể mở ra. Mơ mơ màng màng cảm giác chần được vén lên, một bàn tay ấm áp phủ lên trán cô, ngón tay mơn trớn đôi môi đang ngiến chặt của cô, một mùi thuốc lá nhàn nhạt thoảng đến.

“Bác sĩ, trán cô ấy hơi nóng, hình như đang đau đốn lăm.”

“Bệnh nhân thân thể vốn đã không tốt lại bị sốt nên phải chích thuốc giảm đau thôi.”

“Chích cái gì, có tác dụng phụ không?”

“Chích thuốc giảm đau có tác dụng trấn áp cơn đau, đồng thời cũng làm ức chế khu thần kinh phản xạ.”

“Quên đi, quên đi, không được chích.” Cố Diệc Thành khoát tay, “có thể làm cho cô ấy hết đau không?”

“Bệnh nhân mới vừa làm phẫu thuật, đau là đương nhiên.”

“Tôi biết là đương nhiên rồi, ý tôi là có cách nào để cô ấy hết đau không? Điều kiện là không có tác dụng phụ.”

Im lặng một hồi, “e là không có.”

“Bây giờ tôi chính thức nghi ngờ tính chuyên nghiệp của ông, cảm phiền gọi viện trưởng tới đây.”

“Cố tiên sinh, tôi đã 12 năm kinh nghiệm khoa lâm sàng, mong cậu tin tưởng tính chuyên nghiệp của tôi, chuyện này có tìm viện trưởng cũng không thay đổi được tác dụng phụ của thuốc đâu. Cậu cũng có thể chọn cách không chích, nếu bệnh nhân có thể chịu đựng qua tối nay thì ổn rồi.”

“Ông không thấy cô ấy đang đau đốn dữ dội sao?”

“Vậy cậu chấp nhận chích không?”

“Không chích.”

...

“Đợi chút, thôi cứ chích đi, nhưng liều lượng ít thôi.”

Thư Thù cố gượng mở mắt ra nhưng không được, tay đã bị đè xuống đâm kim vào, chỉ một lúc sau, vết thương hình như không còn đau đớn nữa, cô liền ngủ say.

Khi Thư Thù tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau, vết thương vẫn còn rất đau nhưng cũng không phải là không thể chịu được, căn phòng chỉ còn lại mình cô. Y tá vội tới đo nhiệt độ, kiểm tra vết thương, truyền nước biển, phải đợi thông khí lần nữa mới có thể ăn thức ăn nửa đặc nửa lỏng.

Mãi đến trưa Thư Thù mới thông khí xong, y tá mang vào canh gà và cháo trắng, cô húp chút cháo.

Khoảng hai giờ chiều, Cung Thiển đến đẩy Thư Thù đi phơi nắng trong vườn hoa dưới lầu. Sau buổi trưa, ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên người, hai cô ngồi trên băng ghế trong vườn tán gẫu.

Bỗng nghe một tiếng ‘Vù’, một chiếc máy bay điều khiển từ xa bay tới, Cung Thiển theo phản xạ giơ tay hất ra, máy bay rơi xuống, dừng thẳng dưới chân Thư Thù, những cậu bé từ cách đó không xa cười đùa chạy tới, mở miệng nói, “Dì ơi, máy bay của tụi con.”

“Cái gì mà dì? Chị, phải gọi là chị nghe không?” Cung Thiển sầm mặt, chống nạnh nói, “mấy đứa có biết vừa rồi nguy hiểm lắm không? Ở đây là bệnh viện, không được lớn tiếng ồn ào, nếu âm ỉ làm phiền đến bệnh nhân thì sao?”

“Nhưng dì đúng là dì mà!” Cậu bé nghiêm trang nói với vẻ vô tội.

Thư Thù cười phì, Cung Thiển quay lại hung hãn trừng mắt với cô rồi nhặt máy bay đưa cho cậu bé đứng đầu, nói “đi đi, đi chơi đi.”

Cậu bé nhận lấy liền chạy nhanh như làn khói.

Lại “Vèo”, máy bay kéo một vòng mê người trên không, rồi lộn nhào 360 độ xẹt qua đầu hai người, sau đó lạ vòng trở lại, quanh quẩn xung quanh hai người.

Đám nhóc đứng gần đó le lưỡi làm mặt quỷ với Cung Thiển. Cung Thiển tức tối đứng lên, xắn tay áo, bộ dạng như chuẩn bị đánh nhau. Thư Thù kéo cô lại nói, “Cậu tức giận với lũ nhóc đó làm gì?”

Thư Thù nói, “Cậu không để ý đến chúng nó thì tự khắc chúng cũng mất hứng thôi.”

Chỉ chốc lát sau lũ trẻ thấy hai cô không phản ứng gì thì quả nhiên chạy đi mất.

Cung Thiển chỉ vào lũ trẻ con đang chạy nói, “Theo mẹ tớ nói khi tớ còn bé cũng vậy đấy, nghe nói đạt đến trình độ người thần đều cảm phần, phạm là thứ tớ muốn, cha mẹ không mua là tớ sẽ khóc ầm lên. Lăn lộn trên đất, nhịn ăn, bỏ nhà đi, cái gì tớ cũng làm hết. Vả lại thường có mối nối cũ, đồ đã không thích nữa là ném qua một bên không thèm để ý tới nhưng sau một thời gian thấy thích lại thì liền đi tìm. Có khi tìm được, có khi không. Nếu không tìm được tớ sẽ khóc lóc rất thương tâm, cảm giác như đã vứt bỏ một người bạn vậy.”

Thư Thù cười, cô rất muốn nói với Cung Thiển rằng đừng bao giờ dùng đồ vật để so sánh với bạn bè, còn muốn nói với cô ấy, con người chính là như vậy, chỉ sau khi mất đi mới biết trân quý. Nhưng cuối cùng vẫn không nói vì cô biết, có rất nhiều chuyện luôn phải đợi đến sau này mới nhìn thấu được, mặc dù không tìm thấy con đường của thời gian nhưng cuộc sống chính là sau khi không ngừng mất mát mới từ từ học cách trưởng thành, biết yêu thương, quý trọng.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, cô lại không khỏi nghĩ đến từng có một mùa như thế này, vào một lúc nào đó, có người đã từng đứng giữa những bông liễu tung bay khẽ mỉm cười với cô, dù ngắn ngủi nhưng mùa hoa lại rực rỡ tươi đẹp, có điều đó chỉ là một hồi sương mù dày đặc trong cuộc đời, bây giờ nhớ lại thì ra đã xa xôi đến thế.

Cung Thiển đập cô, “Đừng ngây ngốc ra thế, nói chút về bộ dạng lúc nhỏ của cậu xem nào.”

Thư Thù suy nghĩ một chút rồi nói, “Rất ít nói, gần như câm lặng.”

“Phì” Cung Thiển cười, “dù có thể là sự thật nhưng tớ chưa nói cậu có tiềm chất nói lời lãnh tiểu à?”

“Đúng, đúng.” Thư Thù gật gù, “Nguyện làm cho chủ nhân được vui vẻ!”

“Phải rồi.” Cung Thiển nháy mắt với cô, làm ra vẻ thần bí hỏi, “Phòng bệnh VIP bao nhiêu một ngày?”

“Không biết.”

“Người đó nếu tìm cậu đòi tiền thì sao?”

Thư Thù quay đầu nhìn cô, cười nói, “Cho anh ta nằm mơ chứ sao.”

Thư Thù vươn vai duỗi lưng, Cung Thiển nói khát nên đi mua nước. Cô buồn chán chống tay lên xe lăn đứng lên, thử đi lại hai bước đầu óc đã choáng váng, trước mắt tối sầm lại rồi bất tỉnh. Ngất đi mấy giây nhưng trước khi ngã xuống cô đã được một người đàn ông xa lạ đỡ lấy, khi cô mở mắt ra lần nữa thì thiếu chút nữa lại đau đến bất tỉnh.

Người đàn ông tốt bụng lạ mặt nâng lưng cô lên, cặp xách trong tay anh ta đập ngay vào vết thương của cô, sau đó anh ta kéo áo cô lên nhìn rồi lẩm bẩm, “Đùa sao?”

Cung Thiển chạy tới hô to, “Này, đừng có động vào vết thương.”

Cung Thiển đẩy Thư Thù trở về phòng, trước khi đi cô vẫn làu bàu oán trách, “Nếu không tại cậu cẩn thận, tớ thật đã chửi ầm lên rồi.”

Thư Thù liên tục dỗ dành cô, “Cung đại tiểu thư xin bớt giận, xin bớt giận.”

Cung Thiển phồng má tức giận nói, “Tớ về đây, mai lại vào thăm cậu.”

Cung Thiển đi rồi phòng bệnh chỉ còn lại mình Thư Thù, rất yên tĩnh. Thư Thù thầm đếm số, cửa lại mở ra, Cung Thiển vội vàng vàng chạy vào, “Hi hi, quên điện thoại.”

Thư Thù nói, “một ngày nào đó chắc cậu cũng ném luôn cả mình ấy chứ.”

Cung Thiển cười cười đi ra cửa, thò đầu vào nói, “tớ đi thật đây.”

Thư Thù vui vẻ tiễn bạn, “Đi đi, đi đi, nhớ đừng có quay lại nữa đấy.”

Cung Thiển le lưỡi nói, “Vây không được. Cậu chờ tớ, nhất định sẽ quay lại tìm cậu, chờ nha...” Cô cố ý kéo dài âm cuối làm cho người ta không cười không được.

Nhưng không tới 5 phút sau cửa phòng lại mở ra lần nữa. Thư Thù tỏ vẻ không thể chịu nổi, cầm gối lên ném về phía cửa, cười nói, “Con nhỏ chết tiệt kia.”

Gối đập thẳng vào người mới tới, Thư Thù sửng sốt. Lần này, người đứng ở cửa không phải Cung Thiển mà chính là người đàn ông lạ mặt vừa gặp ở vườn hoa.

Anh ta từ từ bước tới, nhìn chăm chú khuôn mặt Thư Thù, kêu một tiếng không chắc chắn, “Thư, Thư Thù?”

Thư Thù lẳng lặng nhìn anh, âu phục màu xám tro, áo sơ-mi đen, đồng hồ kim cương, bề ngoài đẹp trai, có vài điểm giống Cố Diệc Thành.

Anh hỏi, “Em còn nhớ anh không?”

“Có, em nhớ anh, Hàn Duệ.”

Hết chương 9

10. Chương 10: nỗi Đau Đã Quên (p. Cuối)

“Chớ để cho tôi gặp lại em, nếu không tôi nhất định sẽ không buông tha cho em.”

Thư Thù nói với Hàn Duệ, “Có, em nhớ anh, Hàn Duệ.”

Hàn Duệ ngồi trên ghế sofa nhìn kỹ cô, hôm nay anh tới bệnh viện thăm bạn, đi ngang qua vườn hoa nhìn thấy một cô gái mặc đồ bệnh nhân đang cố sức đứng lên khỏi chiếc xe lăn đằng sau, đi chưa được hai bước đã gục xuống. Anh có ý tốt chạy qua đỡ nhưng không biết từ đâu xuất hiện một cô gái mắng chửi anh không ngớt, lúc đó mới biết cặp xách của anh đã đè lên vết thương trên người bệnh nhân.

Cô gái trong tay anh đau đớn đến mức mặt mày trắng bệch, cắn môi thấp giọng nói “đừng kéo cái ống đó”. Giọng nói rất êm tai, anh không khỏi nhìn kỹ thêm một chút.

Hàn Duệ nghĩ: cô gái này sao quen mặt thế nhỉ?

Cuối cùng giọng nói của Thư Thù đã nhắc anh nhớ lại. Anh và cô tiếp xúc không nhiều lắm nhưng trong trí nhớ vẫn ghi lại rõ giọng nói của cô, vô cùng nhu hòa. Có điều khi đó cô còn đầy đặn, cô gái ngồi trên giường bệnh hôm nay lại gầy gò, tái nhợt.

“Em bị bệnh sao?” Hàn Duệ hỏi. Vừa nói xong anh đã cảm thấy mình nói nhảm rồi. Vội vàng chữa lại, “thật ngại quá!”

Thư Thù nhìn anh cười, không lên tiếng.

“Em bệnh gì? Có phải phẫu thuật không?”

“Bệnh nhẹ thôi.”

“À, thì ra thế, đúng rồi, Diệc Thành đã về nước rồi, a...” Thấy ánh mắt cô lạnh nhạt thản nhiên, Hàn Duệ cười xấu hổ. Anh quan tâm nói, “Khí sắc em không được tốt...”

“Hôm qua em vừa làm phẫu thuật.” Cô giải thích.

“...”

Hàn Duệ trầm mặc một hồi, nhận thấy không còn đề tài gì để nói liền nhìn đồng hồ trên tay, “Vây em nghỉ ngơi đi.”

“Cám ơn anh đã đến thăm.” Thư Thù mỉm cười nói, “Tạm biệt.”

Hàn Duệ cười, anh cảm thấy Thư Thù nói chuyện có vẻ rất thành khẩn nhưng trong lời nói lại có sự khách sáo, xa cách, cô có sự uể oải, hoặc có thể nói là thờ ơ, lạnh lùng, nhưng cô cười lên cũng rất dịu dàng, trong mắt toát ra nét trong veo mơ hồ.

Khép cửa lại, anh quay đầu nhìn cô một lần nữa. Cô tựa vào thành giường, hơi nghiêng người, mắt tập trung vào một điểm bên ngoài cửa sổ, vóc dáng gầy gò càng trở nên mỏng manh.

Hàn Duệ ra khỏi bệnh viện không ngờ lại thấy Cố Diệc Thành ở vườn hoa dưới lầu. Cố Diệc Thành đang ngẩng đầu ngáy giấc. Hàn Duệ nhìn theo ánh mắt anh, Một, hai, ba, bốn, hướng Cố Diệc Thành đang nhìn còn không phải là phòng bệnh tầng bốn, không phải là căn phòng kia sao.

Hàn Duệ không khỏi nghĩ đến bộ dáng ngơ ngẩn của một người khác, cười cười đi tới vỗ lên vai Cố Diệc Thành, “Nhìn gì thế? UFO à?”

Cố Diệc Thành bị Hàn Duệ đột nhiên xuất hiện làm cho hết hồn. Anh thu hồi ánh mắt, ngượng ngùng cười nói, “Đúng đúng. Đúng là UFO. Sao cậu lại ở đây?”

“Đến thăm một người bạn.” Hàn Duệ nói, “Đi nào, đi uống một ly” vừa nói vừa bước tới đứng ngay chỗ Cố Diệc Thành vừa đứng, ngẩng đầu nhìn lên, phòng bệnh tầng bốn, đằng sau khung cửa sổ bằng kính chẳng nhìn thấy được gì.

Cố Diệc Thành nói. “Được.”

Hai người sóng vai đi đến bãi đậu xe, Hàn Duệ xoay xoay chìa khóa xe trong tay nói, “mới rồi không cần thận trọng phải một người.”

Cố Diệc Thành điệu bộ bất an, một lúc sau mới khôi phục tinh thần hỏi nhanh, “Cái gì? Cậu vừa nói cái gì? Đậu xe hả?”

“Không phải,” Hàn Duệ lắc đầu chậm rãi nói, “Cô ấy ngồi hóng mát trong vườn hoa, lúc đứng lên lại tự nhiên ngã xuống, tớ đi qua thấy thế liền đỡ lấy cô ấy. Cái cặp này nè,” anh vừa nói vừa biểu diễn cho Cố Diệc Thành xem, “động phải vết thương mới mổ của cô ấy, cô ấy đau đến nghiến chặt răng xém chút bất tỉnh.”

“Ha ha, ai lại xui xẻo thế chứ.” Cố Diệc Thành cười vỗ vai anh, “Quá ác! Nam hay nữ? Đây chính là duyên phận đó.”

“Nữ.” Anh dừng một chút, thờ ơ nói tiếp, “Người này cậu cũng biết đấy, cũng tương đối có duyên với cậu.”

Nụ cười trên mặt Cố Diệc Thành bỗng chốc cứng đờ, bị thay thế bởi nghi hoặc, anh nhìn Hàn Duệ với vẻ sốt ruột như đang chờ đợi đáp án của bạn.

Hàn Duệ từ tốn thưởng thức vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt của anh, cười tươi, “Lúc tớ đi khỏi cô ấy cũng đang ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết có phải cũng giống cậu, phát hiện UFO hay không.”

Cố Diệc Thành nhíu mày, rồi bỗng nở nụ cười như tự giễu.

Sau đó, anh xoay người thẳng hướng tòa nhà chạy đi.

“Không uống rượu nữa hả?” Hàn Duệ gọi với theo bóng lưng anh.

“Lần sau, lần sau tớ sẽ đãi.” Anh không quay đầu nói.

Khi Cố Diệc Thành đứng trước mặt Thư Thù thì tim đập rất nhanh. Anh không chỉ một lần nghĩ về cảnh hai người gặp mặt nhưng ngàn vạn lần không nghĩ nổi lại là thế này. Đây là lần đầu tiên anh xuất hiện trước mặt cô từ khi gặp lại, dù người kia không nhận ra hành động theo dõi của đối phương nhưng anh vẫn cam nguyện “địch sáng, ta tối,” trong tiềm thức còn cho rằng mình chiếm thế chủ động. Lúc này đã bị bại lộ, anh không kiềm chế nổi có chút lo lắng.

Anh ngồi xuống sofa bên cạnh giường nhìn cô rất lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện, “vừa gặp Hàn Duệ rồi hả?”

Thư Thù nhìn anh khó hiểu, anh tiếp tục hỏi “Em còn nhận ra cậu ta không?”

Thư Thù không nói gì.

Anh nói, “Gật đầu cũng được.”

Vì vậy Thư Thù gật đầu một cái.

“Vậy, nếu em còn nhớ được cậu ta thì anh nghĩ chắc chắn em cũng nhận ra anh.” Cố Diệc Thành nói, “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Tôi nhận ra anh ta và nhận ra anh thì có quan hệ gì?” Thư Thù nhìn anh, tỏ vẻ thắc mắc.

“Em dám nói em nhận ra cậu ta mà không nhận ra anh?” Anh nhướn mày.

“Sao không dám?” Cô thăm thò.

Cố Diệc Thành không muốn quần quanh cùng cô, đi thẳng vào vấn đề, “Em và anh hãy nói về đứa con.”

“Con nào?” giọng cô khẽ run.

“Em muốn anh tìm bác sĩ khoa sản đến đối chất không?”

Thư Thù bị cụm từ ‘bác sĩ khoa sản’ làm chấn động, cô nhìn anh chăm chú, nhẹ nhàng gọi tên anh, “Cố Diệc Thành”

“Ừ?” Bao lâu rồi cô ấy không gọi tên mình? Cố Diệc Thành nghĩ. Vậy mà câu nói tiếp theo của Thư Thù như kéo anh từ trên mây rơi thẳng xuống địa ngục.

“Sao anh lại nghĩ đó là con anh?”

“Ý em là gì?” Anh hỏi, chưa tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói của cô, đến khi phản ứng lại được thì sắc mặt rất khó coi.

“Em nói lại thử xem.” Anh nói qua kẽ răng, cả người tản mát một cảm giác áp bức rất mạnh mẽ, không tự chủ được tay nắm thành nắm đấm.

Động tác nhỏ đó của anh tất nhiên không qua khỏi mắt Thư Thù, cô quay đầu không thèm nhìn anh.

“Nói!” Anh quát.

“Ôi, nói nhỏ chút được không? Bác sĩ nói khí huyết của tôi còn rất yếu đấy.” Cô nhỏ nhẹ yêu cầu.

“Thư Thù, cô chưa bao giờ nói thật cả. Không hề gì, chuyện này trong lòng tôi hiểu rõ.” Chết tiệt cái khí huyết của cô, sao cô không nói là mình bị suy nhược thần kinh ấy.

“À!” Cô cười, không mặn không nhạt nói, “Vậy sao?”

Cười như vậy, khinh thường như vậy nhưng trong mắt Cố Diệc Thành lại chính là giấu cột. Anh biết người phụ nữ này quả nhiên biết cách chọc tức anh, anh đứng bật dậy. Thư Thù theo bản năng xoay người định bấm nút ở đầu giường nhưng chỉ cách vài milimet đã bị ngăn lại.

Cố Diệc Thành bóp cằm cô, ép cô nhìn vào anh, hỏi, “Vậy thì của ai? Nói! Của ai?”

Thư Thù cũng không giãy giụa vì cô biết có giãy cũng vô dụng, bị anh kéo đến gần hơn, anh cúi sát nhìn cô, nói bên tai cô, “Cô muốn chọc cho tôi vui phải không?”

Không được đáp lại, Cố Diệc Thành lại nói, “Thư Thù, cô không định nói cho tôi biết là của Trình Hàn đó chứ?”

“Câm miệng đi.”

“Sao tôi lại phải câm miệng?” Anh cười, trong đôi mắt nhợt nhạt của cô hiện lên hình bóng anh, quả nhiên so với khóc còn khó coi, anh hỏi, “Sao, anh ta bỏ rơi cô rồi? Cũng như lúc cô bỏ rơi tôi?”

Những lời nói này như dự đoán đã đổi được một cái bạt tay vang dội.

Cố Diệc Thành mặt bị đánh nghiêng đi, nhổ nước bọt rồi từ từ quay đầu. Ở khoảng cách này Thư Thù có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt vừa nãy còn tươi cười đã trở nên hung tợn, mạch máu bên thái dương nhảy lên, hơi thở của anh nóng bỏng phả lên mặt cô. Cố Diệc Thành dưới sự giận dữ của cô cuối cùng cũng mất khống chế. Anh kéo hai tay cô lên đỉnh đầu, đặt cô xuống giường, gần như quên mất cô là bệnh nhân, lại là bệnh nhân vừa trải qua phẫu thuật.

Thư Thù vùng vẫy làm vết thương nhói đau, cô sợ hãi hét lên.

Cố Diệc Thành kéo cô đến gần hơn, ngón tay nhẹ nhàng xoa trên má cô, cảm giác thân thuộc của cơ thể bên dưới kích thích mỗi giây thần kinh của anh. Cảm nhận được cô đang run rẩy, anh hỏi, “Sao cô phải sợ? Sự tôi làm đau cô?”

“Buông ra!” Thư Thù nói.

“Buông ra?” Cố Diệc Thành nở nụ cười như đang nghe chuyện đáng cười nhất trên đời, đưa tay vuốt những lọn tóc bên tai cô, hơi thở tỏa ra một hương thơm ngọt ngào, dịu nhẹ, anh nói, “Thư Thù, trước kia có phải tôi đã từng nói chớ để cho tôi gặp lại em, nếu không tôi nhất định sẽ không buông tha cho em?”

Hết chương 10

11. Chương 11:hồi Ưc Ban Đầu

“Thư Thù ngắm mình trong gương, đưa tay lên sờ vào kẹp tóc rồi cười, giờ khắc này cô bé cảm thấy mình chính là nàng công chúa, hạnh phúc đơn giản là vậy.”

Thế sự vô thường, nếu có thể so sánh đời người như một đường cong đồ thị lên xuống nhấp nhô thì Thư Thù nghĩ cuộc đời của cô có lẽ phù hợp lắm.

Khi hồi tưởng lại, không có hình ảnh của cha mẹ, chỉ có bà ngoại với nụ cười hiền hòa và đầu tóc bạc trắng, với sự ra đời đáng xấu hổ của cô nhìn từ góc độ luật pháp mà nói – cô là một cô nhi, bà ngoại đã tự mình nuôi lớn cô.

Bà ngoại vốn là tiểu thư con nhà quan lại trong xã hội cũ, họ Lưu, có ba cô con gái. Người chồng đầu tiên của bà chết vì bệnh tật trong chiến loạn, con gái lớn của bà là cùng ông sinh ra, họ Trần tên Tú. Thời đại thay đổi, vì nguồn gốc xuất thân mà bà ngoại phải chịu không ít đàn áp nhưng bất luận là đau khổ gì bà đều vui vẻ đối mặt, bà luôn tươi cười. Người chồng thứ hai họ La, lớn hơn bà vài tuổi, là một kỹ sư cao cấp của nhà máy, hai người sinh được một cặp sinh đôi, con gái đặt tên là La Lâm, con trai gọi là La Đào.

Sau khi người chồng thứ hai của bà qua đời chưa tới nửa năm, con gái lớn Trần Tú và con rể cũng vì tai nạn xe mà qua đời để lại một đứa con mồ côi. Cho đến khi bắt đầu hiểu chuyện, Thư Thù đã được cho biết, cô là trẻ mồ côi.

Khi còn bé, trước thân phận cô nhi của mình Thư Thù cũng không có bao nhiêu cảm xúc, sống cùng bà ngoại cuộc sống đơn giản mà vui vẻ. Bà ngoại cưng chiều cô nhưng không dung túng. Bà nỗ lực dành cho Thư Thù những thứ tốt nhất nhưng cũng dạy cô hiểu rằng cuộc sống không dễ dàng. Bà ngoại còn rất khéo tay, biết may nhiều loại trang phục, bà thêu bướm rất sống động. Khi đó, Thư Thù rất đỗi đáng, để tóc dài và thích khiêu vũ.

Nếu nói trước mười tuổi cuộc sống của Thư Thù là một đường thẳng tắp, không gợn sóng gió thì sau mười tuổi, có lẽ Thượng Đế đã ngu gậy, thế giới của Thư Thù bỗng nổi lên cuồng phong bão táp.

Ngày quốc tế thiếu nhi năm ấy có lẽ là khởi đầu.

Ngày 1 tháng 6, dì út ở nội thành đến thăm Thư Thù, mang cho cô bé một đôi giày da bò màu đỏ. Ban đêm, Thư Thù cứ nghĩ về đôi giày da mới mà không ngủ được, nửa đêm len lén bò xuống giường, xỏ giày vào, giẫm phải con mèo đang loanh quanh trong nhà. Cô bé lén cười, khi ngừng lại thì phòng khách vọng đến giọng nói của dì út và bà ngoại.

“Mẹ, không phải là con nhần tâm nhưng thật sự con cũng rất khó xử.”

“Lâm Lâm, con bé chỉ còn vài năm nữa là lên năm nhất trung học rồi, chỗ của mẹ đường xá quanh co khúc khuỷu, lại còn nằm ở ngoại ô, vùng lân cận cũng không có trường học tốt, dù nói thế nào thì việc học của con trẻ cũng không thể bỏ mặc được.”

“Thành tích của nó không phải rất bình thường sao? Thật ra thì. . . thật ra thì, con cũng chẳng trông mong nó sẽ vào được đại học.”

“Lâm Lâm, con không thể nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy.”

“Nhưng con bé này không làm người khác yêu thích như Tiểu Ngọc.”

Im lặng một lúc lâu, Thư Thù dựa vào ván cửa nhìn qua khe, thấy dưới ánh đèn lờ mờ dì út đang cầm tay bà ngoại, nói: “Mẹ, mẹ giúp con đi. Đường gia ngàn vạn lần cũng không chấp nhận nó đâu. Nếu không, sinh hoạt phí mỗi tháng con sẽ tăng thêm một chút...”

Bà ngoại thở dài, lắc đầu nói, “Lâm Lâm, thân thể mẹ ngày càng tệ, không biết còn có thể chăm nom cho con bé bao lâu nữa. Con đừng nghĩ nó còn nhỏ, cái gì nó cũng hiểu đấy. Đừng tưởng nó không có tim không có phổi, trong lòng không để tâm việc mình không cha không mẹ à? Nó rất thông minh.”

“Con biết...” La Lâm nói, “Đúng rồi mẹ, mẹ có phát hiện không, con bé này thích lẳng lặng nhìn chăm chăm vào người khác, có lúc còn như đang cười nữa.”

“Trẻ con đứa nào chẳng vậy, Chắc là tò mò thôi.”

“Không phải, ánh mắt của nó và cả nụ cười của nó nữa, con luôn cảm thấy có ý châm chọc...”

“Càng nói càng linh tinh. Đứa trẻ 10 tuổi thì biết cái gì gọi là châm chọc? Con nói thử xem, nó châm chọc con cái gì?”

“Ồ, con không nói rõ được.”

“Mẹ nghĩ trong lòng con có quỷ thì có.”

Thư Thù loáng thoáng nghe nội dung cuộc nói chuyện của họ ngoài xoay quanh vấn đề học hành của mình thì còn dính líu đến một chuyện khác. Cô bé yên lặng trở về giường, cởi bỏ đôi giày da màu đỏ rồi bò lên giường, nằm đó trần trọc không sao ngủ được. Trong ngực bức bối, bé quy kết cảm giác đè nén trong lồng ngực là do khí trời nóng bức.

Ấn tượng của Thư Thù đối với dì út là: yêu quái bước ra từ Tây Du kí. Bà rất đẹp, lông mi dài như lá liễu, mặt trái xoan đúng chuẩn, khi bước đi thì vai bất động, thắt lưng đong đưa để mô phỏng tạo thành một đường cong như sóng gợn. Khi còn bé, Thư Thù chỉ cảm thấy đẹp mắt, sau mới biết đó nét quyến rũ đặc biệt của phụ nữ.

Dĩ nhiên bất kể La Lâm yêu mị như thế nào, suy nghĩ của trẻ con thật ra rất đơn thuần, ai đối tốt với nó, nó sẽ thích người đó. Hiển nhiên, Thư Thù đối với người dì La Lâm một năm gặp có vài lần cũng không có hảo cảm, cô bé biết La Lâm không hề thích mình vì ánh mắt bà ta nhìn bé có chút là lạ, ngập đầy sự đề phòng.

Nhớ tới mùa xuân năm bảy tuổi ấy, La Lâm về thăm ngoại, dắt theo một đứa bé gái nhỏ hơn cô bé một tuổi, đôi mắt to tròn rất đáng yêu, mặc một chiếc áo vải bông màu tím nhạt, váy kẻ ca rô, đi một đôi giày nhỏ, trên đầu cái một chiếc kẹp hình con bướm, khi nó quay đầu, con bướm cũng di động theo. Con bé tên Đường Ngọc với nụ cười ngọt ngào gọi cô là “chị.”

Thư Thù đưa Đường Ngọc vào phòng mình, lục tung tìm kiếm con búp bê vải mình yêu quý đã được giấu thật kỹ để đưa cho nó chơi, Đường Ngọc bĩu môi nói, “Xấu xí, lần sau đến nhà tôi, cho chị xem búp bê Barbie của tôi.”

“Barbie là cái gì?” Thư Thù hỏi.

“Barbie là Barbie.” Đường Ngọc suy nghĩ một chút, nhướn miệng cười nói, “mẹ mua cho tôi đó.”

Khi đó Thư Thù cũng không biết Barbie là cái gì nhưng bé biết mẹ có nghĩa gì. Bé buồn bã lấy lại con búp bê, nhìn thấy kẹp tóc bướm bướm của Đường Ngọc thì không tự chủ vươn tay lên sờ, “Đẹp quá!”

“Này, làm gì đấy, đừng có đụng vào.” Đường Ngọc lùi về sau, trừng mắt nhìn cô bé, dậm chân, “Đáng ghét!”

Tay Thư Thù rút lại lơ lửng giữa không trung, cô bé lúng túng.

Đường ngọc nói, “chị xin lỗi tôi ngay!”

Thư Thù nói, “Tại sao?”

“Nếu không tôi sẽ méc mẹ là chị đánh tôi.”

“Vậy chị sẽ nói ẹ em biết là em nói láo.” Thư Thù nói, “con nít mà nói láo sẽ giống chú bé người gỗ Pinocchio mũi dài.”

Đường ngọc khinh thường hừ mũi, “Chị nói có người tin à? Chị chỉ là con bé quê mùa, không cha mẹ...”

Nó còn chưa dứt lời đã bị Thư Thù xô xuống đất. Con gái đánh nhau thì dù có bao nhiêu tuổi cũng vẫn là cào mặt, nắm tóc, hai đứa trẻ này cũng không ngoại lệ. Chúng ôm nhau lăn lộn mấy vòng trên mặt đất, vừa dấm dáy vừa cào cào, cuối cùng mặt mũi trầy xước, cả người đau đớn, tóc tai rối tung còn quần áo thì xộc xệch. Thư Thù lớn hơn một tuổi nên dù sao khí thế cũng vẫn lấn lướt. Cô bé cười lên người Đường Ngọc, quyết liệt nói, “Nói xin lỗi tao đi! Ngay lập tức! Ngay lập tức!”

Đường Ngọc đương nhiên không cam chịu nhưng đánh không lại, vậy phải làm sao đây? Nó hít hít mũi rồi òa khóc.

Tiếng khóc nhanh chóng làm kinh động người lớn bên ngoài, La Lâm xông vào đầu tiên, đẩy Thư Thù đang cười trên người Đường Ngọc ra, ôm nó dỗ dành, “Bảo bối đừng khóc, sao thế con? Sao thế? Nói ẹ nghe nào.”

Đường Ngọc rúc vào ngực La Lâm khóc nức nở, “Mẹ ơi, cậu, mợ, bà ngoại, chị bắt nạt con.”

Thư Thù lao vào lòng bà ngoại, chỉ vào Đường Ngọc phản bác, “Nó nói láo, con...”

“Chẳng phải vừa rồi mày bắt nạt đó sao?” La Lâm ngắt lời cô bé, “Huống chi em mày mới bảy lớn, làm sao có thể nói láo được?”

“Trong sách có nói, trẻ con 5 tuổi đã nói láo được, nó còn lớn hơn 1 tuổi nữa mà.”

“Thư Thù!” La Lâm vừa vỗ lưng Đường Ngọc dỗ dành vừa cau kinh nói, “Sao dám cãi người lớn hả? Không có quy củ gì hết.”

“Dù sao cũng không phải là mẹ dạy.” Thư Thù nhỏ giọng thầm nói.

“Mày, mày nói cái gì?” La Lâm biến sắc buông Đường Ngọc ra, kéo Thư Thù lại tính đánh. La Đào ở bên ngăn cản, “Em gái, em tính làm gì? Trẻ con cãi nhau thôi mà em đã muốn đánh người rồi?”

“Anh! Anh xem nó đấy.”

“Được rồi, được rồi.” La Đào nói, “con bé không hiểu chuyện mà em còn không hiểu chuyện hơn à?”

Bà ngoại hỏi Đường Ngọc, “Tiểu Ngọc, cháu và chị cãi nhau phải không?”

“Dạ” Đường Ngọc gật đầu

“Bà ngoại.” Thư Thù kéo tay bà ngoại. Bà ngoại sờ đầu cô, tiếp tục hỏi Đường Ngọc, “Vì sao các con đánh nhau? Con nói ngoại nghe, ngoại sẽ thay con chủ trì công đạo.”

Đường Ngọc chớp mắt, suy nghĩ một chút rồi nói, “Chị đánh con trước.”

“Sao chị lại đánh con trước?”

“Bởi vì chị muốn sờ vào kẹp bướm đẹp của con, đúng rồi, chị còn dọa con, nói mũi con sẽ dài ra.” Đường Ngọc bĩu môi, ôm cổ La Lâm làm nũng, “mẹ mua đồ không được tùy tiện cho người ta đụng vào.”

Người lớn nghe xong vừa buồn cười vừa tức giận, cảm thấy điệu bộ ngây thơ của nó rất đáng yêu nên cũng chẳng ai trách cứ Đường Ngọc, dù sao trẻ con đánh nhau là chuyện như cơm bữa, họ nói với Thư Thù: con là chị, phải nhường em.

Thư Thù cau mày không nói lời nào, cô bé thấy Đường Ngọc núp trong lòng La Lâm chỉ lộ ra đôi mắt, nhìn cô cười đắc ý. Cô bé còn thấy La Lâm ôn nhu dỗ dành Đường Ngọc, rồi sửa lại mái tóc rối cho nó, trong lòng tự dưng chùng xuống, lại nghĩ: thì ra, có mẹ yêu thương là như vậy. Bé khẽ ngược mắt, bắt gặp ánh mắt ôn hòa của ngoại, ngoại không nói gì cả, chỉ nắm chặt tay bé.

Mấy ngày sau, Thư Thù tỉnh dậy nhìn thấy ở gối đầu bên cạnh có đặt một chiếc kẹp tóc hình bướm. Bà ngoại kẹp lên cho bé, “Thư Thù kẹp cái này lên đúng thật rất đẹp.”

Thư Thù ngấm mình trong gương, đưa tay lên sờ vào kẹp tóc rồi cười, giờ khắc này cô bé cảm thấy mình chính là nàng công chúa, hạnh phúc đơn giản là vậy.

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa sổ hắt vào, tiếng nói ngoài phòng ngày càng nhỏ, Thư Thù nhìn đôi giày da đặt ngay ngắn trước giường, lật người cô bé che mền kín đầu, cảm giác ngọt ngào đè ép khiến bé không cách nào thở nổi.

Hôm sau, Thư Thù dậy trễ, vội vã mặc quần áo, xách cặp chạy ra ngoài.

Bà ngoại cầm trứng gà đứng dưới lầu gọi cô lại, nhét trứng vào tay cô, “Con bé này, gấp mấy cũng phải ăn sáng chứ.”

Thư Thù cắn môi, cúi đầu đột nhiên hỏi, “Bà ngoại, bà sẽ đưa con đi sao?”

Bà ngoại sững sốt, Thư Thù mở miệng nói một hơi: “Con không muốn học ở trường nội thành đâu, trung học ở đây cũng rất tốt mà, bạn học cùng lớp con đều biết. Từ hôm nay con sẽ học hành thật tốt, hàng năm tranh thủ vào top 10, không không, là top 3, đừng đuổi con đi, được không?” Hai chữ cuối cùng gần như nức nở, cô bé vẫn cúi đầu, nhìn xuống chân mình.

Bà ngoại nhìn theo ánh mắt bé, vuốt đầu hỏi, “Sao không đi giày dũi út mới mua cho con?”

Thư Thù nói, “Giày nhỏ...” ngập ngừng một chút rồi bỏ sung, “đau ngón chân.”

Ba tháng sau, Thư Thù lên lớp bốn, cô bé đeo cặp đi học vô cùng vui vẻ. Cuối cùng dũi út cũng không nhận bé. Đúng vậy, bé ở lại bên cạnh bà ngoại. Thế nhưng, nửa năm sau, một chuyện ngoài ý muốn cùng việc gặp gỡ Cố Diệc Thành đã thay đổi cả cuộc đời cô bé.

Hết chương 11

12. Chương 12:trò Đùa Dai

“Ánh mắt của cô rất đặc biệt, đuôi mắt hơi xếch lên, con ngươi đen nhánh như hai đốm lửa, cả người toát ra lửa giận bùng bùng nhưng lại rất sinh động.”

Tháng ba mùa xuân ánh nắng rực rỡ, liễu rủ quanh bờ sông xanh tươi sàng lọc một quang cảnh sắc sỡ nhiều màu sắc. Cố Diệc Thành lần đầu tiên nhìn thấy Thư Thù đã cảm thấy cô giống một con thỏ nhỏ.

Lúc ấy, cô mặc áo khoác màu sáng, quai cặp bị đứt, nằm sấp xuống dưới chiếc Volvo của nhà cậu tìm kiếm thứ gì đó dưới gầm xe.

Cậu quát lên, “Làm gì đó, ăn trộm hả?”

Thư Thù bị cậu làm cho sợ hết hồn, vội vã rút tay về, ánh mặt trời lay động trong mắt cô, cô ngồi trên đất ngẩng đầu lên.

Cố Diệc Thành nhìn bộ dạng sợ sệt của cô mà vui vẻ, cậu cười to, bốn năm đứa trẻ bên cạnh cũng cười theo.

“Đi, xem con nhóc đó lấy cái gì.” Cố Diệc Thành nháy mắt nói với đứa gần bên cậu, đứa bé trai đó nằm xuống đất nhìn lên gầm xe, quả nhiên có một vật đen đen, nó đưa tay lấy xuống, Thư Thù bị nó chen lấn, vẻ mặt mờ mịt.

Tên cầm đầu Thư Thù có biết, cậu ta họ Cố, hình như lớn hơn cô vài tuổi, ông nội là quản đốc nhà máy cơ giới, nổi danh là tiểu bá vương ở vùng này. Nghe nói cậu ta từng trộm gà của bà Vương bên cạnh nhà, một nhát kéo cắt phẳng mái tóc dài của một cô gái, còn từng đánh một thằng bé ở trong xưởng đến nỗi phải vào bệnh viện, trong vòng trăm dặm quanh đó ngay cả chó hoang cũng chẳng dám cắn cậu ta.

Thằng bé kia lục lọi nửa ngày cũng lôi ra được một thứ gì đó dưới gầm xe, hóa ra là sách ngữ văn.

“Đó là của tôi.” Thư Thù hồi phục tinh thần, đưa tay với lấy cuốn sách trong tay thằng bé, nó không nói năng gì trực tiếp ném cho Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành bắt được, lật ra trang bên trong, trên đó viết nắn nót: Thư Thù, lớp 4/2. Cậu thấy Thư Thù quay sang nhìn mình thì cười cười đưa tới, “Trả em đây.”

Thư Thù bước đến trước, khi bàn tay sắp chạm tới cuốn sách thì đối phương chợt rút tay về, ném sách cho thằng bé bên cạnh, đám con trai bao vây Thư Thù vào giữa, bắt chước Cố Diệc Thành chơi trò đùa khi.

Thư Thù ở giữa đám đông chạy tới chạy lui, một lúc sau cũng hiểu ra mình đang bị bọn chúng trêu đùa. Khi cuốn sách lần nữa trở về tay Cố Diệc Thành thì cô bé đứng yên không nhúc nhích, neho mắt nhìn cậu.

Cố Diệc Thành thấy cô ngừng lại thì nhất thời cảm thấy mất hứng, lắc lắc cuốn sách trong tay nói, “Tới đây, tới lấy lại đi! KHÔNG cần nữa à?”

“Sao lại không cần.” Thư Thù vội la lên.

“A, bắt đầu cái kinh rồi? Cần thì tự đến lấy nè.” Cố Diệc Thành cười cợt, dường như bị tâm tình phản kháng bất ngờ của cô khơi dậy sự hăng hái, liền lùi về sau rồi xoay người chạy đi.

Kế đó, đám con trai vốn đang vây quanh Thư Thù cũng từ từ tản ra.

Thư Thù đứng yên do dự một lát rồi xách cặp đuổi theo.

Thư Thù đuổi theo Cố Diệc Thành tới bờ sông, mở miệng hét lên “Cố”, thật sự là không biết đối phương tên đầy đủ là gì nên đành nói, “Này... chơi đã chưa? Đã rồi thì trả lại cho tôi.”

Cố Diệc Thành vừa nghe cô nói vậy cũng không còn vui vẻ nữa, tên tuổi cậu vang dội như vậy mà con nhỏ này lại dám gọi cậu là “này”. Đây chẳng phải rõ ràng là không coi cậu ra gì mà? Trong lòng cậu đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, vì vậy càng muốn đùa bỡn với cô, bàn tay đang cầm cuốn sách làm ra vẻ muốn ném xuống nước.

“Đừng ném.” Thư Thù thấy thế thì khẩn trương đến mức nhảy tung tung, bật lên để lấy sách, cậu lại giơ cao hơn. Đám con trai đi theo xem kịch vui thì bắt đầu huýt gió âm ỉ. Cuối cùng, Thư Thù lấy hết sức lực nhảy lên thì Cố Diệc Thành nhắm đúng lúc này nghiêng người tránh đi. Thư Thù mất đà, chộp vào khoảng không mà té ụch xuống, hai tay chống dưới nước, từ tay áo trở xuống ướt sũng.

Trời tháng ba vẫn còn rất lạnh, cô bé nửa quỳ trên mặt đất, vì gắng sức mà hai gò má trắng nõn trở nên đỏ bừng.

Đám đông ồn ào nãy giờ bỗng im bất như biết đã làm ra chuyện xấu rồi, dù sao tuổi cũng còn nhỏ, cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, bối rối không biết làm sao.

Phản ứng đầu tiên của Cố Diệc Thành là: không biết con thỏ khi nóng nảy có thật sẽ cắn người không? Cậu nhìn cô, đưa sách tới trước, sốt ruột nói, “Được rồi, được rồi, trả nè.”

Thư Thù đánh vào tay cậu, cuốn sách rơi xuống. Cô bé từ từ đứng lên, bàn tay ướt nhẹp phủ bụi đất trên quần áo, cũng chẳng thèm liếc nhìn mà bước thẳng qua người cậu. Cố Diệc Thành níu lấy áo cô, Thư Thù quay đầu, lại đánh vào tay anh rồi xoay người định bỏ đi. Lúc này Cố Diệc Thành cũng bực tức, cô làm xấu mặt cậu, sao cậu có thể dễ dàng để cô đi như thế được, lập tức kéo mái tóc dài của cô giống như kéo dây thừng để lôi cô lại. Thư Thù bị đau nhưng không tránh được, trong tình huống cấp bách cô bé cầm tay cậu lên không nói gì mà cắn xuống.

“A!” Cố Diệc Thành kêu khê, vùng nắm đầm tới.

Thư Thù chỉ cảm thấy đầu đau nhức, gáy húng trợn nắm đầm của cậu, lỗ tai ong ong lên.

Một cú đầm này cũng làm Cố Diệc Thành sững sốt mấy giây, vội vàng buông tay đang nắm tóc cô ra, có chút sợ hãi nhưng không thể không làm bộ làm trấn định nói, “Nhìn cái gì? Đi, đi nhặt lên cho tôi.”

Thư Thù ôm đầu, mở to mắt nhìn chằm chằm cậu, ánh mắt của cô rất đặc biệt, đuôi mắt hơi xếch lên, con ngươi đen nhánh như hai đốm lửa, cả người toát ra lửa giận bừng bừng nhưng lại rất sinh động.

Cố Diệc Thành lại nói, “Đi mau!”

Thư Thù mấp máy miệng, mặt không chút thay đổi, khom lưng nhặt cuốn sách ngũ văn trên mặt đất lên, sau đó dưới con mắt mọi người vô cùng chuẩn xác dùng cuốn sách trong tay ném mạnh vào mặt Cố Diệc Thành, sức lực hung bạo, “Cầm đi!”

Cả thế giới an tĩnh đến quỷ dị, đợi đến lúc Cố Diệc Thành khôi phục tinh thần lại thì kẻ ném sách đáng hận kia đã rời khỏi hiện trường. Cậu không chút suy nghĩ liền đuổi theo, vọt tới trước mặt cản đường cô.

Thư Thù ôm cặp kêu lên, xoay người chạy về hướng bên kia nhưng vẫn bị cậu chặn được. Vạn bất đắc dĩ cô bé chỉ có thể dùng cặp làm vũ khí, quơ múa lung tung để tạo khoảng cách an toàn với Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành lại hoàn toàn chẳng buồn đếm xỉa đến cái thứ Thư Thù đang dùng để cứu mạng này. Nực cười, cô tưởng vật này có thể ngăn được cậu sao? Cậu sấn tới, vươn tay liền bắt gọn được cô, sau đó giật chiếc cặp ra, kéo cô tới gần.

Đám trẻ lại lần nữa ủa tới, vây hai người ở giữa, cục diện lập tức trở nên hỗn loạn không tả nổi. Ngày càng nhiều tiếng ồn ào, tiếng huýt gió, hoan hô...

Thư Thù quả thật không hiểu vì sao họ lại nhảy nhót vui vẻ như vậy, từng người từng người bắt nạt cô, đừng nói là thắng mà không dùng võ, cái này đúng là nhân phẩm có vấn đề mà. Cô bé cố kéo chiếc cặp lại, nhắc nhở đối phương, “Cặp sắp hư rồi.”

“Hư sẽ đền cậu.”

“Cậu không buông ra, tôi sẽ đi méc thầy đó.”

“Cứ tự nhiên, cậu dẫn đường cũng được.”

Cậu ta không sợ thầy giáo...Thư Thù bĩu môi, cố sức kéo chiếc cặp chỉ còn sót lại dây đeo, mắt thấy mình sắp rơi vào tay địch, cô bé không thể không liều mạng vùng vẫy, “Cậu buông ra cho tôi! Có nghe thấy không? Buông ra! A...” cuối cùng bởi vì sợ hãi, cô bé không tự chủ được liền hét lên.

Tiếng hét chói tai của cô khiến Cố Diệc Thành không chịu được phải nhắm mắt, liếc mắt nhìn thấy con dê phía sau lưng cô, giả hoạt hình, “Cậu muốn vậy hả?”

“ Dĩ nhiên.”

“Như cậu muốn.” Cố Diệc Thành nhếch mày, đột ngột buông tay ra. Theo quán tính, Thư Thù bỗng mất đà lùi về sau, cảm giác chỉ cách con dê chừng nửa bước chân, đợi cô bé đứng vững thì bên cạnh không biết có người nào đã đẩy cô ngã nhào xuống nước.

Thư Thù không biết bơi, miệng bị sặc nước, hai cánh tay liều mạng đập đập. Cố Diệc Thành lúc đầu cũng sợ hết hồn, theo bản năng muốn đưa tay kéo cô lên nhưng lại bị một thằng nhóc lôi chạy mất. Chạy được hơn mười thước cậu quay đầu lại nhìn Thư Thù dưới nước, thấy cô đang giãy giụa không ngừng, hoảng sợ nhìn cậu, mái tóc dài đen nhánh bông bênh trên mặt nước nhưng cô càng giãy dụa thì lại càng chìm nhanh, nước sông cuối cùng đã bao phủ thân thể nhỏ nhắn kia.

Sau khi rơi xuống nước, Thư Thù chỉ cảm thấy thân thể ngày càng lạnh càng chìm xuống, trong miệng, trong mũi, trong tai, trong phổi tất cả đều là nước, nước giống như dao găm xẹt qua da thịt gây ra nỗi đau đón thấu tận xương tủy. Cô bé bắt đầu không thở được, tiếp đó thân thể từ từ chìm dần, trước khi ý thức mơ hồ, cô như nhìn thấy trong ngọn lửa giữa không trung có một người phụ nữ trẻ đang cười với cô, dáng vẻ mỏng lung. Cô gọi “Mẹ?” bàn tay theo bản năng vươn ra nắm lấy, hình dáng người phụ nữ dần trở nên rõ ràng, giống hình dáng bà ngoại lúc còn trẻ, nhìn kỹ lại thì chính là dì út La Lâm.

Thư Thù nhắm mắt lại, nước mắt còn chưa kịp trào ra đã bị hòa vào nước sông, cuối cùng cô bé mất đi ý thức.

Hết chương 12

13. Chương 13:kém Thính

“Thư Thù cảm thấy lưng bà ngoại luôn thẳng tắp nay đã hơi còng, bộ dáng thờ dài của bà trong nháy mắt như già đi cả mười tuổi.”

Cố Diệc Thành và đám con trai chạy một mạch lên 99 bậc thang. Cả bọn đều hoảng hốt, im lặng nhìn nhau, cảm thấy nên nói gì đó nhưng rồi lại không biết nói gì cho phải.

“Con nhỏ đó có thể chìm không...” Cố Diệc Thành mở miệng đầu tiên, chữ ‘chết’ bị cậu cố nuốt xuống, cậu có cảm giác giọng nói của mình đang run rẩy.

“Làm sao bây giờ, chúng ta sẽ ngồi tù sao?” Một thằng nhóc nhát gan hỏi.

“Chúng ta chưa đến tuổi mà? Chắc không thể nào đâu?” Có người trả lời.

“Ngu ngốc, tất cả các cậu đó.” Cố Diệc Thành quay đầu lại trừng mắt, cậu còn chưa trừng xong thằng bé đó đã òa khóc, chỉ vào cậu nói, “Cậu giết người, có thể là cố ý mưu sát, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

“Người cũng chẳng phải tôi đẩy xuống nước, tôi đang định kéo nó lên nữa đấy.” Cố Diệc Thành giận run, “Là ai? Ai đẩy nó? Ai lôi tôi chạy đi?”

“Ai? Cậu phải không? Hay cậu?” Cậu chỉ vào từng người trước mặt hỏi.

Tất cả chỉ nhìn cậu, chọn cách giữ im lặng, chuyện như vậy đương nhiên không có ai tình nguyện ra mặt. Cảnh tượng ban nãy hỗn loạn vô cùng, Cố Diệc Thành không thấy rõ là ai đã đẩy cô xuống nước, cũng không biết là ai lôi cậu bỏ chạy. Nhưng cậu vẫn kịp hiểu một chuyện, chính là tất cả trách nhiệm có lẽ đều sẽ quy kết ột mình cậu, vì súng bắn chim đầu đàn mà.

Cậu suy nghĩ một lát, xoay người chạy về phía bờ sông nhưng lại bị một đám con trai ngăn cản.

“Diệc Thành, dừng, dừng, dừng bao giờ quay lại đó.”

“Tránh ra.”

“Diệc Thành, cậu bình tĩnh một chút. Nếu cậu quay lại đó không phải tự chui đầu vào lưới sao? Bên bờ sông có người lớn, họ sẽ cứu được con bé đó thôi.”

“Đúng đúng, lúc chúng ta chạy đi tớ nghe có người kêu ‘cứu mạng, có người rơi xuống nước.’”

“Ừ, tớ cũng nghe thấy.”

“Tớ nữa, tớ cũng nghe.”

Cố Diệc Thành không dám khẳng định bọn chúng nói có thật hay không nhưng cậu thật sự rất sợ, mấy thằng nhóc bàn với nhau chuyện này nhất định phải giữ bí mật nhưng lại không tin tưởng lẫn nhau, cuối cùng còn bày ra chuyện uống máu ăn thề, cho đến tối mới dám trở về nhà.

Cố Diệc Thành về nhà ông nội vẫn cứ đứng ngồi không yên.

Khi cùng người lớn nói chuyện, cậu luôn ậm ậm ừ ừ, phản ứng lúc nào cũng chậm nửa nhịp. Cậu định vào toilet nhưng kết quả trong tay lại cầm ly nước, đổ ly nước đi, cậu quay lại, qua một lúc thì phát hiện bản thân đang phát hoảng.

Buổi tối, mẹ cậu, Giang Dung đến đón cậu về. Cậu nơm nớp lo sợ, hỏi, “Mẹ, bên ngoài có chuyện gì không?”

“Chuyện gì là chuyện gì?” phản ứng đầu tiên của Giang Dung là nắm cổ áo cậu hỏi, “Con lại gây họa phải không?”

“Không có, không có, không có, tuyệt đối không có, tuyệt đối không có...” Cậu vội vàng phui sạch, cúi đầu không dám nhìn vào mắt mẹ, mau chóng nhảy vào xe đóng cửa lại.

Xe của Giang Dung chạy dọc bờ sông. Cố Diệc Thành dưới bóng đèn mờ yếu quay đầu nhìn lại, đáy lòng lẩm nhẩm: xin lỗi, thật sự xin lỗi, đây là ngoài ý muốn, tôi không cố ý đâu.

Bên kia

Sau khi Thư Thù rơi xuống nước, bên bờ sông khi ấy đúng lúc có một cặp tình nhân đang tản bộ nhìn thấy cảnh này. Khi cô bé được người ta vớt lên bờ thì sắc mặt đã tím tái, cả người lạnh như băng, may mắn là

cô được cứu, cũng không bị một đám con nít nghịch dại khiến cho chết chìm dưới sông này vào tháng ba đầu xuân.

Nhưng cô bé lại bị một cơn bệnh nặng.

Bệnh trong bao lâu? Cô không nhớ rõ, chỉ biết là toàn thân vẫn như bị thiêu đốt trong lửa, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng bà ngoại khóc, tiếng khóc lúc lớn lúc nhỏ cuối cùng thì dần trở nên mơ hồ cho đến khi hoàn toàn không nghe được nữa.

Sau khi hết bệnh, thính lực của Thư Thù có chút vấn đề, cũng không phải là không nghe được nhưng ngay cả khi nghe thấy tiếng cũng không biết đối phương đang nói gì.

Y học thường gọi là kém thính.

Cố Diệc Thành sau khi về nhà đặc biệt lưu ý đến những tin tức nhỏ nhất ở địa phương. Cậu tưởng tượng trong đầu hôm sau trên bản tin buổi sáng ở tivi sẽ viết: dưới khúc sông nào đó ở A thành đã phát hiện tử thi của một cô bé chưa xác định rõ. Nghĩ tới đây cậu không kiềm được run rẩy cả người, vội vàng chạy đến bộ quần áo mặc lúc ấy mà tìm kiếm, cúc áo trên cùng đã rớt mất, chỉ sợ lúc lòi lòi kéo kéo đã đứt, cuối cùng lại thành bằng chứng.

Cố Diệc Thành thấp thỏm bất an vượt qua một tuần lễ. Lại đến Chủ nhật, mỗi tuần cậu đều sẽ đến thăm nhà máy của ông nội, lần này Giang Dung lại nói, “Năm tới đừng đến chỗ ông nữa.”

Cố Diệc Thành gần như nhảy dựng lên từ trên ghế salon, biết mình hơi kích động, cậu dè dặt hỏi “Tại sao?”

Giang Dung không nói gì.

Cố Diệc Thành thấy vẻ mặt mẹ chột nghiêm túc thì trong lòng thất lại, run giọng hỏi, “Mẹ, con, con...con bé đó không sao chứ?”

Con trai thông minh nhưng bản tính dù sao cũng không xấu. Giang Dung thở dài nói, “Con bé không sao, ông nội đã ra mặt bồi thường chút tiền...”

Sau hôm xảy ra chuyện Giang Dung mới biết Cố Diệc Thành đã gây ra chuyện hỗn trướng. Bà và chồng vội vàng chạy tới bệnh viện, cô bé sau khi sốt ới vừa tỉnh, lúc ấy trong phòng bệnh chỉ có một mình cô.

“Cô bé, không sao chứ?” Giang Dung vuốt đầu cô, cười hỏi. Cô bé nhìn bà, giơ tay móc móc tai.

Giang Dung hỏi, “Người nhà con đâu?”

Cô bé mở to mắt, trong mắt tràn đầy khủng hoảng, động tác ngoáy tai càng trở nên mạnh hơn, rồi nhìn xung quanh như đang tìm cái gì đó, kế tiếp liền nhảy xuống giường. Giang Dung kéo cô lại, cô bé khóc thành tiếng, vừa khóc vừa hỏi, “Bà ngoại, bà ngoại đâu?”

Giang Dung và chồng nhìn nhau, vẻ mặt ngỡ ngàng.

Giang Dung cố dỗ dành cô nhưng càng dỗ cô càng khóc thảm thiết, không nói chuyện mà chỉ khóc không ngừng.

Tiếng khóc rớt cục cũng đưa người nhà cô bé đến, một bà lão tóc bạc trắng. Sau đó hai bà cháu cùng ôm nhau khóc thất thanh.

Trên hồ sơ bệnh án chẩn đoán của bệnh viện viết: dần mất đi thính giác.

Thái độ của bà lão rất kịch liệt, bồi thường kiểu gì cũng không màng tới.

Trở về từ bệnh viện, Giang Dung trần trọc suốt đêm, nhớ lại bộ dáng cô bé con khóc thút thít đó thì không chịu nổi chỉ muốn treo ngược Cố Diệc Thành lên đánh ột trận. Nhưng khi bà nhìn thấy đứa con trai của mình đứng ngồi không yên, lúc nào cũng ôm khư khư cái tivi xem tin tức, trong lòng run sợ gọi điện cho đứa bạn ở nhà máy, trong một khắc đó bà biết, bất luận đúng hay sai, cuối cùng bà cũng vẫn chọn che chở cho cậu. Bà và chồng sau khi thương lượng đã quyết định giấu con trai sự thật việc cô bé đó bị mất thính giác. Là một người mẹ, bà không thể không ích kỷ.

Cuối cùng, Giang Dung từ miệng La Lâm đã tìm được lối thoát. Đường gia và chồng bà có quan hệ buôn bán mật thiết.

Ngày Thứ Thù xuất viện, bác sĩ cho cô bé đeo máy trợ thính, âm thanh cũng trở nên rõ hơn.

Cô bé đứng ở hành lang bệnh viện nghe tiếng bà ngoại và dì út La Lâm cãi vã.

“Không được, mày mang tiền về đi, tao không chấp nhận.”

“Mẹ, Cố gia đó chúng ta không đắc tội nổi đâu. Xin lỗi họ cũng đã nói, tiền cũng đã bồi thường. Mẹ còn muốn người ta phải thế nào nữa? Không lẽ muốn họ đem con trai bảo bồi đến mặc ẹ xử trí?” La Lâm vừa nói vừa nhét một gói giấy vào tay bà ngoại, “tiền này mẹ cầm đi, sửa sang lại nhà cửa cũng được, hay mua cho Thứ Thù vài bộ quần áo mới. Dù sao con nít ồn ào một chút rồi cũng sẽ thôi.”

“Ồn ào?” Bà ngoại nổi giận, đấm ngực nói, “Lâm Lâm, mày cho rằng đứa trẻ 10 tuổi thật là không biết sự gì sao? Cuộc đời nó bây giờ mới bắt đầu, có bấy nhiêu tuổi đã không còn nghe được. Tao bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại sẽ nhớ tới lúc nó hoang mang nhìn tao, không ngừng lấy tay ngoáy tai. Đứa nhỏ đáng thương đó, rốt cuộc cũng là con mày, sao mày có thể máu lạnh như vậy.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy? Nó là con của chị hai, mẹ quên rồi sao.” La Lâm cầm tay bà ngoại nói, “Không phải là còn có máy trợ thính đó thôi? Ai nói không nghe được, ai nói không nghe được con sẽ cho họ một trận.”

Bà ngoại không nói thêm gì nữa, hình như đang lau nước mắt.

Thứ Thù đứng trong bóng tối, từ xa nhìn lại, Thứ Thù cảm thấy lưng bà ngoại luôn thẳng tắp nay đã hơi còng, bộ dáng thờ dãi của bà trong nháy mắt như già đi cả mười tuổi.

La Lâm cười an ủi, “Mẹ, con biết mẹ lo lắng cho nó. Con hứa với mẹ, chỉ cần thành tích của nó tốt, lên cấp hai con sẽ đưa nó đến học ở trường nội thành.”

Khi bà ngoại và La Lâm quay lại thì Thứ Thù đang ngồi trên giường, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tay cầm máy trợ thính.

La Lâm đi tới nói, “Con bé này, sao lại lấy ra?”

Thứ Thù tránh tay bà, chợt kêu lên, “Dì út?”

La Lâm sững sốt, Thứ Thù ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào mắt bà, nhìn, nhìn mãi. La Lâm bị cô bé nhìn nên không được tự nhiên, Thứ Thù nói, “Tất cả mọi người đều nói dì là mỹ nhân nhưng cháu thì không phải. Bây giờ cháu mới phát hiện, mình chỉ có đôi mắt là giống dì thôi, hơi xéch lên.”

La Lâm trợn mắt, bà nhìn Thứ Thù mặt không biến sắc, sau đó còn như mỉm cười.

Hết chương 13

14. Chương 14: Tôi Chỉ Muốn Lớn Lên

“Họa phúc sớm tối chẳng ai nói trước được nhưng vận mệnh chung quy cũng phải chịu thua nếu con người biết nỗ lực vươn lên.”

Xuân qua thu tới, đảo mắt Thứ Thù đã lên lớp 6.

Dù thân phận cô nhi còn bị mất đi thính giác nhưng Thứ Thù vẫn lạc quan như trước, tựa như mưa gió qua đi trời sẽ sáng trong, tất cả nỗi bất hạnh rồi cũng hóa thành bụi đất.

Có lúc, Thư Thù cảm thấy lỗi suy nghĩ của người lớn thật kỳ quái. Đầu tiên cô bé cũng không cảm thấy mình đáng thương hoặc mang máng trợ thính sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng gì đến cuộc sống của cô. Nhưng dù cô bé đi đến đâu cũng sẽ có người nhìn cô với ánh mắt thương cảm. Có lần cô chẳng qua chỉ hơi thất thần hoặc bị hạt bụi bay vào mắt nhưng ở trong mắt người lớn lại là tinh thần chán nản hoặc khóc thầm. Lúc đầu cô bé còn giải thích nhưng càng giải thích càng dấy lên nhiều sự thương hại hơn. Thư Thù không thích cảm giác này, rất không thích. Những người cho rằng cô đáng thương lại chưa từng có ai hỏi cô có cảm thấy mình đáng thương hay không. Cô bé không hiểu tại sao người lớn luôn thích áp đặt cho cô, còn cô nên đón ý hòa theo, đóng vai một đứa trẻ suốt mướt.

Dần dần, cô bé trở nên trầm mặc, ít nói, đi rất chậm, đầu luôn cúi xuống, muốn hòa mình vào phần lớn nữ sinh trong sân trường, bộ dáng bình thường không gây chú ý nhưng dù cô có cúi thấp hơn nữa cũng vẫn bị chú ý, chỉ vì cô mang máng trợ thính, cả trường học chỉ có cô mang máng trợ thính.

Vì vậy, thầy cô đánh giá cô là: đứa trẻ vô cùng...điềm đạm nho nhã.

Bà ngoại rất lo lắng cho Thư Thù, nhìn lại trước khi cô bé xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Thư Thù từng là một đứa trẻ hoạt bát, cô bé rất thông minh, gặp ai cũng cười, miệng lưỡi ngọt ngào khiến người ta cứ như được ăn đường vậy. Thế nhưng bây giờ, nét ngây thơ ở cô đang ngày càng rút đi. Cô bé không phải là điềm đạm nho nhã mà là im lặng, thậm chí còn có chút giống bà cụ non.

Thời gian thấm thoát, Thư Thù sắp học xong cấp một.

Bà ngoại lại mấy lần đưa Thư Thù đến trường học cấp hai ở nơi La Lâm. Hai năm qua thân thể bà ngoại quả thật ngày càng kém, nửa năm trước còn bị trúng gió khiến bà chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, cậu La Đào có ý định đưa bà vào viện dưỡng lão. Bà cụ hơn 60 tuổi, vốn nên được hưởng phúc con cháu, chỉ vì phải chăm sóc đứa cháu gái mà ngày ngày dãi nắng dầm mưa. Thư Thù mỗi lần nghĩ tới vừa đau vừa xót.

Hôm nay sau giờ tan học, Thư Thù vừa bước vào cửa đã có cảm giác có người đang nhìn cô bàn luận xôn xao, cô quay đầu lại thì tiếng nói lập tức im bật, ý thức được điều gì đó, cô bé điên cuồng chạy về phía nhà lớn.

Đẩy cửa ra, cậu, mợ, còn có cả dì út cũng ở đây.

Bà ngoại nằm trên giường vẫy tay với cô, “Bé con, lại đây.”

Thư Thù thở phào nhẹ nhõm đi tới, áp má vào bàn tay bà nhẹ nhàng chà xát. Bà ngoại kéo tay cô đặt vào bàn tay La Lâm, nói “Bé con, bà ngoại bị bệnh, sau này không thể chăm lo cho con được nữa, con phải nghe lời dì út.”

Thư Thù cắn chặt môi kìm nén, cố gắng nuốt nước mắt lại. Cô bé không khóc, cô không muốn trở thành gánh nặng của bà ngoại hoặc của bất luận người nào. Sau một hồi lặng im, cuối cùng cô bé cũng gật đầu, không hề liếc nhìn La Lâm.

Trước khi chia tay, bà ngoại kéo tay Thư Thù nói, “Bé con, con người ta cả đời này luôn không ngừng gặp nhau lại không ngừng ly biệt, họa phúc sớm tối chẳng ai nói trước được nhưng vận mệnh chung quy cũng phải chịu thua nếu con người biết nỗ lực vươn lên. Thống khổ là con, chấp nhất là con, quên lãng cũng là con. Chỉ có trải qua thống khổ con người mới có thể trưởng thành, con phải học cách đặt xuống, học cách tha thứ.”

Thư Thù nói, “Thật ra con chỉ muốn mau chóng lớn lên thôi.”

Bà ngoại thở dài, đem một phong bì bằng da dày cộm nhét vào cặp Thư Thù, “Số tiền này con cầm lấy, sau này không chừng sẽ có lúc dùng đến.”

Thư Thù gật gật đầu, đó chính là số tiền bồi thường hai năm trước của Cố gia cho cái tai khiếm thính của cô.

Thư Thù lớp sáu đã rời khỏi bà ngoại cô vẫn luôn nương tựa. Bên ngoài cửa xe, cảnh sắc quen thuộc lướt qua rất nhanh, nước mắt không kiềm nổi thì nhau rơi xuống, cô bé không muốn để La Lâm nhìn thấy, cuộn tròn thân thể không để mình phát ra một âm thanh nào.

Thư Thù giữa tuổi ngây thơ đã trải qua lần đầu ly biệt trong cuộc sống, khi đó cô đã nghĩ rằng chia ly để cho lần gặp lại sau này.

Giữa hoàng hôn, cây bạch quả phía sau đậm một màu trắng sữa, kiến trúc Gothic lãng mạn với khí chất trang nghiêm so với chiếc bàn đá xanh bên bờ sông khác hẳn nhau, lọt vào mắt Thư Thù lại tựa như mộng ảo. Đứa trẻ quanh năm sống ở nông thôn lần đầu tiên bước vào ngôi nhà trắng lệt thì không khỏi tò mò.

Tiền sảnh rộng lớn và cửa lớn khí thế, cửa sổ hình tròn, trong phòng khách đủ các loại đèn thủy tinh trông như từng viên trân châu phóng đại, tất cả tụ lại một chỗ tựa như nhị hoa nở rộ, phát ra từng chùm ánh sáng giống đom đóm lập lòe nhảy múa. Thư Thù hồi hộp đứng trên thảm quan sát xung quang, cô dè dặt ngẩng đầu lên, động tác không dám mạnh mẽ.

Dưới ánh đèn chói mắt, một thân ảnh từ trên cầu thang màu vàng đi xuống, vịn vào lan can, nhìn từ cao xuống, váy viền hoa, tóc dài, còn đáng yêu hơn so với mấy năm trước, chính là Đường Ngọc.

Đường Ngọc dẫn Thư Thù vào một gian phòng rộng hơn 4m2 trên lầu hai, giấy dán tường hình hoa màu xanh nhỏ li ti, cửa sổ sát đất, một cái giường lớn mềm mại đủ để bốn người nằm, trên giường có một đồng hồ chơi đẹp đẽ. Thư Thù nhìn những con búp bê xinh đẹp kia, trên người chúng còn mặc những bộ trang phục cung đình sắc sỡ, nhớ lại ‘barbie’ theo lời Đường Ngọc gọi nhiều năm trước.

Đường Ngọc bước đến giường, cầm lên 1 con búp bê hỏi cô, “Thích không?”

Thư Thù không nói lời nào Đường Ngọc đưa cho cô, nói “Cho chị.”

Thư Thù cúi đầu nhìn búp bê xinh đẹp trước mắt, tay cô chỉ chạm đến hình dáng con búp bê nhưng tâm tình khẩn trương lại từ từ buông lỏng, cô bé như nhìn thấy Barbie đang cười với cô.

Đường Ngọc hỏi, “đẹp không?”

Thư Thù nhìn cô không nói, lòng nghi ngờ, mặc dù lần hai người đánh nhau đã là 2 năm trước nhưng cô nhớ rõ, khi người lớn muốn họ bắt tay làm hòa thì Đường Ngọc tiến đến cầm lấy tay cô nói nhỏ, “Thấy không? Lời chị không dùng được đâu.”

Thấy Thư Thù không trả lời, Đường Ngọc hỏi lần nữa, “Đẹp không?”

Thư Thù không thể không gật đầu.

“Cái này, cả cái này nữa, đều là của chị. Mẹ nói đồ cũ không cần nữa thì cho chị, sau này sẽ mua cho tôi cái mới.” Đường Ngọc lúc nói còn mỉm cười.

Thư Thù mím môi nhìn nó, miễn cảm hiểu được ý tứ xa xôi trong lời nói của nó, cố nặn ra vẻ tươi cười, gạt đi bài xích rõ ràng trong mắt Đường Ngọc.

Đến đây, Thư Thù tự cho là kết cục hạnh phúc. Ở cùng với bà ngoại, cô không có Barbie nhưng lại được yêu thương, có thể đem bản thân biến thành công chúa. Thế nhưng ở nhà dì út, có một cô bé khác- Đường Ngọc – mới thật sự là công chúa đúng nghĩa.

Đường gia là một gia đình giàu có. Cha Đường Ngọc, Đường Nghiệp là viện trưởng một bệnh viện tư, cũng là cổ đông, xã giao rất nhiều, mỗi ngày đều đi sớm về trễ. Dì La Lâm không làm việc, cuộc sống của bà tương đối quy luật, ngày ngày ngủ thẳng giấc hoặc hẹn với đám phụ nhân trong bệnh viện chơi mạt chược hoặc đi thẩm mỹ viện. Bà luôn thích cho Đường Ngọc ăn mặc thật đẹp, thỉnh thoảng cũng quan tâm đến việc học của con gái.

Khi đó đúng vào thời kỳ việc du học đang lên cơn sốt, Thư Thù nghe thấy La Lâm nói với Đường Ngọc, “Giấu bài thi kỹ vào, đừng để cha thấy, toán học không tốt cũng không sao, học tiếng Anh cho thật giỏi rồi vài năm sau đi du học.”

Đường Ngọc yếu đuối có bệnh công chúa nghiêm trọng, thích trở thành trung tâm của vũ trụ, thích gây khó dễ cho người khác nhưng cũng không phải hoàn toàn không nói đạo lý. Hai đứa bé vừa bắt đầu chung sống, bất hòa là không thể tránh được. Cuối cùng vì ăn nhờ ở đậu, Thư Thù không thể không nhẫn nhịn, chọn cách im lặng thuận theo. Đường Ngọc đồng thời cũng là cô gái thân thiện, rất biết làm cho cha mẹ vui vẻ, đôi lúc như con mèo nhỏ ở trong lòng La Lâm làm nũng.

Có lúc Thư Thù đứng ở khúc quanh của cầu thang, lén nhìn bọn họ nói chuyện phiếm, xem tivi, kể chuyện, nói nói cười cười, ngày qua ngày nhưng chẳng một ai để ý cô khi về đến nhà đang làm gì, trong căn nhà này cô bé như không khí, từ hăm mộ đến chết lặng. Cô bé luôn nhớ về cuộc sống cùng bà ngoại, khi đó cô cũng như con mèo nhỏ thích làm nũng.

Dần dần, Thư Thù càng trở nên trầm mặc, cô có thói quen khi trở về Đường gia sẽ lấy máy trợ thính xuống. Thật ra thì, nghe không rõ lắm. . . cũng tốt.

Thỉnh thoảng, Đường đại tiểu thư cũng thích đóng vai thiên sứ thiện lương, cho Thư Thù một chút ân huệ nhỏ, ví dụ như đem những bộ quần áo mới mặc một lần nhưng không còn thích nữa cho Thư Thù, hoặc lúc ăn cơm bên ngoài cũng nói với La Lâm, chúng ta mang về cho chị một phần đi. Thiện tâm đó thường nhận được phần thưởng thật to từ La Lâm hoặc Đường Nghiệp. Vậy nhưng chẳng người nào chú ý rằng, những đồ Đường Ngọc mặc một lần thật ra Thư Thù không mặc được, đồ ăn mang về thường đã lạnh ngắt, Thư Thù khó khăn nuốt vào các thứ đó rồi đem vì tiêu hóa không ổn mà nằm trên giường thật lâu không thể ngủ được.

Cô bé nhớ về bà ngoại, cô muốn nhanh lớn lên để không còn là gánh nặng của bất kỳ kẻ nào, có thể tự chăm sóc bản thân, cũng chăm sóc được bà ngoại.

Tháng bảy, sinh nhật Thư Thù mười hai tuổi. Cô bé đổi xe ba lần, hai giờ ngồi xe buýt, len lén chạy về bờ sông, ở tiệm tạp hóa đầu đường mua một túi kẹo, bóc ra cho vào miệng, có vị ngọt ngọt. Cô đứng ở nơi năm đó rơi xuống nước, lấy máy trợ thính xuống cất vào túi, một mình cầu ước trong ngày sinh nhật: xin cho con nhanh nhanh lớn lên.

Ngày đó, cô đứng rất lâu bên bờ sông, quay đầu lại đã là chiều tà, dưới ráng chiều, một cậu bé đang đứng trên con đê giữa màn bông liễu tung bay, nhìn cô khẽ cười...

Hết chương 14

Ghét con nhỏ Đường Ngọc này nên trực tiếp gọi ‘nó’ luôn, chả thèm khách quan, lịch sự mần chi cho hại phổi. xì

15. Chương 15: tình Cờ Gặp Gỡ Bên Bờ Sông

“Lòng nặng trĩu trong suốt 2 năm qua, giờ khắc này cuối cùng Cố Diệc Thành cũng đã buông xuống được, chậm rãi nở nụ cười.”

Lúc này mặt trời đã lặn, thời tiết mùa hè gió lúc có lúc không, cái nóng trở nên oi bức.

Thư Thù xoay người, nhìn thấy một thiếu niên tuổi chừng 15, 16, tay cầm cây cờ, đứng cạnh giá vẽ cười nói, “Đừng động đây, đợi chút thôi.”

Thư Thù đã lấy máy trợ thính ra nên cô chỉ có thể nghe loáng thoáng được chút âm thanh, biết người đối diện đang nói chuyện với cô nhưng lại không nghe được rõ. Nhờ giác quan thứ sáu, cô bé không nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ một lúc cho đến khi thiếu niên vẫy tay với cô.

Cô chần chờ một chút rồi cũng từ từ đi tới, bức tranh màu nước trên giá vẽ quả nhiên chính là cô. Trong tranh, ánh tà dương hắt bóng lên người cô tỏa ra một vàng hào quang vàng ánh, cô quay mặt ra sông, khoe miệng khẽ nhếch được vẽ thành một nụ cười.

Thiếu niên cười hỏi cô, “Đẹp không?”

Thư Thù cố gắng hiểu lời nói qua khẩu hình của cậu, cuối cùng gật đầu. Thiếu niên lấy bức tranh xuống đưa cho cô, nói: “Cho em, em hình như đang có tâm sự nặng nề lắm.”

Thư Thù nhận lấy, ngón tay khẽ vuốt lên bề mặt bức vẽ.

“Đừng chạm vào, còn chưa khô đâu.” Thiếu niên giữ tay cô lại nhưng chỉ 1 giây liền buông ngay.

Thư Thù mở tay ra nhìn, đúng thật màu vẽ dính đầy trên tay. Lúc cô bé ngẩng đầu lên, đụng phải ánh mắt cậu. Nụ cười của thiếu niên rất tươi, tràn đầy tình cảm ấm áp phủ khắp cả ngày hè, đầu ngón tay chạm nhau trong nháy mắt, mặt cô không tự chủ được bỗng đỏ ửng, lại không dám nhìn lâu nên xoay người chạy lên những bậc đá xanh, chạy được vài bước cô chợt ngừng lại, quay về rút từ trong túi áo ra một viên kẹo đưa cho thiếu niên xa lạ.

Thiếu niên lắc đầu, không đưa tay nhận lấy.

“Cám ơn bức vẽ của anh.” Thư Thù nói.

Thiếu niên lúc ấy mới nhận.

Sau khi Thư Thù đi khỏi, thiếu niên bắt đầu dọn dẹp giá vẽ. Bên cạnh chợt hiện ra một bóng người ôm vai thiếu niên nói, “Trình Hàn đại họa sĩ, còn chưa vẽ xong hả, về thôi.”

Trình Hàn quay đầu lại cười nói, “Diệc Thành, câu được con cá nào không?”

Cố Diệc Thành tay trái cầm cần câu, dương dương tự đắc giơ giỏ cá trong tay phải lên, đắc ý nói, “Tớ câu từ ao cá của người ta đấy, đợi lát nữa về sân sau viện nướng ăn.”

“Cái này là cậu ăn trộm hả?”

Cố Diệc Thành cười hì hì, lảng sang chuyện khác, “tay cậu cầm gì đó?”

“Kẹo, người ta cho, ăn không?” Trình Hàn vừa nói đưa cho cậu.

Cố Diệc Thành nhìn qua, nhãn hiệu chưa từng gặp, cậu bóc ra bỏ vào miệng nhai mấy cái rồi cau mày phun ra: “Xì, khó ăn quá, vị quái lạ.”

Trình Hàn cười phá lên.

Hai người một xách giỏ cá, một ôm giá vẽ đi về phía bậc thang bên bờ sông.

Trên đường trở về, Cố Diệc Thành thấy máy nhắn tin trong túi rung lên, cậu liếc nhìn, ném giỏ cá và cần câu cho Trình Hàn, “Thư Hàm gọi, cầm dùm tớ.”

Nói xong cậu chạy một mạch lên bậc thang cuối cùng, đến tiệm tạp hóa trước mặt nhắc điện thoại công cộng lên bấm liên tục một dãy số quen thuộc. Trong ống nghe truyền đến giọng nói buồn bã của Thư Hàm, “Đang ở đâu thế?”

“Nhà máy, sao?”

“Hôm nay chơi bóng, tớ và Hàn Duệ bị đám người lớp 4 đánh bại.” Thư Hàm nói, “Bực bội quá!”

“Hừ, biết tầm quan trọng của tớ chưa? Bên cạnh tớ có một tên lớp 4 nè. Không cần cậu rửa nhục đâu.”

“Ai thế?”

Cố Diệc Thành quay đầu nhìn bậc thang dài, cái bóng của bàn tay to phủ lên một con kiến đang rề rề bò, cậu nói “Trình Hàn.”

“Cậu ta?” Thư Hàm nói, “Tớ hả, người ta làm tớ ảm ức tớ sẽ mang thù nhưng nguyên tắc của tớ là không bắt nạt kẻ yếu.”

Cố Diệc Thành cười nói, “Thôi đi. Tớ nói này, cậu vẽ tranh làm sao bằng được người ta, hả?”

“Học thuật có chuyên môn, tớ ăn no rảnh rồi hay sao mà đi so đo cùng cậu ta?” Thư Hàm nói, “Đúng rồi, hình như lâu rồi cậu không đi thăm ông nội cậu hả?”

Cố Diệc Thành đều đều “Ừ” một tiếng. Nhớ lại sự cố 2 năm trước, cậu thừa nhận mình ít nhất cũng phải gánh trách nhiệm năm mươi phần trăm trở lên, cậu tình nguyện chịu trách nhiệm vì hành động mình gây ra, dù sao sự việc cũng do cậu khơi mào. Thế nhưng khi tất cả trách nhiệm trút xuống đầu cậu, khi cậu bị lương tâm khiển trách thì đám bạn kia lại lẫn mất, cảm giác như bị bán đứng hoàn toàn. Cái gì mà tiểu bá vương bờ sông, cái gì mà uống máu ăn thề, chính là chó má. Dần dần trừ mỗi tháng định kỳ đến thăm ông nội, cậu ít khi ở lại nơi này, cũng thành người xa lạ với đám trẻ kia.

Cố Diệc Thành đang thất thần thì mắt chạm phải cánh cửa của cửa hàng tạp hóa. Chỉ thấy trên cánh cửa treo 4, 5 cái lồng sắt to bằng lòng bàn tay, trong mỗi lồng là một con vật nhỏ trắng muốt. Cậu tròn mắt nhìn, thấy con vật trắng như tuyết kia đang động đậy, lộ ra một đôi mắt vô tội, lông xù lên, cặp chân nhỏ với lỗ tai rất dài, lại thêm cái đuôi tròn trịa đỏ, không phải thỏ thì là cái gì.

Bà chủ cửa hàng tạp hóa nhìn theo ánh mắt cậu, cười nói, “Đây là thỏ ngọc.”

“Thỏ gì cơ?” Thư Hàm ở trong điện thoại ai oán nói, “Tớ hỏi khi nào thì cậu quay về?”

“Ngày mai.”

“Vậy tớ sẽ sắp xếp lịch tái chiến với đám người lớp 4 đó.”

“Ừ.”

Hai người nói qua nói lại vài câu rồi Cố Diệc Thành cúp điện thoại, lấy ra 50 đồng trả tiền. Bà chủ cầm theo lồng sắt hỏi cậu, “Có muốn mua 1 con không? Tất cả tính cháu 50 đồng thôi.”

“Không muốn, không muốn!” Cố Diệc Thành phất tay, con trai sao có thể mua thứ đồ chơi này được? sẽ bị Thư Hàm cười rụng răng mất thôi.

Bà chủ xoay người kiểm tiền thối, miệng còn lẩm bẩm, “Đáng yêu vậy mà. Thư Thù thích lắm đấy, mới rồi còn chơi đùa với nó nữa.”

Cố Diệc Thành sững sốt, hỏi: “Bác nói ai cơ?”

Bà chủ quay đầu lại nhìn cậu, hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Cháu nói cháu muốn mua 1 con hả?”

“Không phải. Bác vừa nói ai? Ai thích lắm?”

“Bác có nói ai đâu?” Bà chủ làm ra bộ mặt chẳng biết gì, ánh mắt chột lườm qua cậu cười híp mắt, gật đầu phía sau cậu, “Thư Thù, sao lại trở lại rồi?”

Cố Diệc Thành cảm thấy khi nghe đến cái tên vừa xa lạ lại vừa quen thuộc này thì trong nháy mắt, đầu ngón chân cũng trở nên căng thẳng, tiếp đó sau lưng vang lên một giọng nói ôn nhu, “Bà chủ, có thể giúp cháu đổi tiền lẻ không?”

“Được chứ.” Bà chủ tươi cười nhưng sự chú ý lại chẳng dời khỏi Cố Diệc Thành, “Cháu nói cháu muốn 1 con thỏ đúng không?”

Cố Diệc Thành dở khóc dở cười, thật bội phục bà chủ cố chấp và trả lời trật lất này, khốn khổ gật đầu, cậu tự đi đến cánh cửa lấy xuống 1 con thỏ, còn lén liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh. Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền áo đơn giản màu trắng kem, tóc xõa dài, khuôn mặt nhỏ nhắn giống cô gái 2 năm trước nhưng cũng không giống lắm. Trên thực tế, đối với cô gái chỉ mới gặp mặt đúng một lần này, trừ tên của cô ra Cố Diệc Thành cũng chẳng còn nhớ rõ hình dáng của cô nữa. Hôm đó có rất nhiều chi tiết cậu đã ép buộc bản thân phải quên đi. Ấy nhưng cô gái với bộ dạng liễu mạng đập nước, ánh mắt hoảng sợ cùng mái tóc dài đen nhánh trôi bèo bọt trên mặt nước luôn lơ đãng xuất hiện trong giấc mơ của cậu.

Mặc dù mẹ cậu, Giang Dung, không chỉ một lần nói cho cậu biết: cô bé cuối cùng đã được cứu, cô không sao, cô còn sống, hơn nữa một sợi tóc cũng chẳng tổn hao gì nhưng từ ánh mắt của mẹ, cậu nhận thấy một tin, có lẽ người lớn đang nói dối. Cậu đâm nghi ngờ, bất an, đau lòng, nhưng đồng thời lại không có dũng khí đi xác nhận, cậu sợ chân tướng sẽ khiến cậu không chịu đựng nổi.

Hôm nay, cô bé thật sự đang đứng trước mặt cậu. Cô không sao, cô còn sống, cô không bị mất một sợi tóc nào. Lòng nặng trĩu trong suốt 2 năm qua giờ khắc này cuối cùng Cố Diệc Thành cũng đã buông xuống được, chậm rãi nở nụ cười.

Thư Thù bỏ tiền vào túi thì bức tranh màu nước trong túi không cẩn thận bị rơi ra, vừa lúc rơi xuống chân Cố Diệc Thành. Cô cúi xuống nhặt lên, Cố Diệc Thành nhanh hơn cô một bước đã cầm lên, cậu nhìn bức tranh rồi cúi đầu đưa bức tranh trả cho cô. Cô nhận lấy, nói: “Cám ơn.” Cậu vội vã quay đầu sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào cô.

Sau đó, Cố Diệc Thành từ trên nét mặt không gọn chút sợ hãi của cô nhận ra được một sự thật, đó chính là Thư Thù căn bản không nhận ra cậu. Sự hiểu biết đó khiến Cố Diệc Thành có chút mất mát, không rõ tư vị gì, trong ngực lại khó chịu, thoáng buồn phiền. Khi cậu đang cực độ đau lòng và bất an mà khiển trách lương tâm thì người trong cuộc chẳng những không sao, thậm chí còn không nhớ gì hết, cậu chẳng phải là đứa ngốc sao?

Đúng lúc này, con kiến lè mề Trình Hàn rốt cục cũng bò tới, hét lên, “Cố Diệc Thành, mau lấy cá của cậu này.”

Cố Diệc Thành chạy lại cầm lấy giỏ cá, cá trong giỏ đang giẫy đành đạch.

Trình Hàn hỏi, “Cậu cầm gì thế?”

“Thỏ, mới vừa mua.”

“Trời ơi, không phải là cậu muốn ăn thịt thỏ nướng đó chứ?”

“Đi chết đi, hôm nay tớ chỉ muốn ăn cá nướng thôi.”

Hai người cười nói đi ngang qua Thư Thù, Cố Diệc Thành không kiềm được quay đầu nhìn lại.

Trời và đất tựa như được một tấm màn mỏng màu vàng bao trùm lấy, cô đứng dưới tàng cây bạch quả, chợt nhìn về phía cậu bên này, bóng cây che khuất nét mặt của cô, xa xa nhìn lại giống như chiếc lá xanh chen lẫn lá vàng bé nhỏ, lông mi điểm xuyết mang theo chút cô tịch và bi thương.

Gió thổi mây bay, lá cây xào xạc.

Cố Diệc Thành nghĩ, chắc là do gió thổi.

Hết chương 15

16. Chương 16: không Cùng Một Thế Giới (phần 1)

“Cuộc sống đối với cô như một bàn tay tàn nhẫn, cô càng lụi thì nó càng xô đẩy cô gay gắt.”

Nhờ phúc của Đường gia mà bắt đầu từ mùa xuân, Thư Thù được nhận vào làm học sinh của một trường trung học trọng điểm của A thành.

Chủ nhiệm lớp là cô giáo dạy toán, họ Trương tên Yên, nữ, nay đã hơn 40 mà vẫn chưa lập gia đình, là một con người khá nịnh hót.

Sự nhiệt tình của cô ta chỉ có thể vô tư dâng hiến cho những đứa trẻ trong lớp có cha mẹ là quan lớn hoặc tương đối có tiền. Nếu không có cha mẹ là quan lớn, cũng không có tiền nhưng chỉ cần thành tích tốt, nói chung cô ta cũng có thể ôn nhu. Nhưng nếu vừa không có quyền lại không có tiền, xui xẻo nữa là thành tích lại không tốt, những đứa trẻ đó không còn nghi ngờ gì chính là đối tượng gây khó dễ của cô ta. Thật ra, thầy cô thiên vị học trò giỏi cũng chẳng phải chuyện bí mật gì nhưng cô giáo Trương Yên này khi làm khó dễ những học trò thành tích kém lại nổi tiếng khắc nghiệt, có thể dùng từ biến thái để hình dung. Chẳng hạn như, bạn chuyên chú nhìn lên bảng nghe cô ta giảng bài, cô ta sẽ nói: “Em còn nhìn lên bảng làm gì?”

Sao không ghi bài đi?” Khi bạn cẩn thận ghi chép thì cô ta lại nói: “Em ghi chép thì có lợi ích gì? Nghiêm túc nghe giảng mới là cách học đúng đắn.”

Thế mới gọi là ‘dục gia chi tội, hà hoạn vô từ.’ (Nguyên gốc: – vạch lá tìm sâu; vu oan giá hoạ (muốn đổ tội cho người khác, không lo thiếu chứng cứ.)

Khi đó Thư Thù mới vừa vào học, ngày nhà giáo đầu tiên, La Lâm không chuẩn bị cho cô bé lễ vật tặng cô giáo, cô cũng không để trong lòng. Sang hôm sau, vào tiết toán, Trương Yến xách theo một túi lớn vào lớp học lần lượt phân phát. Khi phát đến chỗ Thư Thù thì Trương Yến nói, “Đây là quà đáp lễ cho những học sinh yêu quý giáo viên, học sinh nào ngày nhà giáo không tặng quà thì cũng không được phát.” Sau đó đi thẳng qua mặt cô.

Bạn bè xung quanh nhao nhao nhìn nhìn, bàn tán xôn xao, Thư Thù bất giác đỏ mặt xấu hổ. Không kể đến thái độ khinh khi của Trương Yến, những lời châm chọc coi thường cũng đủ làm cô bé cảm thấy vừa quẫn bách vừa sợ sệt. Một cô bé 12 tuổi mơ hồ cũng hiểu cái gì gọi là nịnh hót nhưng còn chưa hiểu được hết hàm nghĩa trong đó, chỉ là người đầu tiên khiến cô linh ngộ được cũng chính là người tự xưng là giáo viên nhân dân siêng năng, chăm chỉ, dăng hiến không vụ lợi.

Khi học tiểu học, thành tích của Thư Thù không bị gọi là kém, có lúc phần đầu hết mình cũng có tên trong top 10. Trong cuộc thi đầu năm của năm học mới, trước khi thành tích được công bố, cô cảm thấy mình làm bài cũng tạm được nhưng vừa nhìn danh sách điểm, cả lớp bốn mươi lăm người, cô lại xếp hạng 35. Người đứng đầu và người đứng thứ 10 chênh lệch nhau cùng lắm 5, 6 điểm, nhưng vị trí thứ hai lại có đến 3 người, cạnh tranh ở trường A có thể dùng từ tàn khốc để miêu tả. Cô bé phần chần trở lại nhưng thực tế thường không như con người toan tính, dù là nhịp độ dạy học của thầy cô hay năng lực học tập của học trò cũng khiến cô nhận thức sâu sắc cái gọi là chênh lệch.

Dĩ nhiên, làm cho Thư Thù buồn rầu không chỉ có học hành mà còn có sự ganh đua vĩnh viễn không có giới hạn.

Trẻ con nơi này có vẻ rất háo thắng, bọn chúng ganh nhau về học tập, về tướng mạo, về gia thế, về việc được người ta ái mộ, phàm cái gì có thể so sánh được cũng không bỏ qua. Mỗi ngày trước khi vào học chính là thời gian tán chuyện lý tưởng nhất, bọn chúng tụ tập bàn luận về việc trên thương trường, người nào mua cái váy hiệu gì, những anh chị lớp trên trong nhà làm cái gì.

Trong giờ ra chơi, các cô gái thích chơi nhảy dây, đá cầu. Mọi người đều biết, một số nơi tất phải có phải, trái, tương tự có nơi sẽ chia theo quần thể lớn nhỏ, ở đây người ta chia làm 3 loại: thành tích tốt, thành tích bình thường và thành tích kém. Thư Thù không thuộc bất kỳ một nhóm nào trong ba nhóm trên, cô bé là một học sinh không được giáo viên yêu mến, giống một học sinh bình thường bị chèn ép thì đúng hơn. Nếu phân loại theo tiểu thuyết võ hiệp: chính phái, phái trung lập, tà phái thì Thư Thù chẳng phải thành tà phái rồi đó sao?

Dần dần, Thư Thù rất lãnh đạm trong giờ chơi. Cô bé luôn ngồi gần người bên cửa sổ lẳng lặng nghe, lẳng lặng nhìn, từ trầm mặc đến cô tịch. Cô không thể dung nhập vào cái thế giới mới mẻ sắc sảo này, cô và họ không hợp nhau, giống như khi cô thử thích ứng với cuộc sống ở Đường gia nhưng khổ nỗi không tìm được cách phá bỏ.

Vì vậy, cô bé bắt đầu trở nên cự tuyệt với bên ngoài, vì bên cạnh không có ai có thể chia sẻ, cô bé kiên nhẫn nghe mọi người nói chuyện nhưng lại như lạc vào cõi thần tiên, cô sẽ không nghi ngờ bất kỳ ai, không cạnh tranh, kể cả để lấy được hạnh phúc. Đó là một cảm giác đứng bên vách núi, cuộc sống đối với cô như một bàn tay tàn nhẫn, cô càng lùi thì nó càng xô đẩy cô gay gắt.

Kết thúc học kỳ đầu, Thư Thù phát hiện trong lớp cô không nói chuyện với hầu hết mọi người, ngay cả tên tuổi cô cũng không nhớ được theo chỗ ngồi. Thành tích của cô vẫn luôn trung bình hoặc trung bình kém, nhìn điểm bài thi và bảng xếp hạng cô bé mới bắt đầu lo lắng, xấu hổ, sau đó là không cam lòng, cuối cùng là thản nhiên. Cô nghĩ có lẽ mình không có thiên phú học hành, cô càng chẳng phải đứa trẻ có thể làm người khác vui vẻ.

Không thể phủ nhận giai đoạn trung học, đặc biệt là năm lớp 6 trung học, học sinh rất mong mỏi được thầy cô yêu thích. Lời nói của giáo viên giống như thánh chỉ, bọn chúng thường tranh luận với cha mẹ ở nhà, luận cứ nêu ra đều chỉ có một: đây là thầy cô nói. Bộ dáng hùng hồn ấy khiến người lớn phải dở khóc dở cười. Mà những kẻ thích quyền lực có thể từ hồi tiểu học đã theo đuổi, học sinh ngoài việc nghe lời thầy cô, còn đặc biệt thích làm cán bộ trực nhật, đeo huy hiệu khác với các bạn học, đứng ở cổng trường làm bộ dáng như ông cụ non kiểm tra bạn học có mang phù hiệu không, đồng phục có chỉnh tề không, nữ sinh có trang điểm không, nam sinh có cắt tóc ngắn không, trong giờ học thì đi càn quét một vòng, bắt mấy nam sinh hút thuốc lá hoặc mấy cặp đôi đang nói chuyện yêu đương. Bọn chúng là con cưng của thầy cô, thành tích đứng đầu, con cháu quan chức, những học sinh này còn có tên gọi rất vang dội là đội trật tự của trường.

Có điều, cũng không phải học trò nào cũng tuân thủ theo khuôn phép, đám người Cố Diệc Thành cũng thế. Khi Cố Diệc Thành mang huy hiệu đứng trước cổng trường, làm thành viên của đội trật tự, tâm trạng cậu rất buồn bực. Trên thực tế, cậu vô cùng chán ghét sự ràng buộc này, huy hiệu đeo trước ngực chỉ làm cậu đau đầu, đương nhiên cũng buồn bực và đau đầu còn có Thư Hàm và Hàn Duệ.

Năm học mới, Cố Diệc Thành đã là học sinh lớp 11 của trường A. Cậu và Hàn Duệ gặp nhau trong lớp, hai người trao đổi ánh mắt, ngầm hiểu đi lên sân thượng.

Cố Diệc Thành rút từ trong cặp ra một gói thuốc lá, đưa cho Hàn Duệ một điếu rồi đốt lên, ngậm trên môi hút một hơi thật sâu, nhìn khói thuốc trắng lơ lửng mà nheo mắt lại. Thật ra thì mùi vị nicotine cũng chẳng làm cậu quá sức mê muội, như phần lớn những thanh thiếu niên hút thuốc, ban đầu chỉ là tò mò, cũng là một hành vi phản nghịch.

Nhìn những bóng cây và con người đang qua lại dưới sân, Cố Diệc Thành vâng vâng điếu thuốc, cảm thấy tâm không an, chẳng lẽ đây chính là thời kỳ trưởng thành đầy xao động và bất an?

Thư Hàm cầm máy chụp hình hào hứng chạy tới: “Hai người mới sáng sớm đã trốn trên này làm cái gì, hút thuốc lá hử? Hôm nay tựu trường, đi coi đám học sinh mới không?”

Cố Diệc Thành cười nhạo nói: “Nhìn mỹ nữ thì nói đại là nhìn mỹ nữ đi, còn bày đặt đi xem học sinh mới.”

“Nói nhảm, một câu thôi, có đi không?” Thư Hàm cười ngược lại cậu, nói: “Nghe nói em gái Đường trong viện nhà cậu nhập học rất nổi tiếng đấy, có đi gặp không?”

“Không đi.” Cố Diệc Thành nhún nhún vai nói, “Mẹ nhỏ tới tìm mẹ tớ nói muốn tớ quan tâm đến nhỏ. Hừ, tớ cũng không phải giữ trẻ.”

“Người ta đâu gì cũng là một tiểu mỹ nữ.” Thư Hàm nói.

“Mỹ nữ? Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe trường A từ xưa đến giờ không hề có mỹ nữ sao? Hàn Duệ, cậu về kia nói thế nào?”

“Có phải ‘mỹ nữ trường A quay đầu lần thứ nhất, hù chết một đàn bò?’”

“Đúng đúng đúng, còn gì nữa?”

“Mỹ nữ trường A quay đầu lần thứ hai, đánh sập cả một khu nhà. Mỹ nữ trường A quay đầu lần thứ ba, nam sinh toàn trường đi nhảy lầu.”

Cố Diệc Thành và Hàn Duệ nhìn nhau cùng phá ra cười ăn ý: “A Hàm, thì ra cậu đang vội vàng đi nhảy lầu?”

Thư Hàm nhướn mày, khinh thường nói: “Các cậu đừng có nguy quân tử, thật là.”

Ba người cười nói vui vẻ, chợt cửa sân thượng bị đẩy ra, một cô giáo đang cầm di động bước đến, nhìn cả bọn lúng túng.

Hàn Duệ đẩy Cố Diệc Thành, nhanh chóng dập điếu thuốc trong tay, ba người cùng kêu lên: “Chào cô Tiểu Đới.”

Cô giáo này họ Đới, tên đầy đủ là Đới Diên, dạy vật lý lớp 10, năm ngoài vừa tốt nghiệp, vóc dáng hơi nhỏ, trong mắt học sinh không tránh khỏi giảm bớt vài phần uy lực nhưng khuôn mặt lại thật xinh đẹp, rất được nam sinh yêu thích.

“Trốn ở đây làm gì?” Đới Diên chép miệng hỏi. Cô dĩ nhiên đã nhìn thấy Cố Diệc Thành và Hàn Duệ hút thuốc. Ba đứa trẻ này gia đình rất giàu có, bản thân cũng thông minh, có thể xếp vào top 10 trở lên nhưng lại không phải dạng học sinh biết nghe lời. Bọn chúng hút thuốc, uống rượu, chơi game, bồ bịch, có đủ mọi đặc thù của những thiếu niên ngỗ nghịch. Vì thành tích cao, gia thế tốt, giáo viên đối với chúng vừa thích vừa ghét, chỉ cần không quá quắt cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

“Không có gì ạ, năm học mới, người người gặp nhau trao đổi tình cảm thôi.” Thư Hàm dùng cùi chỏ huých Cố Diệc Thành, “Đúng không Diệc Thành?”

“Dạ, dạ, là trao đổi tình cảm thôi ạ. Cô Tiểu Đới, cô có muốn trao đổi cùng tụi em không?” Cố Diệc Thành cười khen cô, “Váy cô mặc hôm nay xinh quá!”

Đới Diên khoát khoát tay, “Được rồi, được rồi, buổi lễ tựu trường sắp bắt đầu, đừng tới trễ, đi đi.”

Ba người liên tục vâng dạ, chạy từ từ về phía bậc thang. Thư Hàm quay đầu nhìn Đới Diên một cái, nói nhỏ với Hàn Duệ, “Cô Tiểu Đới đẹp thiệt.”

“Xì, lộ ra cái đuôi ngựa quân tử rồi hả?” Hàn Duệ cười nói.

“Cậu ta là đuôi hồ ly.” Cố Diệc Thành nói.

“Đều sai, lão tử là đuôi cọp cái.”

Đới Diên nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, thật là nửa cười nửa mỉa, quay về phòng làm việc tìm chủ nhiệm lớp của họ, “Trần Anh, ba thằng nhóc lớp chị thật lớn mật, dám chạy lên sân thượng hút thuốc, may là bị em bắt gặp.”

Trần Anh cười khan, xòe tay, ai kêu bọn chúng học hành giỏi giang, gia thế hàng đầu, ai mà dám đắc tội, cô cũng không còn cách nào.

Đới Diên nói, “Trần Anh, em có một chủ ý, có lẽ có thể làm chúng bớt ngỗ ngược đấy.”

“Chủ ý gì?”

“Chị cho bọn chúng mỗi đứa 1 huy hiệu, để bọn chúng làm đầu tàu uốn nắn tác phong học đường đi.”

“Chủ ý này không tệ.” Trần Anh vỗ tay bảo hay, “Nhưng ba thằng nhóc này, từ lớp 10 đã chẳng thêm tham gia tranh cử cán bộ lớp rồi.”

“Dĩ nhiên chị không thể đợi bọn chúng tự chui đầu vào lưới rồi, phải cưỡng chế.” Đới Diên nói nhỏ bên tai Trần Anh, “Chuẩn bị một đại hội biểu dương bọn chúng trước toàn trường, để chúng không thể nói không được.”

Vì vậy, trong buổi lễ tựu trường, ba người Cố Diệc Thành không hiểu vì sao lại được khen ngợi, cũng bị giao chức trách của đội trật tự của trường. Ba người nhìn nhau, nhắm mắt nhận nhiệm vụ, thâm nghĩ: từ này về sau cái tự do muốn làm gì thì làm đều là nằm mơ rồi. Thế mới nói, đạo ột thuốc thì ma ột trường.

Từ đó, ba người đứng trước cổng trường, ngày qua ngày thực hiện quyền lợi và nghĩa vụ của mình.

“Phù hiệu, phù hiệu.” Thư Hàm máy móc lặp lại, tinh thần chợt phần chấn rống lên: “Bạn kia, xin dừng bước.”

Hai chữ ‘bạn kia’ này độ bao phủ quá lớn, Thư Thủ nghĩ mình có đeo phù hiệu nên chắc không phải đang gọi mình, vì vậy cúi đầu, chậm rãi đi tiếp.

“Này, chính là bạn đó, bạn đang đi chậm kia sao còn chưa dừng bước?”

Thư Thù bị một cánh tay ngăn lại, nhìn thiếu niên mặc đồng phục giống mình đứng trước mặt, cẩn thận giờ phù hiệu trước ngực nói, “Tôi có đeo.”

Thư Hàm đánh giá cô, tầm mắt chạm đến bắp chân trắng trẻo của cô, “Bạn học, bạn đang mặc đồng phục học sinh đi thi hoa hậu hả? Váy cắt cao quá!”

Thư Thù nghe được ẩn ý của cậu, dường như nghĩ cô cố ý cắt váy cao hơn nên cảm thấy hơi khó chịu. Thật ra, cô đang ở tuổi dậy thì, năm ngoài cô cao thêm 3cm, đồng phục mua lúc nhập học nên bây giờ ngắn hơn rồi.

Cố Diệc Thành bị câu ‘thi hoa hậu’ của Thư Hàm chọc cười bèn xoay đầu lại, muốn nhìn thử nữ sinh nổi trội kia bộ dáng sao. Nhưng khi cậu nửa cười nửa không đối diện với ánh mắt bình thản của Thư Thù thì cả người bỗng cứng ngắt.

Oh! !

Oan gia đường hẹp sao?

Cuộc sống quả nhiên không có nơi nào là không thể gặp lại!

Hết chương 16

17. Chương 17: không Cùng Một Thế Giới (phần 2)

“Mỗi lần nhìn thấy cô ấy, tớ có cảm giác không được tự nhiên, như chuột già thấy mèo vậy, tớ chỉ muốn bỏ chạy nhưng lại không thể trốn được.”

Cố Diệc Thành thấy cô bé trước mắt là Thư Thù thì ho hai tiếng, nháy nháy mắt với Thư Hàm.

Thư Hàm nhìn cậu khó hiểu, đưa một quyển sổ nhỏ tới trước mặt Thư Thù, “Này bạn, ghi tên vào đây. Hành vi xấu của bạn sắp bị ghi vào hồ sơ rồi.”

“Tôi không cố ý cắt váy ngắn, đó là quy cách của đồng phục mà.” Thư Thù cố giải thích. Cô không muốn vì lý do không rõ ràng này mà tên bị ghi vào sổ, để chủ nhiệm lớp có chuyện để nói mình.

Thư Hàm mặt không biểu tình, đưa bút lên nói, “Cần tôi lấy thước đo giúp không?”

“Cậu có thước thẳng không?” Thư Thù nhỏ giọng hỏi.

“Này, còn cố tình chống đối nữa hả!” Thư Hàm vừa nói vừa nhìn bắp đùi cô, “nhưng bạn này, sự thật ngay trước mắt, bạn có kháng nghị cũng không có hiệu quả đâu.”

Cố Diệc Thành cảm thấy không nghe nổi nữa, đẩy vai Thư Hàm rồi khoát tay nói với Thư Thù, “Thôi, vào đi, vào đi.”

Thư Thù quay sang, lúc này mới phát hiện một thiếu niên khác đang đứng bên cạnh, chắc chắn là Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành thấy cô nhìn thì lúng túng nói, “Đi thôi, còn sững sờ gì nữa. Muốn bị đo hả?”

Thư Thù nhắm mắt chạy một mạch về phía lớp học, nhanh chóng hòa vào đám đông.

Hàn Duệ hai tay khoanh trước ngực đứng bên kia cổng trường, ý vị thâm trường nhìn Cố Diệc Thành nói, “Diệc Thành, em gái này giọng nói thật dễ nghe.”

Cố Diệc Thành trừng mắt với cậu, “Đi chết đi!”

Thư Hàm cười ha hả, bá vai Cố Diệc Thành hỏi, “Ai thế? Mới quen hả?”

“Tớ chỉ không thích cậu đùa giỡn với con gái thôi.”

“Tớ đùa giỡn với cô bé đó khi nào?”

“Cậu vừa nói gì nhỉ? Cố Diệc Thành hất tay Thư Hàm ra, “Lấy thước đo váy người ta? Tớ thấy mắt cậu có ý nhắm đi đâu? Chẳng phải là bấp dùi ấy còn gì.”

“Hơ...” Thư Hàm chỉ vào cậu, quay đầu nói với Hàn Duệ, “Thấy không? Tên này đang dối.”

“Không chỉ vậy, còn là mùi vị dấm chua lâu năm nữa đấy.”

Mặc dù cuộc sống không có nơi nào là không thể gặp lại nhưng cái thứ duyên phận này chung quy cũng chỉ là một chữ ‘khéo’, hai người trước cổng trường không hẹn mà gặp như phù vân sớm nở tối tàn, vội vã nhìn thoáng qua nhưng không có cơ hội gặp lại. Sau đó, mỗi lần Cố Diệc Thành đi qua ban trung học lại không quản được đôi mắt mình. Hàn Duệ cười cậu: đừng trông chờ mòn mỏi vậy, lúc đầu đáng lẽ nên để Thư Hàm phạt cô bé, ít nhất còn lưu lại tên tuổi chữ ký, còn biết từ lớp nào.

Cố Diệc Thành tức giận hừ mũi, thật ra nếu muốn tìm hiểu về một người cũng không khó, vấn đề là cậu hỏi thăm cô để làm gì? Cậu tự an ủi mình: haiz, quả nhiên ta không có tư chất làm người xấu!

Dần dần, Cố Diệc Thành cũng quên đi nhân vật Thư Thù. Cho đến một ngày, trong căn-tin trường, cậu lúc nào cũng thấy cô ngồi ăn cơm một mình trong góc. Cậu quan sát cô một lúc, không thể chịu nổi hình ảnh cô đơn độc như vậy, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Thư Hàm và Hàn Duệ, cậu bưng đĩa đến ngồi xuống bên cạnh cô.

Cố Diệc Thành giành nói trước, cậu thanh minh cho chính mình, “Không tìm được chỗ trống.”

Cái gì gọi là trốn mắt nói dối? Còn không phải cái này à? Thư Thù nhìn đầy chỗ ngồi còn trống xung quanh, cuối cùng không nói gì.

“Còn nhớ tôi không?” Cố Diệc Thành thấy cô không để ý, dùng đũa gõ lên đĩa, cố gắng thu hút sự chú ý của cô, cậu bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Chuyện lúc bé, tôi không phải cố ý. Cô thấy cũng đã nhiều năm rồi, hai chúng ta còn có thể gặp lại nhau cũng là duyên phận, chi bằng chúng ta kết bạn đi. Thật ra...chuyện đó, trong một thời gian dài tôi luôn mơ thấy ác mộng, thấy cô đang vùng vẫy dưới nước. Nói thế có thể hơi vô liêm sỉ nhưng tôi rất khó chịu, thật...Bây giờ thấy cô không sao, tôi rất vui...”

Thư Thù nhìn quanh bốn phía, thời gian này là giờ cao điểm dùng cơm, danh tiếng Cố Diệc Thành ở trường không cần nói cũng biết, cậu vừa ngồi xuống cạnh cô đã khiến không ít người chú ý, hành động hôm nay cũng sẽ dẫn đến những ánh mắt tò mò. Về mặt cậu nghiêm túc, lời nói tràng giang đại hải, người khác có thể nghe không hiểu nhưng cô hoàn toàn hiểu được ý cậu muốn nói gì.

Thư Thù hỏi cậu, “Anh muốn xin lỗi hả?”

Cố Diệc Thành suy nghĩ một chút nói, “Cô có thể hiểu như vậy.”

“Được, tôi biết rồi.” Khi nói vậy, Thư Thù ngẩng đầu nhìn cậu, nói xong lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm của mình, không để ý đến cậu nữa.

Vậy nên Cố Diệc Thành lại bối rối.

Chỉ...chỉ vậy thôi?

Cô một câu ‘biết rồi’ là tính đuổi cậu đi?

Cố Diệc Thành sưng người nhìn cô, không, không, không đúng. Cậu sắp xếp lại suy nghĩ, nói: “Tôi ở lớp 11/1, còn cô? Lớp mấy?” Cậu ra dấu chiến thắng, không được đáp trả lại đuổi thêm ngón nữa, “Lớp 8?” (dấu chiến thắng là số 2, ý bảo đệ nhị trung học = lớp 8 của VN)

“Không phải lớp 6 chứ?”

“Cô cứ ăn như thế, khó trách mặt lại tròn, hahaha!”

“Cô bao nhiêu kg?” Cậu cẩn thận nhìn gương mặt búp bê của cô, nói nhỏ, “sợ là 45kg ấy.” (1 cân TQ = 500gr, 90 cân = 45kg)

Một mình cậu nói, cảm giác vai kịch này cũng chẳng thú vị gì. Trong mắt Thư Thù từ đầu đến cuối đều chỉ có thức ăn trên bàn, dù cậu nói gì cô cũng lười liếc đến cậu một cái. Cậu thăm mẳng trong lòng: hừ, ăn, chỉ có biết ăn thôi, mập chết cô đi.

Tuy nghĩ như vậy nhưng cậu vẫn không tự chủ đưa hộp sữa chua vừa mới mua đẩy tới trước mặt cô, “Cái này, cô uống không?”

“Uống đi, dù sao cũng mập rồi.”

“Vậy anh nên uống nhiều hơn một chút.”

Cố Diệc Thành hơi sững sốt, vì hiếm thấy cô phản ứng vui vẻ thế. Đang định nói gì đó, ánh mắt chợt lướt qua cô, giờ lên tay nói, “Hi, Trình Hàn.”

Thư Thù buông đĩa xuống, bây giờ không hiểu nổi người này muốn làm gì? Cô không muốn nghe cậu lải nhải, càng không hứng thú gặp bạn bè cậu, đang định đứng lên bỏ đi nhưng đúng lúc này, Cố Diệc Thành giữ tay cô lại.

“A! ?” Thư Thù sợ hết hồn, anh ta rốt cuộc phát bệnh thần kinh gì đây.

Cố Diệc Thành cũng bất ngờ, vì hành động bất lịch sự của đại não mà cảm thấy giật mình, theo bản năng muốn buông tay ra. Nhìn vào mắt Thư Thù, trong mắt cô rõ ràng toát ra một thứ cảm xúc chán ghét. Cố Diệc Thành khó chịu trong lòng, càng nắm tay cô chặt hơn. Lòng bàn tay cô phủ một tầng mồ hôi mỏng, không biết là vì khí trời hay vì căng thẳng.

Cô muốn đi, cậu không để cho cô đi.

“Này, buông ra!” Thư Thù cố giãy ra nhưng không thể rút được tay khỏi Cố Diệc Thành, chỉ sợ càng khiến nhiều người chú ý hơn, cô thấp giọng nói, “Cố Diệc Thành!”

“Người ta thấy bây giờ?” Lần này đến phiên cô độc thoại.

“Thích xem thì cứ để họ xem.” Cậu bất cần, như đã nắm được nhược điểm của cô, mày nhếch lên, “Ngồi xuống đi, hoặc là cô sẽ càng gây chú ý hơn?”

Đây hoàn toàn là biến tướng của uy hiếp mà! Nhưng Thư Thù tin cậu ta cũng chẳng dám làm gì. Cảm thấy những ánh mắt xung quanh dần trở nên mờ ám, tiếng bàn luận càng xôn xao, cô hận không thể đập cái đĩa trong tay lên đầu cậu ta. Nhưng cuối cùng cô cũng không dám làm vậy, có lẽ vì mặt thỏa hiệp trong tính cách của cô.

Cô chậm rãi ngồi xuống, Cố Diệc Thành cũng buông tay cô ra.

Trên đỉnh đầu có tiếng người nói chuyện, tiếng người càng lúc càng ồn.

Cố Diệc Thành nhìn cô cười cười như đang đắc ý lắm.

Thư Thù ý thức được cái gì đó liền đứng lên lần nữa, vừa đúng lúc chiếc đĩa trên bàn theo độ cong của cánh tay quăng ra. Cô cúi nhìn, đập vào mắt là một đôi giày thể thao trắng, chân thon, đi lên nữa là áo sơ-mi trắng tinh... Trước ngực bị chiếc đĩa của cô văng phải có một vết dầu mỡ, nhìn vào ánh mắt người đó, Thư Thù thoáng ngơ ngẩn, cô nhớ đôi mắt mang theo sự bình thản âm ập này.

“Ôi...xin lỗi, tôi không thấy anh.” Thư Thù vội vàng rút khăn giấy ra định lau đi thì người nọ khẽ mỉm cười, ngăn tay cô lại.

Thư Thù đỏ mặt, lại nói xin lỗi.

“Sao cô lại bất cần vậy?” Bên tai vang lên tiếng oán trách ông ọ. Thư Thù cảm thấy quen tai, nhìn lại, hóa ra là Đường Ngọc, cả người bất động tại chỗ, đi cũng không được mà ở cũng không xong. Đường Ngọc là một cô gái hiểu thẳng lại sĩ diện, không muốn nhìn nhận người chị này nên bình thường gặp nhau ở trường hai người luôn ngấm hiểu, giả vờ như không quen biết.

Đường Ngọc cũng không nhìn cô, kéo người kia ngồi xuống rồi cười hỏi Cố Diệc Thành, “anh Diệc Thành, sao lại ngồi một mình ở đây?”

Cố Diệc Thành chỉ vào Thư Thù nói, “Người sống sờ sờ thế này em không thấy sao?”

Đường Ngọc lúc này mới nhìn Thư Thù, nhú mày than phiền, “Vừa rồi thật bất cẩn đấy.”

Cố Diệc Thành nhướn mày, “Chuyện nhỏ nhặt đó không phải nói xin lỗi rồi đó? Trình Hàn, áo cậu bao nhiêu tội đền.”

Trình Hàn cười nói, “Diệc Thành, cậu nói khách khí quá rồi.” Cậu quay đầu nói với Thư Thù, “Không sao, giặt qua là sạch thôi.”

“Vậy anh cởi ra đi, tôi giặt giúp anh.” Cô không chút nghĩ ngợi tiếp lời.

“Cô ngốc hả? Cố Diệc Thành cười nhạo nói, “Cậu ta cởi áo đưa cho cô thì cậu ta mặc cái gì?”

Ý thức được sự đường đột của mình, Thư Thù hơi lúng túng. Cô lén nhìn Trình Hàn, thấy cậu như đang cười, thật hận không có cái lỗ để chui xuống cho rồi. Cô không muốn dây dưa với Cố Diệc Thành, cũng không muốn có bất kỳ xung đột nào với Đường Ngọc, càng không muốn bị bêu xấu trước mặt Trình Hàn. Cô chỉ muốn nói, Cố Diệc Thành, anh có thể cầm miệng được không? Cuộc sống này cũng chẳng cần đến những lời nói nhảm của anh.

Nhưng Cố Diệc Thành sẽ cầm miệng sao? Cậu hiển nhiên rất thích nhìn thấy dáng vẻ lúc này của cô nên tâm tình có chút hứng thú, không hề ngậm miệng.

Trình Hàn nói, “Diệc Thành, cậu làm gì mà phản ứng dữ thế? Không giới thiệu à?”

Cố Diệc Thành sững sốt một chút, cậu hỏi Thư Thù, “Tôi hung dữ hả? Tôi có hung dữ với cô không?”

Thư Thù không biết trả lời cậu thế nào, thật sự cô chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi chỗ thị phi này. Có lẽ vẻ mặt vô cùng miễn cưỡng của cô đã khiến Cố Diệc Thành cảm giác được. Cô chạy đi, cậu cũng không ngăn cô lại, “Đúng rồi, lời tôi vừa nói rất nghiêm túc đó.”

Có trời mới biết những lời này nghe mờ ám thế nào? Thư Thù dừng lại, trợn to mắt không thể tin nổi, quay đầu nhìn Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành gật đầu, sắc mặt thành khẩn, “Thật, suy nghĩ chút đi.”

Cố Diệc Thành biết lời nói của mình đã có tác dụng, nhìn bóng lưng cô chạy trốn mà mỉm cười.

Haiz, ai kêu cô bỏ mặc cậu? Ai kêu cô dùng ánh mắt chán ghét nhìn cậu? Ai kêu cô nôn nóng phải sạch quan hệ với cậu? Ai dám cho phép cô coi cậu là người xa lạ? Cô phải vì chính hành động đó của mình mà...ừ...trả giá thôi.

Vì cái nắm tay trong nhà ăn của Cố Diệc Thành và Thư Thù mà tin đồn hai người có gì đó mờ ám đã lan truyền theo hướng không thể ngăn chặn. Dĩ nhiên, lời đồn đãi đó lúc đầu cũng không ai tin. Dù sao Cố Diệc Thành mọi mặt đều xuất sắc hơn người, không ai hiểu được vì sao cậu lại có quan hệ với một nữ sinh trung học được. Thế nhưng cảnh tượng diễn ra ở nhà ăn đó đã có không ít người nhìn thấy, có thể nói là chứng cứ xác thật.

Sự thật là, Cố Diệc Thành đối với những lời đồn nhảm như thế sớm đã luyện thành mình đồng da sắt. Mỗi ngày cậu đều làm ra nhiều việc căn bản là chẳng nghiêm túc gì, huống chi chuyện này vốn là ngẫu hứng nhất thời muốn đùa giỡn một chút của cậu thôi.

Cậu không xem ra gì nhưng cũng không nói người khác dừng lại.

Hôm nay, Thư Hàm tò mò đã lâu mới nói với cậu, “Huynh đệ, cậu mau nói rõ ràng một chút coi nào.”

Cố Diệc Thành như Trọng Nhị hòa thượng sờ không thấy suy nghĩ (1), “nói rõ cái gì?”

“Chuyện ở nhà ăn chứ còn gì nữa.” Hàn Duệ bổ sung.

Cố Diệc Thành nhìn quanh, xác định không có ai mới ngoắc tay hai người bạn, cả hai áp sát lại, cậu giải thích nguyên nhân xa xa bằng tốc độ chớp nhoáng.

Chuyện xưa kể xong, ba người vẫn giữ im lặng.

Hàn Duệ hỏi, “Lúc ấy cậu thật sự đã bỏ chạy?”

Cố Diệc Thành gật đầu.

Thư Hàm đập lên lưng cậu nói, “Diệc Thành, tớ đã nói tớ rất khâm phục cậu chưa? Chết tiệt, cậu quá thất đức đó, không khéo lại xảy ra án mạng thật.”

“Đi chết đi, cô ta bây giờ không phải vẫn sống tốt đó thôi, đừng có nói lung tung.”

Hàn Duệ hỏi, “Tớ nói này, bây giờ cậu lại đi chọc ghẹo cô bé đó làm gì?”

Cố Diệc Thành suy nghĩ một chút rồi thở dài: “Hàn Duệ, cậu không biết đấy, vài năm đầu tớ ngày nào cũng gặp ác mộng. Khi đó còn nhỏ, sợ người lớn lừa tớ nhưng lại không dám đi xác nhận. Cho đến khi gặp lại cô bé năm ngoái, tớ mới chính thức thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ấy, tớ có cảm giác không được tự nhiên, như chuột già thấy mèo vậy, tớ chỉ muốn bỏ chạy nhưng lại không thể trốn được. Vì vậy tớ nghĩ, nhiều năm rồi, là tớ thiếu nợ cô bé, thiếu cô ấy một lời xin lỗi. Tớ đi nói nhưng có biết cô ấy trả lời như thế nào không?”

“Thế nào?”

“Cô ấy nói: Ừ, tôi biết rồi.” Cố Diệc Thành học theo bộ dáng lãnh đạm của Thư Thù mà nói.

Hàn Duệ nhin cười không được, “Cậu cảm thấy mấy năm lo lắng của mình hóa ra uống phí?”

“Một chút.” Cố Diệc Thành nhún vai nói thêm, “Có cảm giác thất bại.”

Cảm giác thất bại, Cố Diệc Thành từ tận đáy lòng đã định nghĩa như thế. Cô để cậu lo lắng hãi hùng, khổ khổ như vậy nhưng cô lại chẳng có sự gì. Đồng thời đây cũng là cảm giác bất bình. Cậu cảm thấy Thư Thù quá mức lạnh nhạt nên muốn thử nhặt một hòn đá ném vào mặt hồ an tĩnh, khi cậu tìm ra được điểm yếu của cô thì không kiềm được muốn trêu chọc cô.

Suy nghĩ của cậu rất đơn giản, mới đầu cũng không có ác ý. Lại không biết hành động đó sẽ mang lại cho Thư Thù bao nhiêu phiền toái không cần thiết.

Bọn họ nói cho cùng cũng vẫn thuộc về hai thế giới bất đồng.

Chú giải:

(1) Nguyên văn nó là câu này “ ” = “Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “ ” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc. Chú giải lấy từ nhà Minh Du)

Hết chương 17

18. Chương 18: không Cùng Một Thế Giới (phần Cuối)

“Cô đơn tịch mịch, cô đã thành thói quen”

Sáng hôm sau, Thư Thù tới lớp, các bạn trong lớp nhìn cô với ánh mắt khác thường, cô bước chậm về chỗ ngồi thì thấy trên bàn học có một câu ngắn viết bằng phấn trắng, chỉ có hai chữ: Kiểm nhân!! (Kiểm nhân : « ”[jiàn rén] Tiệm nhân: « » [jiàn rén] .Cách đọc hết như nhau, chỉ khác cách viết mỗi chữ đầu (chơi chữ)).

Thư Thù do dự rồi rút khăn giấy từ trong cặp ra, mặt không đổi sắc lau đi, lấy sách ra bắt đầu tự học.

Đây là lần thứ mấy rồi? Cô chẳng muốn đếm nữa.

Sau ‘sự kiện nhà ăn’ đó, cô và Cố Diệc Thành không hề xuất hiện cùng nhau nhưng không hiểu sao lại trở thành tình địch giả tưởng của đám người hâm mộ cậu, lúc nào cũng gặp đủ chuyện kỳ quái, khó hiểu. Một lần trên đường về nhà, chợt xuất hiện một đám nữ sinh lớp trên vây quanh cô, xúm xít lại chầm chọc một phen rồi lại biến mất, lý kỳ hơn là còn bắt cô phải cam đoan, cam đoan cái gì? Chính là từ nay về sau cách xa Cố Diệc Thành một chút. Về mặt này Thư Thù tuyệt đối phối hợp, đừng nói là cách xa người này, muốn cô đào hồ chôn cậu cô cũng không từ chối. Xét thấy thái độ của cô ngoan ngoãn, tích cực nhận sai nên may mắn không bị tổn thương chút da thịt nào, nhiều nhất chỉ là tai hoặc mắt chịu tội thôi, nhưng cũng làm phong phú thêm cuộc sống vốn yên tĩnh của cô. Cô tựa như đang xem kịch, nhìn lần lượt từng nữ sinh ở trước mặt cô cười ngửa xem hoa, diễn đủ mọi màn kịch vui nhộn.

Vậy mà, hai tháng đã qua, cái chuyện ngớ ngẩn này vẫn thỉnh thoảng tái phát. Thư Thù cảm thấy bọn con gái này thật điên khùng, ăn no rồi việc, không thể nhìn thấu sự việc để hiểu bản chất, ai lại đi thích bạn Cố mặt dày đến mức lì lợm, một phần tử nguy hiểm như thế chứ?

Lẽ tất nhiên, người nổi điên với cô ngoài những kẻ qua đường giáp ắt binh đình kia còn có vị công chúa kiêu diễm trong nhà nữa.

Hôm đó sau khi về nhà, Đường Ngọc chặn cô trong phòng, vòng tới vòng lui chỉ hỏi có 1 vấn đề. Anh Diệc Thành nói gì với chị? Sao các người lại ăn cơm cùng nhau? Anh Diệc Thành để chị suy nghĩ cái gì?

Thư Thù thấy Đường Ngọc trái một câu anh Diệc Thành, phải một câu anh Diệc Thành thì cũng đoán được manh mối. Tuy nhiên cô một mực phớt lờ cô ta, hỏi gì cô cũng không đáp. Có câu nói thế này: đối phó với kẻ cố tình gây sự đôi khi không cần phải nhắm đến trả đũa, phản kích tốt nhất là bình tĩnh, không để kẻ đó chọc giận.

Mấy năm qua Thư Thù đã rút được kinh nghiệm, cũng hiểu rằng ở Đường gia mà tranh chấp cùng Đường Ngọc thì thua thiệt cuối cùng luôn là mình. Cô không thể không nhẫn nhịn, hướng chỉ đối với sự ngang tàng của Đường Ngọc, cô không cần phải lấy cứng chọi cứng, điều cần làm là hóa thành nước chảy vòng qua cô ta, dần dần phớt lờ cô ta.

“Chị muốn tôi méc mẹ không hả?” Không nhận được câu trả lời, Đường Ngọc bắt đầu nổi máu vô lại.

Thư Thù thở dài nói, “Được rồi, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Đường Ngọc vênh mặt lên, hiển nhiên rất không hài lòng với tốc độ thỏa hiệp chậm rì của cô, nhìn chằm chằm cô, chờ cô ột đáp án như ý.

Thư Thù nói, “Anh ta nói tôi mập...hỏi tôi có phải đến 45kg không.”

Nói xong, Đường Ngọc đập lên con heo tiết kiệm ở đầu giường cô rồi đi ra khỏi phòng.

Thư Thù đau lòng nhìn heo nhỏ bị đập, không hiểu cô ta đang giận cái gì, nói thật cũng không tin à? Cái khiến cô buồn phiền là sau đó Đường Ngọc đã khấu trừ ba tháng tiền tiêu vặt của cô.

Tiếp theo, cô càng vô kinh ngạc phát hiện, ngay cả đang trong tuổi dậy thì mà sức ăn của Đường Ngọc chợt giảm dữ dội, từ đó thể trọng giữ vững ở mức 45kg trở xuống.

Đảo mắt đã nửa năm, mùa hè lại đến.

Hôm nay ăn trưa, ba người Cố Diệc Thành đi lên sân thượng. Khi đẩy cửa ra, bên ban công, Trình Hàn đang đứng trước giá vẽ, tay vẩy điều thuốc.

Hai bên im lặng một lúc, Cố Diệc Thành ho hai tiếng phá vỡ sự yên tĩnh, “Nghe nói tranh của cậu đoạt giải rồi, còn chưa chúc mừng cậu.”

“À, cảm ơn.” Trình Hàn cười cười, thu dọn giá vẽ nói, “Mệt quá, lên đây hóng gió một chút. Mùa xuân khiến người buồn ngủ, tớ về phòng học ngủ trưa đây.” Cậu vừa nói vừa đi xuống lầu. Đi ngang qua Thư Hàm và Hàn Duệ thì gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Sau khi Trình Hàn đi khỏi, Cố Diệc Thành lấy bao thuốc lá đưa cho hai người bạn, “Này.”

Thư Hàm hỏi Cố Diệc Thành: “Cậu và cậu ta không phải thân lắm sao? Chúng ta cũng lên đây hút thuốc, sao cậu ta lại bỏ đi? Mùa xuân buồn ngủ á, tớ thấy tinh thần rất tốt mà.”

“Có liên quan đấy.” Cố Diệc Thành nói, “Cậu ta thích Đường Ngọc.”

“À, lại thêm một tên tự làm mất mặt.” Cậu hàm ý nhìn Cố Diệc Thành, cười nói, “Dù sao tớ ghét nhất là loại người này, trong lòng rõ ràng là thích mà cứ làm ra vẻ đạo mạo.”

Hàn Duệ nhắc nhở hai người, “Ai lại muốn cùng đội trật tự hút thuốc cơ chứ? Thường ngày tại mình làm gì? Chuyên đi bắt hút thuốc, bỏ bịch. Cậu ta kính nhi viễn chi có hiểu không?” (kính trọng nhưng không gần gũi)

“Nói nhé Hàn Duệ, cậu lúc nào đã bị nhiễm cái bệnh hình thức vậy rồi?” Thư Hàm khịt mũi coi thường, “Giả tạo!”

“Tớ không phải là theo trào lưu sao?” Hàn Duệ cười nói, “Là một thành viên của đội trật tự, cậu cũng là tay chân của bệnh hình thức thôi.”

Thư Hàm khinh bỉ cậu, “Vậy tớ không làm nữa, Thành?”

“Cậu định chủ động từ chức hả? Cố Diệc Thành nói, “Phải có lý do đằng hoàng đó ghen, không thể để thầy cô bề mặt được đâu.”

Thư Hàm thoáng cái đã để lộ vẻ tức giận, day điều thuốc không nói lời nào.

Cố Diệc Thành vui vẻ giơ tay lên đập tay cùng Hàn Duệ.

Thư Hàm trừng mắt với hai bạn nhưng không nhịn được cũng cười xòa, nói nhỏ: “Để xem, cứ coi là bệnh hình thức đi, các cậu cũng phải cho tớ nghĩ cách chứ.”

Hôm sau, Cố Diệc Thành đang chuẩn bị ra cửa đi học thì trời chợt nổi cơn mưa to. Cơn dông lại liên tiếp nhau, đây nào phải là đang mưa? Hoàn toàn là trút nước ấy chứ. Cậu thấy trời mưa lớn, nhìn ra con đường bùn lầy bên ngoài nhất thời nảy ra ý nghĩ, một khi đã nghĩ thì hành động cũng dao động theo. Mấy giây sau, Cố Diệc Thành kết luận, lúc này cậu không nên đi học, dù sao lát nữa đi cũng không sao cả.

Cậu từ tốn dùng bữa sáng, rồi xem tin tức buổi sáng. Mười giờ, mưa đã tạnh, cậu ra khỏi khu nhà đón xe đi học.

Cố Diệc Thành đến trước cửa lớp thì gặp Thư Hàm và Hàn Duệ, ba người nhìn nhau, âm thầm nói ‘không ổn rồi’, cứ nhiên ngưu tầm ngưu cả đám với nhau, còn chưa kịp tìm lý do thì Trần Anh không biết từ chỗ nào bước đến, “Em, em, cả em nữa, tới phòng tôi ngay.”

Ba người đi theo Trần Anh tới phòng giáo viên, thành khẩn cúi đầu không dám nói gì.

Trần Anh khoanh tay trước ngực hỏi, “Các em có hẹn từ trước đúng không?”

“Không có, không có, tuyệt đối không có, chúng em bị mắc mưa trên đường mà.” Thư Hàm cọt nhả giải thích.

“Cùng bị kẹt trên đường? Kẹt cùng đường hả?”

“Cô Trần, xin cô bớt giận, xin bớt giận.” Cố Diệc Thành vội nói, “Sau khi mưa tạnh chúng em chạy vội đến đây. Không gặt cô đâu, trên đường đi chúng em còn phạm 3 lỗi nữa, 1 lần là vượt đèn đỏ này, 2 lần băng ngang đường lớn, còn dẫm lên hoa cỏ nữa.”

Hàn Duệ nói tiếp, “Biết trước trong vòng 1 tuần tới chúng em sẽ bị lương tâm khiển trách. Là học sinh giỏi nhiều mặt mà lại đi trễ, đây là sai phạm không thể tha thứ được, chúng em đã phụ lòng thầy cô, bạn bè và sự kỳ vọng của gia tộc.”

Thư Hàm há miệng, cũng đang chuẩn bị phát biểu chút cảm khái thì Trần Anh phát tay xen vào, “Đủ rồi, đủ rồi.”

Loạn thất bát tao, quả thực chẳng biết làm sao, muốn dạy dỗ vài câu cũng không biết nói từ đâu, cuối cùng chỉ nói, “Lần sau đừng như vậy nữa, về lớp đi.”

Ba người cúi chào Trần Anh rồi xếp hàng ngay ngắn ra khỏi phòng giáo viên.

Chờ họ đi khỏi, Đới Diên mới chạy lại, “Ba đứa trẻ này thật đáng yêu, vui tính.”

“Em còn nói thế, bực mình quá!” Trần Anh nói, “Rõ ràng là mưa lớn nên không muốn đi học. Đạp hoa gì cỏ gì, ngay cả lương tâm khiển trách cũng đem ra nói được.”

Hôm sau, trên bàn làm việc của Trần Anh có một bức thư, vừa mở ra nhìn, thì ra là bản kiểm điểm của ba người Cố Diệc Thành, sau khi thao thao bất tuyệt tám trăm chữ, cuối cùng nhất trí quyết định tự nhận lỗi bằng cách từ chức đội trật tự.

Trần Anh thiếu chút nữa học máu. Ba thằng nhóc này ngược lại thật sự mượn cơ hội hành động, lại khiến người ta tìm không ra sai sót nào. Cô cầm bản kiểm điểm đi tìm thầy chủ nhiệm, thầy chủ nhiệm nói xâu xa, “Mẹ Hàn Duệ và hiệu trưởng đã nói chuyện điện thoại, thằng bé nói làm cán bộ áp lực lớn quá, ảnh hưởng đến việc học. Chuyện này cứ như vậy đi.”

Trần Anh gật đầu, mẹ của Hàn Duệ giữ chức vị lớn trong bộ giáo dục.

Mặt khác, trái ngược với hành vi tùy tiện muốn làm gì thì làm của đám người Cố Diệc Thành, cuộc sống của Thư Thù lại không được tốt như vậy. Cô đơn tịch mịch, cô đã thành thói quen. Đường Ngọc yếu đuối, La Lâm thờ ơ, cô cũng chịu đựng không oán than. Giáo viên soi mói, cô chọn cách im lặng.

Mùa hè sau giờ ngo, trên đầu ve kêu râm ran, Thư Thù nhìn về ánh mặt trời ngoài cửa sổ, trên sân vận động hình như đang có cuộc thi bóng rổ, tiếng hô cổ lên liên tục vang vọng. Khi cô quay đầu thì đúng lúc gặp chủ nhiệm lớp Trương Yến đang nhìn tới, vội vàng vùi đầu múa bút thành văn.

Vào lúc này, Trương Yến trên bảng đang viết đề toán, nói muốn mời 3 bạn lên giải, Thư Thù bị cô ta đích thân chỉ định. Vừa khéo, đề toán này tối qua cô mới xem lại, biết cách giải nên cô viết ra rất trơn tru, đặt phần xuống đang định trở về chỗ ngồi.

“Đợi chút!” Trương Yến gọi cô lại, kiểm tra bài giải của cô, không thể tin được nói, “Bài này em làm đúng rồi.”

Trương Yến không chút nghĩ ngợi nói, “Em coi bài bạn bên cạnh?”

Thư Thù kinh ngạc nhìn cô ta, không thể tin vào tai mình, đây tuyệt đối là một câu khẳng định chứ không phải là câu hỏi. Cô trả lời, “Không phải ạ.”

“Không phải?” Trương Yến khinh miệt cười, sửa lại giả thiết điều kiện, chỉ lên bảng nói, “Làm lại lần nữa.”

Thư Thù không hiểu vì sao Trương Yến lại làm vậy. Giải đúng chẳng lẽ không được sao? Cứ coi là không muốn khen nhưng ít ra cũng không nên chỉ trích cô chứ? Cô lau cách giải đi, bình tĩnh làm lại bài toán. Trương Yến đứng bên cạnh cô, thấy cô lại lần nữa bắt ngờ làm đúng, quả thật không tìm được lỗi sai nào, mặt sầm xuống, “Về chỗ đi.”

Thư Thù xoay người thì tóc bên tai bay lên thành một đường cong đúng lúc lộ ra nửa bên tai.

Trương Yến như phát hiện được một châu lục mới, kéo tay cô lại, cúi kính hỏi: “Tai em đeo cái gì kia?”

Hết chương 18

19. Chương 19: sự Thật Ẩn Giấu (phần 1)

“Cô vẫn cứ cúi gầm xuống, không nói một lời, tựa như chuyện đang tranh cãi đây chẳng liên quan gì đến cô.”

Trương Yến vừa nói vừa đưa tay vén tóc Thư Thù lên.

Có lẽ xuất phát từ cách tự bảo vệ chính mình, Thư Thù theo bản năng tránh tay Trương Yến, lùi xa khoảng 1 mét, hốt hoảng nhìn cô ta.

“Em lén nghe nhạc trong giờ học?” Trương Yến trợn to mắt, không thể tin được chuyện như vậy lại xảy ra trong lớp của mình, nhất thời cảm thấy mắt mặt liền bắt lấy Thư Thù, muốn kéo cô đến trước mặt mình.

Thư thù lảo đảo lui về phía sau, vội vã giải thích, “Không phải, đây không phải là tai nghe.”

“Vậy là cái gì?”

“Thật không phải là tai nghe mà.”

“Con bé này, trước kia tôi chỉ nghĩ em học hành không giỏi thôi, thì ra phẩm hạnh cũng có vấn đề. Không phải là tai nghe thì là cái gì?” Trương Yến đưa tay bắt cô và lại bắt huyệt.

“Cô Trương, cái này thật không phải là tai nghe mà...” Thư thù bị cô ta bức thoái lui về sau, dán chặt lên bảng.

“Em còn dám nói xạo hử, còn dám nói láo, còn dám tránh.” Tiếng Trương Yến bén nhọn, hết sức bất mãn trước sự phản kháng của đứa trẻ luôn nhẫn nhục chịu đựng này, “Em tới đây.”

“Không, em không có, em...” Thư Thù không biết giải thích thế nào. Kiểm tra sức khỏe khi nhập học cũng chỉ là hình thức, kiểm tra thính lực thì bác sĩ đứng sau lưng cô gõ gõ cái gì đó, sau đó để cô trả lời bên trái hay bên phải, cô mù mờ đáp đúng, bác sĩ kiểm tra sức khỏe của cô viết lên hồ sơ: thính lực bình thường. Sau đó cô đâm lao phải theo lao, xoắn tóc dài che kín tai, vì không có bạn thân nên điều bí mật này vẫn được giấu kín. Dù thế nào cô vẫn không muốn bí mật bị vạch trần.

Trương Yến bị cô phản kháng và nói dối nên nổi giận đùng đùng, bắt cô nhiều lần mà không được nên hoàn toàn mất không chế, giơ cây thước lên. Thư Thù không tránh, nếu có thể dùng cách xử phạt về thể xác để đối lấy sự dằn xếp ổn thỏa thì cô cũng nguyện ý. Tiếng roi ‘vút vút’ rơi xuống, đánh vào hông cô, vào lưng, tay, cái sau mạnh hơn cái trước. Thư Thù lùi bước lại càng cố vũ sự hung hăng càn quấy của Trương Yến. Trương Yến như điên như cuồng vừa đánh vừa chửi, “Tôi còn để cho em nói láo này, nói xạo này, tránh này. Tránh đi! Tránh! Tránh nữa đi.”

Dưới bực giảng, cả lớp trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, im lặng đến lạ thường.

Thư Thù lần đầu tiên trong đời bị đánh đập dữ dội, tuy có sợ hãi, có tự ti nhưng không hề cam chịu, càng không khuất nhục. Cô dán vào tấm bảng, cắn môi không để ỉnh phát ra âm thanh nào, cẩn thận che hai lỗ tai. Có một roi đánh vào má cô, đau rất, một vết lằn đỏ xuất hiện trên làn da trắng nõn của cô thật ghê người. Đau đớn khiến cô theo bản năng bắt lấy cây roi đang vụt xuống nhưng cô nhanh chóng buông tay ra.

Trương Yến cuối cùng cũng ngừng lại nhưng sự tức giận của cô ta không vì vậy mà tiêu biến, chỉ vào cửa lớp ác độc nói, “Đi ra ngoài, ra cửa đứng. Đưa tai nghe đây.”

Thư thù đứng tại chỗ nhìn cô ta, không lộ vẻ gì, vết lằn trên mặt như chứa đầy giận dữ. Vào thập niên đó, cách xử phạt thể xác đối với học sinh dù không phải chuyện kỳ lạ nhưng cũng bị cấm. Sau đó, cô từ từ gỡ máy trợ thính trong tai xuống, bước khỏi bục giảng xoay người đi ra, cửa bị đẩy ra rồi khép lại.

Thư Thù đứng bên ngoài phòng học, ánh nắng mùa hè chiếu trên người nhưng toàn thân cô bé lại lạnh toát. Âm thanh xung quanh cô không thể thu được tín hiệu. Cho tới khi ba thiếu niên vừa nói vừa cười đi ngang qua cô, cô cũng không phát hiện.

Mang máy trợ thính, cô hít thở khó khăn.

Gỡ máy trợ thính xuống, những hỗn loạn sau lưng chẳng còn liên quan đến cô.

Tiết thể dự buổi chiều, ba người Cố Diệc Thành tham gia tranh tài trong trận bóng rổ, tâm trạng hưng phấn. Bọn họ đi xuyên qua sân vận động trở về phòng học, vừa lúc đi ngang qua lầu hai của ban trung học.

Hàn Duệ tinh mắt nhìn thấy Thư Thù đang đứng cúi đầu trước cửa phòng học, nháy mắt ra hiệu với Cố Diệc Thành, “Nhìn kìa, chủ nợ của cậu.”

Cố Diệc Thành cũng ngẩng đầu nhìn nhưng không nói gì.

Cảm giác bị người phía trước chặn mất ánh sáng, Thư Thù khẽ ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Cố Diệc Thành, thoáng sửng sốt rồi vội vàng ngoảnh mặt đi.

“Diệc Thành?” Thư Hàm kéo tay Cố Diệc Thành nói, “Đi thôi.”

Cố Diệc Thành tránh tay Thư Hàm, cúi xuống nhìn khuôn mặt bị thương của Thư Thù. Da cô trắng, vết đỏ chói mắt trên mặt vừa nhìn giống một vết máu chảy dài. Thư Thù không quen bị cậu đột nhiên đến gần nên thoái lui về phía sau, Cố Diệc Thành không từ bỏ ý định, với về phía trước. Mỗi khi cô co người, cậu lại vươn về trước thêm một chút cho đến khi Thư Thù nghiêng đầu đến không thể nghiêng hơn được nữa, cô cắn môi, chợt ngẩng đầu lên trừng cậu.

Nhìn đi, nhìn đi, nếu đã thích nhìn thì cô sẽ cho cậu nhìn rõ ràng, nhìn thỏa thích.

“Haha, Diệc Thành, cô ấy lườm cậu kìa.” Thư Hàm cười nói.

Cố Diệc Thành lúc này mới phát hiện cô không chỉ bị thương trên mặt, tay, chân, cổ, miễn là mảng da lộ ra ngoài đều thấy vết bầm tím. Cậu từ từ đứng thẳng lên, nheo mắt lại, ánh mắt trầm tĩnh, khóe miệng như cong như không. Thế nhưng Thư Hàm và Hàn Duệ biết, ánh mắt này của Cố Diệc Thành nói rõ tâm trạng cậu đang rất, rất không tốt.

Thư Hàm và Hàn Duệ nhìn nhau, cùng lúc kéo Cố Diệc Thành đi. Nhưng đã chậm, chỉ kịp thấy Cố Diệc Thành trong tay cầm trái bóng rổ ném một đường cong hoàn mỹ, ‘bình’, đập mạnh lên cánh cửa phòng học đang đóng chặt.

Trong phòng học thành linh chạy tán loạn.

Ba mươi sáu kẻ chạy là thượng sách, nhưng nhìn bộ dáng Cố Diệc Thành hiển nhiên không định chạy.

Hàn Duệ nhanh trí phản ứng lại, gào lên, “Trời ơi, sao có người ngắt trước cửa lớp nè.”

Thư Hàm phản ứng cũng cực nhanh, kéo Thư Thù lên lưng Cố Diệc Thành, hét lớn, “Diệc Thành, mau, mau đưa đến phòng y tế đi.” Nói xong cũng không chờ đợi mà lôi người bỏ chạy.

Cố Diệc Thành chỉ cảm thấy trên lưng nặng hơn, ngay cả khi bị Thư Hàm lôi kéo chạy như điên, cảm giác được nhiệt độ và sức nặng của cô gái trên lưng nhưng trong lòng không hiểu sao lại mềm mại, bước chạy cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Sau lưng vang lên tiếng Hàn Duệ, “Báo cáo cô, học sinh lớp cô ngắt xỉu trước cửa phòng học, cả người đầy thương tích, rất đáng sợ ạ.”

Sắc mặt Trương Yến cực kỳ khó coi, đứng ở cửa lớp ngóng nhìn đến cuối hành lang, nơi còn lưu lại chút bóng dáng những học sinh chạy trốn. Cô ta quay đầu lại nói, “Trưởng lớp, giữ trật tự. Tôi đến phòng y tế một chút.”

Cố Diệc Thành công Thư Thù chạy một mạch đến sảnh tầng trệt, thấy không có ai đuổi theo sau mới đặt cô xuống, quay đầu đùng đùng mắng, “Cô ngu hả? Cô ta đánh cô, cô cũng cứ để bị đánh là sao? Không biết phản kháng lại hả?” Dù đã cách nhiều năm nhưng cậu vẫn không quên chuyện mình bị cô ném cuốn sách ngữ văn vào mặt, tức giận nói, “Đi, đi đến phòng y tế trước.”

Cậu nói nhiều nhưng Thư Thù chỉ có thể nghe được một phần vụn, Thư Thù vừa nghe bảo đến phòng y tế liền nói nhanh, “Buông ra, tôi không đi.”

“Không đi, tại sao không đi? Bị thương đến vậy cơ mà?” Cố Diệc Thành cũng không thêm nghe, lời cô đi. Thư Thù thấy cậu chẳng những không buông ra, ngược lại còn lôi cô đến phòng y tế thì vô cùng khấn trương. Cô dùng cả tay cả chân liều mạng giãy giụa nhưng thời điểm này, sức lực nam nữ chênh lệch là quá rõ ràng, mặc cho cô giãy giụa như thế nào cũng không thoát khỏi tay Cố Diệc Thành được.

Cố Diệc Thành trúng mấy cú đánh của cô, bóp chặt hai tay cô kéo lại gần, “Đúng rồi, phải như vậy đây, hóa ra cũng biết phản kháng cơ à. Thế hồi nãy bị đánh thì đã làm gì? Sao không phản kháng?”

Thư Thù nghiêng người ra sau hết mức có thể, cố kéo dài khoảng cách giữa hai người. Ánh mắt cầu cứu nhìn Thư Hàm nhưng lại nhanh chóng phát hiện tên con trai đang đứng bên cạnh mắt lại lóe lên thứ ánh sáng hả hê.

“Nhìn cậu ta làm gì? Nhìn tôi đây này!”

“Tôi không muốn đến phòng y tế.” Thư Thù nhìn cậu, đầu lắc như đánh trống, gần như cầu xin: “Anh buông tôi ra đi, Cố Diệc Thành, tôi chưa từng đắc tội với anh mà.”

Cố Diệc Thành nghe thấy cô gọi tên mình thì trong thoáng chốc tâm tình tựa bông tuyết rơi vào nước ấm, tan chảy. Nhìn xem, quả nhiên cô biết tên mình, luôn biết. Nhưng khi cô nói: ‘tôi chưa từng đắc tội với anh’ thì cậu lại thấy rất khó chịu. Cô có ý gì? Rõ ràng cậu đang giúp cô, cô lại có vẻ mặt như bị cậu đẩy vào hố lửa. Không, không, không phải như vậy. Cậu cố gắng hạ giọng dỗ dành cô, “Cô sợ hả? Đừng sợ.”

Cậu hạ giọng Thư Thù lại nghe không rõ cậu đang nói cái gì, lắc đầu, vì cô thấy cô Trương đang bước nhanh về phía họ.

“Các em đang làm gì?” Trương Yến trừng mắt nhìn Cố Diệc Thành kéo tay Thư Thù, mắt híp lại. Ban ngày ban mặt lại công khai lôi lôi kéo kéo, thật chướng mắt.

Thư Hàm giảng hòa nói, “Thưa cô, bạn này vừa bị ngã trước cửa lớp, tụi em đang đưa bạn ấy đến phòng y tế ạ.”

Trương Yến xua tay nói, “Chuyện này cô sẽ xử lý. Được rồi, trở về lớp đi.”

“Xử lý như thế nào?” Cố Diệc Thành hỏi.

Thư Hàm sợ cậu gây chuyện, vội kéo cậu đi. Cố Diệc Thành cố gắng ngăn lại lửa giận, hỏi Trương Yến: “Cô dùng cách xử phạt về thể xác đối với cô bé, nếu em nhớ không lầm thì bộ giáo dục có văn bản quy định nghiêm cấm cách xử phạt này với học sinh.”

“Các em ở lớp nào? Dám nói thể với giáo viên hả?”

“Cô muốn chúng em tôn trọng? Tôn trọng phải đến từ hai phía.”

“Em...” Trương Yến chỉ vào Cố Diệc Thành hỏi, “Chủ nhiệm lớp em là ai?”

“Cô Trương, chúng là học sinh lớp tôi.”

Tiếng Trần Anh vang lên phía sau, Thư Hàm và Cố Diệc Thành nhìn lại, thấy Trần Anh đi cùng Hàn Duệ. Thằng nhóc này, hóa ra là đi tìm viện binh.

Trần Anh đi tới nhìn thấy vết thương trên mặt Thư Thù thì hít vào một hơi. Cô Trương Yến ban trung học này tiếng tăm không tốt lắm, cô biết nhưng không ngờ lại xuống tay nặng như vậy với cô bé kia. Cô khinh thường cách làm của cô ta nhưng cùng là đồng nghiệp, cô cũng không muốn dây vào thị phi. Trần Anh cười nói với Trương Yến, “Cô Trương, tôi nghĩ cô nên đưa cô bé đến phòng y tế trước đi. Học sinh của tôi, tôi sẽ đưa về.”

“Được.” Trương Yến gật đầu, nói với Thư Thù, “Em đi theo tôi đến phòng y tế.”

“Không được.” Cố Diệc Thành nghe vậy liền biết chuyện này cuối cùng đã bị ‘chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không’, cứ thế bị cho qua. Cậu hỏi Trương Yến, “Thưa cô, vì sao cô lại đánh cô bé, cô ấy phạm lỗi gì?”

“Vì sao à?” Trương Yến cười nhạt, kéo tay Trần Anh nói, “Cô Trần, đứa bé này đạo đức không tốt, trong giờ học còn lên nghe nhạc bị tôi bắt được, còn nói dối...” Cô ta kể lại chuyện một lần, chủ yếu nhấn mạnh Thư Thù đạo đức bại hoại thể nào, phạt đòn chỉ là kể sơ lược.

“Còn nữa không?” Cố Diệc Thành cười. Cậu còn tưởng chuyện gì to tát, chẳng phải chỉ nghe nhạc trong giờ học thôi sao? Cậu đi học cũng nghe, lần nghiêm trọng nhất cũng chỉ bị trường tịch thu cái Walkman.

Thật ra, Thư Hàm và Hàn Duệ cũng bức bối. Đối với họ thì đây đúng là chuyện nhỏ nhất vô cùng, ít nhất mấy người bọn họ còn làm những chuyện hư hỏng hơn, chẳng hạn như hút thuốc, uống rượu, chơi game, ngủ trong lớp, nói chuyện yêu đương với các em gái lớp dưới, đùa giỡn giáo viên, vân vân. Nếu có thể mà đã gọi là đạo đức bại hoại thì không phải họ là tội ác tày trời à?

Hai người nhìn Cố Diệc Thành, biết hôm nay cậu ta nhất định sẽ không từ bỏ ý định nên cẩn thận đánh giá cô bé trước mặt. Quái lạ, cô vẫn cứ cúi gầm xuống, không nói một lời, tựa như chuyện đang tranh cãi đây chẳng liên quan gì đến cô nhưng vết thương trên mặt cô thật sự có thể nói là nhìn mà phát hoảng.

Thư Hàm miễn cưỡng nói, “Cô à, người ta là con gái, cô xuống tay cũng độc ác quá.”

“Đây không phải là phạt về thể xác. Bình thường dạy dỗ học sinh, tôi có thể hơi nghiêm khắc nhưng cũng vì muốn tốt cho em ấy.”

Cố Diệc Thành nói, “Cô nên nói chuyện thẳng thắn chút đi.”

Hàn Duệ nói, “Có phải bình thường hay không đến phòng y tế là biết ngay thôi.”

Trần Anh thấy ba cậu nhóc làm gắt cũng nhúc nhích cả đầu. Nhìn lại cô bé đó, thật rất đáng thương. Cô vuốt đầu Thư Thù nói, “Cô Trương, chúng ta đưa cô bé đến phòng y tế trước đi.”

Trương Yến nghe xong cũng không làm theo ngay, chỉ hỏi lại, “Cô Trần, cô có ý gì?”

Trần Anh thở dài nói, “Sắp hết giờ rồi.”

Trương Yến nhìn đồng hồ, quả thật sắp tan học.

Chỗ họ đang đứng là đại sảnh, vừa là nơi nối liền cấp 2 và cấp 3, cũng là nơi mọi người phải đi qua để đến sân thể dục. Ngẩng đầu nhìn lên, gần như mỗi tầng lầu đều có học sinh ở trên hành lang nhìn xuống. Cô ta cũng không muốn làm lớn chuyện, kéo tay Thư Thù: “Được, đến phòng y tế.”

Cố Diệc Thành còn muốn nói thêm nhưng Trần Anh kéo cậu lại, lắc đầu.

Thư Hàm cọt nhả nói, “Chúng ta phải vâng lời thầy cô dạy bảo đó, trừ bạo giúp yếu, quan tâm đến bạn học.”

Trần Anh tức giận lườm cậu, kéo ba người Cố Diệc Thành theo sau Trương Yến đến phòng y tế.

Hết chương 19

20. Chương 20: sự Thật Ẩn Giấu (phần Cuối)

“Cậu không biết, cũng không rõ nỗi đau rát trong lòng là vì áy náy, vì thương tiếc hay còn vì cái gì khác”

Nhiều năm sau này, khi Thư Thù nhớ lại chuyện ngày hôm nay, lòng cô đã không còn gợn sóng nữa. Cô lý giải hành động của Trương Yến như một cách trút giận. Mỗi người đều có cái bất đắc dĩ, sự bất đắc dĩ xuất phát từ đủ loại áp lực trong cuộc sống. Giáo viên nhà nước đáng kính mười năm như một, ngày ngày dạy dỗ học trò cũng phải có lúc phiền muộn, cô ta gây khó dễ, dùng đòn roi để phạt học sinh, càng đánh càng

hung ác, loại chuyện này đã chẳng hiếm, sau đó học sinh khóc lóc, nhận lỗi, cô ta lại mượn được cơ này mà tìm được chút khoái cảm ngán ngủ, bỏ khuyết cho cái bất đắc dĩ trong lòng.

Ấy nhưng trút giận lên trẻ vị thành niên thì thường đều tạo nên những thương tổn cả về thể xác lẫn tâm hồn, khiến tuổi thơ của chúng bị bao phủ bởi bóng ma tâm lý. Sau sự kiện Trương Yến, một thời gian rất dài sau đó Thư Thù đối diện với giáo viên luôn có cảm giác sợ hãi mãnh liệt. Cô bé sẽ vô thức gán ghép hình ảnh các nhân vật phù thủy độc ác với giáo viên.

Cửa sổ bằng kính của phòng y tế rất lớn, Thư Thù nằm trên một chiếc giường nhỏ trải khăn trắng tinh, trong phòng tràn ngập mùi thuốc khử trùng, bác sĩ của phòng y tế đang kiểm tra vết thương trên người cô bé. Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng mùa hè xuyên qua khe hở giữa những tán cây ngô đồng chéch xuống dưới, ánh sáng chiếu lên người cô mang theo chút ấm áp. Qua khung kính cửa sổ, cô dễ dàng nhìn thấy biểu cảm dù là nhỏ nhất của những học sinh đang đi lại quanh đó.

Cười, đơn giản như vậy.

Vui vẻ, cũng đơn giản như vậy.

Ba người Cố Diệc Thành ngồi song song trên băng ghế dài ngay cửa, Trần Anh đứng bên cạnh.

Trương Yến lúc này cũng không nén được tức giận, đứng ngồi không yên trong phòng.

“Bình sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.” Thư Hàm nói như đang hát, cậu hỏi, “Có ai biết điển cổ này không?”

Hàn Duệ nhún vai, “Vấn đề cao sâu như thế thì phải hỏi thầy cô thôi.”

Cố Diệc Thành cũng cười theo, hỏi Trần Anh, “Cô Trần, cô biết không?” chẳng đợi cô trả lời, cậu làm bộ bình tĩnh, nói: “A, không phải em ngờ ngẩn sao? Chuyện này nên hỏi cô Trương mới đúng.”

Trần Anh sợ bị cả bọn chọc tức theo thói quen nên quay đầu lại trốn mắt nhìn bọn họ. Ba đứa này giống như châu chấu đã giương cang, liên hiệp quấy rối, thật đúng là làm cho người ta không thể chịu nổi.

Trương Yến lấp liếm nói, “Văn dốt vũ dát, cô Trần cần phải dạy dỗ lại chúng mới phải.”

Trần Anh cười khan, thầm nghĩ: trời ạ, ba tiểu tổ tông này, chọc vào người nào cũng xui xẻo cả! Cô mới vừa nhận lớp này thì chủ nhiệm giáo vụ đã đặc biệt gọi cô đến văn phòng, dặn đi dặn lại chỉ sợ cô trẻ tuổi xốc nổi mà giận dỗi, không cẩn thận lại nghiêm khắc với ba đứa trẻ này. Cũng may đám người Cố Diệc Thành thành tích tốt, bản thân cũng rất thông minh, trừ thỉnh thoảng ba hoa chích chòe thì cũng làm cho người khác bớt lo.

Bác sĩ kiểm tra đơn giản vết máu bầm trên người Thư Thù, vết thương không lớn, chỉ là dấu hằn trên mặt sợ là trong một vài ngày chưa thể khỏi ngay được. Thêm nữa, cô bé này không biết còn đang sợ hãi chuyện gì, vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài gạt đầu ra thì chẳng hề nói năng gì, tĩnh lặng đến quá mức. Cô y tá quay đầu nói với Trương Yến, “Cô Trương, cô bé này e là đã bị hoảng sợ. Cô có muốn báo cho người nhà cô bé không?”

Trương Yến dĩ nhiên là không chịu nhưng lại ngại bọn người Trần Anh nên ấp úng: “Cái này...”

Bác sĩ nói, “Vết thương trên mặt cô bé sợ là về nhà sẽ không gặt được đâu.”

Cố Diệc Thành vểnh tai lên nghe, cậu vô cùng ghét cái từ ‘gặt’ đó. Gặt là có ý gì? Nếu trên mặt không có vết thương thì không lẽ chuyện này cứ cho qua như vậy? Bình thường học sinh phạm lỗi, nhẹ thì viết kiểm điểm, nặng thì bị ghi vào học bạ. Chẳng lẽ giáo viên làm sai thì ngay cả câu nhận lỗi tối thiểu cũng không có.

Cậu sờ vào túi quần bóng rổ, quay đầu hỏi, “Các cậu có ai mang theo di động không?”

“Tớ có.” Thư Hàm lấy ra đưa cậu.

Cố Diệc Thành cầm lấy, đứng lên đưa di động tới trước mặt Thư Thù, “Đây, gọi điện cho cha mẹ cô đi.”

Thư Thù ngẩng đầu nhìn Cố Diệc Thành, vì không nghe rõ cậu đang nói gì mà nắm chặt máy trợ thính trong túi áo.

Cố Diệc Thành thấy cô không có phản ứng thì quơ quơ điện thoại trong tay, ho khan một tiếng, nhắc lại: “Gọi điện thoại kêu cha mẹ cô đến đây.”

Thư Thù vẫn không đưa tay ra lấy, cô chỉ nhìn cậu, vốn là ánh mắt bình thản dần dần mang theo ý thù địch, đó là đề phòng, bởi vì nhìn đã biến thành lườm.

“Cô lườm tôi xong chưa?” Cố Diệc Thành bị Thư Thù lườm nên cảm thấy mất mặt. Cậu nghĩ: ‘bày ra vẻ mặt ấy cho ai nhìn? Ân oán trước kia của hai người tôi cũng đã xin lỗi rồi, không nợ nần gì cô, lại còn hao tâm tổn sức che chở cho cô, cô cũng không thêm cảm kích?’ Cuối cùng, tuổi trẻ nóng nảy, đầu óc nghĩ vậy nên lời đã bật thốt lên: “Cô ngu ngốc hay là không nghe thấy hả?”

Khi cậu nói vậy, tiếng rất lớn, Thư Thù đã nghe không sót một chữ, ngẩng đầu nhìn thẳng cậu.

Thư Thù không hiểu, cô chỉ muốn ẩn náu trong thế giới của mình, tại sao những người này không chịu bỏ qua cho cô? Đặc biệt là con người trước mặt này, âm hồn bất tán Cố Diệc Thành! Thính lực của cô có vấn đề, trong lòng anh ta không phải rõ nhất sao? Chẳng lẽ anh ta không phải đầu sỏ gây nên sự cố năm đó? Tại sao anh ta lại muốn ép cô, ép cô ở trước mặt mọi người đeo máy trợ thính lên, lớn tiếng tuyên cáo thiếu sót trên thân thể cô?

Không, cô không muốn làm như vậy, cô không thích người xung quanh dùng ánh mắt khác thường nhìn cô. Mặc dù hôm nay cô bị Trương Yến hành hạ thành một đứa trẻ cô tịch nhưng hãy để cô giữ lại chút tự trọng, cho dù chỉ là một chút thôi cũng được.

Giờ phút này, Thư Thù cảm thấy Cố Diệc Thành thật đáng ghét, sao anh ta có thể vừa gây tội vừa nói chuyện chính nghĩa được nhỉ? Đúng rồi, bởi vì anh ta tự mình là đúng, cuồng vọng tự đại, làm theo ý mình, thích chà đạp lên lòng tự trọng của người khác, vạch trần vết sẹo khốn kiếp của người ta. Hành động của anh ta bây giờ là minh chứng chính xác nhất.

Cố Diệc Thành bị lửa giận đột ngột xuất hiện của Thư Thù làm ó hờ, cô nhìn cậu trừng trừng với cặp mắt như hai đốm lửa đang bùng hực cháy. Cố Diệc Thành bị cô lườm thì rất không tự nhiên, cậu nhíu mày, cao giọng nói: “Tôi nói cô hãy gọi điện cho cha mẹ đi, có nghe không?”

“Ồi, nói năng kiểu gì thế.” Hàn Duệ vội vàng chạy đến kéo cậu, cười với Thư Thù: “Đừng để ý đến cậu ta, Đừng để ý đến cậu ta, hôm nay cậu ta uống lộn thuốc đó.” Vừa nói vừa lấy điện thoại trong tay Cố Diệc Thành, “Số bao nhiêu? Anh gọi giúp em.”

Thấy Thư Thù không có phản ứng, Hàn Duệ lúng túng nhìn Cố Diệc Thành, hỏi lần nữa, “ Bao nhiêu?”

“Thật con mẹ nó, không đáng chút nào!” Cố Diệc Thành thấp giọng mắng, lấy lại điện thoại trong tay Hàn Duệ nói: “Đi thôi, về lớp.”

“A hàm, đi!” Cố Diệc Thành lôi Hàn Duệ đi thẳng ra cửa, đi qua Thư Hàm liền vờ vai cậu.

“Hả?” Thư Hàm không hiểu nổi tình huống này, cậu nhìn Trần Anh và Trương Yến, lại nhìn Thư Thù vẫn đang giữ im lặng.

“Hả cái gì? Đi!” giọng nói của Cố Diệc Thành vô cùng bức bối, quay đầu nhìn Thư Thù, hừ lạnh nói: “Chẳng lẽ còn ở lại lấy mặt nóng dán mông lạnh?”

Trần Anh thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói với Trương Yến: “Cô Trương, tốt nhất cô nên dàn xếp với cô bé đi, tôi dẫn bọn chúng về trước.”

Trương Yến tự nhiên vui vẻ hơn, tươi cười nói: “Được rồi, cô đưa học trò về trước đi, nơi này giao cho tôi xử lý.”

“Anh nói đúng rồi, là tôi không nghe được.”

Cố Diệc Thành đẩy cửa phòng ra, khi cậu đang nhấc chân chuẩn bị bước ra ngoài thì tiếng Thư Thù vang lên từ đằng sau.

Giọng nói của Thư Thù rất nhẹ nhưng đủ để mọi người nghe thấy rõ ràng. Thư Thù bỗng xấu hổ và tự ti vô cùng, lại thêm cơ thể lúc này không được khỏe, tất cả đè nén trong thời gian dài không được trút bỏ, giờ

khắc này cô đã tìm được cửa ra cho những tâm tình tiêu cực bị dồn ép trong lòng bấy lâu, cái cửa ra này chính là Cổ Diệc Thành – người hại cô thành kém thính.

Cổ Diệc Thành ngỡ ngàng nhưng không đến mức giật mình, cậu dừng chân, như đang tua lại lời cô nói, từ từ quay đầu nhìn cô.

“Tôi không nghe rõ, anh không biết sao? Hay đã quên?” Thư Thù đối mặt với cậu, so với lửa giận lúc trước thì nét mặt cô bây giờ lại chẳng có biểu cảm gì. Ánh mắt của cô sáng ngời, khóe mắt khẽ xéch lên, giống như bầu trời đêm, thật trầm tĩnh, sâu lắng nhưng không thể che giấu được tia sáng trong đó. Mắt cậu rơi xuống lòng bàn tay đang mở ra của cô, trong đó là một vật màu da như tai nghe, sau đó cậu nhìn thấy cô thông thả nhét nó vào tai!?

Cổ Diệc Thành mở to mắt, hốt hoảng nhìn Hàn Duệ và Thư Hàm, khi cậu phát hiện hai người bạn thân cũng đang trong trạng thái bàng hoàng thì vô thức lui về sau một bước.

Cậu lùi một bước, Thư Thù tiến lên một bước.

Cậu lại lùi, cô lại tiến.

Lần này cậu muốn chạy trốn, cô cũng không để cậu trốn.

Trong phòng rất yên tĩnh, đến nỗi tiếng cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được. Nhờ vào giác quan thứ sáu nhạy cảm, Cổ Diệc Thành ý thức được tin tức kế tiếp không phải là cậu muốn nghe hay không, xuất phát từ ý nghĩ muốn tự bảo vệ bản thân, cậu muốn chọn cách không nghe, thế nhưng lại không thể không nghe. Cho nên cậu liên tục thối lui, lui mãi cho đến khi cơ thể đụng phải cánh cửa.

Thư Thù nhìn cậu, băng quơ hỏi: “Anh quên rồi?”

Cổ Diệc Thành cảm thấy tiếng mình mắc kẹt trong cổ họng, thật lâu mà cũng không phát ra được lời nào. Cậu không gật đầu cũng không lắc đầu nhưng hiển nhiên cũng không muốn tiếp nhận sự thật trước mắt. Cậu nói với Thư Thù, lại như đang nói cho chính mình nghe: “Không, không. . . Không thể nào, bọn họ rõ ràng đã nói cô không sao, tôi...”

Cổ Diệc Thành tự nhận ngữ văn chưa bao giờ là thế mạnh của cậu nhưng lúc này cậu đang lật tung tất cả từ ngữ trong đầu ra nhưng làm thế nào cũng không tìm được một từ thích hợp biểu đạt chính xác tâm trạng của cậu lúc này. Cậu không biết, cũng không rõ nỗi đau rất trong lòng là vì áy náy, vì thương tiếc hay còn vì cái gì khác. Giờ phút này, cậu dựa lưng vào tường, mượn vách tường chống đỡ cơ thể, như tìm được phao cứu sinh cho trọng lượng cơ thể mà hít thở thật sâu.

Trước mắt bỗng hiện ra một hình ảnh, chính là hình ảnh Thư Thù vùng vẫy trong nước mấy năm về trước. Có thể vì đã cách nhiều năm, hình ảnh đã mờ nhạt nên chỉ dừng lại ở khung cảnh đó, hình ảnh lại dần trở nên rõ nét, một cô bé ánh mắt hoảng sợ cùng mái tóc dài bồng bềnh trên mặt nước hiện ra. Cuối cùng, một lớp sóng ập tới bao phủ cả thân thể cô, hình ảnh lại nhòa đi.

Khi đó mới chỉ 13, 14 tuổi, cũng bị dọa sợ hãi, cậu đã muốn cứu cô nhưng...nhưng cậu đã bỏ chạy... Sau khi trở về cậu đã lo lắng hãi hùng, cậu liên tiếp gặp ác mộng suốt cả tuần lễ.

Khi đó, mẹ cậu – Giang Dung đã nói cho cậu biết: cô bé đó không sao, một sợi tóc cũng không thiếu.

Đúng là một sợi tóc cô cũng không thiếu nhưng cô lại nghe không được nữa, phải thế không? Thế nhưng, tại sao lại trở nên như vậy?

Cổ Diệc Thành tự hỏi lòng mình.

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao lại như vậy?

Hết chương 20

21. Chương 21:lời Xin Lỗi Đến Muộn (phần

“Cô làm bộ như không thấy, trốn cậu, tránh xa cậu nhưng như vận mệnh an bài, dù cô có tránh thế nào cũng không tránh khỏi.”

Sự việc xảy ra sau đó không còn nằm trong tầm kiểm soát của hai nhân vật chính nữa, kết quả cũng chẳng phải cái họ muốn. Cả hai cùng chứng kiến khởi đầu nhưng lại không ngờ được kết cục.

Sau khi việc Thư Thù bị kém thính bại lộ, Trương Yến chẳng những không vì hành vi của mình mà áy náy hay hổ thẹn, ngược lại lời nói của cô ta còn mang đậm ý trách cứ và khinh miệt, cô ta nói với Thư Thù: “Con bé này thật là, nếu thính lực có vấn đề thì đáng lẽ phải nói sớm với giáo viên chứ. Mà sao em không học ở trường khuyết tật ấy?”

Thư Thù nói, “Chỗ đó không nhận em.”

“Tại sao?”

“Vì ở đó thính lực của em lại là bình thường.”

Trần Anh im lặng nhìn hai người, bấm điện thoại: “Chủ nhiệm, tôi là Tiểu Trần, có lẽ phải phiền ông đến phòng y tế một chuyến.” Nếu trước đó cô còn kiêng dè thì ngay lúc này, cảm tính của cô đã lấn át lý tính. Một đứa trẻ đang vướng vào một tình cảnh bị miệt thị, bị bài xích nhưng vẫn ôm ấp hy vọng với thế giới, là một người làm công việc giáo dục, cô không thể thờ như không thấy.

Cuối cùng, Thư Thù được La Lâm đưa về nhà. Khi hai mẹ con xuất hiện ở phòng y tế thì Thư Hàm và Hàn Duệ liếc mắt nhìn nhau, đầy vẻ nghi ngờ.

Thư Hàm đẩy Cố Diệc Thành đang im lặng. Cố Diệc Thành thấy người giám hộ là La Lâm thì không khỏi sững sốt, thốt lên: “Dì La!” rồi lại lâm vào trầm tư.

“Sao các anh lại ở đây?” Đường Ngọc vừa nói vừa nhìn Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành không trả lời, Thư Hàm thay cậu hỏi ngược lại, “Vậy sao em lại tới đây?”

Đường Ngọc suy nghĩ một chút, miễn cưỡng nói, “Đó là chị em...chị họ.”

“Cô bé là chị em?”

Thư Hàm và Hàn Duệ đồng thanh hỏi, tỏ ý kinh ngạc.

Đường Ngọc mím môi không nói gì. Thật lòng cô ta ngàn vạn lần chẳng muốn thừa nhận mình có người chị như vậy, không cha không mẹ, thính lực có vấn đề, lại còn ăn nhờ ở đậu trong nhà mình nữa chứ, dù là thành tích hay tính cách cũng đều chẳng tốt.

Cô ta nhìn qua Cố Diệc Thành nhưng Cố Diệc Thành không hề nhìn đến cô.

Ánh mắt của cậu vẫn nhìn Thư Thù, cứ nhìn, nhìn mãi, muốn xuyên qua đôi mắt vắng lạnh kia nhìn sâu vào bên trong. Cố Diệc Thành cảm thấy mình không thể dời mắt nổi, thật sự không thể.

La Lâm đến đây, sau lưng La Lâm là Đường gia, chuyện xử phạt bằng vũ lực này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, khỏi nói cũng biết sẽ lớn chuyện rồi. Tổ trưởng, chủ nhiệm giáo vụ, cả hiệu trưởng cũng tới đủ, căn phòng y tế nhỏ hẹp lập tức trở nên chật chội hơn.

Đối với chuyện xảy ra sau đó, Cố Diệc Thành cũng chỉ nhớ loáng thoáng. Không biết là nhà trường xuất phát từ tính chất nghiêm trọng của sự việc hay là suy tính đến mặt mũi của Đường gia, tóm lại, hai ngày sau chủ nhiệm lớp của Thư Thù đổi thành Đối Diện.

Ngoài hôm đó ra, Cố Diệc Thành cũng kinh ngạc phát hiện trong gần hai năm qua, cậu và Thư Thù cách nhau cùng lắm chỉ trăm mét, hóa ra họ ở trong cùng một khu nhà.

Có lẽ rất nhiều lần cậu đã chạy xe đạp lướt ngang người cô. Có lẽ những lần hiếm hoi cậu đến nhà Đường Ngọc cũng vừa lúc cô ra khỏi nhà, sau khi cậu về thì cô trở lại. Có lẽ họ cũng từng ngồi cùng một băng ghế trong đình viện. Đương nhiên, những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là trong quãng đời không tính là ngắn, cậu và cô gần trong gang tấc nhưng không hề gặp gỡ, vậy mà sao lúc này lại bất ngờ gặp nhau?

Cố Diệc Thành nghĩ, ông trời chắc chắn muốn đùa giỡn cậu.

Bi hài kịch của đời người là gì? Là sơn cùng thủy tận sợ rằng cũng chẳng có đường? Nhưng liễu rũ hoa cười lại gặp được làng? (Nguyên câu thơ là của Lục Du “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng). Câu trả lời có thể không rõ nhưng được Đới Diên dạy dỗ, hiển nhiên đã mang đến cho Thư Thù ánh rạng đông. Cô giáo trẻ trung mới vào đời không bao lâu, mang theo bầu nhiệt huyết, nói chuyện cũng rất ôn nhu, cô đối xử công bằng, cũng không trách mắng học sinh kém nhưng Trương Yến lại để lại cho Thư Thù hậu quả quá mức nặng nề, làm cho cô bé trong một quãng thời gian dài vẫn không thể yêu mến cô giáo mới ôn hòa này.

Sau này sao lại thay đổi? Nhớ có lần trong tiết Vật lý, một học sinh xuất sắc tên gọi Mạch Tiểu Na bị Đới Diên gọi lên bảng giải bài.

Chữ viết của Mạch Tiểu Na rồng bay phượng múa, Đới Diên nhìn không rõ nên tự mình viết lại bài giải, sau đó khi đang giảng lại bỗng phát hiện một lỗi sai. Hành động này của cô làm cho Mạch Tiểu Na thấy ấm ức nên đã mạnh dạn nói ra ý kiến của mình. Khi Đới Diên giảng giải thì ngay tức khắc nhận ra mình đã phạm phải một lỗi nhưng cô cũng không biện minh gì cho lỗi lầm của mình, chỉ nói xin lỗi với Tiểu Na rồi tỉ mỉ xem lại bài và cho lời phê.

Một giáo viên thẳng thắn thừa nhận sai lầm trước mặt học sinh cũng không phải là chuyện thường xảy ra, những bài xích trong lòng Thư Thù đối với cô giáo lúc này cũng đã hoàn toàn thay đổi. Cô nhận ra giáo viên cũng là người, một con người bình thường nên họ cũng sẽ mắc phải những sai lầm.

Sau này, khi cô trở thành một giáo viên thì cũng sẽ phạm lỗi, cô sẽ chủ động thừa nhận sai lầm với học sinh, chúng sẽ không vì sai sót của cô mà xem thường cô hoặc có ý chống đối, ngược lại chúng sẽ càng thêm kính trọng cô.

Bởi thế, con người ta dù có cố chấp nhưng tương lai cũng vẫn có thể thay đổi.

Sau đó, Đới Diên bắt đầu điều chỉnh lại chỗ ngồi.

Hai dãy bàn đầu vốn là những học sinh có thành tích tốt hoặc con nhà quyền thế, Đới Diên phá vỡ lệ thường này, cô sắp theo thứ tự cao thấp, ưu tiên học sinh cận thị, nguyên tắc bố trí chỗ ngồi là sắp xếp ột học sinh giỏi giúp đỡ một học sinh kém.

Vì vậy, người bạn mới ngồi cùng bàn với Thư Thù, Mạch Tiểu Na, cũng là người bạn đầu tiên của cô ở trường A .

Tình bạn giữa hai cô gái đến từ một cuộc đối thoại.

Buổi tự học chiều hôm đó, Thư Thù đang khổ sở suy nghĩ cách giải của một bài toán.

Tiểu Na đang chuyên tâm đọc sách chợt dừng cùi chỏ huých cô, hỏi: “Này, cậu biết Oa Khoát Đài (1), người thừa kế của Thành Cát Tư Hãn chết năm nào, đánh xa nhất là tới đâu không?”

Thư Thù suy nghĩ rồi nói: “Hình như chết năm 1241, đánh tới vùng phụ cận Hungary ấy.”

Mạch Tiểu Na gật đầu nói: “Đây là một câu hỏi và câu trả lời hết sức chính xác. Sử nước Mỹ có đặt vấn đề như vậy: Nếu người thừa kế của Thành Cát Tư Hãn, Oa Khoát Đài không chết, Âu châu sẽ thế nào? Hãy phân tích trên ba phương diện kinh tế, chính trị, xã hội.”

Thư Thù vẻ mặt mờ mịt, giương mắt nhìn, lúc đó mới biết sách ngữ văn trong tay Mạch Tiểu Na hết sức cao siêu.

Mạch Tiểu Na nén giọng nói: “Đừng nhìn chăm chăm tớ như thế. Tớ đọc đoạn này cho cậu nghe nè.” Cô hắng giọng, đọc: “Nhà lãnh đạo Mông Cổ này nếu không chết bởi cái chết đáng sợ đó thì cũng không bị đưa đến Châu Âu, sau đó mới biết được đó là do loài bọ trên mình chuột đã gây nên nạn dịch. Nhưng hơn 600 năm trước, thời điểm căn bệnh hoành hành tại Châu Âu, không một ai biết đó là dịch chuột. Nếu không có nạn dịch đó, cha xứ và nữ tu sẽ không chết. Nếu họ không chết thì cũng không đẩy lên hoài nghi về sự tồn tại của Chúa Trời. Nếu không có sự hoài nghi đó cũng sẽ không có nền văn hóa phục hưng của Ý. Nếu không có văn hoá phục hưng, Tây Ban Nha, Nam Âu cũng sẽ không lớn mạnh, hạm đội vô địch của Tây Ban Nha sẽ không thể được thành lập. Nếu như Tây Ban Nha, Italy không lớn mạnh thì Anglo Saxon sẽ cường đại hơn 200 năm, Đức sẽ kiểm soát được Trung Âu, Đế quốc Áo-Hung sẽ không thể tồn tại.”

Thư Thù nghe xong trợn mắt há hốc mồm, mãi cũng chưa tiêu hóa hết được lịch sử đan xen mang tính giả thiết này.

Mạch Tiểu Na nháy mắt với cô, tổng kết lại: “chỉ để giải trí thôi, không phải tài liệu chính thức, lúc thi thì sao chép cẩn thận, nếu không cẩn thận sẽ không điểm đó.”

Mạch Tiểu Na hỏi, “Biết chơi ca rô không?”

“Biết một chút.”

“Cậu chơi với tớ đi, tớ cho cậu mượn bài tập của tớ.”

Thư Thù nói, “Tớ chơi với cậu nhưng bài tập thì không cần.”

Mạch Tiểu Na cười nói: “Để cảm ơn, tớ sẽ chỉ cậu làm bài, nhé?”

Thư Thù cân nhắc, hỏi: “Được không?”

Mạch Tiểu Na gật đầu nói, “Như vậy đi, cậu chỉ cần thắng tớ 1 ván thì không cần phải chơi nữa, nếu không cậu phải chơi với tớ đến khi tớ nói nghỉ mới được nghỉ, thế nào?”

“Được.” Thư Thù muốn thắng 1 ván cũng không khó lắm, thánh nhân chẳng phải còn có lúc nhầm lẫn đấy thôi? Nhưng cô đâu biết, tiểu sử chơi cờ vây của Mạch Tiểu Na có thể lợi ngược dòng về thời ở vườn trẻ, sở trường của người này là bày bố rồi từ từ hưởng thụ cảm giác thu lưới, khỏi nói cũng biết là cao thủ cờ vây.

Hai người chơi xong 1 ván, không có gì bất ngờ, Thư Thù thua, sau đó lại tiếp tục chơi. Tiếp sau, hơn 20 ván, Thư Thù không thắng nổi 1 ván.

Mạch Tiểu Na chống cằm, cẩn thận nhìn sắc mặt Thư Thù hỏi: “Cậu thật kỳ quái, thua liền 20 mấy ván lại không có biểu hiện gì, ngay cả lông mày cũng không nhăn lại, không phải là cố ý thả tớ đó chứ?”

Thư Thù thành thật trả lời, “Không phải chấp nhận đánh cuộc thì phải chấp nhận thua sao?”

“Hi!” Mạch Tiểu Na cười, “Đề kia thế nào, lấy ra đây.”

Người bình thường khi giảng giải sẽ nói trước kết quả, thể hiện cách làm của mình, có thiên hướng bộc lộ quan điểm cá nhân hơn nhưng Mạch Tiểu Na lại không giống, trước hết để Thư Thù trình bày cách giải, sau đó mới giảng lại, chỉ cho cô biết lỗi sai ở đâu, kế tiếp là tìm các đề tương tự cho cô làm thử.

Theo lời Mạch Tiểu Na nói: kết quả là duy nhất nhưng vấn đề là đa dạng, cậu phải học cách suy luận biến một vật trong tay thành ba rồi thành chín.

Cô gái này có suy nghĩ đặc biệt, tính tình sáng khoái, các mối quan hệ trong lớp rất tốt, Thư Thù thật lòng thích cô. Không thể phủ nhận Mạch Tiểu Na xuất hiện, một cách vô thức đã thay đổi cách suy nghĩ vốn hạn hẹp và thiên cận của Thư Thù, dẫn cô vào một thế giới hoàn toàn mới, mở ra một cánh cửa mới ột cô gái tự ti và cô độc.

Thư Thù vẫn rất ít nói nhưng không còn tự cô lập nữa.

Mỗi giờ ra chơi, Tiểu Na hoạt bát sẽ lôi kéo cô cùng đá cầu hoặc nhảy dây, còn nói với những nữ sinh khác: “Được rồi, tớ và cậu ấy một cặp, các cậu tự chọn đi.”

Thư Thù lúc đầu còn cự tuyệt nhưng làm thế nào cũng không chống cự nổi lòng nhiệt tình của Tiểu Na, có lúc cũng thử tham gia cùng các bạn trong giờ ra chơi. Dần dần mọi người phát hiện, Thư Thù đá cầu rất

giỏi. Lại thêm Tiểu Na nói: ‘tớ và cậu ấy một cặp, các cậu tự chọn đi.’ Lúc đó có người đã không đồng ý, mọi người nói: “Sao lần nào cậu cũng khôn vậy? Để công bằng, tất cả oản tù tì đi!”

Tóm lại, hiện tại rất tốt.

Dĩ nhiên, trừ một người khác thường xuyên xuất hiện bất ngờ trước mặt Thư Thù, Cố Diệc Thành.

Cấp hai và cấp ba không cùng dãy nhưng không hiểu sao cô và Cố Diệc Thành lúc ở hành lang, lúc ở cầu thang hoặc trong sân trường, đều không hẹn mà gặp.

Cô làm bộ như không thấy, trốn cậu, tránh xa cậu nhưng như vận mệnh an bài, dù cô có tránh thế nào cũng không tránh khỏi.

Có lẽ, chuyện nam nữ luôn trong một phút lơ đãng vì nhầm mắt lạc bước mà bắt đầu.

Cũng giống như Cố Diệc Thành và Thư Thù.

Hết chương 21

(1) Đại hãn Oa Khoát Đài, (tiếng Mông Cổ: , Ögödei; tiếng Trung: , bính âm: Wōkuàitái); các tài liệu không phiên âm viết là Ögedei, Ogotai, Oktay (khoảng 1186 – 1241), là con trai thứ ba của Thành Cát Tư Hãn và là Đại Hãn thứ hai của đế quốc Mông Cổ sau khi cha của ông chết (xen giữa là khoảng thời gian nhiếp chính của em trai ông, Đà Lôi, từ 1227 tới 1229)

22. Chương 22:lời Xin Lỗi Đến Muộn (phần 2)

“Trong lòng Cố Diệc Thành bỗng dâng lên một cảm giác không rõ, tim cậu hơi đau, cảm giác ấy cậu không hiểu...”

Nói về Cố Diệc Thành.

Hôm đó Thư Thù được La Lâm đưa đi, cậu vẫn không ngừng tự trách và mất hồn.

Thư Hàm và Hàn Duệ không an tâm về cậu nên cùng đưa cậu về nhà, dọc đường đi ba người đều im lặng.

Khi về đến nhà, Cố Diệc Thành bỗng nhiên nói: “A, nghe nói trí nhớ của cá chỉ có bảy giây, bảy giây sau nó sẽ không còn nhớ chuyện gì nữa, tất cả sẽ lại như mới. Bây giờ tớ chỉ muốn mình biến thành cá, 7 giây trôi qua cái gì cũng quên sạch, người từng gặp, chuyện từng gây ra cũng tan thành mây khói.”

“Ha ha!” Thư Hàm cười phá lên, thở dài nói: “Tớ còn tưởng cậu nói cậu muốn thành gốc cây.”

Hàn Duệ an ủi cậu: “Cậu không thể thay đổi được bắt đầu thì thử thay đổi kết thúc xem sao.”

Cố Diệc Thành không nói gì, sau khi về đến nhà, mẹ cậu – phu nhân Giang Dung bỗng dưng nhiệt tình. Cậu vừa mở cửa thì bà đã đứng ngay đó, cười nói: “Con cưng, về rồi à? Mẹ có hầm canh gà cho con đó.”

Cố Diệc Thành nghe thấy tiếng con cưng thì nổi cả da gà. Thế nhưng nếu bình thường, cậu chắc chắn sẽ hòa theo mẹ nói vài câu nhưng hôm nay cậu phát hiện bản thân đã bị dối gạt suốt 4 năm trời, mà người gieo rắc lời nói dối đó lại chính là mẹ cậu. Cậu biết, mình không có tư cách lên án, nếu truy cứu trách nhiệm thì cậu mới chính là thủ phạm, mẹ cùng lắm chỉ là đồng lõa phía sau thôi. Cậu xách cặp cúi đầu ủ rũ đi lên lầu, đóng cửa cái rầm, nhốt mình trong phòng kín.

Ngay trước khi Cố Diệc Thành về nhà, Giang Dung đã nhận được điện thoại của La Lâm. Lúc này đây bà đứng rất lâu trước cửa phòng con trai, đưa tay định gõ cửa nhưng rồi lại hạ xuống. Bà hiểu con trai mình, từ bé cậu quả thật rất nghịch ngợm nhưng bản tính không xấu, có lúc còn nóng nảy, thích tự do, ghét bị

ràng buộc. Nếu nói mẹ con tương linh thì bà hoàn toàn có thể thấu hiểu được nỗi lòng của con mình, thở dài nói: “Cơm mẹ để ở phòng khách tầng hai, đói bụng thì nhớ ăn đó.”

Bà đứng đó chừng hai phút, bên trong vang lên tiếng Cổ Diệc Thành “Dạ!”

Hôm sau, thức ăn vẫn còn nguyên trong phòng khách. Giang Dung dán tai lên nghe ngóng qua cửa phòng Cổ Diệc Thành, bên trong có tiếng bước chân, bà chưa kịp tránh cửa đã được mở ra.

Cổ Diệc Thành nhú mày nói: “Mẹ, có phải mẹ coi phim trình thám của TVB nhiều quá rồi không?”

Giang Dung thấy cậu nói giỡn nói móc người khác thì hòn đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, đau lòng cảm tay cậu: “Hôm qua sao không ăn cơm? Nhìn xem con gầy thế này...”

Cổ Diệc Thành ôm vai mẹ, không để bà tiếp tục than thở: “Một bữa không ăn cũng không gầy đi được. Huống chi mọi người đều nói con giống mẹ, dong dong thôi.”

Nịnh hót lòng vòng xong, Giang Dung tươi cười: “Mẹ đi hâm nóng cơm, con đi rửa mặt đi.”

Cổ Diệc Thành rửa mặt, đánh răng, soi gương cạo râu. Cậu nhìn khuôn mặt bị bọt che kín trong gương, lộ ra một đôi mắt, không hiểu sao đột nhiên cảm thấy bản thân rất xa lạ. Trong đầu cậu hiện ra gương mặt Thư Thù, động tác trong tay dần ngừng lại, rút khăn giấy vo tròn, nhét vào tai.

Kém thính, kém thính là thế nào?

Cậu không thể tưởng tượng ra được, cũng không hiểu tại sao cùng học một trường nhưng đối xử lại khác biệt đến thế.

Cậu là con trai độc nhất trong nhà, được cưng chiều vô cùng, không phải chịu bất cứ uất ức nào. Thế nhưng cô bé đó, một thân một mình, bị miệt thị, bị bài xích, cô không phản kháng mà chỉ yên lặng chịu đựng, rút mình vào trong vỏ ốc. Cậu bất bình, từ tức giận chuyển thành thương cảm, rồi đến xấu hổ, cậu mềm lòng, mềm lòng đến đau lòng nhưng cũng xấu hổ vô cùng.

Cổ Diệc Thành nhớ lại, rất lâu trước đây cậu có nuôi một con thỏ, bị cậu nhốt trong lồng, không có bạn bè nên nó rất cô đơn. Chợt có một ngày lương tâm trời đất, cậu quyết định phóng sinh. Nhưng sang hôm sau, nó đã thành món ngon trong miệng kẻ khác. Lúc ấy, Cổ Diệc Thành cảm thấy chính cậu đã giết con thỏ đó. Tự do trong chốc lát lại đổi bằng tính mạng, cậu không thể suy xét sinh mạng đối với con thỏ đó mà nói rốt cuộc là đáng giá hay không. Tuy vậy, sau này cậu không hề nuôi động vật nữa.

Những năm qua cô sống như thế sao? Cổ Diệc Thành không dám nghĩ tới. Cuộc đời mỗi người cùng lúc lại đi theo những hướng khác nhau. Có người vui mừng có người buồn sầu, đây là quy luật tự nhiên, Cổ Diệc Thành biết, cô gái như Thư Thù cũng không phải là khổ nhất trên đời nhưng sự đau khổ của cô lại do cậu gây ra, bản chất lại khác. Đáng giận chính là, mãi cho đến hôm nay cậu mới hiểu được vì sao mấy lần chạm mặt ít ỏi cô lại kiêu lời như vậy. Cậu chợt nhớ mình từng hét lên với cô: ‘Cô là ngu ngốc hay không nghe thấy?’ Cổ Diệc Thành nghĩ cậu nên cúi xuống địa ngục đi thôi.

Cổ Diệc Thành đẩy cửa sổ toilet ra, thò nửa đầu ra ngoài, từ góc này có thể nhìn thấy sân thượng tầng trên cùng của Đường gia, tia nắng ban mai lấp ló trong màn sương mù, một bóng người mờ nhạt đang lay động giữa đám lá cây, đứng giữa thảm cỏ trên sân thượng không biết đang làm gì, nhìn kỹ lại, không phải là Thư Thù thì là ai?

Trong lòng Cổ Diệc Thành bỗng dâng lên một cảm giác không rõ, tim cậu hơi đau, cảm giác ấy cậu không hiểu nhưng có thể xác định cậu rất muốn nhìn cô thêm một lát.

Từ dưới lầu vọng lên tiếng Giang Dung, “Cố thiếu gia, mau xuống ăn cơm.”

Cổ Diệc Thành vội vàng khép cửa sổ lại, rửa sạch bọt trên mặt rồi mặc áo vào, lao ra khỏi phòng. Giang Dung đuổi theo sau cậu la lên, cậu quay lại lấy trứng bồ câu luộc cách thủy trong tay bà, cười nói: “Mẹ, lần sau mua bánh ga-tô cho con đi.”

Cổ Diệc Thành vội ra khỏi nhà, thẳng hướng Đường gia chạy đến, ngang qua thùng rác bên đường cũng không quên vứt quả trứng vào đó.

Vòi phun nước trong vườn bắn ra những tia nước cong vút, lấp lánh như ngọc trai chói mắt. Lúc này là giờ cao điểm, thỉnh thoảng một chiếc xe hơi chạy qua sát bên cậu. Một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt cậu, cửa kính hạ xuống, Đường Ngọc thò đầu ra nói: “Anh Diệc Thành, anh đi đâu vậy?”

Cố Diệc Thành liếc nhìn vào trong xe, quả nhiên không có người cậu đang mong đợi, tay dứt túi trả lời: “Có thể đi được chưa? Đi học chứ còn đi đâu.”

Đường Ngọc đẩy cửa xe ra, vồ vào chỗ ngồi bên cạnh ý bảo cậu lên xe.

Cố Diệc Thành nói: “Cám ơn, nhưng anh muốn đi xe đạp hơn.”

Khi Cố Diệc Thành đứng trước biệt thự Đường gia thì cũng không hiểu mục đích ban đầu mình vội vã chạy tới đây là gì? Để nhìn cô một chút? Hay để nói một lời? Dù là cái gì thì cậu cũng thấy hành động của mình thật quái gở.

Cậu đi quanh biệt thự Đường gia một vòng, theo sơ đồ kiến trúc ở nhà cậu thì có lẽ phòng của Thư Thù là căn đó. Sau đó, cậu xác định mục tiêu trên lầu hai, theo cây ngô đồng bên cạnh leo lên, trèo vào ban công tầng hai của Đường gia. Tiếp đất an toàn, Cố Diệc Thành đắc chí vì tài leo cây thành thạo của mình.

Cố Diệc Thành dán mắt vào cửa sổ nhìn vào trong, sau rèm cửa sổ đầy hoa là một căn phòng chùng vài mét vuông, trong phòng có một chiếc giường nhỏ, một bàn học và tủ quần áo, không có nhiều đồ trang trí nhưng rất ngăn nắp, cậu đang nghĩ có nên mở cửa sổ leo vào không thì cửa phòng chợt mở ra.

Người bước vào chính là Thư Thù. Hôm nay cô buộc tóc cao, nhìn rất hoạt bát, dấu đỏ trên mặt vẫn rõ ràng, trong lòng cô ôm một chậu hoa. Cô đặt hoa bên bàn học, đưa lưng về phía cậu, đứng trước gương chải tóc, mái tóc đen dài như lụa, khuôn mặt cô như trắng sáng sau đám mây đen.

Cố Diệc Thành đắn đo một hồi rồi chuẩn bị hành động, cậu giơ tay định gõ lên cửa sổ bằng kính nhưng lại từ từ hạ tay xuống.

Sau đó, cậu nhìn thấy Thư Thù cởi áo ra, sắp...sắp thay quần áo!??

Đầu óc Cố Diệc Thành ong ong lên, sững sờ đứng tại chỗ, cơ thể cô chưa phát triển hoàn toàn, còn mặc áo lá, chiếc áo màu xanh nhạt so với mấy thứ yếu điệu hấp dẫn thường thấy trên mạng hay tạp chí thì khác xa. Thế nhưng cái đó không quan trọng, chủ yếu là cô quay lưng về phía cậu, đáng ghét lại chỉ lộ ra đường cong của tấm lưng, hơn nữa động tác rất nhanh, cả quá trình cậu chẳng nhìn rõ được nhưng chính vì không nhìn thấy lại để cho cậu nhiều không gian để tưởng tượng hơn.

Cố Diệc Thành cảm thấy thân thể như đang bị thiêu đốt, tâm tư trong chớp mắt đã bị hút sạch, cậu không còn là chính cậu nữa, vô thức lui về phía sau, “xoảng”, đụng phải chậu hoa sau lưng. Cậu không nghĩ tiếng động nhỏ này lại khiến người đang thay đồ trong nhà nhìn ra. Dựa vào trực giác, có lẽ là quan thứ sáu, Thư Thù sải ba bước thành hai, chạy tới bên cửa sổ vén rèm lên.

Sau đó, bốn mắt nhìn nhau.

.....

.....

Hết chương 22

23. Chương 23:lời Xin Lỗi Đến Muộn (phần Cuối)

“Cậu như vừa tỉnh mộng, xua tan mây mù lại thấy được trăng sáng, trong lòng mê mang đã lâu nhất thời trở nên thanh thản.”

Trong hoàn cảnh bình thường, phát hiện mình bị nhìn lén, phản ứng đầu tiên của người ta là gì?

La hét chói tai?

Không sai, đúng là la hét chói tai.

Nhưng Thư Thù lại chậm một bước. Cố Diệc Thành trước khi cô phát ra bất kỳ âm thanh nào đã kịp thời che kín miệng cô, gấp gấp chặn lại: “Suyt suyt, đừng kêu, đừng kêu.”

Một phen hết hồn, nhịp tim cậu đập cực nhanh, dưới bàn tay cậu chỉ lộ ra mỗi cặp mắt đang toát lên đầy phần hận và khinh bỉ của Thư Thù như đang tố cáo: Là anh? Sao lại là anh?

Cố Diệc Thành lúng túng nhìn cô, lần đầu tiên hai người đứng gần như vậy, trước kia vẫn nghĩ mặt cô tròn tròn, hóa ra còn mềm mịn như trứng gà được bóc vỏ. Vết thương trên mặt cô vẫn chưa biến mất nhưng từ màu đỏ tươi đã chuyển sang tím đen, hơi thở nóng rực của cô phả lên tay cậu, còn môi cô, mềm mại ướt áp vào lòng bàn tay cậu như đang hôn. Điểm chết người là, khuy áo trên cùng nơi cổ của cô vẫn chưa kịp cài. Tim như bị mắc kẹt trong cổ họng, nhận thức được điều này, cậu bối rối rút tay lại, dựa vào thực tế mà tốt bụng nhắc nhở cô: “Cái đó, cô có nên mặc đồ cho xong trước không?”

Nhưng cậu vừa mới buông tay, “chát”, mặt đau rất.

...

...

Hai người im lặng trừng mắt nhìn nhau, không mở miệng nói chuyện.

Cố Diệc Thành luôn chú trọng vấn đề ‘mặt mũi’, khi còn bé quậy phá, Cố cha nổi cơn thịnh nộ thường dùng chổi lông gà quát cậu, cậu luôn che đầu mà hét: “Đừng đánh vào mặt con, còn phải gặp người đó.”

Đây là lần thứ hai cậu bị Thư Thù tát tai, lần đầu tiên là bên bờ sông mấy năm trước, hậu quả phản kích lại của cậu chính là khiến cô thành kém thính nên lần này cậu chỉ trợn mắt nhìn cô, cũng chỉ có thể nhìn thế thôi, mặc cho lửa giận ngút trời đang không tìm được chỗ phát tác. Cậu biết mình nợ cô nhưng lại không biết nợ cô điều gì? Làm thế nào để trả? Trả cái gì? Tương tự, cậu cảm thấy mình không phải hạng người như vậy thì thuộc hạng nào đây? Người xấu, vô lại, hay kẻ nhìn lén? Không đúng, cuộc đời của cậu sao lại rối loạn thế này? Ở trước mặt cô, cậu không phải thấp hèn như vậy chứ?

Biểu tình của Thư Thù chợt lóe lên tia kinh ngạc nhưng vẫn lạnh lùng. Cố Diệc Thành không chịu nổi sự lãnh đạm đó, cậu thấy nên giải thích hợp lý hoặc phá vỡ sự im lặng này.

Vì vậy cậu nói: “Mấy giờ rồi? Sao cô còn chưa đi học?” Lời vừa thốt ra cậu lập tức hối hận, cậu cũng không đi học đó thôi.

Thư Thù mấp máy môi, tên này đúng lúc cô đang thay đồ thì từ đâu xuất hiện, chẳng lẽ vì muốn hỏi cô chuyện không đâu đó? Cô không muốn đứng ở ban công cùng anh ta bàn luận vấn đề này, ngộ ngại người cổ tìm một khe hở để lách ra.

Nhưng bạn Cố lại giang tay chặn ngang đường cô.

Thư Thù nói: “Vui lòng bỏ tay xuống.”

Cố Diệc Thành lặng lẽ nhìn cô một lúc mới bỏ cánh tay đang gác lên khung cửa xuống. Thư Thù chen qua cậu, tay chợt bị cậu nắm lại, cả người xoay tròn 180°, lưng dựa vào cửa sổ. Cậu giam cô giữa hai cánh tay, một giây sau đó nhấc tay muốn vén tóc sang bên mặt cô. Thư Thù lập tức hiểu được cậu cậu muốn làm cái gì, cảm giác bị áp bức và xúc phạm bỗng trở nên mạnh mẽ bao trùm lấy cô, cô cố vùng vẫy bằng tất cả sức lực của mình. Tựa như cái chạm nhẹ lên khuôn mặt cô kia không phải bàn tay mà là một con dao, con dao đang muốn giết chết cô.

Cố Diệc Thành thấy cô phản ứng kịch liệt thì giật mình, vội buông tay ra. Cậu thấy bối rối, không hiểu được vì sao lại trèo bên ban công Đường gia, ma xui quỷ khiến đi nhìn lén cô thay quần áo, hơn nữa lại còn hùng hổ ngăn cản đường đi của cô. Tuy nhiên, cô lúc này gần cậu như vậy, đáng vẽ ấy trong vòng tay cậu ...

Nắng sớm xuyên qua các tầng mây đậu trên hai người, đám sương mù bao phủ như được trát một lớp ánh vàng, gió nhẹ lùa qua, kéo theo đám lá cây gây ra tiếng xào xạc, tiếng ve sầu râm ran nhưng cũng chẳng đủ để giấu đi nhịp tim không ngừng đập loạn của Cố Diệc Thành.

Tình cảnh này. . .

. . . Vào giờ phút này.

Đôi mắt cô bé trước mặt phiếm hồng khiến khuôn mặt vốn lạnh lùng của cô trở nên mềm mại đáng yêu hơn. Cố Diệc Thành cảm thấy có lẽ mình nên nói cái gì đó? Nói gì cho tốt đây? Đầu óc không thể vận hành một cách bình thường. Lời còn chưa nói ra, tay cậu đã nhấc lên lùa vào tóc cô, trượt theo mái tóc chạm đến mặt cô, cơ thể lại lần nữa nóng lên, cậu không biết mình đang làm gì, trong lòng bỗng có chút khát vọng, muốn đến gần, gần hơn, gần hơn nữa...

Cậu đột nhiên đến gần, Thư Thù hoảng sợ vội quay đầu đi, cảm thấy trên mặt xẹt qua một chút ẩm ướt, ảm áp. Mặt cậu chạm mặt cô, cơ thể cậu áp sát cơ thể cô, hoàn toàn khác với thân thể mềm mại của con gái, căng thẳng, cứng nhắc. Đây cũng không phải lần đầu tiên Cố Diệc Thành cảm nhận tư vị nhuyển ngọc ôn hương trong lòng. ([] : “Nhuyển” [] : Dịu dàng ; “Ngọc” [] , “Hương” [] : cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ảm áp.)

Cố Diệc Thành nghĩ: chẳng lẽ đây chính là mục đích cậu leo tường vào đây? Là lý do cho tất cả những hành động khác thường của cậu? Cảm giác người trong lòng khê run, cậu lúng ta lúng túng, kìm nén một hồi mới lên tiếng: “Anh hù em rồi? Xin lỗi, Thư Thù, thật ra...anh, không làm thương tổn em đâu.”

Cậu còn chưa kịp nói xong thì tiếng gõ cửa dồn dập bên ngoài đã cắt ngang lời nói đứt quãng của cậu.

“Thư Thù, chị đâu rồi?”

“Thư Thù?”

“Thư Thù?”

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, hai người đều nhận ra giọng nói của chủ nhân, chính là Đường Ngọc, cô ta sao lại quay lại?

Đột nhiên, biểu tình của hai người đều giống nhau, kinh ngạc và quẩn bách.

Cố Diệc Thành vội vàng rút tay về, nhớ tới mối quan hệ dây mơ rễ má giữ Cố gia và Đường gia, còn cả tâm tư của Đường Ngọc nên không thể không sốt ruột. Phản ứng đầu tiên của cậu là nhảy từ lầu hai xuống, một chữ thôi – Chạy! Cậu leo lên lan can, trườn qua nhánh cây ngô đồng bên cạnh, sức nhớ đến điều gì vội quay đầu lại, thấy Thư Thù vẫn đứng ngây người tại chỗ thì ra hiệu với cô, nói thật nhỏ: ‘Này, đừng đứng sưng thế nữa, em trả lời cô ta đi.’

“Đang, đang...” Thư Thù lấy lại tinh thần: “Đang thay đồ.”

“Chị mở cửa ra.” Đường Ngọc nói.

“Ồ...đợi tí.”

Thư Thù vừa mới vịn nắm cười, Đường Ngọc đã không thể chờ đợi mà đẩy cửa chạy vào, cũng không thèm liếc cô một cái, ánh mắt quét khắp phòng, xuyên qua căn phòng chạy đến ban công nhìn quanh nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng Cố Diệc Thành đâu, tên kia chân có bôi dầu mà, chạy còn nhanh hơn bất kỳ ai.

Đường Ngọc quay đầu lại, tiến đến gần bất mãn hỏi: “Vừa nói chuyện với ai?”

Thư Thù dựa vào bàn học, cúi đầu, khẽ nhấc tay lên, trên bàn là một chậu diệp tử xanh nhạt đang lay động, cô không nói chuyện. Ngụ ý quá rõ ràng, dù vừa rồi có người hay không cô cũng không có ý định thừa nhận.

Nếu nói một người im lặng là không thể thổ lộ được, vậy hai người im lặng thì lại giống như tâm linh tương thông.

Đường Ngọc thấy Thư Thù im lặng thì tức tối vô cùng. Cô ta ngang ngược, kiêu ngạo từ nhỏ, ở nhà muốn gì được nấy. Lúc đầu là cô ta giận dữ vì sự đấu tranh của Thư Thù, ý vào thân phận Đường đại tiểu thư mà không ít lần làm Thư Thù mệt mỏi. Dần dần Thư Thù không buồn để ý tới cô ta, xem cô ta như không

khí, bất kể cô ta quây phá thế nào, la mắng thế nào, đập phá thế nào, cô cũng chỉ nhìn, lẳng lẳng không chút cảm xúc, an tĩnh đến mức khiến cho cô ta sợ hãi. Lựa chọn im lặng, Thư Thù không những không khiến cô ta đắc thắng, ngược lại còn tăng thêm lửa giận trong lòng cô ta. Đáng hận nhất chính là lửa giận này không cách nào phát ra được vì đối phương vốn chẳng âm ỉ, chẳng náo loạn cùng cô ta.

Đường Ngọc hừ lạnh, cô ta không tin Thư Thù cả đời đều như thế được, vô dục vô cầu. Cô ta trừng mắt nhìn Thư Thù rồi xoay người đóng sầm cửa lại.

Ra khỏi Đường gia, Cố Diệc Thành nấp gần đó một lúc, thấy chiếc xe hơi màu đen của Đường gia đã đi xa thì mới đón xe đến trường, đến trễ là chắc chắn, đối mặt với sự chất vấn của chủ nhiệm lớp Trần Anh, cậu vẫn tự nhiên nín thở hết lần này.

Trong giờ học, Thư Hàm chạy đến chỗ cậu ngồi, huých vai cậu: “Hôm qua bị mẹ đánh dữ quá hả?”

“Đi chết đi, tớ là bảo bối của mẹ đấy.” Cố Diệc Thành hất tay bạn ra, lười biếng đung đưa hai chân ghế.

Hàn Duệ hỏi mượn một nữ sinh cái gương, trước mặt Cố Diệc Thành lắc qua lắc lại: “Trên mặt có vết cào rõ ràng này.”

Cố Diệc Thành giật mình cướp lấy cái gương trong tay Hàn Duệ, nhìn mình trong gương, miệng lẩm bẩm.

Trong gương, má trái của cậu có một vết cào rất rõ, đúng là kỷ niệm Thư Thù buổi sáng để lại cho cậu vì hành vi vô sỉ của cậu rồi. Cố Diệc Thành bỗng chợt nhớ lại tấm lưng trắng nõn, dây áo lót màu xanh nhạt, còn có gò má cô khi cậu hôn phớt lên đó. Chuyện xảy ra quá nhanh, cậu còn chưa có thời gian từ từ hưởng thụ, bây giờ nghĩ lại mặt bỗng nóng bừng lên.

“Đi đi, đừng quấy rối!” Cố Diệc Thành giật mình, cậu vội vàng đứng lên bỏ ra ngoài.

Hàn Duệ hỏi cậu: “Đi đâu thế?”

Cố Diệc Thành trả lời: “Toilet!”

Cố Diệc Thành nói muốn đến toilet nhưng lại không đi về phía nhà vệ sinh. Tay rút túi, cậu đi một bước dừng một bước, lại đi thêm một chút nữa rồi lại dừng, ngẩng đầu nhìn lên bảng tên lớp mới phát hiện mình đang đứng trước cửa phòng học của Thư Thù.

Cậu dừng lại xoay người đi về thì lại thấy Thư Hàm và Hàn Duệ đứng phía sau mình.

Hai người cùng nhìn Cố Diệc Thành thâm trầm cười, tự biên tự diễn câu chuyện.

Thư Hàm nói, “Hàn Duệ, biết không? Trong mắt tớ nữ sinh chỉ có hai loại.”

Hàn Duệ hỏi: “Vậy à? Hai loại nào?”

“Một loại, là tớ thích.” Thư Hàm vừa nói vừa khoả tay múa chân.

Hàn Duệ ra vẻ bình tĩnh: “Còn loại kia? Là thích cậu?”

“Không sai.” Thư Hàm nói: “Nhưng hai loại người này lại trái ngược nhau. Thích tớ thì tớ sẽ ngồi yên bất động, tự cô ấy sẽ áp sát tớ. Còn tớ thích hả, là cô ấy ngồi yên bất động để tớ tự dấn lấy.”

Hàn Duệ phá lên cười không dứt, cậu hỏi Cố Diệc Thành: “Huynh đệ, không tìm được đường đến toilet hả?” rồi quay sang Thư Hàm nói: “A Hàm, lo lắng làm gì? Còn không mau đi mời người nào đó ra đây cho Cố thiếu gia, cậu ta gấp gáp đòi lại lắm rồi.”

Thư Hàm đứng ở cửa nhìn khắp lượt, quay đầu lại vẻ mặt tiếc nuối: “Haiz, không có ai hết!”

Nếu là bình thường, Cố Diệc Thành mở miệng là không buông tha ai nhưng hôm nay tự dưng cậu lại lười dồng dãi với hai người này, xoay người bỏ đi.

Thư Hàm chạy lên chắn đường cậu, nhìn cậu cười không ngớt, cũng không nói gì.

“Tránh ra.” Cố Diệc Thành chỉ muốn ném cậu ta từ lầu hai xuống.

Thư Hàm ha hả mấy tiếng, bóp cổ tay thở dài: “Haiz, tớ nói cậu nhé, mắt để trên đỉnh đầu hay sao mà lại đi thích cô ta hả? Chẳng lẽ là vì thương hại? Phải biết là trong rừng, kỳ trân dị cầm còn đang chờ cậu đến tìm kiếm kia kia.”

Cố Diệc Thành sững sốt, không nói không rằng nhìn bạn.

Thư Hàm bị vẻ mặt nghiêm túc của cậu làm cho hoảng sợ, nghĩ rằng cậu định nói gì đó nên phản bác lại theo bản năng: “Sao hả? Chẳng lẽ không đúng sao?” Nói xong kéo Hàn Duệ ra.

Hàn Duệ cười cười, không nói lời nào.

Nào ngờ một câu nói mang tính hài hước của Thư Hàm cũng là một câu thức tỉnh người trong mộng. Cố Diệc Thành tự hỏi lòng mình: Là thế đúng không? Là thế đúng không? Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy. Cậu như vừa tỉnh mộng, xua tan mây mù lại thấy được trăng sáng, trong lòng mê mang đã lâu nhất thời trở nên thanh thản.

Nhớ tới chuyện buổi sáng, bạn Cố ngay cả hồn cũng chẳng còn là của mình nữa rồi, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng mình, mỗi bước đi đều như đang chu du ngoài vũ trụ, thậm chí còn huyết sáo, chẳng hề phát hiện Thư Hàm và Hàn Duệ đang ở sau lưng cậu bàn tán xôn xao.

Thư Hàm nói nhỏ với Hàn Duệ: “Xem cậu ta kìa, cười đến mức xuân tâm bay bổng. Nghe nói Miêu tộc ở Vân Nam có một thứ gọi là cổ gì gì đó, chuyên hấp dẫn hồn đàn ông, không phải là trúng tà rồi chứ?”

Hàn Duệ rất nghiêm túc trả lời: “Cậu ta từ hôm qua đã không bình thường rồi.”

“Gì, vậy...”

Hôm đó, Thư Thù không đi học, La Lâm xin phép cho cô nghỉ bệnh một tuần, còn Cố Diệc Thành sau khi trúng tà vẫn cứ chìm trong trạng thái bay bổng như đi vào cõi thần tiên.”

Hết chương 23

(^ ^) Kể từ chap này trở đi, bạn Tiểu Thành của chúng ta sẽ bắt đầu hành trình ‘đẹp trai không bằng chai mặt’, há há, muốn dùng cụm từ ‘ngây ngô vụng dại’ để miêu tả đồ thị tênh iu của đôi trẻ, nhưng Tiểu Thành...chắc chắc...trưởng thành nhanh quá! {{{(==)}}}

24. Chương 24:làm Sao Để Đến Gần Em? (phần 1)

“Chuyện tình cảm không phải do con người quyết định, được mất đều ở ý trời, thắng hay thua, từ cổ chí kim đã chẳng thay đổi”

Sau khi xác nhận được tình cảm của mình, Cố Diệc Thành bắt đầu quan tâm tỉ mỉ đến tình trạng của Thư Thù, có cơ hội là cấp tốc chạy đến dãy phòng cấp hai. Thế nhưng Thư Thù quá mức yên tĩnh, trừ khi đi toilet thì không hề xuất hiện ngoài phòng học. Cậu gian khổ tới tới lui lui mà cô vẫn vững như bàn thạch.

Thư Hàm và Hàn Duệ cười cậu chỉ còn chưa ngày ngày chặn đường người ta trước cửa nhà nữa thôi, cậu phớt lờ, cũng không cùng Thư Thù xuất hiện ở một nơi nên cả hai lại trở về trạng thái người xa lạ, tựa như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì. Tuy vậy, Cố Diệc Thành biết trong lòng cậu đã có thứ gì đó không thể ngăn cản được, đang mọc rễ, nảy mầm.

Có câu nói thế này: ‘con trai theo đuổi con gái vượt một dải núi cao, con gái theo đuổi con trai chỉ cách một tấm lụa mỏng’. Huống hồ Cố Diệc Thành vốn là người kiêu ngạo, rất ít có cô gái nào lọt vào mắt cậu, ngay cả Đường Ngọc xinh đẹp yêu kiều như vậy cậu cũng chẳng để vào mắt. Cậu từng có lần hẹn hò với một nữ sinh lớp tám, là hoa khôi của trường, chủ động theo đuổi cậu, tất cả mọi người đều nói cô ta xinh

đẹp, cậu cảm thấy tự hào nên cũng tự nhiên đến với nhau, sau đó cũng lại tự nhiên mà chia tay. Cậu vẫn cho rằng đó không phải là yêu, hành vi thân mật nhất của hai người cũng chỉ là nắm tay, cả quá trình cậu không có cảm giác gì, tim không loạn, chia tay cũng chẳng đau lòng. Ấy nhưng cảm giác Thư Thù mang lại cho cậu lại hoàn toàn khác, cậu cũng không thể nói rõ. Cảm giác ấy rất kỳ diệu, cậu nhìn thấy cô sẽ bồn chồn, không nhìn thấy cô lại hoảng hốt.

Cậu giả vờ tình cờ gặp cô bên ngoài lớp học, trên sân vận động, trên đường về nhà, hoặc là ở cổng khu nhà. Cậu mong đợi cô cũng sẽ giống những cô gái khác, chủ động bày tỏ, chủ động đến gần cậu. Đáng tiếc, cậu đã lầm rồi, thái độ của Thư Thù vẫn trước sau như một, cứ như thể không thấy cậu, chạm mắt nhưng ánh mắt lại chưa từng dừng lại trên cậu đến nửa giây.

Cố Diệc Thành cảm thấy lòng hụt hẫng, bất ổn, sự im lặng của cô hấp dẫn một cách âm thầm, là cái bẫy trí mạng nhất đời, như hang sâu không thấy đáy, từ từ nuốt chửng cậu. Có lúc cậu thà rằng cô cứ chống cự, đánh cậu một hai cái hoặc mắng chửi cậu, như vậy cậu còn dễ chịu hơn, ít nhất cũng chứng minh được giữa họ còn có sự ràng buộc mà không phải xa lạ như bây giờ.

Chuyện tình cảm không phải do con người quyết định, được mất đều ở ý trời, thắng hay thua, từ cổ chí kim đã chẳng thay đổi. Thế nhưng không quan trọng, khi còn trẻ đã cho cậu gặp gỡ cô, những đau đớn bị thương kia sau cùng lại trở thành nhân chứng cho những năm tháng thanh xuân tươi đẹp, tạo nên tuổi trẻ của họ. Mỗi con người khi còn nhỏ không thể tránh được những thử thách của yêu thầm, vì thế mà tư niệm, mà thấp thỏm bất an, mà chán nản tuyệt vọng.

Cố Diệc Thành vẫn tin rằng: chỉ cần quyết tâm, cậu có thể thành công.

Nếu cô ần nhẫn thì cậu lại cố chấp.

Hiện tại, Cố Diệc Thành không tìm được cách đột phá nên túm lấy Hàn Duệ hỏi: “Cậu có quen ai ở lớp 86 không?”

Hàn Duệ nghĩ một chút rồi nói: “Có!”

“Ai?” Cố Diệc Thành khẩn trương.

“Tiểu Na, Mạch Tiểu Na.”

Cố Diệc Thành nghĩ, cậu biết Mạch Tiểu Na, hàng xóm đối diện nhà Thư Hàm, hồi còn bé hay đi theo bọn họ, không giống với Đường Ngọc yếu ớt, cô bé này dáng vẻ không tệ, tính cách hào sảng, rất dễ chơi.

Cố Diệc Thành mắt sáng rỡ, lôi Thư Hàm đến trước cửa lớp 86. Đứng bên ngoài đảo mắt tìm vị trí của Thư Thù, đáng tiếc là không thấy. Cố Diệc Thành hơi thất vọng, đang định quay về thì chợt nhìn thấy. Có ai đó đang ngồi trong góc cúi đầu đọc sách, không phải cô đó sao?

Cố Diệc Thành nói với Thư Hàm: “Gọi Tiểu Na ra đi.”

Thư Hàm vẻ mặt ừ ừ cạc cạc, hỏi lại: “Chẳng lẽ cậu không biết cô bé đó?”

“Cậu không gọi phải không?”

Đạo lý gì thế này? Nhờ người ta mà còn hung hăng như vậy? Thư Hàm bất đắc dĩ, đứng trước cửa lớp gọi to: “Tiểu Na, Diệc Thành tìm nè.”

Cố Diệc Thành tức giận đá cậu một cú.

Trong lớp, Mạch Tiểu Na đang bị một đám nữ sinh bao quanh, trước khi cô quay đầu lại thì Cố Diệc Thành đã kéo Thư Hàm biến mất như một làn khói, không lưu lại chút bóng dáng.

Sau khi tan học, Mạch Tiểu Na đứng ở cổng trường, vừa thấy Cố Diệc Thành, không nói không rằng chặn cậu lại: “Tìm em làm gì?”

Cố Diệc Thành buồn bực nhìn cô, cậu tìm cô lúc nào?

“Buổi chiều anh và Thư Hàm ở trước cửa lớp em gào rống cái gì đó?” Mạch Tiểu Na thấy cậu không có phản ứng thì tức giận nói: “Thật là quý nhân hay quên.”

Cố Diệc Thành lúc này mới nhớ lại chuyện mình đã làm thì cười khan, suy nghĩ cẩn thận, Mạch Tiểu Na là bạn cùng lớp với Thư Thù, cậu đi tìm Tiểu Na không phải để mượn có được gặp Thư Thù sao?

Mạch Tiểu Na còn định cần nhần nữa nhưng thấy bộ dạng cười đắc ý của Cố Diệc Thành, cậu cười thì cứ cười nhưng lại còn thất thần nhìn cô từ trên xuống dưới, cô đành ỉnh xúi quẩy, xoay người bỏ đi.

Hôm sau, đang giờ cơm trưa, Cố Diệc Thành tách khỏi Thư Hàm và Hàn Duệ, một mình đến dãy phòng học cấp hai, đứng trước cửa lớp Thư Thù gọi: “Mạch Tiểu Na” nhưng mắt lại nhìn về phía Thư Thù. ‘Ồi, sao mà luôn chỉ có một mình vậy?’ Cố Diệc Thành nghĩ.

Mạch Tiểu Na đi ra, Cố Diệc Thành đưa cho cô một bịch bánh quy nói: “Cho em đây.”

Mạch Tiểu Na nhận lấy, chờ cậu nói tiếp.

Cố Diệc Thành hắng giọng, tìm đề tài để nói, lại tán gẫu thêm mấy câu nhưng ánh mắt thì cứ liếc nhìn, nhìn đủ rồi thì đi.

Sau lần đó, mỗi giờ nghỉ trưa, Cố Diệc Thành lại đi quấy rối Mạch Tiểu Na, có lúc cậu có thể nhìn thấy Thư Thù, có lúc không thấy được, gặp thì vui vẻ, không gặp được thì ảo não nhưng cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch hành động của cậu.

Cứ thế kéo dài một tuần lễ, Mạch Tiểu Na thầm nghĩ: Hừ, tên này rốt cuộc muốn làm gì đây? tìm kiếm cái gì không biết? Ngày nào cũng đến tìm cô, lại không có chuyện gì, hại cô trở thành cái đinh trong mắt tụi con gái, còn không phải đang chơi khăm cô? Hay anh ta và Thư Hàm đánh cuộc cái gì? Nhưng lại chẳng nghĩ ra được điểm mấu chốt.

Hôm đó sau khi Cố Diệc Thành đi khỏi, Mạch Tiểu Na không chịu nổi nữa, bèn lén theo đuôi cậu lên sân thượng, thấy cả ba tên đang nói nói cười cười, cô lại càng khẳng định những suy đoán trong lòng. Cô đá vào cửa, hài lòng nhìn thấy bộ mặt chết lặng của ba người, chỉ vào Thư Hàm phẫn hận nói: “Thư Hàm, anh có bệnh không hả? Không thì sao kêu anh ta tới tìm em làm gì?”

Thư Hàm nghech mặt ra, vô tội nói: “Quái lạ, anh kêu cậu ta tới tìm em lúc nào?”

“Không phải anh thì là ai?” Mạch Tiểu Na hiển nhiên không tin, quay đầu nói với Cố Diệc Thành: “Anh ngày nào cũng ăn no bụng mỡ chạy đến đứng trước cửa lớp em, có biết đã gây phiền phức lớn cho em rồi không?”

Cố Diệc Thành lúng túng, chỉ hận không có túi thần của Doraemon để hóa phép nhét cô vào đó.

Thư Hàm và Hàn Duệ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng hiểu, hèn chi giờ cơm trưa nào tên này cũng biến mất một lúc, họ còn đang buồn bực cậu gần đây sao chẳng còn nhiệt tình với ‘chủ nợ’ nữa, hóa ra là lạng lẽ giở trò.

“Tiểu Na, thấy em ngu chưa. Tên này là ‘túy ông chi ý bắt tại tửu’ đó.” Thư Hàm gõ lên đầu Mạch Tiểu Na: “Ngốc!” (ý của Túy Ông không phải ở rượu = ý không ở trong lời; có dụng ý khác)

Mạch Tiểu Na sững sốt, sau đó như bừng tỉnh, kéo tay Thư Hàm lập tức thay đổi nét mặt, cười hỏi: “Anh Thư Hàm, nói em biết là ai thế?”

Cố Diệc Thành bỗng thoát xanh thoát đỏ, đành cười cười cúi đầu trước Mạch Tiểu Na, liên tục nói: “Tiểu Na, Tiểu Na! Bà cô nhỏ, tha cho anh đi, anh sẽ chịu tội với em.”

“Nói nhảm, khai mau, là ai?” Mạch Tiểu Na cũng không buông tha cậu.

Hàn Duệ nói, “Thư Thù lớp em đó.”

Mạch Tiểu Na ngạc nhiên, cuối cùng chỉ nói được một tiếng: “Hả?”

Mạch Tiểu Na cười nói: “Anh Diệc Thành, anh không có kinh nghiệm đúng không? Thật không tự nhiên chút nào, có ai theo đuổi con gái như anh không?”

Cố Diệc Thành đương nhiên không vui khi nghe cô nói vậy: “Em là bà đồng hả? còn bày đặt đoán số mệnh.”

“Xi, đoán mệnh gì chứ? Sự thật rành rành trước mắt đó. Đừng có tự cho là xuất hiện thường xuyên thì sẽ lôi kéo được sự chú ý. Trời ạ, anh không nghĩ là chờ cô ấy chủ động đến gần đó chứ?” Mạch Tiểu Na chỉ chỉ Thư Hàm: “Theo đuổi con gái không phải sở trường của anh, để anh Thư Hàm cố vấn cho, kêu anh ấy viết luôn ột quyển học yêu cấp tốc đi.”

“Con gái đừng ăn nói thô tục chứ.” Thư Hàm trợn mắt nhìn Mạch Tiểu Na rồi nói với Cố Diệc Thành: “Những cái khác không dám nói chứ có một cái cậu tuyệt đối lành nghề, mặt dày mày dạn.”

Cố Diệc Thành cũng là nguồn gốc gây đau đầu nhức óc (1), mặt dày mày dạn, da mặt dày vượt xa cả tường thành, lưu manh đùa giỡn không biết bao nhiêu người...Cậu lảng tránh công kích của hai người,quay ra hỏi Mạch Tiểu Na: “Đúng rồi, cô ấy bị sao thế? Mỗi lần anh tới tìm em cũng chỉ thấy cô ấy ngồi một mình?”

Mạch Tiểu Na cân nhắc, sau khi sắp xếp ý nghĩ thì mang hết chuyện Thư Thù trong hai năm qua bị Trương Yến hành hạ như thế nào, vì sao càng ngày càng trở nên lặng lẽ đều nói rành mạch từ đầu chí cuối. Dĩ nhiên cũng bao gồm cả trò đùa ngẫu hứng của Cố Diệc Thành, sau lời nói đùa của cậu, Thư Thù đã trở thành tình địch tưởng tượng của đám người hâm mộ cậu, bị gây khó dễ và nhục mạ thế nào. Trong quá trình kể lại, Tiểu Na cẩn thận quan sát nét mặt thay đổi của Cố Diệc Thành, từ cười thành không cười, từ nghiêm túc thành tự trách, lại từ tự trách biến thành đau xót.

Mạch Tiểu Na mất một lúc mới kể xong, bốn người lại rơi vào im lặng.

Thư Hàm phá vỡ không khí trầm mặc: “Tiểu Na, chủ nhiệm lớp bọn em không phải đổi thành Đối Diện rồi sao? Cô ấy phải khá hơn trước chứ?”

“Chẳng lẽ anh chưa từng nghe câu ‘Băng đồng tam xích phi nhất nhật chi hàn’ à?” (Nguyên văn: , Đóng băng ba thước không phải do cơn lạnh một ngày)

Hàn Duệ hỏi: “Chuyện Đường Ngọc là em họ cô ấy, em biết không?”

“Gi?” Mạch Tiểu Na trợn to mắt, lắc lắc đầu: “Lần đầu tiên nghe thấy.”

Không biết qua bao lâu, Cố Diệc Thành cũng tìm lại được tiếng nói của mình, buông bàn tay đang nắm thành nắm đấm ra, hai tay gác lên vai Mạch Tiểu Na, giọng trầm thấp: “Tiểu Na, anh cầu xin em chuyện này.”

“Anh muốn em làm mai mối?”

“Không phải.” Cố Diệc Thành lắc đầu.

Cố Diệc Thành nói: “Anh mong em có thể tiếp xúc, nói chuyện, giúp đỡ và quan tâm đến cô ấy, lôi kéo cô ấy để cô ấy có thể hòa nhập lại với cuộc sống. Anh biết, nói như vậy nhất định sẽ làm khó em, hơn nữa chuyện này cũng không nên do em làm nhưng bây giờ ngay cả đến gần anh cũng không thể, lực bất tòng tâm. Cho nên, anh thật lòng khẩn cầu em, hãy kết bạn với cô ấy, nhé?”

Hết chương 24

Chú giải:

(1) Nguyên văn (một cái đầu hai cái đại) phần lớn chỉ bởi vì sự việc quá phiền toái, hoặc bản thân quá xui xẻo, khiến cho đầu bốc khói tan nát, không có cách nào giải quyết, chuyện này làm thập phần đau đầu.

25. Chương 25:làm Sao Để Đến Gần Em (p2)

“Có đôi lúc, chúng ta có thể hiểu rất rõ giới hạn khả năng của bản thân. Muốn chiến thắng trở ngại trước tiên phải chiến thắng chính mình.”

Mạch Tiểu Na được Cố Diệc Thành ủy thác phải chủ động tiếp cận Thư Thù nên khi chủ nhiệm lớp, Đới Diên, điều chỉnh chỗ ngồi đã xin được ngồi cùng bàn với Thư Thù.

Nếu nói bạn Tiểu Na ban đầu chỉ vì bạn bè mà can thiệp vào thì dần dần cô cũng thật lòng thích Thư Thù. Cô gái an tĩnh này thật ra cũng không im lìm như vẻ bề ngoài. Mặc dù cô ấy đã chọn cách nhẫn nhịn từ rất lâu nhưng cũng không khó phát hiện, nếu có người chọc cô, lần đầu cô sẽ nhường, lần thứ hai cô sẽ tránh đi, sự bất quá tam, nếu còn không biết thỏa mãn, cô ấy sẽ thừa dịp bất ngờ tung ra móng vuốt, lực không lớn nhưng hoàn toàn có thể đánh cho bạn không tìm được đường về. Cố Diệc Thành mồm miệng nhanh nhẹn nhưng thường cậu nói mười câu, Thư Thù mới miễn cưỡng trả lời một câu nhưng chỉ một câu này cũng có thể chọc cậu giận đến đứng ngồi không yên. Chẳng lẽ đây chính là cái người ta gọi là một chiêu mất mạng?

Cho đến sau đó, từ “khó chịu” xuất hiện và bao phủ bầu trời, lại khắp cả đại giang nam bắc thì bạn Tiểu Na mới ngộ ra, thì ra là vậy! Nhưng khó chịu cũng phân theo cấp bậc, như Cố Diệc Thành thì gọi là khó chịu nhỏ, còn như Thư Thù phải gọi là khó chịu lớn.

Nói cho cùng, bạn Mạch Tiểu Na đáng yêu cũng không phải người dễ bắt nạt. Cô vừa cần cù chăm chỉ trợ giúp Thư Thù, vừa nhớ mãi không quên cái kẻ lừa gạt – Cố Diệc Thành kia.

Ví dụ, có một ngày chủ nhật, bạn Tiểu Na mời Thư Thù đi công viên trò chơi, xem phim, ăn cháo hạt vừng xay của quán đồ ăn ngọt. Cô luôn mang theo một quyển sổ nhỏ, ghi lại tất cả số tiền đã chi tiêu vào đó, sáng thứ hai sẽ đi tìm Cố Diệc Thành thanh toán sổ sách.

Có lần, Thư Thù thích xem sách, bạn Tiểu Na nói xạo là nhà mình có cả thư viện sách, kêu Thư Thù liệt kê tựa sách muốn đọc rồi đem quảng cho Cố Diệc Thành, dĩ nhiên cũng không quên nhân tiện thêm vào mấy quyển cô thích.

Mạch Tiểu Na định kỳ sẽ báo cáo lại tình hình mới nhất của Thư Thù cho Cố Diệc Thành: thành tích tiến bộ bao nhiêu, quen thêm được mấy người bạn, loại bạn thế nào. À, còn muốn biết giới tính hả? Được, phục vụ bà cô đây cho tốt trước rồi nói tiếp. Thỉnh thoảng tâm tình tốt, cô cũng tiết lộ cho Cố Diệc Thành chút tin tức nhỏ của Thư Thù: thích ăn gì, nghe nhạc gì, vân vân. Mỗi lần báo cáo thì Cố Diệc Thành phải vội vàng vàng chăm sóc bà cô nhỏ này như công chúa vậy, vừa mua nước vừa mua thức ăn.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, đảo mắt Thư Thù đã lên lớp 9, Cố Diệc Thành cũng lên 12.

Khi đó, tỷ lệ lên lớp không cao như bây giờ, bất kể là xếp hạng cao hay chỉ cần được lên lớp cũng có thể hình dung như ‘qua năm cửa ải chém sáu tướng’ (nguyên văn “ ” dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy). Cố Diệc Thành là người thông minh, thành tích luôn rất cao, lên lớp là điều không cần nói đến. Nhưng Thư Thù thì khác, hai năm trước bị giảm sút quá nhiều, căn bản đã không vững. Mạch Tiểu Na dốc toàn lực giúp cô học tập, mấy tháng qua Thư Thù cũng tiến bộ không ít nhưng toán học có làm thế nào cũng không khá lên được.

Hôm nay, lại đến ngày Mạch Tiểu Na báo cáo công tác.

Ba người Cố Diệc Thành chăm chú xem bài giải toán của Thư Thù. Hừ, mấy cái đề này bài giải hầu hết đều là dấu gạch (X, chỉ lỗi sai) Cố Diệc Thành cũng bất lực ôm đầu nói: “Cô ấy chọn đáp án tệ quá vậy? Câu sai nhiều thế!”

“Cô ấy cũng không để bài trống mà.” Mạch Tiểu Na nói: “Nếu chọn, cô ấy cũng nghiêm túc tính toán đấy.”
“.”

Thư Hàm phì cười, ngay cả người tẻ nhị nhất trong ba người là Hàn Duệ cũng không nhịn được mà cười.

“Anh Diệc Thành, em xem việc dạy học này chắc anh phải thân chinh ra trận rồi. Anh nói anh cứ buông rèm nhiếp chính không phải thành thế này sao? Huống hồ thích một người là phải nói ra, có bị từ chối cũng không sao, còn nữa gái ngoan sợ kẻ đeo bám, dù sao cũng chỉ còn nửa năm nữa là tốt nghiệp rồi, chẳng lẽ không đủ cho anh đeo bám?”

Cố Diệc Thành không thích hai chữ ‘đeo bám’ này, có vẻ cậu hơi vô lại! Cậu lầu bầu: “Em thì biết cái gì.”

“Em không hiểu cái cóc khô gì nhưng em hiểu tâm tư cô ấy.” Mạch Tiểu Na nói, “Thư Thù từ nhỏ không cha không mẹ đã đủ đáng thương rồi, lên 10 tuổi lại bị anh hại thành kém thính, tính tình Đường Ngọc

chắc không phải anh không biết, cô ấy ở nhà di La dĩ nhiên cũng không được yêu thương nên mới tạo cho cô ấy tính cách lạnh lùng, lãnh đạm, không quan tâm đến bất cứ điều gì. Sự thật là cô ấy cũng chỉ muốn tự bảo vệ mình. Có câu: ‘vô dục tắc cương’ (Trong kinh Phật, ý muốn nói một người nếu không cần gì thì cũng không có gì để sợ nữa). Cô ấy chỉ không muốn cầu, mới không bị người khác thương tổn. Nhưng em biết, ở nơi sâu kín nhất trong trái tim, cô ấy vẫn luôn khát cầu tình yêu thương. Tình yêu này có thể là người thân, bạn bè hoặc người yêu. Anh không chủ động đến bên cô ấy, chẳng lẽ đợi cô ấy chủ động tìm thấy anh? Lại nói nếu một ngày nào đó bỗng nhiên có một người đặc biệt nhảy vào, anh còn không phải là công dã tràng?”

Cổ Diệc Thành suy ngẫm, nghiêng đầu hỏi Hàn Duệ: “Hàn Duệ, cậu nói xem cô ấy có để ý đến tớ không?”

“Không biết.” Hàn Duệ không chút nghĩ ngợi trả lời thẳng thắn, nhìn bộ dáng chững chạc của Cổ Diệc Thành, cậu cười nói: “Bình thường thì người ta sẽ bài xích người hay vật đã từng làm tổn thương mình. Đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, việc này là trường kỳ kháng chiến, huynh đệ à, chuẩn bị lương thực mùa đông đi.”

Giờ cơm trưa hôm sau, Mạch Tiểu Na kéo Thư Thù ra khu rừng nhỏ phía sau trường, nói là muốn tản bộ.

Hai người vừa đến phía ngoài khu rừng thì Mạch Tiểu Na ôm bụng, mặt nhăn nhó kêu lên: “Ui da, ui da, ui da...”

Thư Thù cảm thấy nét mặt cô bạn có vẻ hơi khoa trương, hỏi: “Cậu sao thế?”

“Đau bụng.”

“Ăn trứng hả?”

“Không phải, Không phải” Mạch Tiểu Na xua tay, ghé vào tai cô thầm thì: “Đó, là cái đó đó...”

Thư Thù sực hiểu ra, vội nói: “Vậy đừng tản bộ nữa, tớ đỡ cậu về.”

“Tản, sao lại không tản?” Mạch Tiểu Na đẩy cô: “Cậu vào cái đình trong rừng đợi tớ, tớ đi một chút rồi quay lại.” Nói xong cũng không đợi Thư Thù kịp phản ứng liền biến mất như một làn khói, không còn thấy bóng dáng.

Thế mà nói là đau bụng? Thư Thù cũng không suy nghĩ nhiều, đi thẳng đến đình nghỉ mát.

Ai ngờ đình trong rừng đã bị người ta chiếm lấy. Nhìn từ xa có thể thấy một người đang nghiêng người dựa vào cây cột đỏ thẫm trong đình, trên tay cầm một quyển sách, trên sách còn có quả táo, nhìn tư thế chắc là đang ngủ, bóng cây vừa vắn che khuất khuôn mặt cậu, nhìn không rõ lắm.

Thư Thù lo lắng cho Mạch Tiểu Na, xoay người muốn rời đi thì bất chợt phía sau vang lên một tiếng động, cô nhìn lại, hóa ra là trái táo rơi xuống đất.

Tò mò không nhịn được, cô đến gần, khom lưng nhặt trái táo lên, nhìn lại thì ra là Trình Hàn.

Đối với con người này, Thư Thù khắc sâu trong trí nhớ là nét mặt khi mỉm cười của cậu, nếu nhất định phải dùng một từ để miêu tả thì đó là tinh khiết, phiêu diêu như nước chảy tuyết rơi.

Lúc này, cậu đang ngủ, hơi thở cũng vô cùng nhẹ nhàng. Ánh sáng nhu hòa phản chiếu trên khuôn mặt bình đạm không chút biểu cảm nào của cậu, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng khê hé mở, tỏa ra hơi thở mát mẻ.

Thật đẹp!

Cô nghĩ đến đây thì mặt bỗng dưng nóng bừng, không dám nhìn cậu nữa mà liếc mắt về bàn tay đang đặt trên ngực cậu, ngón tay thon dài, còn trắng hơn tay con gái, chính đôi bàn tay này đã từng vẽ nụ cười của cô ngay chính lúc cô đang đau khổ nhất. Mặc dù cậu không nhớ cô, cũng không nhớ đến bức họa đó nhưng nụ cười của cậu vẫn hết như lúc mới gặp, trong lành và ấm áp. Cậu tặng cô bức họa, cô luôn trân quý nó, kẹp trong cuốn nhật ký để thỉnh thoảng mở ra xem, có thể làm ấm lòng cô.

Thư Thù khê khàng đặt trái táo lại trên tay Trình Hàn nhưng bất cẩn đụng đến bàn tay thon dài mà lạnh lẽo kia.

Cô không kịp lui về, lông mi Trình Hàn khẽ động rồi mở mắt ra, con ngươi đen nhánh sáng ngời, đâu có giống người mới vừa tỉnh ngủ? Rõ ràng vừa rồi còn nhắm mắt ngủ say mà.

Thư Thù ngăn người, dù là người trầm tĩnh bao nhiêu cũng sẽ cảm thấy ngỡ ngàng. Cô đan ngón tay vào nhau, cúi đầu, khuôn mặt trắng nõn thoảng ửng hồng, môi mím lại, như một thiếu nữ đang e thẹn, có ngại thẹn, có bất an nhưng lại rất đáng yêu.

“À, là em.” Trình Hàn từ từ ngồi lên, cào tóc rồi đứng dậy: “Nhường lại cho em chỗ này đây.”

Thư Thù cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Em không quấy rầy giấc ngủ của anh chứ?”

“Ừ.” Trình Hàn dừng lại, trả lời: “Đúng là quấy rầy.”

Câu trả lời thẳng thắn đó lại khiến Thư Thù không biết phải nói gì.

Trình Hàn nhìn thấy bộ dáng buồn cười của cô thì vội nói: “Haiz, em nhạy cảm quá rồi. Anh và Tiểu Ngọc quan hệ rất tốt, anh biết em là chị họ em ấy.” Cậu dừng một chút, nói tiếp: “Thật ra, anh và Diệc Thành quan hệ cũng không tồi.”

Thư Thù sửng sốt, ngay sau đó lập tức nói: “Em và anh ta không quen nhau.”

“Còn Tiểu Na, chẳng lẽ cũng không quen?”

Thư Thù gật đầu, nghĩ nghĩ thấy không đúng, lại lắc đầu.

Trình Hàn bị cô làm cho cười, nói: “Vừa gật vừa lắc, chẳng lẽ là nửa quen nửa không?”

Cậu cười ném qua ném lại trái táo trong tay, đột nhiên chuyển đề tài: “Em có biết bên trong trái táo này là gì không?”

Thư Thù nghĩ trong táo không phải là hạt sao? Cô nói: “Biết, là hạt táo.”

Trình Hàn lắc đầu.

“Sâu?”

Trình Hàn nói: “Anh cắt ra cho em xem nhé.”

Nói rồi cậu lấy từ trong túi quần ra con dao nhỏ, đặt trái táo lên băng ghế dài trong đình, trái táo bị cậu cắt thành hai nửa, nhưng cậu cắt sai, ai cũng biết phương pháp cắt chính xác là từ đỉnh cắt xuống chỗ lõm. Còn cậu? Cậu cắt ngược lại. Sau đó, cậu đưa táo cho Thư Thù, cười nói: “Em xem, trong đó có ngôi sao không?”

Thư Thù cúi đầu nhìn, hạt táo lại trở thành một ngôi sao năm cánh rõ ràng. Cô đã ăn không biết bao nhiêu táo, lại chưa từng nghĩ thì ra bên trong còn ẩn giấu hình vẽ chờ được khám phá. Nhìn ngôi sao sáng trong trái táo, cô vô thức nhếch khóe miệng lên.

Trình Hàn nói: “Cái này cho em.”

Thư Thù ngạc nhiên, không đưa tay lấy, cô không biết cậu nói cho là cho cái gì.

Trái táo ư? Hay ngôi sao?

Thư Thù cắn môi hỏi, “Cái áo lần trước, đã giặt sạch được chưa ạ?”

Chuyện cách đây đã một năm, Trình Hàn nhất thời cũng không hiểu cô đang nói gì, nhớ lại, cuối cùng nhoen miệng cười. Cậu nói: “Em đúng thật muốn giặt áo giúp anh hả?”

Đây cùng lắm chỉ là một câu nói đùa nhưng Thư Thù vốn không phải loại người chủ động, lại rất ít khi tiếp xúc với con trai nên chưa từng nói chuyện kiểu này. Mặt cô đỏ lên, không dám nhiều lời, xoay lưng vội vã rời đi.

Sau khi Thư Thù chạy đi, Trình Hàn ngồi lại một lát, đang tính ăn táo thì đúng lúc này Cố Diệc Thành chợt xuất hiện.

Cố Diệc Thành nhìn thấy Trình Hàn thì cũng sửng sốt lúc đầu nhưng bộ dáng không thêm bận tâm, nhìn quanh quất như đang tìm kiếm cái gì.

Trình Hàn hỏi cậu: “Cậu tìm gì?”

Cố Diệc Thành không trả lời, lại nhìn mọi nơi, quay đầu hỏi Trình Hàn: “Có mình cậu thôi?”

Chỗ này vừa nhìn đã thấy, không lẽ có thể giấu ai ở đây được? Cậu tới đây ngủ trưa, không lẽ hẹn hò với ai? Trình Hàn gật đầu, hai người sóng bước ra khỏi khu rừng nhỏ.

Vừa ra khỏi đó, hai người đã thấy Mạch Tiểu Na đang đứng chắn đường.

Mạch Tiểu Na liếc nhìn Trình Hàn, vọt tới chỗ Cố Diệc Thành, nhìn ra sau lưng hai người nhưng không thấy bóng dáng Thư Thù đâu bèn kéo Cố Diệc Thành qua một bên hỏi: “Người đâu? Sao anh lại đi cùng anh ấy?”

Cố Diệc Thành nhìn Trình Hàn, khó chịu nói: “Em hỏi anh, anh hỏi ai đây?”

“Gì, anh không đối phó được? Đừng có nói với em là anh với anh ấy là cái loại tình cảm thứ ba đó nha.”

“Đã bảo em đừng có ăn nói thô tục thế, sao không cải thiện được gì hả.” Cố Diệc Thành trừng mắt với cô, ngay sau đó mới kịp phản ứng lại với ý tứ phía sau câu nói của cô, mặt tiến đến gần: “Thấy em ngốc chưa?”

“Anh mới ngốc ấy!”

“Oái, nghe thấy bây giờ, nói nhỏ chút, chả trách Thư Hàm nói em giống con trai.”

Tên này còn có thể công kích lại người ta nữa chứ? Mạch Tiểu Na giận đến trợn mắt nhú mày, giơ nắm đấm lên đánh vào Cố Diệc Thành: “Nhớ đó, sau này đừng có cầu xin bà cô đây giúp cho nữa.”

Mạch Tiểu Na giận dỗi bỏ về lớp, thề từ nay về sau không bao giờ giúp họ Cố mai mối gì nữa, thấy Thư Thù đang ngăn người ngồi trong lớp thì cô khẽ hắng giọng, bước tới gõ lên bàn học của bạn.

Thư Thù tỉnh lại, thấy Tiểu Na vội nói, “Tiểu Na, thật ngại quá, không thấy cậu quay lại.”

“Không sao, không sao.” Mạch Tiểu Na khoát tay, hỏi cô: “Cậu không nhìn thấy tớ, vậy có thấy ai khác không?”

Mặt Thư Thù bỗng đỏ ửng lên, nghĩ mình lén nhìn Trình Hàn đã bị bắt gặp nên quỳnh quáng, ấp úng nói, “Cái, cái gì?”

Mạch Tiểu Na nghĩ: Cố Diệc Thành này giỏi thật, giả vờ giả vịt. Không biết nói gì với con người ta nữa? Vừa nghe đến tên anh đã đỏ mặt thế này. Cô thấy chuyện này không nhất định có hi vọng, định mở đường hỏi thẳng một lèo.

Hắng giọng, Mạch Tiểu Na hỏi Thư Thù: “Ồ, cậu thấy anh ấy thế nào?”

Thư Thù nhìn cô không nói.

“Nói đi!” Mạch Tiểu Na vội la lên.

Thư Thù lại đổi chủ đề hỏi, “Tiểu Na, cậu có biết trong trái táo có gì không?”

“Có thể có gì chứ?” Mạch Tiểu Na mơ hồ khó hiểu nhưng thấy vẻ mặt mong đợi của bạn thì thuận miệng đáp, “Trong táo có Newton.”

Thư Thù chống cằm, cười khanh khách.

“Đừng có đánh trống lảng, cậu còn chưa trả lời tớ người đã gặp trong khu rừng nhỏ thế nào?”

Thư Thù ngó trước nhìn sau, lắp bắp nói: “Rất, rất...”

“Rất cái gì?”

“Rất ưa nhìn.”

“Đó, nói thế nào cũng là một trong những hotboy mà, haha.” Mạch Tiểu Na bị lời nói của chính mình làm cho ghê tởm một chút nhưng làm người tốt thì phải làm đến cùng, choàng qua vai Thư Thù, kéo gần khoảng cách giữa hai người, hỏi: “Tớ hỏi nhé, cậu không ghét anh ấy chứ?”

Thư Thù sững sốt, lắc đầu, bây giờ mới không hiểu Tiểu Na sao lại hỏi thế.

Cô làm sao lại ghét Trình Hàn?

“Nói vậy, cậu tình nguyện kết bạn với anh ấy?” Suy nghĩ một chút rồi bổ sung: “Dĩ nhiên chỉ là bạn bình thường thôi.”

Thư Thù mặc dù nghi ngờ nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Mạch Tiểu Na rõ ràng rất hài lòng với đáp án này. Không ghét tức là có cơ hội sẽ thích rồi? Đồng ý làm bạn thì một ngày nào đó cũng sẽ đồng ý qua lại thôi? Cô hiểu tính Thư Thù, biết không thể gấp gáp nên cười toe toét chuyển đề tài.

Khi tan học, Mạch Tiểu Na đứng trước cổng trường đợi Cố Diệc Thành.

Sau đó ngoắc ngoắc tay.

Hết chương 25

Há há há, sự hiểu nhầm đáng iu. Đồng bào chớ lo, mọi thứ hết sức vô cùng cực kỳ là ‘trong sáng’, đúng nghĩa luôn á. Chỉ có tiểu Thành được lợi thoai, dù đôi lúc có hơi ngớ ngẩn...

26. Chương 26: làm Sao Để Đến Gần Em? (phần Cuối)

“Không sai, Thư Thù cần tình yêu, sâu trong nội tâm cũng khát khao được yêu nhưng cô sẽ không bao giờ tiếp nhận cái gọi là ‘của bố thí’ ”

Hôm sau đến phiên Thư Thù trực nhật, cô làm vệ sinh xong, thu dọn sách vở chuẩn bị ra về, vừa đến cổng trường đã thấy Cố Diệc Thành và Hàn Duệ đang nói nói cười cười. Cố Diệc Thành nhìn thấy cô, vẫy tay chào Hàn Duệ rồi dắt xe đạp đuổi theo: “Về nhà hả?”

Thư Thù nhìn cậu, không nói không rằng theo bản năng sải bước nhanh hơn.

Cố Diệc Thành vừa dắt xe vừa theo sau cô: “Cũng thuận đường, cho em đi nhờ nè, lên đi.” Thấy cô không có phản ứng thì lời cặp cô kéo mạnh lại: “Nhanh lên!”

Thư Thù quay đầu nhìn, ‘xe anh không có chỗ ngồi phía sau, ai thèm ngồi trước ngực anh chứ’, cô vội nói: “Tôi không về nhà.”

“Không về nhà? Vậy em đi đâu?”

“Đến trường học thêm.”

Cố Diệc Thành phì cười: “Em đi học thêm làm gì? Muốn thêm cái gì, thêm nào? Được, anh thêm cho em.”

Cảm giác xung quanh ngày càng nhiều ánh mắt nhìn sang bên này, Thư Thù vội kéo quai cặp khỏi tay Cố Diệc Thành, sau đó xoay người đi. Cô điên rồi mới đứng trước cổng trường nói chuyện vớ vẩn với cậu như vậy, càng không muốn trở thành đối tượng bị bao vây nữa nên phải chạy nhanh.

Cố Diệc Thành buồn bực, sao lại chạy? Nhìn thái độ thế này có giống như Mạch Tiểu Na nói đâu? Cậu không phải đang bị trêu đùa đó chứ? Cậu suy nghĩ cẩn thận, chợt bừng tỉnh, chẳng lẽ là xấu hổ? Kiên quyết dắt xe chậm rãi đi phía sau cô.

“Anh đừng đi theo tôi nữa.” Thư Thù quay đầu lại nói.

“Buồn cười, đường này của nhà em hả?” Vừa nói vừa bấm chuông.

Thư Thù quay đầu lại, cậu cười, áp sát lại cô: “Anh nói này, sao em lại sợ anh thế? Chẳng lẽ anh sẽ ăn thịt em?”

Thư Thù mặc kệ cậu. . .

Cố Diệc Thành cười bấm chuông.

Thư Thù lườm cậu, Cố Diệc Thành bị cô lườm thì nhướn mày, lại bấm chuông.

Thư Thù nói: “Đừng có đi cùng tôi được không?”

Cố Diệc Thành chỉ cười cười, ý bảo em không cho anh đi cùng, anh cứ đi, xem em làm thế nào.

Thư Thù nhìn Cố Diệc Thành mà chẳng biết phải làm sao, cũng xấu hổ nhưng cậu nhất quyết không chịu bỏ đi nên cô chỉ đành tự an ủi mình: Kệ, anh ta thích đi cùng cứ để anh ta đi, ai bảo cô xui xẻo, lại ở cùng khu với anh ta, nghĩ vậy nên cô cũng không nói gì nữa.

Cố Diệc Thành và Thư Thù lần đầu tiên cùng nhau về nhà, trên con đường nhỏ ven sông, cô an tĩnh đi trước, cách cô ba mét, một thiếu niên cao lớn, đẹp trai dắt xe đạp theo sát phía sau.

Trời chiều kéo dài bóng hai người, nắng chiều nhuộm vàng mọi cảnh vật. Cố Diệc Thành cảm thấy trên người Thư Thù như được dát một lớp ánh sáng nhàn nhạt, ấm áp. Mái tóc dài thẳng buông rũ sau lưng, lay động theo mỗi bước đi của cô, Cố Diệc Thành lén đưa tay vuốt nhẹ tóc cô nhưng cô không hề phát giác, vì tóc vốn không có xúc cảm. Cố Diệc Thành thấy những sợi tóc trượt theo bàn tay lạnh giá không còn là tóc nữa mà đã hóa thành những sợi dây leo quấn quanh cô và cậu.

Cậu đi sau cô, hi vọng được đi đến cuối con đường.

Hai người trở về khu nhà, Cố Diệc Thành rẽ trái, Thư Thù rẽ phải.

Cố Diệc Thành ở đằng sau Thư Thù gọi: “Này, mỗi ngày 7 giờ anh sẽ đi học.”

Thư Thù quay đầu nhìn cậu, thầm nghĩ: tên này không phải có bệnh chứ? mỗi ngày anh ta đi lúc nào thì liên quan gì cô?

Sáng hôm sau, Thư Thù đúng giờ đi học đã thấy Cố Diệc Thành mặt sầm lại, đang đứng trước cổng khu nhà, xe đạp dựng một bên.

Cố Diệc Thành thấy cô, quát lên: “Biết mấy giờ rồi không?”

Thư Thù nhìn đồng hồ trên tay: bảy giờ một phút. Quái lạ, trên tay anh ta không phải cũng có đồng hồ đó sao? Thư Thù nghĩ, hành động của Cố Diệc Thành gần đây hết sức cổ quái, xét đến kinh nghiệm ‘đau thương’ lần trước thì cứ tránh đi là tốt nhất. Cô không trả lời cậu, coi cậu như gốc cây mà đi vòng sang, đúng lúc cặp xách trên vai tuột xuống.

Cặp của Thư Thù không quá nặng, trừ sách vở cũng không có thứ gì khác. Cố Diệc Thành đang duỗi tay ra, muốn lấy cặp trên lưng cô xuống. Thư Thù hoảng sợ, phản ứng đầu tiên chính là có người muốn giật cặp, cô nhảy ra mấy bước, nhìn ra người đó là cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu không nắm được, lại với tay sang lấy, Thư Thù quay đầu nhìn cậu rồi không do dự nhấn bàn đạp bỏ chạy.

Cố Diệc Thành giật mình, chạy xe đuổi theo cô.

Buồn cười! Hai cái chân ngắn mà đòi chạy lại hai bánh xe? Logic gì thế này? Hèn chi toán học lại dở như thế.

Thư Thù vừa chạy vừa quay đầu nhìn, Cố Diệc Thành chạy xe đạp với vẻ mặt xem thường.

Cô tăng tốc, cậu cũng tăng tốc, cô giảm, cậu cũng giảm.

Chạy được một đoạn, ‘bài tập thể dục buổi sáng’ đó rốt cục cũng làm Thư Thù đổ mồ hôi ngay đầu mùa xuân. Mặc dù cô cũng không biết Cố Diệc Thành đuổi theo cô làm gì? Có phải muốn trêu chọc cô? Sáng sớm cô không chịu nổi cường độ vận động lớn thế này, nếu còn tiếp tục cô sẽ tắt thở mất, phải dừng lại thôi.

“Hừ, em chạy cái gì?”

“Vậy anh đuổi theo... đuổi theo tôi làm gì?” Thư Thù thở hổn hển.

“Em nghĩ để làm gì?”

Thư Thù chưa từng gặp người nào ngang ngược kỳ cục như thế, thở dài nói: “Đừng đuổi theo nữa, tôi nói cho anh biết là được rồi.”

“Nói anh biết cái gì?” Cố Diệc Thành khó hiểu, còn có chút khấp khởi, cô muốn nói cho cậu biết cái gì? Đi đến đứng ngang hàng với cô, khẽ nghiêng người ghé tai lại.

“Bây giờ là 7h25, không trễ đâu.” Cô xem đồng hồ, thận trọng báo giờ.

Thư Thù nói xong câu đó Cố Diệc Thành tròn to mắt nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng cũng biến khỏi mắt cô. Cô chậm chạp rảo bước về phía trường học nhưng không đầy 5 phút sau, Cố Diệc Thành đã chạy trở lại, ném cho cô một cái bánh bông lan: “Ăn đi.”

Thư Thù cảm thấy cái bánh này cầm trên tay sao nặng như Thái Sơn, vội trả lại: “Tôi ăn sáng rồi.”

“Thật không?”

“Thật mà!” Lời còn chưa dứt, lại thấy Cố Diệc Thành nhú mắt. Không biết có phải do bóng ma quá khứ quá đậm không, cô nhớ người này mỗi lần nhú mắt thì không có chuyện gì tốt đẹp cả.

Cô do dự, nhìn ra được ánh mắt Cố Diệc Thành là không cho phép chống cự, không nói tiếp mà đưa bánh lại cho cô: “Ăn đi.”

“Tôi ăn sáng...”

“Không sao, đừng khách khí.”

“Tôi thật đã ăn sáng rồi mà.”

“Chẳng lẽ mùi vị này em không thích?”

Thư Thù điên mắt, sao không thể nói chuyện với tên này được nhỉ? Ánh mắt cậu lúc này còn ngập tràn mong đợi, như đang nói ‘ăn đi, ăn đi, ăn đi. . .’

Trong hoàn cảnh này, Thư Thù biết không ăn không được, cô do dự rồi cúi đầu cắn một miếng, bánh xuống cổ làm cô bị sặc, kéo theo một trận ho khan.

Cố Diệc Thành vỗ vỗ lưng cô, chân thành nói: “Từ từ thôi, không ai giành với em đâu.”

Cố Diệc Thành kéo khóa cặp: “Đúng rồi, trong cặp anh có sữa tươi.”

“Tôi không uống!” Cô biết, cậu đang giở trò trêu chọc cô, cậu muốn cô tức chết đây mà!!!

Cố Diệc Thành còn muốn nói nữa, cúi xuống nhìn Thư Thù thì vẻ mặt cô đầy cảnh giác. Cậu là người kiêu ngạo, từ nhỏ đến lớn đã quen được khen ngợi, quen được che chở, lần đầu tiên thử ‘che chở’ cho người khác lại chưa ‘che nóng đã bị giội ột gáo nước lạnh’, trong lòng khó tránh khỏi buồn bực.

Thật ra, nhiều người đều hiểu về chữ yêu thế này: yêu một người, là phải có nghĩa vụ và trách nhiệm với cuộc sống của người đó, hoặc giúp người đó giải quyết những vấn đề khó khăn vốn thuộc về người đó. Cố Diệc Thành cũng không ngoại lệ, cậu cũng được coi là mẫu cầu thủ tấn công khó chịu. Không sai, Thư Thù cần tình yêu, sâu trong nội tâm cũng khát khao được yêu nhưng cô sẽ không bao giờ tiếp nhận cái gọi là ‘của bố thí’. Còn những gì Cố Diệc Thành làm cho người mình yêu, lại hoàn toàn bỏ qua điểm này, cậu không hỏi Thư Thù có cần không hoặc có muốn nhận không. Có lẽ đã hỏi nhưng Cố Diệc Thành không biết ‘người đó’ trong mắt Thư Thù thật ra lại là một người khác.

Một thời gian sau đó, tần số Cố Diệc Thành xuất hiện trước mặt Thư Thù ngày càng tăng, Thư Thù có lúc cũng hoài nghi không phải cậu có gắn rada trên người cô đó chứ, sao đi đâu cũng gặp cậu? Đi học gặp, tan học gặp, đến giờ cơm trưa ở nhà ăn cũng gặp cậu. Mới đầu còn làm như không thấy, có tai như điếc, dần dà cũng nói đôi lời. Sau đó có một ngày, khi Thư Thù ý thức được, mới biết tên này hóa ra có người giúp đỡ từ bên trong, cậu có ‘nằm vùng’.

Dần dần, mọi người cũng quen cảnh hai người ngày ngày cùng đến trường, cùng tan học. Trong nhà ăn, ai nấy đều thấy Mạch Tiểu Na dẫn theo Thư Thù, Thư Hàm đi cùng Cố Diệc Thành và Hàn Duệ, giả vờ không hẹn mà gặp, sau đó tụ tập cùng chỗ dùng cơm. Om sòm nhất là Mạch Tiểu Na và Thư Hàm, yên lặng nhất là Thư Thù và Cố Diệc Thành, còn Hàn Duệ vẫn đi kèm đệm trước sau như một.

Quan hệ giữa Thư Thù và Cố Diệc Thành cũng có cải thiện đôi chút, dù cô vẫn không thể nào chào đón Cố Diệc Thành nhưng cũng không quá ghét. Thỉnh thoảng Cố Diệc Thành cũng phụ đạo cô học nhưng cậu hay mất kiên nhẫn, mỗi lần giảng xong nhìn thấy cặp mắt mờ mịt của Thư Thù thì không kiềm nổi lại bốc hỏa.

Cậu luôn la hét, “Ngốc nghếch...sai rồi... lại sai nữa...”

“Anh thông minh bao nhiêu, không sai bao giờ chắc?”

“Heo cũng còn hiểu được đấy!”

“Tôi thấy anh dạy heo lại hợp hơn ấy.” Ý là không phải do IQ của cô mà là cậu quá áp chế, dạy không được người thì chỉ có thể dạy heo. Huống chi cô có hỏi cậu bao giờ đâu? Cô rõ ràng là hỏi tiểu Na, cậu xung phong nhảy vào giảng giải, hóa ra muốn kiếm cơ dạy dỗ mình. Thư Thù phát hiện thật ra bề ngoài và bản chất không phải lúc nào cũng tương hợp, như kẻ trước mắt này, chỉ có cái vỏ đẹp đẽ, mồm miệng lại khiến người ta phát ghét.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến hè.

Không giống Thư Thù trầm tính, Cố Diệc Thành hiếu động, rất thích chơi bóng rổ, mỗi chủ nhật đều đi tìm bạn bè đấu giao hữu, thỉnh thoảng cậu cũng thử mời Thư Thù đi xem, Thư Thù lại lấy cớ mình dở thể dục để từ chối. Mời mấy lần không được, Cố Diệc Thành nổi giận, thể dục mà cô còn ngốc thì cậu thấy cô ngốc toàn diện. Cậu nghĩ mãi không hiểu, mình đâu gì cũng thuộc hình mẫu tiêu biểu, sao cô lại không hoan nghênh cậu?

Tối hôm đó, Cố Diệc Thành đứng dưới lầu Đường gia, nhặt cục đá ném vào cửa kính phòng Thư Thù, sau đó bóp mũi gọi tên Mạch Tiểu Na. Thư Thù mở cửa sổ thấy cậu đang đứng dưới lầu, vẫy tay với cô.

Thư Thù nhìn xung quanh, rồi lại từ trên cao nhìn xuống cậu, may là La Lâm và Đường Ngọc đang ở phòng khách xem tivi nên không nghe thấy.

“Xuống đi.” Cố Diệc Thành thấy cô vênh mặt, bộ dạng quan sát dân tình thì vừa buồn cười vừa tức giận.

“Em không xuống? Có tin anh leo lên không?”

Thư Thù đương nhiên tin, cậu cũng không phải chưa từng làm thế.

“Em muốn anh đến gõ cửa không?”

Lời nói của Cố Diệc Thành lập tức có tác dụng, Thư Thù khép cửa sổ lại, choàng thêm áo, luống cuống phóng xuống dưới lầu, rồi từ phòng bếp vòng ra vườn hoa phía sau đi ra ngoài.

Cố Diệc Thành cười nói, “Mai đi xem tụi anh chơi bóng nhé. Nhớ lần trước anh nói với em không? Có một cửa tiệm bán nhiều đồ hay lắm, chơi bóng xong anh dẫn em đi xem.”

“Tôi muốn học bài.”

“Ngày nào em cũng học rồi.”

“Bình thường không có thời gian.”

“Em còn bận học hơn cả học sinh 12 hả? Đều là người em quen hết mà.” Nói xong liệt kê một tràng: “Thư Hàm và Hàn Duệ là chắc chắn đi, Tiểu Na cũng đi, nói không chừng Trình Hàn cũng đi, biết Trình Hàn không?”

Thư Thù nghe tên Trình Hàn thì hơi ngạc nhiên, không gật cũng không lắc.

Còn kiên nhẫn của Cố Diệc Thành lúc này đã bị mài mòn lắm rồi, ném lại một câu: “Hai giờ chiều, anh chờ em ở cổng khu nhà, trễ một giây là anh sẽ đến đá cửa Đường gia đấy.”

Hôm sau, Cố Diệc Thành vẫn chờ, đến hai giờ một phút, cậu thầm dặn lòng: kiên nhẫn, mình phải kiên nhẫn, sách có nói rồi, con gái đến buổi hẹn trễ để thử nghiệm con trai, mình chịu đựng được.

Rốt cục, hai giờ 20 Thư Thù mới thông thả tới, mình mặc một áo khoác thể thao màu hồng, rất hợp với màu da của cô, váy dài và giày da. Cô hiếm khi sửa soạn nên có chút ngượng ngùng, bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Cố Diệc Thành thì kéo kéo váy, cúi đầu không nói lời nào.

Nào ngờ vẻ mặt ấy của cô trong mắt Cố Diệc Thành lại rất đáng yêu. Cố Diệc Thành đương nhiên rất vui vẻ khi thấy cô dịu dàng như thế, nếu cô đến trễ là để chọn váy áo thì đừng nói là 20 phút, để cậu đợi thêm 2 tiếng cậu cũng chấp nhận. Vì thế, cậu quyết định không so đo chuyện trễ giờ với cô nữa, lấy mũ lưỡi trai trên đầu xuống đội cho cô, chỉ đằng sau: “Lên đi!”

Thư Thù vừa nhìn, thầm nghĩ: xe này lúc nào lại có thêm chỗ ngồi phía sau vậy? Phải biết rằng đây là dạng xe đua bánh nhỏ, lắp thêm chỗ ngồi phía sau thoát nhìn không đẹp, cậu lại cứ khẳng khẳng lắp thêm một cái đệm trên chỗ ngồi phía sau, thật là phí của trời.

Thư Thù ngồi lên yên sau xe Cố Diệc Thành, cố không để mình đụng vào cơ thể cậu, gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của cô, thỉnh thoảng thổi qua váy cô, hai bên đường là cây cối xanh biếc, tinh thần phần chần dạt dào, cũng như những năm tháng xanh tươi của hai người.

Dọc đường, hai người cũng rất yên tĩnh, khi gặp đoạn đường dốc, Thư Thù lần đầu tiên đặt tay lên eo Cố Diệc Thành, cảm nhận được đầu xe khẽ lắc lư, cô nhanh chóng rút tay về, trong gió truyền đến hơi thở của cậu, có mùi hạnh nhân, sạch sẽ tươi mát như nắng sớm.

Cố Diệc Thành nói khẽ: “Thư Thù, hay chúng ta không đi chơi bóng nữa?”

Hết chương 26

27. Chương 27: vẽ Một Vòng Tròn Nhốt Chặt Ai? (p1)

“Yêu, cũng không nên sợ khổ, sợ khổ thì không cần phải yêu.”

Cố Diệc Thành nói khẽ: “Thư Thù, hay chúng ta không đi chơi bóng nữa?”

Nhưng hai phút trôi qua, người phía sau vẫn không có phản ứng gì, cậu hắng giọng nói lại lần nữa: “Hay chúng ta không đi chơi bóng nữa?”

“Gì cơ?” Thư Thù đang giữ lấy chiếc váy dài của cô nên vốn không nghe rõ cậu đang nói gì.

“Không đi chơi bóng nữa.”

“Sao cơ?”

Cố Diệc Thành nhut chí, lời nói đó cậu không thể hỏi đến lần thứ tư được, nghiêng đầu nhìn cô, cô đang ngồi phía sau, cúi đầu kín đáo giữ chiếc váy, dưới làn váy là bắp chân trắng trẻo, cậu vội vàng lấy túi xách trên đầu xe đưa cho cô: “Cầm lấy.”

Thư Thù nhận lấy đặt lên đùi, nhẹ thở phào.

Trận thi đấu hữu nghị rất kịch liệt, người chơi không nhiều lắm nhưng người đến xem lại không ít, con gái chiếm đa số.

Cố Diệc Thành đến muộn bị bạn bè cản nhằn một chút, cậu giao Thư Thù cho Mạch Tiểu Na rồi nhanh chóng tham gia trận đấu.

Mạch Tiểu Na ghé tai Thư Thù nói: “Nói thiệt cho cậu biết, con gái ở đây đều giả vờ mê bóng thôi, bao gồm cả tớ. Người ta chỉ mượn cớ để công khai gọi tên người mình muốn.”

Thư Thù ngạc nhiên, chưa kịp hỏi thêm gì thì Tiểu Na đã hớn hỏ chạy mất. Bạn Tiểu Na này lại là người rảnh rỗi, vừa hô khẩu hiệu vừa vỗ tay, như con khỉ chạy loi choi tới lui, sớm đã mang lời ủy thác của Cố Diệc Thành ném lên chín tầng mây.

Cạnh sân đấu, ánh mắt Mạch Tiểu Na mãi dõi theo bóng hình người con trai trong bộ quần áo màu xám tro, thỉnh thoảng cười, thỉnh thoảng gờ chân, khuôn mặt xinh đẹp ngời sáng. Thư Thù theo mắt Mạch Tiểu Na nhìn qua, không ngờ người cô nhìn thấy lại là Thư Hàm. Thư Thù hơi mơ hồ, biết Tiểu Na và Thư Hàm chơi đùa từ nhỏ đến lớn, luận về gia thế, tướng mạo, tình cảm thì đúng là xứng đến không thể xứng hơn được nữa. Thế nhưng Thư Hàm nổi tiếng là phong lưu, cử cử trắng, quanh năm trên hoa ghẹo nguyệt. Còn nữa, hai người bình thường hay cãi nhau, còn có lúc đánh nhau nữa. Thư Thù không thể không hoài nghi, Thư Hàm này vốn không xem Mạch Tiểu Na là con gái.

Thư Thù đứng một lúc, không hứng thú nổi đành tìm chỗ ngồi xuống, đôi mắt vô tình hay cố ý nhìn vào đám đông.

Sau đó dừng lại.

Cách đó không đầy 5 mét, người ấy đang đứng nói chuyện cùng một thiếu niên mập mạp, không phải anh ấy đó sao? Như ý thức được cô đang nhìn, người ấy chợt nhìn về phía cô, khẽ mỉm cười, Thư Thù liền đỏ mặt.

Một chốc sau, người ấy đi tới, ngồi cạnh cô: “Em cũng tới xem bóng rổ hả, hâm mộ ai thế?”

Cô chỉ cười không nói, cô thấy Trình Hàn mặc áo sơ mi và quần jean, hỏi: “Anh không chơi sao?”

“Anh không thích chơi bóng lớn, chỉ thích bóng nhỏ thôi.”

Thư Thù không hiểu cậu nói bóng lớn bóng nhỏ là cái gì.

Trình Hàn giải thích: “Bóng rổ, bóng đá anh đều không thích. Anh thích bóng bàn, cầu lông, đánh cờ cũng được.”

“Đánh cờ là cờ vây hả? Tiểu Na đã dạy em chơi nhưng em chơi không giỏi.”

“Ha ha, hôm nào chúng ta cùng chơi một ván nhé.” Trình Hàn cười nói, “Tiểu Na cũng không thắng nổi anh, cho em một cơ hội, thay sư phụ em xuất chiêu đấy,”

Thư Thù cười khúc khích, cô hỏi Trình Hàn, “Lớp mười hai học hành căng thẳng không?”

Trình Hàn gật đầu, vẻ mặt oán trách: “Bận lắm, bận chết được, còn thi đại học nữa.”

Thư Thù mới học lớp chín nên cũng chưa hiểu lắm về khái niệm đại học, trong mắt toát lên vẻ mù mịt, cô hỏi: “Anh muốn thi vào trường nào? Em nghe Hàn Duệ nói anh ấy muốn thi Thanh Hoa, đi Bắc Kinh xa thật là xa.” Cô nhìn cậu, mang theo hy vọng, mong rằng cậu sẽ không muốn đến nơi xa xôi nào đó.

Trình Hàn nói: “Anh thi trường gần nhà rồi tính tiếp.”

Cứ như vậy vô tình hay cố ý, hai người dần thân thiết.

Trình Hàn không giống đám người Cố Diệc Thành hiếu động, liều lĩnh. Cậu ngược lại rất trầm tĩnh, ôn hòa. Gia cảnh bình thường, thành tích cũng không phải quá đỉnh nhưng trong mắt Thư Thù những thứ ấy không ảnh hưởng đến hình tượng nổi trội của cậu. Nếu so sánh Cố Diệc Thành như viên ngọc dưới ánh mặt trời thì Trình Hàn chính là làn gió mát giữa ngày xuân. Cố Diệc Thành quá xuất sắc, mọi góc độ đều tỏa sáng. Trình Hàn lại không giống cậu, thiếu niên tuần tú dịu dàng này mang theo một loại khí chất như gió thổi trong đêm trăng.

Còn Cố Diệc Thành, ngay từ khi trận đấu mới bắt đầu, trong mắt của cậu chỉ có cuộc tranh tài, nhất định phải thắng, cậu không muốn mất mặt trước cô gái mình thích.

Trận đấu kết thúc, Mạch Tiểu Na không biết từ nơi nào mang đến một cái pháo hoa, cười thật tươi phun về phía ba người.

Cố Diệc Thành lại không rối rảnh nào loạn với cô, thoáng cái đã chuồn mất, đi tìm bóng dáng Thư Thù. Lúc này trận đấu đã xong, lớp người tản đi để lộ ra hai người đang ngồi tán gẫu phía xa sân đấu.

Cố Diệc Thành tâm tình nhất thời chùng xuống, cảm giác như mình vừa bị lấy mất thứ gì đó, không nhúc nhích được, mắt dán vào Thư Thù vẫn đang hồn nhiên nói chuyện với Trình Hàn, chỉ thấy cô che miệng cười, Trình Hàn vỗ vỗ đầu cô. Cố Diệc Thành nắm tay thành nắm đấm, từ khi nào quan hệ hai người họ lại tốt như vậy, sao cậu lại không biết? Cố Diệc Thành là ai chứ? Cùng lắm chỉ vài giây cậu đã soát lại ý nghĩ trong đầu, cậu không ngốc. Cô cười vui vẻ thế, ánh mắt bừng sáng rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Cậu lảng lảng đứng tại chỗ, không có ý bước đến, cậu cách cô cũng chỉ 10 mét, thỉnh thoảng có người đi qua che khuất tầm nhìn của cậu, một nơi rộng lớn thế này như chỉ còn lại ba người bọn họ, cậu cũng chẳng hay biết trái bóng rổ đã lăn đâu mất.

Cuối cùng vẫn là Trình Hàn nhạy cảm, phát hiện Cố Diệc Thành đang nhìn chăm chú, quay sang vẫy tay với cậu. Cố Diệc Thành do dự một chút mới bước đến.

Cậu cúi xuống nhìn thẳng vào Thư Thù, hỏi: “Nói chuyện gì thế? Vui vẻ nhỉ.”

“Linh tinh thôi, nói chuyện này chuyện kia ấy mà.” Thư Thù trả lời, thấy cậu hơi kỳ quặc.

“Không có gì cũng có chuyện để nói hả?” Cố Diệc Thành hừ lạnh: “Nói thử xem, cũng không có gì không thể nói.” Không đợi cô trả lời, cậu quay đầu hỏi ngược Trình Hàn: “Nếu cô ấy không trả lời được, cậu nói thay cô ấy đi.”

Trình Hàn đương nhiên nghe ra trong lời nói của Cố Diệc Thành đậm ý vị ghen tuông. Cố Diệc Thành thích Thư Thù, chuyện này cũng không phải là bí mật gì, sao cậu lại không biết. Cậu cũng chỉ thấy cô bé lẻ loi một mình nên đến gần chào hỏi, nói chuyện phiếm vài câu, vừa khéo nói chuyện lại hợp nhau, vốn muốn giải thích vài ba câu nhưng lại cảm thấy buồn cười quá. Nụ cười của cậu lọt vào mắt Cố Diệc Thành lại càng đáng ghét hơn, mặt trầm xuống, Cố Diệc Thành nắm lấy cổ áo Trình Hàn.

“Diệc Thành, cậu tính làm gì?”

“Đừng có cười kiểu đó.”

“Tớ nghĩ cậu hiểu lầm rồi.”

“Vậy sao?”

“Cố Diệc Thành, anh lại nổi điên gì nữa hả? Bỏ ra mau!”

“Em im miệng!” Cố Diệc Thành quay lại lườm người đang nín tay cậu kéo ra, chẳng lẽ đối với cô, cậu chỉ là kẻ điên?

Hàn Duệ chạy tới, cười cười giảng hòa, nhân tiện xua đi mấy người xem nhiệt tình: “Hiểu lầm! Hiểu lầm thôi! Mọi người đi đi, đừng có vây chặt thế, có nhường cho chút gió không nào?” Sau đó ghé vào tai Cố Diệc Thành nói: “Làm gì thế, huynh đệ một nhà cả, muốn đánh nhau cũng phải đóng cửa lại hãy đánh chứ, muốn để thiên hạ chê cười sao?”

Cố Diệc Thành mới từ từ buông lỏng tay ra.

Mọi người thấy tám phần là không đánh nữa rồi, cảm thấy không còn gì vui nên cũng lục tục giải tán.

Thư Hàm và Mạch Tiểu Na xách theo một túi nước ngọt chạy tới. Thư Hàm nói, “Đều do khí trời, bức bối đến phát sợ! Uống miếng nước đi, Tiểu Na còn đứng đó làm gì, đưa nước!”

“A, đây.” Tiểu Na cầm hai lon nước ngọt đưa cho Cố Diệc Thành và Trình Hàn, cười nói: “Đây đây, mỗi người một lon, hai ông anh tốt, hai ông anh giỏi!” Nói xong kêu to.

Cố Diệc Thành cũng biết mình hơi nóng nảy nên lúc này đang nhiều người, cậu không nói gì nữa, nghiêng lon nước cộng vào lon trên tay Trình Hàn: “Nhất tiểu mẫn ân cừ?” (Cười một cái xóa bỏ hết oán hận.)

“Cung kính cạm trước!” Trình Hàn cười cười, nhấp một hớp.

Cố Diệc Thành cũng uống, khoe mắt liếc Thư Thù, thấy hai gò má cô ửng đỏ, đang cố gắng bật nắp lon nước, cậu không nói một lời giắt lấy lon nước, mở nắp, rồi trả lại.

“Cám ơn.” Thư Thù cúi đầu uống một ngụm rồi nhỏ nhẹ nói.

Cố Diệc Thành nhìn cô, trả lời, “Không cần cám ơn.”

Lời nói ngắn gọn mà khách sáo, mọi người chứng kiến liền cười tủm tỉm.

Tiếp đó cũng không còn việc gì, Mạch Tiểu Na nói muốn đi karaoke, Thư Hàm muốn chơi bài. Thư Thù ngày thường không hay vận động, phơi nắng một buổi đầu óc đã choáng váng, chỉ muốn mau chóng về nhà, kết quả là mỗi người dành mỗi ngả.

Nhiệm vụ sứ giả hộ tống người đẹp dĩ nhiên bị Cố Diệc Thành giành lấy. Cậu chạy xe chở Thư Thù về nhà. Hai người đều có tâm sự, khi Cố Diệc Thành dừng lại thì Thư Thù mới phát hiện cậu chở cô tới bờ sông, bởi vì đoạn đường phía trước đang thi công nên ít người qua lại.

Cố Diệc Thành thẳng tay vứt xe bên đường, nói: “Ra bờ sông một chút!”

Thư Thù rất ít khi ra sông nghịch nước, nhờ phúc của Cố Diệc Thành mà cô vô cùng sợ nước. Nhưng Cố Diệc Thành không có ý cho cô quyền lựa chọn, kéo tay cô dẫn tới bờ sông.

Bờ sông được tạo thành từ một con đường gỗ rất dài, Cố Diệc Thành đi trước, Thư Thù vịn lan can chậm rãi theo sau cậu, đi được một đoạn, Cố Diệc Thành chợt dừng lại, chỉ vào mặt sông nói: “Nhìn kìa, cò trắng!”

Thư Thù nhìn lại, cô nhớ trước kia từng đọc một bài văn miêu tả trên bầu trời lúc hoàng hôn thỉnh thoảng có đàn cò trắng lượn dưới thấp, đó là một món quà từ cuộc sống, là hình tượng đại biểu cho sự thanh khiết, trắng trong.

Không biết do cảnh sắc, hay vì trong lòng có hy vọng, Thư Thù lại phá lệ tiêu sái bước gần đến bờ sông, cô bỏ giày ra, rụt rè nhúng chân vào nước, hơi lạnh. Bắp chân trắng nõn thon dài không hoàn toàn ngập trong làn nước, gió thổi tung bay mái tóc cô, luồn qua làn váy, cô đi chân trần ra xa thêm chút nữa rồi từ từ chạy.

Thế nhưng, Cố Diệc Thành lại nhớ tới một bài thơ:

‘Cò trắng bay trước núi ải Tây

Hoa đào nước chảy cá phây phây

Nón lá áo tơ xanh màu lá

Mưa phùn gió bắc vẫn ngồi đây.’

Khi cậu nhớ tới câu ‘vẫn ngồi đây’ thì cậu hỏi Thư Thù: “Em cảm thấy Trình Hàn đẹp trai không?”

Thư Thù quay đầu lại nhìn cậu, không trả lời.

Cố Diệc Thành nói: “Anh chuẩn bị thi đại học A.”

Thư Thù ngạc nhiên, cô biết với thành tích của Cố Diệc Thành thì không phải chỉ thi được đại học A.

Cố Diệc Thành nói: “Vốn cũng muốn thi cùng trường với Hàn Duệ, Thanh Hoa gì đó, cũng coi như thỏa tâm nguyện Cố lão gia nhà anh nhưng anh không muốn đến nơi xa xôi như thế, em biết vì sao không?”

Thư Thù chợt hiểu ra, có lẽ cô vẫn luôn biết, chẳng qua là không muốn suy nghĩ, càng không muốn thừa nhận hoặc có thể nói là trốn tránh. Cô không dám đáp lại lời Cố Diệc Thành, cũng không biết nên nói gì, thậm chí còn muốn chạy trốn. Trong chớp mắt, Thư Thù thừa nhận mình là người ích kỷ. Đứng ở góc độ nào đó, cô vừa chán ghét Cố Diệc Thành lại vừa đón nhận sự quan tâm của cậu. Đối diện với người con trai ưu tú này, cô không muốn tiếp nhận nhưng lại tham luyến thế giới của cậu, cái thế giới tươi sáng đầy màu sắc cùng bạn bè cậu, họ sống vui vẻ, năng động.

Cô và cậu tựa như chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng, cô vẫn cho rằng chỉ cần không phá rách thì khoảng cách không gần không xa thế này vẫn có thể giữ vững.

Cố Diệc Thành hỏi: “Em ngốc thật hay giả ngốc? Là không biết hay giả vờ không biết?”

Tất cả chìm vào im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng nước sông ào ào chảy, âm thanh như gõ vào tim Thư Thù, không ngừng va chạm còn chân cô lại không kiềm được mà run rẩy, cò trắng trên sông Giang không biết đã bay đi từ lúc nào, quà tặng của cuộc sống quả nhiên chỉ là được hình tượng hóa thể thôi.

Cố Diệc Thành nhận thấy cô có gì đó không đúng, đưa tay với tới, chạm vào tay cô đều ướt đầm mồ hôi.

“Em khó chịu ở đâu?” Cố Diệc Thành vội sờ trán cô, không nóng mà.

“Không phải.” Thư Thù tránh tay cậu, nói: “Chúng ta trở về thôi.”

Cô nói chưa hết Cố Diệc Thành đã bất chợt ôm lấy cô. Thư Thù giãy giụa nhưng không thoát ra được, cô ngẩng lên, đầu đã được Cố Diệc Thành đặt lên vai cậu.

Cố Diệc Thành nói: “Cứ để vậy đi, đừng cử động.”

Cố Diệc Thành nói: “Thư Thù, anh thích em.”

Cố Diệc Thành còn nói: “Đương nhiên, chuyện này không liên quan đến em.”

Thư Thù khó chịu nhưng không biết là vì sao.

Cố Diệc Thành điều kiện quá tốt, dễ dàng nhận được danh hiệu ‘bạch mã hoàng tử’. Thư Thù không thích cổ tích, nhìn lại cô mà xem, không ngang hàng, cũng không hoàn toàn thích, mà hạnh phúc thì phải được xây dựng trên cơ sở ngang hàng và yêu thích lẫn nhau.

Cô biết yêu một người có nghĩa là sẽ phải chịu đau khổ vì người ấy. Yêu, cũng không nên sợ khổ, sợ khổ thì không cần phải yêu. Tương tự như đánh cờ, sợ thua thì không nên bắt đầu, nếu quyết ý nhập cuộc thì tuyệt không được hối hận. Thư Thù không sợ thua, cũng không sợ khổ, chỉ là đối tượng ấy cô nghĩ thế nào cũng không phải là Cố Diệc Thành.

Nhưng Cố Diệc Thành cố chấp không nghĩ như vậy, cậu nói với Thư Thù: “Anh thích em nhưng không liên quan đến em.”

Chuyện này là sự thật sao? Cho dù là bày tỏ, cậu cũng phải ở thế trên, cao cao tại thượng. Cô nghĩ: người con trai cao ngạo này vì sao lại thích mình? Vì thương hại hay áy náy? Nhưng bất kể vì cái gì, cô đều không muốn biết đáp án, cô chỉ nói: “Ngày ngày sau giờ học anh chặn đường tôi, tôi đi đâu anh theo đó, cái này mà nói là không liên quan đến tôi? Có thể gọi là thích một người sao? Còn không phải là đùa bỡn, lưu manh?”

“Lưu manh?” Cố Diệc Thành cười, “Vậy chắc em chưa từng gặp lưu manh thật sự rồi.”

Thư Thù còn chưa kịp hiểu lời cậu nói thì Cố Diệc Thành đã ôm chặt lấy cô, chặt đến mức cô thấy đau. Thư Thù đẩy cậu ra nhưng không thể, vì vậy cô đã giơ tay tát cậu.

Cố Diệc Thành nắm chặt tay cô, kéo ra sau lưng: “Tâm trạng anh bây giờ nhất định em không hiểu đâu. Sau này không được phép đánh vào mặt anh.” Nói xong cả người cúi xuống, hôn cô. Cảnh tượng ấy như rất quen thuộc, khiến Thư Thù sợ hãi vội ngoảnh mặt đi nhưng Cố Diệc Thành bây giờ đã như ngựa hoang thoát cương, như con sư tử thô bạo nhắm trúng mục tiêu, cho dù là ai cũng không ngăn được chuyện cậu muốn làm.

Hết chương 27

28. Chương 28: vẽ Một Vòng Tròn Nhốt Chặt Ai? (p2)

“Lần đầu tiên phát hiện có vài người càng muốn nắm chặt thì càng nắm không được, cũng như có một số việc dầu có cố gắng thế nào cũng thành tuyệt vọng.”

Cố Diệc Thành và Thư Thù không được coi là một sự kết hợp hoàn hảo nên rất nhanh trở thành đối tượng tán dóc của toàn trường, cũng dễ dàng bị chụp cái mũ ‘yêu sớm’. Thật ra, tin đồn về hai người không chỉ bây giờ mới có, tuy nhiên lần trước chỉ đồn đại, còn lần này đã được thổi bùng lên, kỳ lạ là gần đây hai người không còn kè kè bên nhau nữa, thậm chí cũng chẳng nói chuyện, vậy nên nhanh chóng lan truyền tin đồn hai người đang giận dỗi.

Lòng hiếu kỳ đặc biệt lớn nên Thư Hàm ba phen bốn bận muốn hỏi Cố Diệc Thành, lời mỗi lần sắp thốt ra thì Cố Diệc Thành liền bóp trán: ‘Cậu có thể ngậm miệng lại được không.’ Thái độ này cũng được coi là tương đối lịch sự rồi, nếu nóng nảy một chút là ném thẳng cuốn sách vào mặt, quắc mắt, hai tay khoanh trước ngực, mặt đen sì.

Thư Hàm thấy cậu như vậy thì cười cười, vô cùng tự giác nói thay cậu: “Muốn tố cút chứ gì? Được, cút ngay đây.”

Một hôm đang ngồi tán gẫu, Thư Hàm nhỏ giọng hỏi Hàn Duệ: “Cậu nói xem hai người này rốt cuộc là thế nào?”

Hàn Duệ nói: “Sao tớ biết được, muốn biết thì đi hỏi cậu ấy đi.”

Hai người nhìn nhau, vấn đề là, ai hỏi?!

Thật là một câu hỏi nan giải, không ai tình nguyện đi chọc vào một kẻ đang cực kỳ cáu bẳn kia, cũng giống như chẳng ai dại dột lại đi nhủ rằng trong miệng cọp. Kết quả là, hai người cùng nghĩ đến Mạch Tiểu Na nhưng chưa kịp hóa ý tưởng thành hành động thì đã bị Cố Diệc Thành đoán được. Cách hai người khoảng 10 mét, bạn Cố không biết có thuận phong nhĩ hay không, chợt xoay đầu lại, nhìn chằm chằm hai người quát, “Các cậu ở đó nhỏ to cái gì đó?”

“ ”

“Đừng có làm chuyện vớ vẩn, coi chừng đấy.”

Tiếp đó, gần đến kỳ thi thử đại học, Cố Diệc Thành thi rất tệ, thành tích vượt trội ngay lập tức rớt xuống hàng thứ năm mươi mấy. Phải biết là, lớp 12 là giai đoạn nhạy cảm, vì liên quan đến điểm số đại học nên bất kể giáo viên có hòa nhã thế nào cũng sẽ oán hận mà thẳng tay đánh gãy uyên ương, tóm lại là có thể hủy được đôi nào tốt đôi ấy.

Trần Anh là một giáo viên trẻ tuổi, rất sáng suốt, có thể âm thầm hòa nhập với học sinh nhưng là giáo viên, lại là chủ nhiệm lớp, dù thế nào cũng không ủng hộ học sinh yêu sớm, nhất là ảnh hưởng đến việc học tập.

Sau khi điểm số được công bố, Hàn Duệ và Thư Hàm cũng rất lo lắng cho Cố Diệc Thành, tên này tự ái rất cao, lại coi trọng thể diện, sự tình hôm nay cũng coi như đã bật đèn đỏ cho sự nghiệp tình yêu của cậu rồi? Muốn an ủi cậu mấy câu nhưng gương mặt cậu còn đen hơn Bao công, trên đó còn viết bốn chữ rõ ràng ‘Đến gần là chết!’

Cố Diệc Thành cũng không phải sợ Trần Anh tìm mình hỏi tội, có lẽ cậu không cảm thấy ‘yêu sớm’ là chuyện nghiêm trọng gì, hoặc ảnh hưởng đến học tập, ngược lại chỉ lo lắng về thái độ của gia đình, ngay lúc mấu chốt này mà cậu để tụt hạng thì đồng chí Cố cha không nổi trận lôi đình mới là lạ, còn Giang phu nhân nữa, đừng nói yêu đương ở cấp ba, ngay cả lên đại học cũng thế. Thế nhưng cậu là đang yêu đương sao? Cậu chỉ là tình đơn phương thôi, có phải không?

Lời đồn cộng thêm thành tích thấp kém, Trần Anh rốt cuộc cũng tìm Cố Diệc Thành nói chuyện. Hai người đứng cuối hành lang, Cố Diệc Thành hai tay đút túi, về mặt ‘cô nói cứ nói, trò nghe hay không mặc trò.’

Trần Anh nhìn thái độ cậu như vậy thì giận lắm.

Trần Anh suy nghĩ một chút, nói luôn vào điểm chính: “Gần đây có tin đồn về em và nữ sinh lớp dưới.”

Cố Diệc Thành thẳng thắn: “Đó không phải là tin đồn!”

Trần Anh nhìn cậu nửa ngày, cô còn chưa bắt đầu nói lời khách sáo mà cậu đã thừa nhận rồi? Vậy thì cô chẳng phải vòng vo làm gì, nói thẳng: “Định đề nguyện vọng thế nào? Cô nghe nói em muốn thi đại học A?”

“Có vấn đề gì không ạ?”

“Cố Diệc Thành, em là một trong những học sinh giỏi nhất lớp, hai người bạn thân của em, Hàn Duệ đang chuẩn bị thi Thanh Hoa, Thư Hàm cũng muốn thi Phục Đán, khởi điểm của em không phải quá thấp sao?”

“Đại học A cũng tốt mà? Hơn nữa, còn có 211 công trình trong này, rất khá, cũng gần nhà.”

Trần Anh nói: “Cố Diệc Thành, em không muốn rời xa gia đình phải không? Với điều kiện của em, học lên đại học thì có cô gái nào là không có? Con trai phải có khát vọng, cần gì nông nổi nhất thời...”

“Cô Trần, cô sao nói giống Thư Hàm quá? Em không lưu luyến gia đình, em lưu luyến là người, với lại em chỉ quen ăn món ăn quê nhà.” Cố Diệc Thành nhún vai, cười nói: “Sao, ngay cả cô cũng nghĩ em nông nổi? Nói thật với cô, em bây giờ như kiến bò chảo nóng, cạo đầu rồi vẫn thấy nóng.”

Trần Anh bối rối, lời cậu nói có ý gì? Đúng là tên nhóc này thích con gái nhà người ta thật rồi nhưng cô gái đó lại không coi trọng cậu? Trần Anh cảm thấy không cách nào bàn luận nổi, quy định của trường là không cho phép nói chuyện yêu đương nhưng không nói là không cho phép thích, dù sao thì hành động còn có thể ngăn cản chứ tư tưởng thì làm cách nào cản được. Có lẽ, cô không nên để bị lung lạc tâm trí, vì có nhiều kẻ rất khôn khéo, một khi yêu rồi thì IQ cũng tụt xuống bằng 0.

Trần Anh khoát tay ý bảo Cố Diệc Thành trở về lớp.

Cố Diệc Thành cúi chào cô rồi nghiêm trang nói: “Yên tâm đi cô Trần, sẽ không ảnh hưởng đến kỳ thi đại học đâu ạ.”

Thời điểm thi đại học lúc ấy như một cuộc đổ đên, ngoài việc đánh cuộc vào điểm số còn phải đánh cuộc vào số phận. Các thí sinh sẽ không biết điểm số thế nào, chỉ bằng trực giác và tự tin mà điền vào bản nguyện vọng, sau đó trải qua thời gian chờ đợi khá dài mới có thể nhận được giấy báo trúng tuyển, nếu không may mà không nhận được tấm vé thông hành vào cổng đại học thì thật ngại quá, bạn đã rớt!

Vận khí của Cố Diệc Thành cũng rất tốt, tuy kỳ thi thử đại học không tốt nhưng cũng không ảnh hưởng đến của ải cuối cùng của cậu. Mùa hè năm ấy, khi mọi người vẫn còn đang chờ giấy báo điểm thì cậu đã nhận được giấy thông hành của một trường đại học Bắc Kinh. Khi phiếu báo trúng tuyển cầm trong tay thì Cố Diệc Thành cũng lần đầu tiên náo loạn cả nhà. Nếu nhớ không lầm, nguyện vọng thứ nhất của cậu rõ ràng là đại học A, vậy nhưng thông báo trúng tuyển lại từ đại học Bắc Kinh, không cần nghĩ cũng biết do người nhà cậu ra tay.

Thế này là có ý gì? Ý rằng bốn năm sau này, cậu và Thư Thù sẽ cách nhau đúng 1000 dặm.

Tuổi trẻ như cậu, kiêu ngạo như cậu, lần đầu tiên ngã nhào, lần đầu tiên cảm nhận được áp lực cuộc sống đè nặng lên cậu, lần đầu tiên phát hiện có vài người càng muốn nắm chặt thì càng nắm không được, cũng như có một số việc đâu có cố gắng thế nào cũng thành tuyệt vọng.

Khi cậu làm âm ỉ, muốn được học đại học A, muốn thi lại thì mẹ cậu, Giang Dung nói: “Trời ơi, tiểu tử tông, con yên lặng yên lặng đi, nếu để cha con nghe thấy thì không đánh con là không được mà.”

Giang Dung còn nói: “Con à, con nhầm lẫn giữa áy náy và tình yêu rồi. Coi như các con có tình cảm thật nhưng con bé tuổi còn nhỏ, bây giờ không thích hợp nói chuyện yêu đương.”

Cố Diệc Thành không hiểu, chẳng lẽ chỉ dựa vào một câu nói của mẹ cậu: các con bây giờ không thích hợp nói chuyện yêu đương thì tình cảm của cậu sẽ phải chết từ trong trứng nước? Cậu biết lời mẹ nói đều có lý. Lý gì? Chính là, hôm nay cậu mới mười tám tuổi, thích Thư Thù nhỏ hơn cậu ba tuổi, họ vẫn còn trẻ. Chờ đến khi cậu hai mươi tám tuổi, nếu vẫn còn thích Thư Thù hai mươi lăm tuổi thì họ mới đủ tuổi.

Đùa sao? Tình cảm của cậu phải do cậu làm chủ, nhưng có thật là cậu có thể làm chủ được?

Đêm hôm vắng người, Cổ Diệc Thành lại đứng dưới lầu Đường gia, trước mặt là bức tường dày đặc dây tử vi dập dờn dưới trăng như một tấm rèm che màu tím mỏng, khiến người có cảm giác như đã qua mấy kiếp.

Cổ Diệc Thành cúi nhặt một hòn đá ném vào khung cửa sổ phòng Thư Thù, ném ba lần không thấy có động tĩnh gì.

Kỳ thật, trong khoảng thời gian này cậu mỗi đêm đều đứng dưới cửa sổ phòng cô, nhặt một hòn đá ném lên. Lúc đầu, cô còn thò đầu ra nhìn cậu, dần dần ngay cả nhìn cũng lười. Bất kể cậu ở dưới lầu khua chiêng gõ trống, hay kêu gào xé cổ họng tên những đứa bạn học nhưng cô vẫn quyết không để ý đến cậu.

Cổ Diệc Thành biết Thư Thù đang giận cậu nên cậu cũng giận cô.

Thế nhưng cậu không kiềm chế được chính mình.

Nhớ ngày đó, cùng lắm cậu cũng chỉ hôn cô một cái, có lẽ do cô giãy giụa mà kích thích cậu, Cổ Diệc Thành đem hết mọi chuyện phát sinh sau đó đổ cho bản năng của con người, hướng chi thiên thời địa lợi nhân hoà lại phối hợp một cách đáng chết. Cậu hôn, cô tránh, nụ hôn của cậu mãnh liệt rơi xuống, lên mặt, lên má, lên chóp mũi, mi tâm, không có trật tự cũng chẳng ôn nhu, cô càng giãy dụa, cậu càng không sao dừng lại được.

Cổ Diệc Thành không nhớ được hôm đó hai người lôi kéo làm sao lại rơi xuống nước, trí nhớ của cậu còn lưu giữ đôi cánh tay mềm mại của cô ôm lấy cổ cậu, cô sợ nước nên leo cả lên người cậu, dùng cậu làm điểm tựa và cũng là lần đầu tiên cô chủ động đến gần cậu. Hai thân thể trẻ trung dính sát vào nhau, không có đến một khe hở. Trong nháy mắt đó, Cổ Diệc Thành cảm giác trong cơ thể như có một con rắn, cậu chỉ có một ý nghĩ, là làm no bụng nó.

Sau đó, nụ hôn của cậu không cam tâm dừng lại trên khuôn mặt cô, không giống một nụ hôn mang tính thăm dò, khi cô mở miệng cầu xin cậu, lưỡi của cậu vô thức tiến vào dò xét, trúc trắc mà vội vã dây dưa, chỉ hận không thể cướp đi cả hơi thở của cô, không thể trong nháy mắt bạc đầu cùng nhau.

Có phải như thế, mọi chuyện sẽ có kết thúc?

Có phải như thế cô sẽ là của cậu?

Có phải như thế cô sẽ nhận thấy không thể đẩy cậu ra xa được nữa?

Người trong lòng vẫn còn giãy giụa nhưng tay cậu đã không khống chế được, dần di chuyển từ hông sang vỗ nhẹ lên lưng cô, rồi tìm đến ngực cô. Nhưng cô lúc này lại đang cố gắng giữ tay cậu lại, không cho cậu tiếp tục, cô thở hổn hển gần như nài xin: “Cổ Diệc Thành...”

“Anh đây, Thư Thù, anh ở đây ...” Nhưng cậu ý loạn tình mê sao chịu vì vậy mà dừng tay, nào ngờ cô yếu sức chống cự lại càng khiến cậu thêm cấp bách. Vừa dùng lực một chút đã thoát khỏi tay cô, trực tiếp tiến vào thăm dò trong áo cô.

Khi sóng tình lạ lẫm ập đến, Thư Thù hoảng loạn, ngay cả vùng vẫy cũng quên sạch, cô chỉ biết bàn tay nóng bỏng của Cổ Diệc Thành quá lợi hại, cứ thế, cứ thế, công khai du ngoạn trên cơ thể cô.

Cổ Diệc Thành ngay khắc cuối cùng cũng dừng được bánh xe, khi cậu cảm thấy mặt ươn ướt, trong miệng cũng nếm được vị mặn, cậu sờ mặt cô, dừng lại, đầu tựa vào ngực cô, một lúc lâu sau mới nói: “Hừm...bây giờ nhất định em ghét anh đến chết đi được?”

Thư Thù không trả lời cậu.

Cổ Diệc Thành nửa ôm nửa kéo cô lên bờ, dừng lại cạnh xe đạp, lôi khăn bông trong túi xách ra, đứng sau lưng cô nhẹ nhàng lau mái tóc đã ướt nhẹp của cô. Thấy cô từ nãy đến giờ không nói không rằng, cậu vừa đau lòng vừa lo lắng, nói: “Thư Thù, em nói gì với anh đi.”

“Em đánh anh cũng được.” Vừa nói vừa cầm tay Thư Thù, Thư Thù rút lại, lùi về sau tránh đi. Cổ Diệc Thành cũng không dám tiến tới bước nào nhưng hai người cứ giằng co như vậy cũng không phải cách? Vì vậy cậu nói: “Anh biết mình rất vô sỉ, nhưng anh không hối hận, anh thích em. Trên thực tế, con trai đối mặt với cô gái mình thích đều khó tự chủ được, trừ phi tên đó có bệnh...”

Cố Diệc Thành vốn còn muốn lý luận tiếp nhưng thấy sắc mặt Thư Thù bỗng trắng bệch, vội nói: “Được rồi, có lẽ anh bệnh thật rồi, không đúng, ý của anh là, thật ra anh không có bệnh...Ấy...Van em đó, em nói câu gì đi, được không? Chỉ một tiếng thôi cũng được...Vậy, nếu em muốn phẩn anh tử hình thì cũng phải tuyên án chứ? Hay là em biết tính tình anh vội vã nên cố ý công kích anh? Muốn khi dễ người ta hả?”

Thư Thù siết tay thành nắm đấm, giận đến nổi môi run lên, gạt đi khăn bông cậu khoác trên người cô, ném vào mặt cậu: “Là ai khi dễ ai hả?”

Cố Diệc Thành im lặng, nhặt khăn lên tiếp tục lau nước trên tóc cô.

Thư Thù hất tay cậu ra, Cố Diệc Thành nở nụ cười, mặt dày mày dạn sáp lại gần, lăm bằm trong miệng: “Rồi, rồi.”

Thư Thù không còn sức mắng chửi cậu nữa, đứng dậy muốn bỏ đi.

Cố Diệc Thành sớm đoán được động tác này của cô nên nhanh nhẹn kéo cô lại, thuận thế ôm cô vào lòng.

“Anh thừa nhận!” Cố Diệc Thành nói: “là anh khi dễ em đó, sao nào?”

Hết chương 28

29. Chương 29:vẽ Một Vòng Tròn, Nhốt Chặt Ai? (p. Cuối)

Trong lúc giăng co, hai người ở dưới nước lội qua kéo lại nên quần áo đã ướt sũng. Bây giờ dù đã vào hạ nhưng mặt trời đã lặn nên gió nổi lên vẫn rất lạnh.

Trên đường trở về, Thư Thù không chịu ngồi xe Cố Diệc Thành nữa. Cố Diệc Thành cũng không miễn cưỡng, ngoan ngoãn dắt xe đạp đi theo sau cô, thấy cô lạnh run thì đau lòng. Cũng may trong túi xách của cậu có áo khoác, Giang phu nhân sáng nay đã khẳng khẳng nhét vào túi cậu, nói là sợ thời tiết thay đổi. Cậu vội lấy áo khoác ra choàng lên vai cô. Áo khoác lên người cô dài đủ để che kín phía sau và cả váy của cô, chỉ để lộ ra đôi chân dài, nhìn từ sau lại khiến người nào đó mơ tưởng viễn vông.

Thư Thù rùng mình, thấy đôi mắt cậu như tên trộm, ngẩng nhìn bắp đùi mình thì vừa tức vừa xấu hổ, lập tức ném trả áo khoác cho cậu.

Cố Diệc Thành cười rồi khoác lại áo cho cô, nói: “Được rồi, được rồi, không nhìn nữa, mặc vào đi, cẩn thận kéo bị cảm.” lại sợ cô không chịu nghe lời nên uy hiếp: “Nghe lời anh, nếu không sẽ vác em về đấy.”

Thư Thù quay đầu lại lườm cậu, cậu cười cười, người ta cũng không nỡ đánh khuôn mặt tươi cười này bao giờ, huống hồ bây giờ tâm trạng cậu rất tốt.

Nhanh chóng về đến cổng khu nhà, Thư Thù lấy áo xuống không thèm nhìn Cố Diệc Thành mà ném luôn vào chỗ ngồi phía sau xe của cậu, quay lưng bỏ chạy, cô quên Cố Diệc Thành còn mang họ ‘Lại’ (vô lại), sao có thể dễ dàng để cô đi như vậy được, tay vừa đưa lên đã ngăn được cô.

Thư Thù nhìn cậu, gạt tay cậu ra.

Cố Diệc Thành kéo cô lại, nói: “Thật ra, mắt anh có hạt cát, thổi giúp anh một chút.”

“Hạt cát nào vào mắt anh được?”

“Thật mà thật mà, không tin em xem thử đi.” Cậu kéo cô sát lại, mở to mắt, khuôn mặt sáp đến gần.

Thư Thù không chống lại cậu được, mặt không đổi sắc ngẩng đầu lên nhìn cậu, đón lấy ánh mắt như cười như không của cậu, giận dữ nói: “Đã 18 tuổi rồi mà còn không cư xử đàng hoàng được, chúng tớ tuổi tác cũng có vấn đề.”

Cô đang quanh co nói mình rất ngốc ư? Cố Diệc Thành cũng không tức giận, ngược lại thấy cô hiếm khi hài hước và châm chọc vui vẻ như vậy khiến cậu nhớ đến câu: trong tình yêu cãi vã cũng là một loại trêu chọc tinh tế. Cố Diệc Thành cười như một đứa trẻ tinh nghịch, nụ cười thuần khiết, chỉ vì cậu cảm thấy vui vẻ, cảm thấy phần chần.

Cậu khẽ cúi đầu nhìn cô, từ đây nhìn xuống sẽ thấy được lông mi đang rũ xuống của cô cong dài thành hình một cây quạt, cái bĩu môi rất đáng yêu, cậu không nhịn được lại chọc cô: “Haiz, vốn còn cho rằng mình đã giấu rất kỹ, vậy mà còn bị em nhìn thấu. Vì để chứng thực tấm lòng thiện lương hiền lành của mình, có phải em nên giúp anh một chút không? Thối giúp anh đi...” vừa nói vừa định ôm cô.

Có câu nói thế này: được 1 lần sẽ có lần thứ hai (Nguyên tác: 一回一回), Cố Diệc Thành vừa động dậy nghiêng đầu, Thư Thù đã phản xạ có điều kiện, vung tay lên ngăn cậu lại, cảm giác đầu ngón tay như chạm vào mắt cậu.

Cố Diệc Thành gằm nhẹ, buông luôn xe đạp, một tay che mắt: “Chết rồi, mưu sát hả?”

Thư Thù phản ứng lại, ánh mắt này không phải đang giỡn đó chứ, mới dùng có một chút lực hơi mạnh thôi mà, không lẽ anh ta bị mù thật? Vội gạt tay cậu ra nhưng cậu sống chết che mắt không cho nhìn.

Cố Diệc Thành nói: “Cho anh khăn giấy ướt.”

“Tôi không có!”

“Biết em không có mà, trong túi xách anh có.”

Cậu thấy Thư Thù bất động, thúc giục: “Em có lòng thương người không đấy hả? Một tay anh làm sao lấy được?”

Thư Thù nghiêng đầu mở dây khóa túi xách của cậu, chỉ thấy trong túi có ví tiền, điện thoại di động, chìa khóa, MP3, vài cuốn sách, khăn giấy ướt, phía dưới còn có bình thuốc bột Vân Nam và miếng cao dán vết thương.

“Em đang ngắm cảnh đấy à? Nhanh lên!” Cố Diệc Thành nói: “Nói cho em biết, anh mà bị mù em phải chăm sóc anh suốt đời đấy.”

Thư Thù vội vàng lấy khăn giấy ra nhét vào tay cậu.

Cậu cầm lấy, bỏ tay đang che mắt ra.

“Ôi!” Thư Thù hít sâu, thấy con mắt trái của cậu bị cô đụng phải đầy tia máu, khóe mắt còn vết máu chưa kịp khô, cô vội nói: “Sao lại chảy máu, có đau không? Có sao không?”

“Nói nhảm!” Cố Diệc Thành không hề tức giận, chỉ lấy khăn giấy ướt lau đi vết máu bên khóe mắt, nói nhỏ: “Bây giờ mới biết quan tâm đến anh.”

Cô cũng nói nhỏ: “Tôi không cố ý.”

“Phạm nhân cũng thường nói thế đấy.”

“Tôi không cố ý thật mà.”

“Muốn được miễn tội cũng không phải là không thể, biểu đạt chút thành ý đi.”

“...” Thư Thù nhú mày: “Anh muốn sao?”

Ha, thắng rồi! Cố Diệc Thành chỉ vào mắt trái bị thương, cười nói: “Thối đi!”

Thư Thù mấp máy môi, do dự một chút rồi kiễng chân lên, miễn cưỡng ngẩng đầu lên. Cố Diệc Thành cũng không nghĩ cô lại ngoan ngoãn nghe lời, nhìn vào đáy mắt cô, ho khẽ hai tiếng: “E hèm, thối thật hả? Có điều bây giờ không phải lúc. Quên nói cho em biết, lúc em vừa cúi đầu lục lọi trong túi xách của anh, chúng ta đã bị bao vây.”

Thư Thù quay đầu, nhìn thấy ba người đang đứng thành một hàng cách xa 10 mét, trợn mắt há mồm nhìn sang bên này. Dẫn đầu là một người phụ nữ trông rất đoan trang, đã có tuổi nhưng chăm dưỡng rất tốt, bên phải bà là một người phụ nữ xinh đẹp cùng độ tuổi, bên cạnh người phụ nữ xinh đẹp lại có một cô bé dễ thương độ chừng 10 tuổi.

Sắc mặt Thư Thù thoáng cái trắng bệch, Cố Diệc Thành nhìn cô rồi giơ tay lên chào: “Mẹ, dì La, tiểu Ngọc, thật đúng lúc!”

Thư Thù nhìn lại mình và Cố Diệc Thành, quần áo trên người cô và cậu cũng không lộ rõ, chỉ có tóc dính bết lại, xõa tung phía sau, điệu bộ vừa nhón chân lên nhìn cậu và cách cậu cúi nhìn cô, còn có những lời đối thoại qua lại giữa hai người, thật dễ làm cho người khác hiểu lầm.

Cô há miệng muốn giải thích, La Lâm chợt nhìn cô một giây rồi lại dời tầm mắt, Thư Thù liền nhận thức rõ sự ngu xuẩn của cô. Ánh mắt kia rất lạnh, như một làn khói trắng bay lên giữa không gian vắng lặng, tối đen làm cho người ta cảm thấy rét run thấu tận tâm can.

Sau khi trở về Đường gia, La Lâm nói với Thư Thù: “Đi tắm trước đã, thay quần áo đi.”

Thư Thù không có bệnh thích sạch nhưng lại đứng dưới vòi sen rất lâu, tựa như chỉ cần dùng nước tẩy rửa là có thể xóa sạch những gì xảy ra trong ngày hôm nay. Cô nhắm mắt lại, nhớ đến nụ hôn của Cố Diệc Thành, nhớ cả bàn tay cậu, mạnh dạn lướt qua mỗi tắc da thịt cô, nung nóng cô, không phải hoàn toàn không có cảm giác.

Cô lắc lắc đầu, làm thế nào cũng không quên được cảm giác và nhiệt độ còn lưu lại, sâu trong tim có một sự phiền muộn đang gặm nhấm cô, ngực rất đau, đành cố sức chà xát cơ thể cho đến khi da dẻ sưng đỏ, đau đớn mới dừng lại, nhưng còn tim? Vì sao lại trống rỗng đến thế? Đứng trước gương, Thư Thù nhìn khuôn mặt của mình trong gương, ửng đỏ, mê mang. Cô không thể không cảnh báo chính mình, cô không có phúc khí tốt như Đường Ngọc, cô nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, sợ sệt núp sau vỏ ốc còn tốt hơn trần trụi để bị tổn thương; cô cũng không sáng khoái như Mạch Tiểu Na, không thể tự ép mình rút chân ra được nên hết thấy đều không thể hãm quá sâu.

Từ phòng tắm đi ra, Thư Thù phải qua hai phòng giữa mới trở về phòng của mình được. Lúc này, La Lâm đang ngồi trên sofa ngay khúc quẹo, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh ý bảo cô tới đây ngồi.

Thư Thù lau tóc, chậm rãi bước tới ngồi cạnh La Lâm.

La Lâm sửa lại cổ áo ngủ của cô, nói: “chóp mắt một cái mà đã thành thiếu nữ rồi...” Bà ta thở dài, ngón tay day day thái dương.

Thư Thù im lặng, chợt nhận ra người phụ nữ mình gọi là dì nay đã 41 tuổi, dù bà so với tuổi thật thì trẻ hơn nhiều nhưng phần son dày cộm cũng không che nổi khóe mắt đã đầy vết chân chim. Thư Thù kinh ngạc phát hiện, thực tế là La Lâm đã già rồi, hơn nữa ngày càng già đi. Yêu tinh trong Tây Du kí quả nhiên cũng chỉ là chuyện thần thoại, trong hiện thực, yêu tinh cũng không thắng nổi năm tháng, khi thời gian trôi xa dần sẽ bị một lớp yêu tinh khác tranh giành. Như chồng bà, Đường Nghiệp, mấy năm qua số đêm không về nhà ngày càng tăng.

La Lâm hỏi: “Con và con trai Cố gia có chuyện gì?”

Thư Thù thu hồi lại ánh nhìn trên mặt La Lâm, cô không biết phải trả lời thế nào nên chọn cách im lặng.

La Lâm nói: “Thư Thù, dì vẫn cho rằng con là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, biết việc gì nên làm việc gì không nên làm. Cố gia là một đại gia tộc, chú Đường con tuy đứng đầu bệnh viện đó nhưng cũng chỉ là sản nghiệp nhỏ nhoi của nhà họ. Dì nhớ là con cũng đã biết, Tiểu Ngọc và con trai Cố gia mới thật sự là thanh mai trúc mã đúng nghĩa, hai đứa cùng lớn lên bên nhau.” La Lâm dừng lại, không nói hết nhưng lại hóa ngôn ngữ thành hành động, lấy ra một phong bì nhét vào tay Thư Thù: “Cầm đi, muốn mua gì thì mua.”

Thư Thù nhìn số tiền trong tay mà không thể hiểu được. Những năm qua ở Đường gia La Lâm chưa từng chủ động quan tâm đến cô? Nay lại cho cô tiền tiêu vặt?

La Lâm nói: “Nếu không đủ hoặc còn muốn mua gì thì cứ nói với dì, đừng đi tìm con trai Cố gia nữa.”

Thư Thù lúc này mới hiểu được ý tứ che đậy trong lời nói của bà ta. Bà nghĩ cô đang quấy rầy Cố Diệc Thành? Lý do buồn cười gì vậy?

Thư Thù buồn bã và đau lòng. Bao nhiêu năm rồi, mặc dù cô không muốn thừa nhận nhưng từ sâu thẳm trong tim, cô vẫn luôn khao khát người phụ nữ này có thể cho cô một cái ôm hoặc một chút tình thương, nếu như không thể thì đánh chửi cũng được. Vậy nhưng, lời trách cứ đầu tiên của La lâm lại chẳng phải vì cô. Bà ta nuôi cô, cho ăn ngon ở tốt nhưng vẫn lạnh lùng đến cùng. Bà ta cũng chưa hề hỏi han cô: Cố Diệc Thành hôm nay đã làm gì cô? Chỉ có Đường Ngọc mới là công chúa của bà ta, còn cô, cùng lắm chỉ là người dưng cùng huyết thông.

Thư Thù vẫn cho là đối mặt với cuộc đời u ám, cô sẽ trưởng thành hơn. Đến bây giờ mới hiểu, hóa ra cuộc đời u ám lại thực sự trở thành một phần của cuộc sống, quá trình trưởng thành chỉ mới bắt đầu.

Mặt khác, sau khi Cố Diệc Thành về đến nhà, Giang Dung chỉ nói: “trong thời điểm quan trọng này, chuyện con và cô bé đó mẹ không có ý kiến. Tốt nhất con phải lo thi đại học cho tốt, đừng có để trượt. Lên đại học rồi thì tùy con muốn thế nào cũng được.”

Cố Diệc Thành luôn miệng vâng vâng dạ dạ, liên tục bảo đảm sẽ không ảnh hưởng đến kỳ thi đại học.

Giang Dung còn muốn nói thêm nhưng thấy mắt trái của con đã đỏ ngầu thì lấy khăn ẩm cho cậu, rồi lấy thuốc nhỏ mắt nhỏ vào, cũng không nói gì nữa.

Cố Diệc Thành thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Giang phu nhân dù không gặt đầu nhưng cũng không lắc đầu. Thái độ trung lập thì không phải không thể được. Chờ cậu lên đại học sẽ nghĩ cách thuyết phục Cố lão gia, cái này gọi là công phá từng phần.

Hôm sau, Cố Diệc Thành tỉnh dậy, mắt trái đã sưng húp lên như cái bánh bao, chỉ có thể thấy đường qua khe hở, còn sợ ánh sáng nữa.

Sáng sớm, Cố gia đã nổ tung, Giang Dung vừa vội vàng xin nghỉ học vừa đưa Cố Diệc Thành đến bệnh viện. Cha của Cố Diệc Thành ngoảnh nhìn qua vành báo, khịt mũi khinh thường nói: “Đánh nhau hả, ai thắng?”

Cố Diệc Thành đang định nói là cậu thắng nhưng nghĩ lại, ở trước mặt cô có khi nào cậu thắng nổi đâu nên lại cười cười không trả lời.

Kết quả kiểm tra của bệnh viện là: ngoại thương dẫn tới giác mạc bị nhiễm trùng.

Bác sĩ nói một tràng những thuật ngữ chuyên khoa, Cố Diệc Thành chỉ nghe hiểu được câu nói sau cùng: trong vòng 1 tuần, cậu phải băng mắt sống qua ngày.

Giang Dung đau lòng, cương quyết bắt cậu phải nghỉ học 1 tuần, để cậu ở nhà học bài. Nếu là bình thường, Cố Diệc Thành nhất định sẽ không chịu, không phải loại người thích nhàn rỗi, bắt cậu ở nhà cả tuần còn không buồn đến chết mất. Thế nhưng lần này cậu lại nghe lời một cách khác thường, Giang Dung nói gì cậu cũng chấp nhận.

Đến tối, Thư Hàm và Hàn Duệ đến thăm Cố Diệc Thành, thấy cậu phải băng một mắt thì cười cậu là độc nhãn đại hiệp.

Giang Dung gọt trái cây, để lên khay mang cho họ, cười nói đôi câu rồi giành không gian lại cho bọn trẻ.

Thư Hàm dùng tăm cắm vào một miếng táo, hỏi Cố Diệc Thành: “Có cần tớ đút cho không?”

“Cậu đúng thật không phải con người mà, mắt tớ bị thương chứ tay không có tàn phế.”

Hàn Duệ nói, “A hàm, cậu nên đổi tên đi, cậu ấy không vừa lòng rồi kìa.”

Thư Hàm lăm bằm: “Quên đi, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.”

Hai người cười nói một lúc rồi ra về, nói Cố Diệc Thành chờ mắt khỏi thì đi chơi bóng ăn mừng.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, Cố gia có thể nói là đông như trẩy hội, người kéo đến thăm bệnh không ít.

Náo nhiệt qua đi, tất cả lại khôi phục sự yên tĩnh, trong phòng khách chất đầy nước và trái cây, thực phẩm bảo vệ sức khỏe và cả hoa tươi. Cố Diệc Thành nhìn cây ngô đồng Pháp ngoài cửa sổ, mắt xuyên qua đám lá cây rậm rạp, mơ hồ có thể thấy được biệt thự Đường gia, lòng bỗng chùng xuống, giờ tay lên đếm, bốn ngày rồi, người đến thăm tổng cộng là 32 người.

Tất cả mọi người đều tới, trừ kẻ đầu sỏ vô lương tâm đáng giận đó - Thư Thù.

Hết chương 29

30. Chương 30: Bên Em Trọn Đời (p1)

Cố Diệc Thành nóng lòng chờ đợi 4 ngày trời nhưng Thư Thù vẫn không tới thăm cậu một lần. Bốn ngày qua đối với cậu mà nói thật khổ sở, dù thức hay ngủ, trong đầu không sao gạt được hình bóng cô. Thỉnh thoảng cúi đầu trầm tư, đôi mày cau lại, thỉnh thoảng lại hết sức chăm chú, im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng tán gẫu với người khác, gượng cười, tựa như lấp đầy tâm hồn cậu là biển cả, là vực sâu, ngập tràn các giác quan.

Đến ngày thứ 5, Cố Diệc Thành cảm thấy nếu cứ tiếp tục đau khổ nữa chắc cậu sẽ mất mạng, vậy nên quyết định đích thân ra trận, kéo cô đến bên mình.

Đêm khuya, cậu đứng dưới cửa sổ phòng Thư Thù, nhìn thấy đèn trong phòng cô còn sáng nên nhặt một hòn đá nhỏ ném vào cửa kính, không có động tĩnh, lại lần lượt lòi tên của đám người Mạch Tiểu Na ra gọi, vẫn không có tiếng đáp, lòng ngổn ngang, lại lòi tên Trình Hàn ra gọi, nghĩ rằng có lẽ cô sẽ ló đầu ra nhìn cậu một lần, ai ngờ giây kế tiếp đèn trong phòng phụt tắt, sau đó chẳng có tiếng động nào nữa.

Cố Diệc Thành ngây ngốc đứng tại chỗ, không nghĩ ra thế này là sao. Mấy hôm trước không phải còn rất tốt ư?

Cậu biết hành động của cậu không quang minh chính đại, có thể gọi là cưỡng ép nhưng cô không gạt đầu mà cũng chẳng từ chối. Còn nữa, hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, chẳng lẽ cô còn muốn dày vò cậu không còn một mảnh? Đây là ý gì? Lòng dạ phụ nữ như kim đáy bể.

Cậu đang rối như tơ vò thì chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân nhẹ nhàng, lòng vui mừng nghĩ là Thư Thù, quay đầu nhìn, trong bóng tối, một người đang từ từ bước tới, không ai khác chính là Đường Ngọc.

Đường Ngọc hỏi cậu: “Anh Diệc Thành, anh vì ai mà đêm hôm đứng gió thế này?”

Trong trí nhớ của Cố Diệc Thành, nhóc con Đường gia này rất yếu ớt, thích núp trong bóng tối đập người khác một cú rồi về mặt vô tội chạy ra cười cợt. Khi còn bé, cả bọn tụ tập cùng nhau vốn đang chơi rất vui vẻ, cô ta vừa xuất hiện đã vùng tay múa chân, người này phải giúp cô ta xách túi, người nọ phải giúp cô ta quạt, nghĩ mình là công chúa mà không chịu nổi chút ẩm ứ, động tí là khóc, cô ta mà khóc thì cậu liền gấp xui xẻo. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có Trình Hàn tính khí ôn hòa mới chịu nổi cô ta. Cố Diệc Thành cũng không muốn dây dưa với cô ta, đành cười trừ, tay rút túi xoay lưng bỏ đi.

“Cửa Đường gia nhà em sao anh không gõ mà lại thích lén lút đứng đây?” Đường Ngọc nói, “Chỉ tiếc có người sau khi về nhà lại không mang máy trợ thính, không nghe được anh gọi thôi.”

Cố Diệc Thành khựng lại một chút nhưng cũng không dừng lại.

Đường Ngọc dậm chân, gấp gấp chạy theo Cố Diệc Thành, ôm tay cậu không cho đi.

Cố Diệc Thành nghĩ đến quan hệ giữa hai nhà nên cười xòa: “Tiểu Ngọc, đừng rộn.”

Đường Ngọc cũng không nghe theo: “Anh Diệc Thành, sao anh lại như vậy?”

Cố Diệc Thành vẻ mặt mờ mịt, nhìn quanh rồi hỏi lại: “Anh làm sao?”

Đường Ngọc hít mũi, nức nở nói: “Anh Diệc Thành, chúng ta cùng nhau lớn lên, chúng ta là thanh mai trúc mã mới đúng. Khi còn bé anh thường chăm sóc em, không cho đám con trai ăn hiếp em. Anh có nhớ đêm trung thu tám năm trước không, mọi người cùng nhau đốt pháo hoa, anh đã nói gì?”

Cố Diệc Thành nhìn cô đỏ khốc đỏ cười, chuyện tám năm trước ai còn nhớ nổi? Cậu không nhớ pháo hoa gì đó, lại càng không nhớ mình đã từng nói gì. Còn nữa, đứa trẻ 10 tuổi thì có thể nói gì chứ? Lắc đầu, cậu nói: “Không nhớ nữa.”

Im lặng không một tiếng động, bầu không khí vô cùng lúng túng.

Cố Diệc Thành không nhớ nhưng Đường Ngọc nhớ.

Trung thu tám năm trước, La Lâm dắt cô đi thăm Cố gia. Trong vườn hoa có mấy đứa con trai lớn hơn cô vài tuổi đang đốt pháo hoa, cô mặc váy công chúa, cài tóc hình bướm bướm, nghênh mặt đứng bên nhưng chẳng ai thèm liếc nhìn cô một cái, cũng không biết là ai cố tình quăng pháo hoa xuống chân cô, ‘lộp bộp’ cô sợ hãi ngồi bệt xuống đất, một người trong đám lại ném pháo hoa lên váy cô làm cho chiếc váy bị thủng một lỗ, cô chu miệng khóc toáng lên, một đứa bé trai đã cởi áo khoác đắp lên đùi cô, xoa đầu cô rồi cười nói: “Đừng khóc, cùng đốt pháo hoa nào, anh không để ai bắt nạt em đâu.”

Cậu lơ đãng nói một câu ‘anh không để ai bắt nạt em đâu’ nhưng cô lại mê mẩn. Lúc ăn cơm, cô ngồi cạnh cậu, len lén kéo ống tay áo của cậu thì thầm: “Pháo hoa đẹp quá, sau này hằng năm cho em chơi cùng, được không?”

Cậu thông thả bóc tôm, nhìn cô nói: “Được.”

Sau lần đó, mỗi lần gặp cô đều theo sau cậu, nhìn cậu và đám người Thư Hàm cùng đốt pháo hoa, khói ám vào mặt cậu một lớp màu vàng kim, trông thật đẹp.

Cô gọi anh Diệc Thành.

Cứ như vậy, qua nhiều năm, khi cô lớn hơn một chút thì ngày càng không thích cậu vì chơi cùng những tên con trai khác mà bỏ quên cô, vì vậy lại chạy theo làm nũng với Giang Dung, cô nói muốn chơi cùng anh Diệc Thành nhưng anh Diệc Thành lại không thèm để ý đến cô. Giang Dung thích cô nên quay lại dạy dỗ cậu. Cuối cùng cô cũng được như ý, một mình chơi cùng cậu nhưng sang năm sau, A thành ra công văn cấm chơi pháo hoa trong nội thành.

Dần dần đám con trai lớn hơn, giơ tay nhắc chân đều giống các vương tôn công tử trong tiểu thuyết. Cô luôn mơ mộng có một ngày hoàng tử sẽ đứng dưới cửa sổ phòng cô, vì cô mà đốt pháo hoa, cậu đã tới nhưng lại đứng dưới cửa sổ phòng chị cô, cũng đã quên cây pháo hoa kia.

Nhưng vì sao lại là Thư Thù, chị cô?

Đường Ngọc buông tay cậu ra, cắn răng nói: “Đừng tưởng em không biết, anh để Tiểu Na làm bạn với chị ta, lấy danh nghĩa Tiểu Na tặng đồ cho chị ta, đưa sách, đồ ăn, đồ chơi cũng không ít.”

Cố Diệc Thành hất hàm nhìn cô ta, cười nói: “Xem ra Đường đại tiểu thư đã biết hết? Nhưng cô quên một điều, ngoài việc tặng sách, đồ ăn, đồ chơi, tôi còn có thể tặng tất cả cho cô ấy. Nếu có thể hái trăng trên trời tôi cũng có thể hái tặng cô ấy, nhưng chuyện này mắc mớ gì tới cô?”

“Anh tưởng chị ta sẽ cảm động à?”

“Đó là chuyện của tôi.” Cậu nhún nhún vai, thấy sắc mặt Đường Ngọc rất khó coi bèn xua tay: “Được rồi, con nít về đi ngủ đi.”

“Em không phải là con nít.” Đường Ngọc đỏ mắt, nói nhỏ: “Dù sau em cũng sẽ nói ẹ biết, anh cũng đừng mong len lút tặng đồ cho chị ta nữa.”

Cố Diệc Thành nhú mày, con nhóc này đã nghiêm túc nói cho cậu biết, cảnh cáo cô ta cũng đã đưa ra, không cần suy nghĩ cũng biết không phải chuyện tốt lành gì, cậu nói: “Cô lại đi mách lẻo phải không?”

Đường Ngọc thấy cậu nổi nóng thì không dám hó hé, cúi đầu nói khẽ: “Em không nói lung tung mà, mẹ cho chị ta tiền mà chị ta cũng không từ chối.”

Cố Diệc Thành sững sốt, trầm mặt hỏi: “Cô nói cái gì? Cô nói lại lần nữa xem!”

Đường Ngọc nói nhỏ vài câu rồi im bật.

Cố Diệc Thành ngẩng đầu bất gặp ánh mắt Thư Thù bên cửa sổ, cảm giác rèm cửa phía sau lay động, cậu hừ lạnh nói: “Đừng có làm những chuyện như vậy!” nói xong cũng chẳng buồn nhìn Đường Ngọc, thẳng hướng về nhà.

Buổi tối, Cố Diệc Thành nằm trên giường trần trọc không yên, nghĩ đến hai người mấy ngày qua không nói với nhau được câu nào, cũng không quan trọng, không biết nhà cô đã nói gì với cô, trong lòng rối tinh rối mù, bất an. Thế nhưng đêm hôm khuya khoắt, lá gan cậu có lớn thế nào cũng không dám lại trèo lên ban công Đường gia, cuối cùng lấy bút trong cặp ra, viết xuống: Di La làm khó em đúng không? Sáng mai 9 giờ, anh ở đài phun nước cổng sau khu nhà đợi em.

Nghĩ nghĩ lại bổ sung: đừng tưởng anh không biết em trốn sau rèm cửa nghe lén, lời của Đường Ngọc em đừng để trong lòng, anh biết cô ta là loại người gì, cũng như anh hiểu em vậy.

Viết xong, cậu xé trang giấy, lặng lẽ ra khỏi cửa đứng dưới cửa sổ phòng Thư Thù, gấp tờ giấy trong tay thành chiếc máy bay, máy bay giấy lượn qua bầu trời đêm, bay lên ban công phòng Thư Thù.

Hôm sau là Chủ nhật, Thư Thù ra ban công tưới hoa mới nhìn thấy máy bay giấy rơi trong chậu hoa, thời gian Cố Diệc Thành hẹn cô đã qua 1 tiếng. Cô ngậy ngốc nhìn tờ giấy, đặt vào tận cùng ngăn kéo bàn, suy nghĩ một chút lại lấy ra kẹp vào nhật ký nhưng không đến nơi hẹn.

Giờ cơm trưa, cô ngồi làm bài tập, ngoài cửa sổ tiếng ve xao động, cô nhớ lại khi đó mình đang làm gì? Đúng rồi, lúc này năm ngoái, bên cạnh cô không có bạn bè, luôn một mình, một mình đọc sách, một mình học, một mình nghe nhạc, thỉnh thoảng ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng giống như bây giờ. Cô bị Trương Yến gây khó khăn, sau đó Cố Diệc Thành bước vào cuộc sống của cô, cậu đến làm cho thế giới trong phút chốc trở nên muôn màu muôn vẻ, Tiểu Na đáng yêu, Thư Hàm lắm lời, Hàn Duệ dễ gần, còn có một thiếu niên như gió xuân, ít nói – Trình Hàn. Những người này vốn đều không phải là bạn cô, vì Cố Diệc Thành nên mới đến gần cô, bất tri bất giác không ngờ đã qua một năm.

Ngày tựu trường tháng chín ai đi đường nấy. Tiểu Na nhất định sẽ ở lại trường A, thành tích của cô cũng không biết có thể đi đậu trường A không. Hàn Duệ đi Bắc Kinh, Thư Hàm đi Thượng Hải, Trình Hàn nói sẽ ở lại thành phố A nhưng không biết còn có thể gặp nhau không... Đúng rồi, Cố Diệc Thành nói muốn thi đại học A, anh ta muốn ở lại thành phố này nhưng thành tích anh ta tốt như vậy, gia đình sẽ đồng ý sao?

Suốt buổi chiều, Thư Thù trần trở suy nghĩ lung tung, bài tập nửa chữ cũng không động đến nhưng cô lại không biết, ngay khi cô nghĩ đến Cố Diệc Thành, bàn tay lại lơ đãng khẽ chạm lên môi.

Ve sầu bên ngoài vẫn râm ran kêu, xào xạc xao động, mùa hè nóng bức khiến lòng người buồn bực.

Thư Thù chống cằm nhìn ra ngoài, một cơn gió thổi qua cuốn theo rèm cửa, sau rèm thấp thoáng một bóng đen đang lơ lửng lượn tới lượn lui trên không trung như có cánh, giống chim nhưng lại không phải chim, là dơi nhưng cũng không phải dơi, bóng đen ngày càng đến gần rồi bất ngờ giương cánh vọt về phía cô.

Thư Thù trợn tròn mắt nắm chặt cây bút trong tay, ý nghĩ chợt lóe lên các câu chuyện liêu trai hoặc ma quái nhưng bây giờ đang là ban ngày...Tim như nhảy lên tới cổ họng, cô vợ đại thứ gì đó trên bàn ném lên, có lẽ đã trúng rồi, cô bịt mắt, nuốt lại tiếng kêu đã chực thoát ra tới miệng.

Sau đó,

Một giây,

Mười giây qua,

Một phút trôi qua,

.

Không có bất cứ động tĩnh gì, cô mở mắt ra, thu hết can đảm vén rèm cửa lên, thở phào một hơi, trên đời này làm gì có quỷ, ma quỷ đều do người giả dạng, cô chính là bị tên kia giả thần giả quỷ dọa cho sợ gần chết.

Ngoài ban công, một máy bay điều khiển từ xa bị gãy thành hai mảnh trên mặt đất, bên cạnh là nửa quả táo cô đã ném trong lúc cấp bách.

Dưới ban công, Cố Diệc Thành đang cầm trong tay điều khiển máy bay, dựa vào thân cây ngô đồng chớp chớp mắt nhìn cô cười.

Thư Thù từ lối nhà bếp chạy ra, mang chiếc máy bay đã gãy thành hai mảnh nhét vào tay Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành tắc lưỡi: “Xuống tay độc ác quá, máy bay đẹp đẽ thế này, đây là trực thăng quân sự đó.”

“Ai kêu anh rảnh rồi giả ma giả quỷ dọa người ta?” Nó là trực thăng quân sự thì anh là UFO!!!

“Ban ngày lấy đâu ra quỷ?” Cố Diệc Thành cười nói: “Anh hình như nghe thấy tiếng thét chói tai của ai đó, không phải bị dọa thật chứ?”

Cậu không nói đến thì thôi, quả thật vừa rồi Thư Thù đã bị dọa chết khiếp, bây giờ cũng vẫn còn sợ, liền vung nắm đấm nhắm vào cậu, vừa đánh vừa mắng: “Cố Diệc Thành, anh bệnh hả?”

Cố Diệc Thành che mặt lùi về sau, nói: ‘Ấy, đừng đánh mặt! đừng đánh mặt! Ai biết em lại nhát gan như vậy. Anh không bệnh, mới hôm trước nói với em rồi đó!’ Cậu nháy mắt như đang muốn nói: em quên rồi?

“Anh! tên khốn này!” vì cô bình thường lãnh đạm nhưng lúc này lại bị kích động trở nên nóng nảy, tay nắm lấy quần áo cậu, cả chân cũng dùng tới.

“Khốn kiếp cũng còn hơn tiểu quỷ nhát gan.” Cố Diệc Thành cũng không có khuynh hướng chịu ngược, giữ tay cô lại, ép cô dựa vào thân cây đằng sau. Cậu nói: “Tiểu quỷ nhát gan này, sao không đến gặp anh? Hôm qua dưới lầu gọi em cũng không trả lời, sáng không thấy tin nhắn anh gửi à?”

“Anh buông tôi ra.”

“Không buông.” Cố Diệc Thành mặc cô giãy giụa: “Em cho anh leo cây, hại anh bị muỗi cắn đầy người, chắc lũ muỗi quanh đây con nào cũng biết anh hết rồi đấy.” Vừa nói vừa đưa tay cho Thư Thù nhìn, Thư Thù cau mày liếc nhìn nhưng không nói gì, cậu lại định cởi quần xuống, Thư Thù bị cậu dọa sợ, dè tay cậu lại ngăn động tác kế tiếp của cậu nhưng chạm vào tay cậu rất nóng nên vẫn đặt tay trên thắt lưng cậu.

Thư Thù nói: “Anh làm gì thế? Tôi không nhìn.”

“Em làm gì thế?” Cố Diệc Thành nói, “Còn kéo nữa quần cũng bị em kéo xuống mất.”

Thư Thù vừa nghe, không đợi nói lần thứ hai đã vội rút tay lại, Cố Diệc Thành nhân cơ hội ôm chặt lấy cô, nói: “Để anh ôm cái nào! Phải rồi, dì La có làm khó em không?”

Thư Thù nhớ tới lời nhắn trên mảnh giấy của cậu: anh biết cô ta là loại người gì, cũng giống như anh hiểu em vậy. Cô không thể dùng ngôn từ nào để diễn tả cảm giác ám áp đang mơ hồ dâng lên trong lòng, nên bỗng quên mất giấy giũa. Nhưng cô lại nhanh chóng nhớ đến La Lâm và ánh mắt lạnh lẽo của bà ta, còn lời tự nhủ của chính cô.

Thư Thù biết, cậu tự do nhưng cô thì không. Tựa như cậu có cánh, có thể bay liệng nhưng cô không có. Vật cậu muốn cũng có thể nắm trong tay nhưng cô không thể. Cô nếu đồng ý bên cậu, tất cả chỉ trích sẽ chỉ hướng về cô, sẽ không có ai biết là cậu quấn lấy cô.

Cậu lạc đường nhưng cô rất sáng suốt.

Thư Thù nhắm mắt lại, đợi khi cô mở mắt ra thì ánh mắt hoàn toàn sáng trong, cô không thấy Cố Diệc Thành ra, chỉ nhẹ nhàng nói: “Không có ai làm khó tôi cả.”

“Vậy thì tốt.” Cố Diệc Thành thở phào buông cô ra, nói: “Chúng ta ra bờ sông nhé, nói chuyện một lát.”

Thư Thù lắc đầu, cô nói: “Anh đi đi, đừng quấy rầy tôi nữa.”

Cố Diệc Thành ngạc nhiên kéo tay cô, cô né ra, nhìn cậu nói: “Cố Diệc Thành, bên cạnh anh có nhiều cô gái xinh đẹp như thế, sao cứ phải thích tôi? Tôi nghĩ có lẽ do ấy đấy, dù sao cũng do anh khiến tôi trở nên kém thính. Thế nhưng gia đình anh cũng đã bồi thường một số tiền lớn, cho nên anh hoàn toàn không cần phải cảm thấy ấy đấy. Anh đối với tôi rất tốt, tôi biết, cũng cảm ơn anh nhưng anh làm thế này tôi rất khó xử, vì tôi không thích anh.”

Cố Diệc Thành khó tin nhìn cô, nếu nhớ không lầm, đây là đoạn hội thoại dài nhất cô từng nói với cậu nhưng lời của cô lại khiến cậu lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là tim đau như bị dao cắt, “Sao lại không thích? Không thích thì sao em lại để anh ôm em? Không thích sao lại để anh hôn em?”

“Có thích một chút,” Thư Thù thẳng thắn trả lời cậu: “Là do tôi tham lam, dù sao thế giới của anh cũng đầy màu sắc. Chuyện hôm đó tôi không muốn nói lại, là tự nguyện hay cưỡng bách trong lòng anh và tôi đều hiểu rõ.”

“Được rồi, coi như em không thích anh, coi như anh cưỡng bách em. Nhưng chúng ta cũng đã đến mức này, em còn muốn đẩy anh ra sao? Chẳng lẽ khi đó em thật sự không động tâm?”

“Có thể.” Cô ngáp ngừng, cảm thấy tim co thắt rất nhanh, cảm giác ngày càng mạnh, trào lên cổ, trong miệng ngập đầy mùi vị cay đắng, khô khan. Cô nói: “Tôi có lẽ đã, nên anh không cần để trong lòng.”

Cố Diệc Thành nhìn cô chăm chú, không biết do tức giận đến cực điểm hay không, cậu cười, chỉ vào cô mà nói: “Em không hối hận chứ?”

Thư Thù nói, “Không hối hận.”

Hết chương 30

31. Chương 31: Bên Em Trọn Đời (p.2)

Sau cuộc tranh cãi, hai người không còn xuất hiện cùng nhau, cũng không hề nói chuyện.

Cố Diệc Thành vô cùng tức giận, lời Thư Thù nói khiến cậu cảm thấy những việc cậu làm đều hết sức ngu ngốc. Cậu mang cả trái tim dâng đến trước mặt cô nhưng đến nhìn cô cũng không buồn nhìn mà trực tiếp dẫm nát dưới chân. Cô cứ vậy mà đứng đưng nói với cậu, coi như tất cả đều chưa từng xảy ra, không cần phải để trong lòng. Cậu nghĩ: nếu cô ấy đã nói thế, mình cần gì phải để cô ấy trong lòng nữa? Bởi vậy, cậu quyết định để cho cô yên tĩnh, ỉnh được giải thoát.

Cậu có được giải thoát không? Đáp án dĩ nhiên là không. Người đã ngụy sâu trong đáy lòng há cậu muốn quên thì có thể quên được? Dù Thư Thù có ở bên cậu không, có tiếp nhận cậu không nhưng cô vẫn ở nơi nào đó trong tim cậu. Vì thế, khi kỳ thi đại học đến gần, Cố Diệc Thành không chút do dự chọn ngay đại học A.

Chỉ tiếc kế hoạch chu đáo nhưng thực tế lại không chiều lòng người.

Cố Diệc Thành tính tiền trăm hậu tẩu nhưng nào ngờ, chỉ 10 phút trước khi cậu mang nộp nguyện vọng, nhà trường đã báo cho gia đình cậu, Giang Dung gạt cậu điện lại. Nửa tháng sau, khi cậu đang ngâm nga nhận giấy báo trúng tuyển từ Giang Dung, lúc đó cậu mới sững sờ, chỉ tiếc mọi chuyện đã được định đoạt, mặc cậu có dẫn vật thể nào cũng không thể vặn hỏi.

Cố Diệc Thành không phải đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời theo truyền thống, cậu có toàn bộ những đặc trưng của một đứa trẻ phản nghịch, nhưng phản nghịch còn phân thành ‘phản nghịch bản năng’ và ‘phản nghịch lý trí’, Cố Diệc Thành thuộc loại ‘phản nghịch lý trí’ tương đối nguy hiểm. Như khi cậu 18 tuổi, đã biết việc gì nên làm việc gì không nhưng lần này lại náo loạn ầm nhà lên.

Cha cậu, Cố Nham tính tình cứng rắn, nói không nghe thì dứt khoát dùng đến bạo lực. Mẹ cậu, Giang Dung là một người thông minh, có người hát mặt đen, bà sẽ tự nhiên hát mặt trắng.

Cố Diệc Thành hiện không quan tâm nhiều được vậy, cứ lý luận: “Mẹ, mẹ đã từng hứa chờ con lên đại học thì tùy con muốn làm thế nào cũng được mà.”

“Mẹ và cha con có thể không quản con nhưng Đường gia trông nom cô bé thế nào chúng ta sao có thể quản được. Con lên đại học nhưng cô bé mới lên cấp ba.”

“Vậy tình thương của mẹ chỉ là để đùa giỡn con?” Cố Diệc Thành ném giấy báo lên bàn: “Đây là hai người đang chia rẽ uyên ương, để chúng con còn sống mà phải mỗi người mỗi nơi.”

Giang Dung dỗ dành cậu: ‘Con à, các con đều còn trẻ, không phải chỉ là thích chứ kể cả có lâu bền thì dễ gì sớm tối ở bên nhau? Cả đời rất dài, nếu ngay cả 3, 4 năm cũng không chịu được thì một đời biết làm thế nào vượt qua đây? Các con vốn chưa từng trải sự đời.’

Cố Diệc Thành không phản bác được, lời này làm sao cậu có thể đón nhận? Cậu cũng không muốn thừa nhận tình yêu của mình chưa trải qua gian nan trắc trở, mặc dù lòng cậu cũng không quả quyết đến cùng. Một lúc sau, cậu buồn bực hờn dỗi nói: “Dĩ nhiên là qua được! Tình cảm của con và cô ấy là thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn, nhật nguyệt chứng giám...” Nói đến đây cậu lại không nói nổi nữa.

Cả mùa hè, đối diện mới đám đông đến chúc mừng, Cố Diệc Thành sức cùng lực kiệt, không phải do vui mừng. Cậu tự hỏi lòng mình: chẳng lẽ tình yêu của cậu cứ thế mà chết non? Chẳng lẽ cậu và Thư Thù cứ như vậy kết thúc? Không có lời giải, chỉ có mờ mịt. Từ nhỏ đã luôn thuận buồm xuôi gió, cậu lần đầu thất bại, lần đầu trải nghiệm tư vị yêu mà không được đáp trả.

Đêm khuya thanh vắng, Cố Diệc Thành lại đứng trước biệt thự Đường gia, trước mắt là bức tường hoa tử vi, lay động dưới trăng như bức rèm tím buông rủ, cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Cố Diệc Thành cúi người nhặt một hòn đá nhỏ ném lên cửa sổ phòng Thư Thù, ném ba lần vẫn không có động tĩnh gì.

Cậu đứng dưới cửa sổ phòng cô, hai tay khoanh trước ngực dựa lưng vào cây ngô đồng, mắt khép hờ như thầy tu nhập định, cho đến khi chân trời xuất hiện một dải trắng sáng mới khẽ ngẩng đầu, theo thân cây trèo lên, nhảy qua lan can, cửa sổ trên ban công đang đóng kín, qua khe hở của rèm cửa cậu thấy cô đang cuộn tròn như con mèo nhỏ trên giường, mái tóc dài xõa tung lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, giường nhỏ 1m5 nhưng cô cũng chẳng nằm hết một nửa.

Đứng ngoài cửa sổ, Cố Diệc Thành giơ tay gõ hai tiếng lên cửa kính, không ai đáp lại, trong lúc ngủ cô lật người, chấn phủ trên người tuột xuống, bàn tay đang gõ bỗng dừng lại, ma xui quỷ khiến cậu khẽ đẩy cửa sổ, không khóa, cậu lấy can đảm bước vào.

Cố Diệc Thành nhón chân đến cạnh giường Thư Thù, cúi người nhặt tấm chăn rơi trên đất đắp lại cho cô. Bàn tay không cẩn thận chạm vào miên da thịt ở đùi cô, một dòng điện lan tỏa toàn thân, tự nhiên lại muốn làm lại ‘chuyện’ ở bờ sông trước kia, cơ thể bỗng nóng lên, dù sao thế này cũng quá mức hấp dẫn, mà mỗi nhịp thở của cô như đang khởi động âm thanh của tình cổ trong người cậu.

Cậu không thuyết phục được chính mình thu tay lại, tựa như cậu cũng không khống chế được tay của mình tới lui trên người cô.

Trực giác của phụ nữ luôn nhạy cảm, trong giấc ngủ, Thư Thù dù không nghe được âm thanh nhưng vẫn mơ mơ màng màng cảm thấy có người đang chạm vào mình, đầu tiên là mặt, sau đó là cổ, lại còn nhanh chóng chạm đến ngực cô, cơn buồn ngủ ngay lập tức biến mất, cô đột nhiên mở mắt ra, thấy một bóng đen đang đứng bên giường cô khiến cô hoảng sợ toát cả mồ hôi lạnh, phản ứng đầu tiên là nhảy dựng lên, là hét, nhưng tay chân lại bị người đó chặn lại, bóng đen ngay trước khi cô phát ra tiếng đã kịp thời bịt miệng cô lại.

“Suyt, là anh.” Bóng đen rốt cục cũng lên tiếng.

Cô trợn mắt, mượn ánh sáng mờ mờ của bóng trăng mới thấy rõ người đến, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây tiếp theo cô lại càng hoảng sợ hơn. Vì trong bóng tối, đôi mắt Cố Diệc Thành sáng rực,

sáng đến độ làm cô sợ hãi, tăng sáng mới 4, 5 giờ, anh ta chạy đến phòng mình làm cái gì?

Thư Thù cố gắng trấn tĩnh, trong cổ họng phát ra mấy tiếng mơ hồ.

Cố Diệc Thành im lặng nhưng lại không định buông tay, một tay của cậu vẫn tiếp tục luồn vào váy cô. Thư Thù nhấc chân đá cậu, cậu nắm được mắt cá chân cô, cả người thuận thế đề lên, nằm trên người cô nói: “Em hứa không kêu anh sẽ thả em ra.”

Cậu quá gần, hơi thở trong lúc vô tình phả lên cổ cô. Trong không gian hạn hẹp, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của nhau, Cố Diệc Thành bây giờ mới ý thức được mình đang đè cô bên dưới, tư thế vô cùng mờ ám, mà cơ thể cậu còn thức tỉnh nhanh hơn cả suy nghĩ của cậu, lại càng thành thực hơn.

Trong tình thế cấp bách này, Thư Thù cố nén giận, gật đầu.

Cố Diệc Thành buông tay đang che miệng cô ra.

Thư Thù dùng hết sức đẩy cậu ra: “Anh cút xuống cho tôi.”

Cố Diệc Thành không làm theo, cậu nói: “Không phải em nói ‘không sao cả’ mà? Không phải nói cái gì cũng coi như chưa từng có đó thôi?”

“Anh có cút không?” Cô giận dữ cắn răng, đá cậu lần nữa.

“Tại sao phải cút?” Cố Diệc Thành nhanh nhẹn tránh được, nói: “Anh có nói với em chưa? Lúc giận em đáng yêu hơn nhiều.” Vừa nói vừa ôm lấy cô, “Thư Thù, chúng ta đừng giận nhau nữa. Em thật ra cũng có quan tâm, đúng không?”

Cảm giác được hơi thở nóng bỏng của cậu trên cổ, Thư Thù tim đập nhanh, mặt đỏ bừng, vội đẩy cậu ra, đánh cậu nhưng dù có giãy giụa thế nào, sức lực con trai và con gái chênh lệch rõ ràng, cô nghe thấy tiếng quần áo trên người bị xé rách, bàn tay cậu không ngại nghỉ chút nào.

Thư Thù nói: “Cố Diệc Thành, rốt cục anh muốn làm gì? Nếu không cút đi tôi sẽ gọi người tới đó.”

“Gọi đi, gọi tất cả mọi người tới đây.” Cố Diệc Thành cười cười, cậu sao không biết, phòng của Đường Ngọc ngay sát vách, cô sẽ không kêu lên, nếu không thì không cần chờ đến bây giờ, so với chuyện cậu đang làm cô càng sợ bị người của Đường gia phát hiện cậu sáng sớm đã ở trong phòng cô, cô sợ, vì cô ăn nhờ ở đậu. Cố Diệc Thành biết, chính vì biết nên mới càng can đảm, làm chuyện mà chính bản thân cũng thấy trơ trẽn, thật ra cậu bây giờ cũng không phải không sợ. Cậu muốn làm gì? Cậu cùng lắm chỉ muốn gần gũi với cô. Cậu đứng dưới phòng cô cả đêm, toàn thân đều căng cứng, nhưng cơ thể cô rất mềm mại, sự mềm mại có thể an ủi tâm hồn của cậu.

Cậu ôm chặt cô vào lòng, vuốt tóc cô: “Sao em thà trốn tránh anh cũng không chịu tin tưởng anh?”

Thư Thù không trả lời, cũng không kịp trả lời, bởi vì cô nghe thấy tiếng khóa cửa chuyển động. Người nghe thấy còn có cả Cố Diệc Thành nhưng cậu chưa kịp có bất kỳ động tác nào thì cửa đã bật mở.

Ngoài cửa, Đường Ngọc mặc đồ ngủ đang trợn trừng mắt đứng ở cửa, bàn tay nắm khóa cửa vì quá chặt nên có vẻ trắng bệch, trong tay kia còn một chùm chìa khóa, sắc mặt rất kém như vừa trải qua một chuyện vô cùng đáng sợ.

Cố Diệc Thành nhanh chóng bật dậy khỏi người Thư Thù, kéo lấy Đường Ngọc, bàn tay chạm vào tóc cô ta. Đường Ngọc quay đầu lại nhìn cậu rồi hô to chạy đi: ‘Mẹ ơi, tới mau, xem bọn họ này.’

Cùng với tiếng hét ngày một to của Đường Ngọc, tim Thư Thù thất lại, cả người không ngừng run rẩy.

Cố Diệc Thành hỏi cô, sợ không? Thư Thù nói, sợ. Cố Diệc Thành nói, đừng sợ, có anh đây! Thư Thù nhìn cậu không nói tiếp.

Trái ngược với Thư Thù hốt hoảng, Cố Diệc Thành biểu hiện hết sức bình tĩnh. Mặc dù giờ phút này đầu óc của cậu cũng một mảnh hỗn loạn, dù sao chuyện xảy ra quá nhanh khiến cậu ứng phó không kịp, cậu hỏi mình: đây có được coi là bất gian tại giường không nhỉ? Mặc dù trên bản chất cậu không làm đến cùng... Sau đó cậu tự nhủ: dù sao nếu truy cứu trách nhiệm, cậu cũng sẽ nhận.

“Quý xuống!”

Trong phòng khách vang lên tiếng nói giận dữ của La Lâm, nghe mà giật mình. Dưới ánh đèn mờ, bà ta và Đường Nghiệp cùng ngồi trên sofa. Trên hành lang tầng hai, Đường Ngọc thờ ơ lạnh nhạt nhìn xuống. Thư Thù nhìn thấy phòng người giúp việc như đang hé mở. Cách chừng vài mét mà cô như mất đến mười phút mới có thể đến trước mặt La Lâm, cúi đầu quỳ xuống.

Cố Diệc Thành kinh ngạc muốn kéo Thư Thù lên. Nhưng Thư Thù nào dám, vội vàng hất tay cậu ra, ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt lạnh lùng của La Lâm, cô lại cúi đầu. Cố Diệc Thành không biết làm sao, thấy cô quỳ cậu cũng muốn quỳ.

La Lâm ngăn cậu lại, không để cậu quỳ.

Cố Diệc Thành nhanh chóng suy xét, tình huống trước mắt là thế nào? Tình huống trước mắt là: cô nam quả nữ ở trong một phòng, lúc bị phát hiện hai người vẫn còn ở trên giường, cậu nhất định phải nói với chủ nhà, thật ra cậu chưa hề làm bất cứ chuyện gì...

Cố Diệc Thành không biết phải giải thích thế nào, càng không biết làm sao phá vỡ cục diện bế tắc này, điều duy nhất cậu có thể làm là nhận tất cả mọi chuyện về mình, “Chú Đường, dĩ La, chuyện này không liên quan đến cô ấy... Các vị muốn trách thì trách cháu đi ạ, là cháu sáng sớm leo tường vào phòng cô ấy nhưng chúng cháu không làm gì cả, chúng cháu... Tóm lại đừng phạt cô ấy, được không ạ?”

La Lâm gơ tay ngắt lời cậu: “Đứa nhỏ này, sao cái gì cũng nhận về mình vậy.”

“Bởi vì sự thật là như vậy...”

“Diệc Thành, khó trách mẹ con luôn khen con tốt bụng.” La Lâm lại xen lời cậu, “Yên tâm, chú Đường đã gọi điện cho nhà con, mẹ con sắp đến đây bây giờ.”

Cố Diệc Thành há miệng, lời nói đến miệng lại nuốt xuống, bởi vì cậu phát hiện dù La Lâm hay Đường Nghiệp, chuyện tại sao cậu lại xuất hiện ở Đường gia, xuất hiện trong phòng Thư Thù, vì sao hai người lại cùng nằm trên giường, họ vốn không cần biết, cũng không muốn nghe giải thích, họ chỉ đang đợi người nhà cậu đến để dẫn cậu về.

Cố Diệc Thành vốn muốn không phải anh hùng, ngay khắc bị Đường Ngọc phát hiện cậu cũng sợ hãi nhưng khi cậu thấy Thư Thù run rẩy, ý muốn bảo hộ mãnh liệt đã che lấp sợ hãi trong lòng. Cậu nghĩ, Đường gia muốn cậu như thế nào cũng được, trên thực tế cậu cũng cam tâm nhận lãnh trách nhiệm này. Ấy nhưng, khi cậu gắng đầu ưỡn ngực chờ đợi sự phán xét của Đường gia, họ lại vòng qua cậu, đem mâu thuẫn nhắm ngay vào người cậu muốn bảo vệ. Cậu muốn nói nhưng họ lại không để cậu nói, cậu muốn nhận trách nhiệm về hành vi của mình nhưng họ lại một mực nói cậu không sai.

Chỉ chớp lát, Giang Dung vội vã chạy tới, Cố Diệc Thành thấy Giang phu nhân luôn chú trọng bề ngoài nhưng ngay cả tóc cũng không kịp chải, cậu thở dài gọi khẽ: “Mẹ!” Giang Dung trừng mắt với cậu, thấy Thư Thù quỳ trên mặt đất thì kéo tay La Lâm nói: “Đừng làm khó dễ con trẻ, Diệc Thành tôi sẽ đưa về trước.”

“Vâng” La Lâm cười xòa, quay đầu nói với Đường Nghiệp: “Ông Đường, ông tiễn họ đi.”

“Mẹ!” Cố Diệc Thành kéo Giang Dung, ánh mắt vẫn dán trên người Thư Thù.

Giang Dung trong lòng lý nào không hiểu? Về điểm này, ý định của Cố Diệc Thành bà sao lại không biết nhưng không suy nghĩ nhiều, cho đến khi cậu cố ý thi đại học A, còn tự ý quậy tung cả nhà lên, bà mới biết được tình cảm cậu dành cho cô bé này không chỉ là áy náy. Cậu lo âu, cậu khổ sở, cậu như mất hồn mỗi đêm đứng dưới phòng cô mong ngóng, đầu chỉ dừng lại ở áy náy mà đã nhập ma rồi. Thế nhưng để bà tin tưởng một cô gái vì con trai mình mà mất đi thính lực, giữa hai người thật tâm yêu nhau? Bà không thể không khúc mắc với tình cảm này. Cô bé đối với Cố Diệc Thành, nếu chỉ vì áy náy, Cố gia đồng ý bồi thường, bất cứ hình thức gì có thể mà không cần phải dùng đến tình cảm, nhưng cậu nào có nghe lọt.

Có điều bà chưa từng nghĩ đến, con trai bảo bối do bà một tay nuôi nấng lại lớn gan nửa đêm nửa hôm len vào giường con gái nhà người ta. Cậu đã làm gì, muốn làm gì, bà không dám nghĩ tới.

Giang Dung nói, “Về nhà trước.”

“Mẹ...” Cố Diệc Thành đứng yên không có ý định rời đi.

Giang Dung thở hắt ra, thấp giọng mắng: “Không có tiền đồ.”

Cổ Diệc Thành đỏ mặt lên, lại nhìn mắt Thư Thù, đành phải ngoan ngoãn đi theo Giang Dung trở về nhà.

Sau khi Cổ Diệc Thành đi khỏi, La Lâm lôi tay Thư Thù trở về phòng cô, hỏi: “Thư Thù, cậu ta có đụng đến mày không, chúng mày có... hay không?”

Thư Thù hơi sợ, vì cánh tay bị La Lâm lôi ngày càng đau, móng tay sơn đỏ chót của bà ta đâm sâu vào tay cô, tạo thành một vết xước. Đối với chuyện nam nữ, cô cũng không phải hoàn toàn không hiểu nhưng cũng không hoàn toàn hiểu. La Lâm nói: ‘đụng hay không đụng’ cô không thể định nghĩa được. Nhưng cô thật sự rất sợ, bởi vì cô không biết kể đó sẽ phát sinh chuyện gì, bản thân nên làm cái gì bây giờ.

Cô nhìn La Lâm, mơ màng lúc lắc đầu, không giống như gạt đầu cũng không giống lắc đầu.

“Rốt cuộc có hay không?”

“Con, con không biết...”

“Lúc trước tao đã cảnh cáo mày, mày quên rồi hả? Mày mới bấy lớn mà đã làm cái chuyện như vậy rồi phải không?”

“Không phải là con, chính anh ta tự chạy đến.”

“Mày không đi trêu chọc cậu ta, cậu ta lại đi leo tường vào Đường gia à? Lúc trước, cậu ta vì mày mà làm Cổ gia điều đứng một phen. Đại học Bắc Kinh tốt như vậy không muốn đi, cứ khăng khăng đòi thi đại học A.” La Lâm dùng ngón tay chỉ thẳng vào đầu cô: “Con nhỏ này từ nhỏ đến lớn không để cho người ta tin tưởng được chút nào mà.”

Thư Thù cắn chặt môi, không để ỉnh phát ra một tiếng động nào, cho đến khi nếm được vị ngọt ngọt tanh tanh, cô đưa tay lau vết máu trên môi, lại chạm phải hai hàng lệ nóng mới biết mình đang khóc.

La Lâm rút hộp khăn giấy trên tủ đầu giường ném cho cô, nói: “Lau nước mắt đi, coi như là giáo huấn. Nhớ, sau này đừng có quấy rầy con trai Cổ gia nữa.”

Thư Thù nói, “Con không trêu chọc anh ta.”

La Lâm hừ lạnh: “Chẳng lẽ cậu ta vô duyên vô cớ thích mày?”

Thư Thù nói: ‘Dì, con khiến dì chán ghét sao? Dì không thích con?’

La Lâm nâng tay lên giáng xuống một bạt tai.

Thư Thù che mặt, ngẩng đầu nhìn bà ta, lại lặp lại: “Con không trêu chọc anh ta, không có!”

La Lâm nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng nói: “Mày dọn đồ đi, tạm thời đến nhà cậu ở một thời gian.”

Cổ Diệc Thành bên này, Giang Dung không hỏi cũng không nói, sau khi về nhà thì vào bếp, nói là muốn làm cho cậu bữa sáng thật ngon.

Cổ Diệc Thành nói: “Mẹ, con biết mọi người bao che cho con nhưng các người làm vậy con rất khó chịu, vô cùng khó chịu.”

Cổ Diệc Thành còn nói: “Để con yên tĩnh một chút.”

Sau đó, cậu khóa trái cửa ở trong phòng cả buổi sáng.

Nhưng khi cậu từ trong phòng bước ra, cậu đã làm chuyện điên rồ nhất cả đời này.

Hết chương 31

32. Chương 32: Bên Em Trọn Đời (p.2)

“Nếu có một ngày em ra đi, anh sẽ vẫn đứng dưới gốc cây này đợi em quay về.”

Cố Diệc Thành từ trong phòng đi ra đã là buổi chiều. Cậu đứng trên hành lang tầng hai nhìn xuống, ba mẹ cậu đang ngồi trên ghế sa-lon ở phòng khách, phá lệ không ra ngoài xã giao, thỉnh thoảng truyền đến tiếng họ nói chuyện, loáng thoáng có thể nghe ra họ đang nhắc đến tên cậu.

Cố Diệc Thành quay lại phòng của mình, nếu muốn ra ngoài, nhất định phải đi ngang qua phòng khách. Cậu cũng không muốn hứng chịu nắm đấm của cha mình.

Một lát sau, Giang Dung tới gõ cửa mang cơm vào cho cậu. Thấy cậu đang nằm trên giường đọc sách, cười nói: “Con trai, mẹ vừa nói chuyện với cha con, tới kỳ nhập học còn một tháng, hay con hẹn Thư Hàm và Hàn Duệ đi du lịch châu Âu đi?”

Cố Diệc Thành cười cười, “VẬY mẹ mua vé máy bay cho con, vé cho hai người ấy.”

Giang Dung tức giận đặt cơm lên bàn, nói: “Ăn đi, biết con đói bụng rồi.”

Cố Diệc Thành do dự rồi cũng ngồi dậy ăn hai miếng.

Giang Dung định ngồi xuống bên giường cậu, thấy ở đầu giường có một máy bay điều khiển từ xa: “Sao lại chơi cái này?” Nhìn kỹ thì thấy nó đã bị gãy làm hai: “Hư rồi thì vứt đi.” nói rồi định đưa tay lấy.

Cố Diệc Thành vội giành lại, ôm vào ngực, hét lên: “Đừng xen vào chuyện của con có được không?”

Giang Dung giật mình, lập tức nhận ra có lẽ có liên quan đến cô bé ở Đường gia, mắng cậu: “Ăn cơm đi rồi tắm rửa, ngủ một giấc. Hai ngày tới đừng hòng ra khỏi cửa.”

“Có ý gì?” Cố Diệc Thành chớp mắt, hỏi: “Mẹ và Cố lão gia muốn giam lỏng con?”

Giang Dung nói, “Chúng ta đều muốn tốt cho con.”

Cố Diệc Thành ngoảnh mặt đi không nói lời nào.

Giang Dung dỗ dành cậu vài câu rồi bưng mâm cơm ra ngoài, ngay trước khi đóng cửa, Cố Diệc Thành chợt nói: “Con biết hai người vì muốn tốt cho con.”

Cậu dừng lại rồi nói tiếp: “Nhưng hai người không biết con muốn gì.”

Sau khi Giang Dung đi khỏi, Cố Diệc Thành nhảy khỏi giường, lôi ba-lô ra, đổ hết tất cả đồ đạc bên trong xuống giường, sau đó mở tủ quần áo, chỉ tiếc không thể nhét hết cả tủ vào trong ba-lô, mang theo chứng minh nhân dân, sổ tiết kiệm, ví tiền, MP4, cuối cùng còn thuận tay lấy luôn hai mảnh của chiếc máy bay.

Đối với một đứa con trai 18 tuổi mà nói, hai tầng lầu không thể giam giữ được cậu, cậu muốn đi tất có nhiều cách để đi.

Cố Diệc Thành ra khỏi nhà bằng cửa sau, đi thẳng đến Đường gia.

Xa xa, cậu lập tức nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang dừng trước cửa Đường gia, đứng bên cạnh là Thư Thù.

Suy đoán của cậu quả nhiên không sai, họ muốn giam lỏng cậu sau đó sẽ lặng lẽ đưa Thư Thù đi, qua hết hè này, cậu sẽ lên Bắc Kinh học đại học, chờ khi nghỉ đông cậu quay trở về cũng phải mất nửa năm, trong nửa năm ấy có nhiều thứ sẽ hoàn toàn thay đổi.

Cố Diệc Thành đứng sau thân cây, mắt vẫn nhìn Thư Thù, bên má trái của cô hơi sưng, vành mắt hồng hồng khiến lòng cậu vô cùng khó chịu.

Không biết có phải do ánh nhìn nóng rực của cậu mà Thư Thù vốn đang cúi đầu bỗng ngẩng phắt lên nhìn sang.

Hai người vừa chạm mắt nhau, lòng Cố Diệc Thành liền xao động, chân nhúc nhích muốn đi về phía cô. Thư Thù nhú mày, vô thức nắm chặt ba-lô trên lưng, vì La Lâm đang đứng cạnh cô nên khước miệng giật giật mà không nói gì, nhưng Cố Diệc Thành nghe được tiếng lòng cô đang nói: đi đi, van anh!

“Thư Thù, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây cái gì vậy?” La Lâm cảnh giác nhìn theo ánh mắt cô, thấy không có ai lại nhìn cô nói: “Chú Ngụy sẽ chở mày đi, ở nhà cậu phải nghe lời đó.”

“Vâng.” Thư Thù gật đầu, La Lâm lấy ba-lô trên vai cô ném vào cốp xe, nói tiếp: “Chờ tụt trường di sẽ đến đón về.”

Thư Thù lại gật đầu.

“Tiểu Ngụy, làm gì mà lâu vậy?” La Lâm đóng cốp xe lại, xoay người vào trong nhà: “Đi đi xem thế nào, mày vào xe chờ đi.”

Thư Thù lại “Dạ” một tiếng, xoay người kéo cửa xe, thình lình một cánh tay vươn ra từ phía sau, trước khi cô mở được cửa xe đã cảm thấy sau lưng có một áp lực hướng tới, cả người đột nhiên bị nhét vào xe, sau đó là một ba-lô nặng gần 10kg đặt dưới chân cô. Cô còn chưa kịp rõ người đẩy mình thì đã nghe tiếng xe lăn bánh, kể đó, theo lực quán tính chạy tới trước, trọng tâm của cô bị đổ về sau, chiếc xe lao vút đi.

Ngoài cửa xe, La Lâm nghe thấy tiếng xe lăn bánh vội chạy từ nhà ra, đôi giày cao gót đuổi theo được vài bước, miệng không ngừng la hét: “Dừng lại, mau dừng lại”, biệt thự Đường gia phía sau cô ngày càng nhỏ mà tiếng hét của bà ta cũng nhỏ dần.

Thư Thù sững sốt mất mấy giây, khi hoàn hồn lại thì vội nhào tới giành tay lái.

Cố Diệc Thành đẩy cô ra: “Em điên hả? Đang lái xe đấy!”

“Anh mới điên ấy!” Nói rồi lại nhào tới, nắm đấm cũng vung theo: “Cố Diệc Thành, anh mau dừng xe, anh thần kinh rồi, biết mình đang làm gì không!”

“Đúng vậy, là anh thần kinh! Nhưng anh muốn thế nào em không biết sao?” Cố Diệc Thành một tay nắm tay lái, tay còn lại đẩy cô về chỗ ngồi, nói: “Đừng đánh nữa, dễ xảy ra tai nạn lắm!”

“Cố Diệc Thành!”

“Yên tâm, anh có bằng lái.” Cậu thở ra một hơi dài, nhẹ nhàng nói: “Anh không thích đi La, họ mắng anh thế nào cũng được nhưng không thể đánh em.”

Thư Thù mở miệng nhưng không biết nói gì, động tác đánh cậu cũng dừng lại.

Cố Diệc Thành dùng tay xoa mặt cô, nói: “Xin lỗi, nếu không tại anh, em cũng sẽ không phải chịu thiệt thòi như vậy.”

Cảnh vật bên ngoài trôi qua cực nhanh, Cố Diệc Thành lái xe rất nhanh, cậu như không phải đang lái xe mà là đang chạy trốn. Thư Thù không hỏi cậu muốn đi đâu, cô chỉ ngồi yên, nhớ lại mấy năm trước, La Lâm đưa cô đến Đường gia khi đó đối diện với tương lai, cô không biết gì cả, cho rằng ly biệt là vì lần gặp sau này. Còn hôm nay, tương lai vẫn không nắm được nhưng bên cạnh lại có Cố Diệc Thành, với tốc độ xe thế này, trong nháy mắt, Thư Thù chợt có ảo giác có lẽ thời gian đã ngừng lại vào thời khắc này, có lẽ trên đời chỉ còn lại cô và cậu.

Khi Cố Diệc Thành dừng xe lại cũng đã chạng vạng tối.

Họ vòng quanh A thành hai vòng, trên đường còn đổ thêm xăng nhưng không biết nên đi đâu, có nơi nào có thể đi nên cuối cùng đành phải lái về nội thành.

Cố Diệc Thành dừng xe ven đường, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu KFC, quay lại hỏi Thư Thù: “Em đói không?”

Thư Thù sờ sờ bụng, gật đầu

Cố Diệc Thành đẩy cửa xe ra nói: “Anh vào đó mua chút gì để ăn.”

Nhưng chưa đầy nửa phút cậu đã vòng lại, kéo Thư Thù ra ngoài, Thư Thù đẩy cậu ra hỏi: “Làm gì thế?”

“Anh phải đi phòng em.” Cố Diệc Thành cầm tay của cô, tự nhủ: “Đề phòng em bỏ chạy...”

Cố Diệc Thành nhìn khắp cửa hàng, hai người ăn ý cùng chọn góc ngồi khuất nhất. Đây không phải là lần đầu tiên hai người ăn cơm cùng nhau nhưng bữa cơm này lại tương đối lịch sự, rõ ràng đói bụng đến chết được nhưng vẫn chỉ ăn qua loa.

Thư Thù chống cằm, xuyên qua cửa sổ bằng kính nhìn ra ngoài, dưới ánh đèn nê ông, giữa lòng thành thị phồn hoa, trên đường đầy các cặp tình nhân đang tay trong tay thảnh thơi có cặp lại ôm hoặc hôn nhau đắm thiết. Cô rất ít khi ra khỏi nhà vào buổi tối nên chưa từng thấy những cảnh thế này, mặt bỗng ửng đỏ, quay đầu nhìn Cố Diệc Thành, thấy cậu đang nhìn cô cười xấu xa, cô vội cúi đầu, khuấy khuấy ly kem trong tay.

“Này!” Cố Diệc Thành gõ bàn.

Thư Thù ngẩng đầu nhìn cậu, không nói gì.

“Em còn nhỏ lắm sao? Dính tùm lum ra miệng rồi, lau đi.” Nói xong đưa cho cô một tờ giấy ăn.

Thư Thù cầm lấy lau lau, miệng nói nhỏ: “Tôi vốn cũng chưa lớn mà.”

“Em nói cái gì?”

“ . . . ”

“Chưa sạch, bên trái kia.”

“Bên trái, trái phải em cũng không phân biệt được hả?” Sự kiên nhẫn của bạn Cố trước giờ chưa từng tốt chút nào, thấy cô lau mấy lần mà khóe miệng vẫn còn kem, cậu cầm khăn giấy định dích thân ra tay nhưng thấy cô sợ hãi nhìn mình nên lại lui ra sau.

Nhướn mày, cậu hỏi: “ngọt không?”

“Cái gì?”

“Kem ấy, ngọt không?” Cậu hỏi lại, không đợi cô trả lời chợt đứng lên, cúi người hôn lên môi của cô, chỉ một giây thôi, cậu lại ngồi trở lại vị trí của mình, cười nói: “Ừm, vô cùng ngọt!”

Rút kinh nghiệm từ mấy lần trước, Cố Diệc Thành thăm dò ý Thư Thù, thấy cô trờng mắt, siết chặt tay liền biết giây tiếp theo cô sẽ vung móng vuốt với cậu nên đứng bật dậy nói: “Không giành với em nữa, đi mua ly khác.”

Cố Diệc Thành nghĩ hai người ăn không đủ nên gọi thêm cánh gà Hamburger mang theo, sau đó tính tiền, tổng cộng năm mươi mấy đồng, sờ sờ ví tiền trong túi chuẩn bị trả tiền, mặt liền biến sắc.

Ví tiền không còn...

Cậu trở về tay không, sắc mặt cũng không tốt, Thư Thù hỏi: “Sao thế?”

Cố Diệc Thành nhìn cô một hồi, buồn buồn nói: “Gặp móc túi rồi!” ngập ngừng rồi nói tiếp: “Em cũng không mang tiền? Trong ba-lô anh có sổ tiết kiệm, nhưng phải đi rút.”

Thư Thù lục trong túi, lấy ra chừng trăm tệ để lên bàn, thấy vẻ mặt đau khổ của cậu thì đẩy hai đồng xu về phía cậu: “Cái này, mời anh ăn kem.”

Cố Diệc Thành lăm bầm: “Một ly kem thì muốn đuổi anh đi? Nói cho em biết, không có cửa đâu!”

Hai người trở lại xe, Cố Diệc Thành rút di động ra, mở máy, hơn mười tin nhắn, phần lớn là Giang phu nhân gửi, còn có của Thư Hàm và Hàn Duệ, nội dung như một, không phải hỏi cậu đang ở đâu thì là nói cậu mau về nhà đi.

Xem ra Thư Hàm và Hàn Duệ không thể nhờ được, nhưng trong người cậu không có đồng nào, đêm nay phải làm sao? Chẳng lẽ ngủ trên xe? Cậu là con trai thì không vấn đề gì nhưng Thư Thù thì sao đây? Cậu biết con gái rất phiền toái... Huống chi trời nóng như vậy. . .

Cố Diệc Thành bóp trán, cố gắng lục tìm trong đầu người có thể nhờ vả, trước mắt lóe ra một người mặc dù cậu vốn dĩ không muốn tìm người này giúp đỡ.

Cậu liếc nhìn Thư Thù, thấy cô không mở mắt, chắc là mệt mỏi, cậu thở dài nói: “Thắt dây an toàn vào đi.” Sau đó vặn chìa khóa, đạp ga.

Thư Thù nhớ đêm hôm đó trăng rất sáng, cô ngồi trong xe Cổ Diệt Thành, cậu đưa cô tới khu dân cư phía tây thành phố, lái vào một khu nhà cũ rồi dừng lại trước một tòa nhà cao 7 tầng, rút di động ra gọi điện.

Chỉ chốc lát sau, bên trong khu nhà an tĩnh vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, tiếng bước chân ngày càng gần, xuyên qua kính xe nhìn lên cầu thang, dưới ánh đèn mờ tối hình dáng người đó rõ dần.

Áo sơ-mi trắng, quần jean, đi từ trên nhà xuống nên chân còn đi dép, trang phục của cậu quá đối bình thường nhưng lại bất đồng với người mặc, lúc cậu đi, lưng thẳng, bước chân không nhanh nhưng ổn định, nhìn từ xa như hòa cùng cảnh vật, sắc thái điềm đạm, khí chất tao nhã.

Là Trình Hàn.

Cổ Diệt Thành tắt đèn xe, đẩy cửa bước xuống, một tay gác lên cửa xe: ‘Cho tớ mượn ít tiền, có mang ví theo không?’

Trình Hàn nhìn vào trong xe cậu, rút từ túi quần ra cái ví đưa cho cậu.

Cổ Diệt Thành cầm lấy nhìn lại chỉ có 500 đồng, cậu giống quỷ lấy sạch tiền trong ví, sau đó ném ví tiền lại.

Trình Hàn hỏi: “Ai ở trong xe cậu?”

Cổ Diệt Thành cười không đáp, ôm quyền cảm ơn cậu: “Cảm ơn, hai hôm nữa sẽ trả tiền cậu! Tớ còn có việc, đi trước đây” nói xong liền chui vào xe.

Thế nhưng Trình Hàn lại kéo cánh cửa bên ghế hành khách, nắm chặt tay Thư Thù. Cổ Diệt Thành phản ứng cũng rất nhanh, nghiêng người qua bảo vệ Thư Thù không cho cậu tiếp tục hành động.

Trình Hàn nói: “Diệt Thành, cậu không thể đưa cô ấy đi.”

Cổ Diệt Thành cười lạnh giữ tay cậu lại, dùng sức bắt cậu phải buông Thư Thù ra nhưng Trình Hàn vẫn giằng co, chẳng những không buông ra mà còn chiếm được ưu thế, lôi Thư Thù từ trong xe ra ngoài.

Cổ Diệt Thành cũng bước xuống ra, kéo tay Thư Thù lại.

Trình Hàn tiến lên ngăn trước mặt Thư Thù, nói với Cổ Diệt Thành: ‘Tiểu Ngọc khóc rất thương tâm trong điện thoại, nói lo lắng cho các người.’

“Thương tâm? Nước mắt của cô ta cũng không chỉ có một túi mà là hai túi lận đấy. Hai túi nước mắt cũng căng tràn ấy, chỉ cần cô ta muốn là nước mắt có thể rớt xuống.” Cổ Diệt Thành cười nhạo nói: “Sao? Đường Ngọc ở trước mặt cậu khóc lóc thảm thiết nên cậu đành bán đứng tớ?”

“Nhưng nếu cậu đi tìm Thư Hàm hoặc Hàn Duệ, tớ nghĩ kết quả cũng thế thôi.” Ngụ ý rằng chính vì muốn tốt cho cậu nhưng Cổ Diệt Thành nghe chẳng lọt câu nào, cậu hỏi Trình Hàn: “Nói cho nhà tớ biết rồi hả?”

Trình Hàn cũng không kiên trì, trả lời: “Đúng, đã báo.” Rồi quay sang Thư Thù nói: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Trình Hàn nắm tay Thư Thù, Cổ Diệt Thành vốn đang rất vui vẻ, lúc này còn tưởng cậu muốn dẫn người đi trước mặt mình liền trở mặt ngay tại chỗ, chỉ vào Trình Hàn nói: “Cậu buông ra, đừng kéo lung tung.” nói rồi đưa tay kéo người lại, giằng qua kéo lại, trong lòng nóng nảy, tính khí cũng bốc hỏa, một đám bắt ngờ vung tới.

Bạn Cổ đầu sao cũng là vận động viên bóng rổ, Trình Hàn lại chỉ thích những trò chơi bóng nhỏ nên dĩ nhiên không phải là đối thủ của cậu, cùng lắm chỉ hai ba cú đã đẩy được đối thủ ngã nhào trên đất, sau đó nắm lấy tay Thư Thù vẫn chưa hoàn hồn, mặc cô la hét thế nào, thẳng tay ấn cô vào xe, ‘Rầm’, cửa xe đóng lại, cậu không quên bấm nút khóa luôn cửa.

Trình Hàn từ từ đứng lên, thở dài, cậu hỏi Cổ Diệt Thành: “Cậu có thể đưa cô ấy đi đâu?”

“Chân trời góc biển, nơi nào cũng được!”

“Nhưng cậu ngay cả 500 tệ còn phải đi mượn tở. Cậu muốn cô ấy theo cậu ăn gió nằm sương, lưu lạc đầu đường xó chợ ư? Tở chỉ có thể nói cách yêu của cậu cũng thật đặc biệt.”

Cố Diệc Thành bị lời nói của cậu chọc giận, liền móc 500 đồng trong túi ném lại.

Tờ 500 tệ rơi xuống chân Trình Hàn, cậu không nhúc nhích, thản nhiên hỏi: “Trong túi cậu có tiền gửi ngân hàng rồi chứ gì?”

Cố Diệc Thành không để ý tới cậu, xoay người kéo cửa xe.

Trình Hàn lại nói: “Nhưng tở nghĩ cậu nhất định đã quên, ngân hàng còn có chức năng đóng băng tài khoản.” Thấy sắc mặt Cố Diệc Thành biến hóa, cậu cười nhẹ hỏi: “Cậu chắc không cần tiền chứ?”

“Đừng cố kéo dài thời gian với tở!” Cố Diệc Thành cười theo: “Dối trá!”

Sau đó nhún ga nghênh ngang rời đi.

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, thật yên bình, một chiếc xe màu đen chạy không mục đích trên đường.

Trong không gian nhỏ hẹp, đã qua rất lâu hai người cũng không mở miệng nói chuyện, tất cả mọi chuyện như mạch nha dính thành một mảng, không ai biết đến ngã tư tiếp theo nên đi thẳng, rẽ trái hay rẽ phải.

Bên ngoài, ánh trăng rơi xuống phía chân trời nơi chiếc xe đang đi tới, Cố Diệc Thành nghĩ, trên mặt trăng có cái gì? Hằng Nga, Ngô Cương hay là cây hoa quế? Dù cái gì chẳng nữa, nó bắt đầu trong bóng tối, nhưng chung quy nó cũng kết thúc trong ánh bình minh chứ?

Ấy nhưng, đêm nay có dài không? Còn bao lâu nữa?

Còn cậu, có thể đưa cô đến nơi nào?

Lời của Trình Hàn cậu không muốn nghĩ tới nhưng lại như tiếng chuông cảnh tỉnh khiến cậu không thể không nghĩ, cũng không phải chưa từng nghĩ đến.

Chiếc xe hơi màu đen cuối cùng dừng lại bên bờ sông, cây cối um tùm từ dãy núi đằng xa tạo thành một dãy hình thù đen ngòm, Cố Diệc Thành phát hiện cậu đã lái xe đến nhà máy cơ giới, chính là nơi họ gặp nhau lần đầu.

Đẩy cửa xe ra, cậu bước xuống, cảm giác cơ thể như chìm vào sắc đêm, như tắm trong kén, lòng nặng trĩu tựa như đang đứng dưới cơn mưa, nước mưa từng giọt từng giọt ngấm vào quần áo, da thịt, cuối cùng ngấm vào tim, lạnh lạnh, dính dính, cơ thể vô cùng mệt mỏi còn tâm hồn lại trống rỗng.

Cố Diệc Thành biết trên người không một xu dính túi, tất cả đều của cha mẹ, mất đi vàng sáng bao bọc của Cố gia cậu cũng chẳng có gì. Cậu còn cho rằng mình đã đủ lông đủ cánh có thể bay cao bay xa, nhưng trên thực tế, cánh cũng chỉ là thứ đồ trang trí mục nát.

Cậu bay không nổi, cũng không đưa cô đi cùng được.

Nhìn con đường nhỏ dẫn ra bờ sông, Cố Diệc Thành hỏi Thư Thù: “Em có biết bậc thang bên kia có bao nhiêu bậc không?”

Thư Thù ló đầu ra xem xét, dựa vào cửa sổ xe nói: “99 bậc.”

Cố Diệc Thành cười, tay vuốt tóc cô, cậu nói: “Em đếm sai rồi, phải là một trăm bậc.” dừng một chút lại nói: “Không tin anh đếm cho em xem.”

Thư Thù xuống xe, hai người đi về phía bờ sông. Thư Thù đi phía trước, Cố Diệc Thành đeo ba-lô lẳng lẳng đi theo cô, đèn đường trong bóng đêm mờ mờ chiếu sáng khiến người không phân được rõ dưới ánh đèn, hình bóng cô lại giống như hai người, mờ mờ lung lung chậm chạp.

Cố Diệc Thành nhớ dọc theo con hẻm vẫn thường đi sẽ nhìn thấy một tiệm tạp hóa, đi lên trước hơn 10m nữa, ven đường sẽ có một cây bạch quả lâu năm, sau cây là những bậc thang dài xây bằng đá xanh uốn quanh bờ sông.

Cậu biết những bậc thang có một cái tên, gọi là 99 bậc.

99 bạc, tên gọi cũng như thực tế, chỉ có 99 bạc thang.

Cổ Diệc Thành biết là vậy nhưng vẫn nói với Thư Thù, ‘em đếm sai rồi, phải là một trăm bạc.’

Chỉ là cậu muốn một vòng tròn hoàn hảo.

Cổ Diệc Thành không nhớ rõ đêm hôm đó cậu kéo theo Thư Thù tới tới lui lui trên đoạn đường đó bao nhiêu lâu, một lần lại một lần, cho đến khi chân trời hừng sáng, cho đến khi Thư Thù nói: “Được rồi, em nghĩ đúng là 100 bạc.” cậu mới dừng lại nhưng tim cậu lại không dừng được.

Đứng dưới tàng cây bạch quả, nhìn từ đây có thể thấy cả con sông rộng, họ cùng nhau ngắm mặt trời mọc, chân trời xanh thẫm dần bị một tia sáng đỏ hồng của rạng đông xé rách, rồi từ từ lan khắp cả mặt sông.

Tay cậu chống lên cây bạch quả, thì thầm: “Không biết cây này có ra quả không...”

Thư Thù ngẩng đầu lên, ánh mặt trời xuyên qua những tầng lá của cây đậu trên mi cô, như một lớp phản ánh vàng khiến mắt cô bừng sáng soi tỏ ánh hào quang của cô nhưng khuôn mặt cô lại thuần khiết vô cùng.

Cổ Diệc Thành nghĩ cô nhất định không biết, cô rất đẹp. Cậu cúi xuống gần mặt cô, như đang nâng một chậu hoa lan, cẩn thận cúi người đặt môi lên trán cô, hơi thở thơm mát tỏa ra, ngón tay và đầu ngón chân như bị điện giật, cảm giác choáng váng. Cậu muốn ghi nhớ đến từng sợi tóc trên cơ thể cô, tay cậu lướt trên da thịt cô mang theo chút xao động khiến cậu hiểu ra được hạnh phúc mỹ mãn là phải biết nắm bắt, tâm hồn rực nóng như hóa thành ánh sáng rực rỡ, toàn thân cậu bị tia sáng ấy thít chặt nhưng người trong lòng lại mềm mại ôn nhu, cô nép vào lòng cậu, lan tỏa thiêu đốt tất cả trong tim cậu, có lẽ trong chớp mắt này, thân thể cậu thật sự có thể bay liệng.

Thư Thù hỏi: “Có phải anh vừa hỏi cây bạch quả có ra quả không?”

“Có không?”

“Mùa xuân nó nảy mầm, mùa hè sinh trưởng, mùa thu rụng lá. Cây bạch quả là cây đơn tính, bắt buộc phải trồng một đực một cái cạnh nhau mới có thể sinh hoa kết quả.”

“Còn có đực cái nữa? Em nói thử xem, nó đã lẻ loi hiu quạnh chờ đợi bao nhiêu năm rồi?”

“Đến khi nó rụng lá thì biết thôi.” Thư Thù nói, “Cây này thực chất là hai cây đó, chẳng qua thời gian lâu dần, thân cây và cành lá đan xen lẫn nhau nên nhiều người cho rằng nó chỉ có một nhưng thật ra là hai ...”

Cổ Diệc Thành nhìn lên nhánh cây, hóa ra là hai, cậu cười, như chợt hiểu ra rất nhiều chuyện, không phải là một sớm một chiều, cần phải bỏ thời gian và công sức, thậm chí có khi cả đời người.

Cậu không đưa cô đi được, cậu nghĩ cô biết.

Biết lúc nào? Lúc Trình Hàn xuất hiện? Hay lúc ví tiền bị trộm? Hoặc giả sớm hơn nữa? Tóm lại là, biết trước cả cậu, vì cô luôn tỉnh táo.

Cậu nhìn Thư Thù chậm rãi nói: “Chúa Giê-su khi bị đóng đinh trên thập tự vào ngày thứ sáu, là ngày đau thương nhất nhưng ba ngày sau đã là lễ Phục Sinh. Khi anh gặp chuyện không vui, anh tự nói với mình, im lặng chờ đợi ba ngày. Anh không dám yêu cầu em phải chờ anh bao lâu, ba ngày hay ba năm, vì vậy người chờ đợi phải là anh. Nhưng em nhớ kỹ, nếu có một ngày em ra đi, anh sẽ vẫn đứng dưới gốc cây này đợi em quay về.

Cậu nói xong, lời từ trong ba-lô ra một thứ, chính là máy bay bị Thư Thù dùng quả táo ném gãy. Cậu đưa cánh máy bay đã đứt rời cho Thư Thù, cô do dự nhưng cũng cầm lấy. Cổ Diệc Thành một tay ôm chặt cô vào lòng, rất chặt nhưng Thư Thù lại khóc, bởi vì cô biết, qua hôm nay cô cũng sẽ không buông xuôi như vậy nữa.

Cậu cuối cùng sẽ đi, đi Bắc Kinh học đại học, cô lại một mình, một mình đọc sách, một mình nghe nhạc, một mình lặng lẽ nhớ nhung. Kỳ thật, cô chỉ cần nhớ được giây phút này là tốt rồi, có một người con trai đã từng thích mình, nụ cười cậu trong sáng và thuần túy, cậu đứng ở chỗ này, nắm tay cô lập một lời thề, không oán không hối, nếu thời gian có thể dừng lại ngay phút này, nếu vẫn có thể nắm tay nhau như vậy, cậu và cô chưa từng ly tán, không cách ngăn, không phản bội thì thật tốt biết bao.

Thế nhưng Cố Diệc Thành không hiểu sao cô lại khóc, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, ghé vào tai cô nói nhỏ cho cô biết, không để cô phải hoảng sợ, dù cậu ở nơi nào, cũng sẽ nghĩ tới cô, một ngày nào đó cậu có thể đưa cô đi, sau đó sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô.

Cố Diệc Thành nghĩ, nước mắt của con gái thật sự là vũ khí trí mạng.

Cố Diệc Thành nghĩ, sau này nhất định sẽ không bắt nạt cô, sẽ đối với cô thật tốt.

Cố Diệc Thành còn nghĩ, bất kể thế nào, cậu nhất định phải cố gắng tạo lập thế giới của chính mình, sau đó vứt bỏ hết tất cả gánh nặng của Thư Thù để cô có thể sống một cuộc sống chỉ có vui vẻ.

Sáng sớm đó, cậu vẫn ôm cô, lặng lẽ nhìn cô, cậu suy nghĩ rất nhiều, cậu còn nghĩ tới cả hình ảnh Thư Thù mặc áo cưới, đương nhiên cậu cũng nghĩ đến cảnh tượng nằm trên người cô...Thật ra, tưởng tượng của cậu rất hợp tình hợp lý, vì hôm nay Thư Thù đang ở trong lòng cậu, hương thơm trên người cô thảnh thơi hòa vào hơi thở của cậu, chỉ cần cậu cúi người là có thể chạm vào môi cô. Nhưng Cố Diệc Thành cuối cùng không làm vậy, nụ hôn của cậu nhẹ nhàng hạ xuống trán cô.

Mặc dù nhiều năm sau, Cố Diệc Thành nhớ lại cảnh này vẫn nhếch khóe miệng, khẽ mỉm cười. Nụ hôn không dực vọng nhưng lại khắc sâu nhất trong ký ức cậu.

Cậu nghĩ, có lẽ đó chính là yêu.

Đừng nói ba năm, cho dù ba mươi năm cậu cũng chấp nhận chờ.

Vì vậy, kết quả là ba năm.

Hết chương 32

Cảm giác thật lắng đọng. Thanh bình như thế, trong sáng như thế...

33. Chương 33: Mùi Hoa Quế, Thơm Ngát Đến Ưu Thương (p1)

Thư Thù lên cấp ba không thi đậu trường A nên bị phân vào một trường trọng điểm loại hai, vì trường nằm ở phía tây thành phố, cách Đường gia khá xa nên cô không chút do dự chọn học nội trú, đến chủ nhật mới trở về Đường gia, cô vốn dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh nên cũng nhanh chóng thích nghi với môi trường mới. Nơi này không cạnh tranh khốc liệt như ở trường A, cũng không hề có ganh đua so sánh, thành tích của cô bởi vậy mà đột nhiên tăng vọt.

Không biết từ lúc nào, Thư Thù bắt đầu thích ngắm mặt trời mọc, khi ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim hót thì cô cũng tỉnh giấc, qua cửa sổ nhìn ra, cảnh vật đều được che phủ bởi tầng sương mù mỏng manh, huyền ảo, ánh dương rực rỡ xuyên thủng màn sương nhuộm sáng cả một vùng trời.

Trong giây phút ngắn ngủi đó, trái tim cô cũng được nhuộm ánh vàng sáng chói.

Mặt khác, Cố Diệc Thành đã đi Bắc Kinh học, sau sự kiện bỏ nhà đi, cậu và gia đình không còn thuận hòa, chỉ đến mùa xuân cậu mới trở về. Khi cậu về, La Lâm sẽ đưa Thư Thù đến nhà cậu ở một thời gian. Khoảng cách giữa hai người như hai vì sao, rõ ràng ở cùng một thành phố nhưng lại không được gặp mặt, cũng không được liên lạc điện thoại.

Cách thức liên lạc duy nhất của Thư Thù và Cố Diệc Thành là Mạch Tiểu Na. Hai người bạn tốt không cố định ngày gặp nhau, nhưng mỗi lần gặp mặt Tiểu Na lại mang cho cô cả tá tin tức. Thảnh thơi, cô cũng từ Tiểu Na hoặc Đường Ngọc mà biết chút tin tức gần đây của Cố Diệc Thành. Cô biết cuộc sống của cậu vẫn thuận buồm xuôi gió, cho dù nhân tài ở đại học đông đúc, cậu cũng nổi bật vô cùng nên càng không thiếu người theo đuổi.

Cô chưa từng hồi âm bất cứ lá thư nào của cậu, dần dần, tin tức từ Cố Diệc Thành cũng không thường xuyên nữa, lúc đầu còn một tuần hai lá, rồi một tháng một lá, đến cuối cùng là nửa năm hoặc lâu hơn.

Lần cuối cậu gửi thư là một tấm bưu thiếp, chỉ có tám chữ: “Nếu em mạnh khỏe, là ngày hạnh phúc!”

Thời gian trôi quá nhanh, thoáng cái Thư Thù đã là học sinh cấp 3.

Vậy mà, một năm nghỉ hè đó, Cố Diệc Thành phá lệ trở về A thành. Nhưng từ miệng Đường Ngọc Thư Thù biết được, cậu đang qua lại với một cô gái.

Sau buổi trưa hôm đó, Đường Ngọc kéo tay cô, mắt cả buổi chiều miêu tả cặn kẽ cô gái xa lạ đó từng ly từng tí, dĩ nhiên cũng không quên chê bai đối phương không đáng giá một xu. Thư Thù sao lại không hiểu cơ chứ? So với việc bàn luận về cô gái Cố Diệc Thành đang qua lại, Đường Ngọc càng muốn tìm ra biểu hiện đau khổ hoặc mất mát trên mặt cô hơn. Suốt buổi nói chuyện, Đường Ngọc vẫn nhìn chăm chăm vào mắt Thư Thù, còn Thư Thù vẫn cúi đầu nhìn chân.

Cuối cùng, Thư Thù chỉ nói: “Ừ, chị biết rồi.”

Thư Thù nói biết, là biết thật. Cô gái đó thật ra cô đã từng thấy.

Mùa hè, vì quan hệ với Cố Diệc Thành, La Lâm lại đưa cô đến nhà cậu, cô để quên một cuốn sách, gọi điện cho La Lâm nói muốn về lấy, La Lâm cũng không nói gì mà đồng ý ngay.

Sau đó, ở cổng khu nhà, Thư Thù nhìn thấy Cố Diệc Thành.

Cậu mặc một áo sơ-mi đen, cao ráo, rất dễ nhận ra, đôi mắt như cười như không, ẩn tình nhìn cô gái bên cạnh. Cô gái đó chưa hẳn là xinh đẹp nhưng rất hoạt bát, đáng yêu, đứng cùng Cố Diệc Thành thật tràn đầy sức sống, một lát thì chạy sang bên trái cậu, một lát lại chạy sang bên phải, đúng một đôi bích nhân.

Họ đứng trước cổng khu nhà vừa chờ taxi vừa tán gẫu, còn cô đứng bên kia đường. Đang trò chuyện sôi nổi thì Cố Diệc Thành đưa tay treu ghẹo mái tóc dài của cô gái khiến cô cười khanh khách không ngừng, xe tới, cậu lịch thiệp mở cửa xe cho cô. Khi lên xe, tay cậu như đặt bên hông cô gái.

Xe từ từ lăn bánh, qua cửa sổ xe, Thư Thù có thể thấy rõ vẻ mặt họ nhưng người trong xe không nhìn thấy cô.

Thư Thù lẳng lặng đứng tại chỗ, không nhúc nhích, cô nghĩ: Thật rất xứng đôi, anh ấy vốn là người hiểu động mà...

Sau đó, cô xoay lưng.

Đêm khuya thanh vắng, Thư Thù nằm trên giường, trong tay là một lá thư, bên ngoài ánh trăng sáng trong dịu dịu rơi vào, chầm sáng nhu hòa trong vắt như một giấc mộng tinh khiết. Cây hoa quế trong vườn dưới lầu theo gió nhẹ nhàng đung đưa, gió thổi qua phát ra tiếng xào xạc, trong phòng tràn ngập hương thơm thanh mát, cô gần như có thể ngửi thấy mùi hoa quế nhàn nhạt. Không biết mùi thơm đó có tác dụng thôi miên hay không, hít một hơi, tất cả phiền muộn đều tan thành mây khói.

Khi đó, cách ước hẹn ba năm của họ chỉ còn lại một năm.

Khi Cố Diệc Thành dần dần xa cách thì một người khác đã từ từ bước vào cuộc sống của Thư Thù.

Thư Thù không nhớ cô và Trình Hàn bắt đầu thân thiết từ khi nào, có lẽ từ lần gặp Cố Diệc Thành vào đầu mùa thu đó, cô một mình tới nhà máy gần bờ sông, cầm theo bức thư phương xa gửi như ôm trái tim vẫn đang đập của cậu, có lẽ tờ giấy vốn luôn lạnh lẽo như vậy, cô ngồi xuống, thả thư vào trong nước, phong thư trắng tinh theo nước chảy tựa như cánh hoa theo gió bay xuống, khiến người nhớ tới ‘Hoa tự phiêu linh nước tự chảy’. Thư Thù nhìn mặt nước mà ngẩn ngơ, bỗng sau lưng có cục đá ném tới, tiếng nước bắn tung tóe kéo cô đang lạc vào cõi thần tiên trở lại, cô vội nhặt tấm bưu thiếp chưa kịp trôi đi, nước thấm ướt chữ viết bên trên, vốn là tám chữ: nếu em mạnh khỏe, là ngày hạnh phúc! Nhưng chỉ còn lại 4 chữ: em...ngày hạnh phúc.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Trình Hàn một tay cầm giá vẽ, đứng phía sau mình.

Trình Hàn nói: “Đây không phải chỗ tốt để chết vì tình.” Cậu cúi xuống nhặt một hòn đá khác đưa cho Thư Thù, cậu hỏi: “Em muốn thử không?”

Thư Thù chỉ nhìn cậu, không đưa tay cầm cũng không nói chuyện.

Ngày đã vào thu, không khí mát mẻ, gió sông thổi qua làm tóc cô tung bay. Cô đứng bên bờ sông, cậu đứng sau lưng cô. Cô không nói, cậu cũng không nói. Không biết qua bao lâu, Trình Hàn nói, “Giữa người với người, tình cảm cuối cùng rồi sẽ nhạt nhẽo đi nhưng cho dù là kết thúc cũng vẫn còn lưu lại chút gì, thật ra, còn thứ để lưu lại cũng tốt rồi.”

Lúc trở về, Trình Hàn chợt chỉ vào rừng cây ven đường nói, “Chờ mùa xuân sang năm, hoa trong rừng nở, nơi đây lại tràn ngập hương hoa.”

Thư Thù tâm thần bất định gật đầu.

Trình Hàn hỏi cô, “Đến lúc đó có muốn cùng tới ngắm không?”

Cứ như vậy, dù vô tình hay cố ý, hai người dần thân thiết. Khi họ ở chung rất yên tĩnh, không nói nhiều, Thư Thù nhớ, trong vườn trường A có rất nhiều ngô đồng Pháp, mùa hạ, ngô đồng sinh nhiều lá non, dưới ánh mặt trời để lộ một màu ngọc bích, Trình Hàn thường ngồi dưới cây ngô đồng vẽ tranh, cô cầm một quyển sách tiếng Anh học từ, ai làm chuyện người nấy.

Giữa bọn họ không có bất kỳ sự tiếp xúc thân mật nào, vì không phải người yêu. Từ một góc độ nào đó mà nói, Thư Thù đối với Trình Hàn là có tình cảm tốt, ở chung một chỗ với cậu cảm giác rất thoải mái, cô có thể xem cậu như một cái cây, một quyển sách, một đám mây hoặc một bộ phim cũ, khiến người ta an tâm.

Đã từng có thi nhân so sánh cuộc sống với biển cả mênh mông, con người chính là chiếc thuyền trôi nổi trên mặt biển, thuyền và thuyền chạm vào nhau sẽ sinh ra một khúc nhạc tuyệt vời, động đến mặt nước tạo ra những gợn sóng đẹp để một vòng lại một vòng lan tỏa, rung động của Thư Thù và Trình Hàn cũng chỉ là mưa bụi hoa mỹ mà ngăn ngủi.

Thư Thù không biết chính mình với Trình Hàn sắm vai diễn gì, mơ mơ màng màng, cứ như vậy hình thành nên một phương thức ở cùng nhau một cách kỳ quái.

Hơn cả bạn bè nhưng lại chưa phải người yêu.

Thư Thù biết, Trình Hàn thích Đường Ngọc, đây không phải chuyện bí mật gì. Có lúc Thư Thù cảm thấy Trình Hàn và cô rất giống nhau, đối mặt với tình cảm luôn luôn im lặng, bởi vì im lặng nên cũng không thể buông tha cho chính mình. Thỉnh thoảng cậu cũng nói về Đường Ngọc với cô, thản nhiên, không nhìn ra được tâm tình.

Mạch Tiểu Na đánh giá Trình Hàn là: vô cùng lịch sự làm cho người ta cảm thấy xa cách.

Thư Thù nghĩ không phải cô cũng thế sao? Sống khép kín. Như lời Cố Diệc Thành nói, đó là dối trá. Nhưng, trên thế gian này có mấy người có thể sống tùy theo ý mình đây?

Hết chương 33

34. Chương 34:mùi Hoa Quế, Thơm Ngát Đến Ưu Thương (p.cuối)

Thời gian trôi qua, Thư Thù đã tốt nghiệp trung học, cô thi đậu đại học A, trở thành học muội của Trình Hàn.

Thư Thù là một học sinh giỏi, cũng không cúp học, nghiêm túc ghi chép, ngày ngày đều kiên trì đến lớp, cuối tuần đến văn phòng sinh viên làm công việc bán thời gian, thỉnh thoảng cũng tham gia hoạt động tập

thể, trò chuyện vui vẻ với bạn gái, giữ khoảng cách với bạn trai. Khi đó đang thịnh hành ‘người đẹp lạnh lùng’ những cô gái như cô, bề ngoài nhu mì nhưng tính tình hờ hững lại càng trở nên thần bí trong mắt các sinh viên nam. Họ viết thư tình cho cô, cô không ném bỏ mà trả lại, nếu muốn hẹn gặp cô còn khó hơn lên trời.

Tuy vậy, trong trường không hề thiếu mỹ nữ, người trẻ tính nhảu nại kém, sao có thể treo cổ vì một cây được? Những người theo đuổi thường quần lấy cô một thời gian, cảm thấy không thú vị sẽ mai danh ẩn tích ngay.

Bạn cùng phòng hỏi cô, nhiều đàn ông ưu tú như vậy chẳng lẽ không động tâm với ai?

Thư Thù cười cười, cô nói, tớ chỉ không muốn nói chuyện yêu đương thôi.

Thư Thù lần nữa nhìn thấy Cố Diệc Thành là trong bữa tiệc sinh nhật 18 tuổi của Đường Ngọc.

Sẩm tối hôm đó, cô ngồi xe buýt trở về Đường gia. Từ cung vàng điện ngọc bên trong truyền ra tiếng nhạc dập dìu, dưới ánh đèn mờ tối đông đặc người, tiếng cười nói vang khắp phòng, cô vừa liếc mắt đã thấy Cố Diệc Thành. Trong tay cậu cầm ly nước đang nói chuyện cùng người khác, bên cạnh ngoài Thư Hàm và Hàn Duệ, còn có cô gái cô vô tình thấy trước cổng khu nhà một năm trước. Cậu cúi đầu nói đùa với cô gái kia, trên mặt tràn đầy niềm vui.

Thư Thù quay đầu không nhìn cậu nữa, len qua đám đông lặng lẽ về phòng mình. Nhưng bất ngờ đèn trong phòng chợt tắt, đèn pha sáng lóa từ từ chiếu rõ, Đường Ngọc kiều diễm như nàng công chúa đang chậm rãi bước xuống từ cầu thang, bộ váy trắng tinh lộ ra thân hình uyển chuyển của cô. Cô mỉm cười, đi về phía đàn dương cầm trong sảnh, ngồi xuống, tiếng nhạc du dương từ ngón tay cô thoát ra.

Xem ra tạm thời không đi được nữa rồi, Thư Thù đứng trong đám đông, bình thần nhấp một ly rượu. Một ánh mắt mãnh liệt hướng tới khiến cô không khỏi rung mình. Cô khẽ nghiêng đầu, ánh đèn tranh tối tranh sáng che khuất nét mặt Cố Diệc Thành, chỉ để đôi mắt cậu trở nên sáng quắc, sáng đến mức cô cảm thấy không tự nhiên. Thư Thù không chịu được ánh mắt như vậy, vội vàng quay lại, xoay người định rời đi, nhưng vừa nhắc chân cô liền nghĩ: vì sao cô phải trốn tránh? Cô không làm gì sai.

Cầm ly rượu, Thư Thù nhìn lại, đối diện với đôi mắt cậu. Tóc đen, mắt đen, đường nét khuôn mặt như tượng, cậu nhếch khóe miệng, sau đó hướng về phía cô nâng ly lên.

Cậu vẫn là cậu, nhưng lại không phải cậu, không phải chỗ nào? Thư Thù nhất thời không nói được.

Họ cứ lẳng lặng nhìn nhau, không nói chuyện, cũng không ai có ý định tiến lên. Đám đông xung quanh và tiếng đàn bên tai ngăn cô và cậu, tất cả như thành ảo ảnh. Cho đến khi tiếng nhạc dừng lại tiếng vỗ tay vang lên xung quanh, cho đến khi cô gái bên cạnh kéo tay Cố Diệc Thành, cậu mới quay đầu nói nhỏ. Thư Thù thu hồi ánh mắt, cô nghĩ tới cảnh tượng gặp lại Cố Diệc Thành, có lẽ sẽ lúng túng, bây giờ mới biết thì ra ngoại trừ lúng túng, còn có sự lạnh nhạt vì khoảng thời gian xa cách mà sinh ra, nhìn ly rượu, cô uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, xoay người bước nhanh như chạy, cổ họng khô đắng. Thư Thù nghĩ, mỹ nhân như hoa cười để lộ lúm đồng tiền kết hợp cùng nam nhân như sao sáng giữa bầu trời đêm, quả thật chỉ có thể nhìn lên. Còn cô, cùng lắm chỉ là bùn đất lắng đọng trong nước, bị dòng chảy ngầm của cuộc sống xô đẩy. Cô sao lại chưa từng hâm mộ những nữ diễn viên trong phim, chỉ đơn giản vì họ chung quy cũng có thể tìm được một lý do để đột phá, không chút e dè chuốc say chính mình, kêu gào la hét, khóc lóc âm ỹ hoặc ôm một trận thập tử nhất sinh, chuyện gì cũng không hay không biết. Nhưng cô thì sao? Cô có thể làm gì? Chỉ có thể tỏ ra kiên cường vui vẻ đứng xem, tiếp nhận những ánh mắt hoài nghi và thăm hỏi cô chỉ có thể nói, tôi rất khỏe, mọi chuyện đều rất tốt, tôi có thể chịu đựng được.

Thế nhưng trong giờ khắc này, tim cô rất khó chịu, không phải sao?

Thư Thù không muốn đợi ở Đường gia, nơi ồn ào đó không thuộc về cô, nhưng lại không có nơi để đi, xách giày tới tới lui lui trên con đường nhỏ lát đá nhỏ, nhân tiện mát-xa chân. Chợt bên chân có cái gì đó lỏng lá đang cọ cọ bấp chân cô, nhìn kỹ lại hóa ra một chú chó nhỏ.

“Đến đây!” Thư Thù ngồi xuống, vẫy vẫy chú chó.

Chú chó nhỏ nằm xuống bên chân cô, nhiệt tình gác ngoắc cái đuôi.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân rất nhẹ, một giọng nói trầm trầm vang lên, “Chó nhà ai đây?”

Thư Thù bất ngờ nhưng cũng không ngẩng đầu, trong mắt chỉ có chú chó nhỏ này.

Thật ra, khi Cố Diệc Thành đuổi theo đã thấy cảnh tượng thế này: Thư Thù rách giày, chân không đi qua đi lại trên con đường trải đá nhỏ, mặc một áo sơ-mi xanh nhạt, chiếc váy màu trắng quanh eo làm nổi bật cái eo mảnh mai của cô, đường cong nơi bắp chân càng thêm mê người, khuấy động cả mặt hồ sâu kín trong bóng đêm.

Cậu đứng trong tối nhìn cô đi chân trần trên đường đá, rồi cô đứng bên bồn hoa chọc ghẹo chó, cậu do dự một chút mới bước qua.

Cậu hỏi Thư Thù: “Chó của ai thế?”

Thư Thù không để ý đến cậu, cậu huýt gió với con chó, nhìn cô hỏi: “Này, chủ nhân mày đây hả?”

Chú chó ngán ‘ư, ừ’, lông trên lưng lập tức dựng đứng.

Cố Diệc Thành cúi người xuống, chắn trước mắt Thư Thù: “Nó cho em vuốt ve nhưng lại hung dữ với anh, muốn tấn công hả?”

Thư Thù chưa trả lời cậu.

Cậu nhìn cô cười nói: “Để anh sờ một chút nhé!”

Thư Thù nhìn cậu lại nhìn đôi mắt không ngừng rên rỉ của chó nhỏ, nghĩ thầm: sờ đi sờ đi, cắn chết anh luôn. Cô bĩu môi, đứng lên.

Thư Thù không biết vì đã uống rượu hay động tác đứng lên quá nhanh mà bỗng cảm thấy trời đất chao đảo, dạ dày cuộn lên. Cũng may Cố Diệc Thành nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo cô, cô mới có thể đứng vững được.

Cô nhú nhú mày, vừa định hất tay cậu ra, dạ dày lại co thắt, cô vội che miệng, giày cũng không kịp mang, chân không chạy đến ao nước sau vườn hoa, nôn mửa liên tục. Nôn xong, cô đứng bên bờ ao, mở vòi nước súc miệng, dùng tay nhẹ nhàng chùi miệng.

Một chiếc khăn tay được đưa tới. Thư Thù không ngẩng đầu, cô biết là ai, cũng vì biết nên càng không để ý tới. Lại dùng tay chùi miệng, lực hơi mạnh, còn có chút hung ác. Tay cô chợt bị người ta bắt lấy, một sức mạnh ập tới, cô liền bị giữ lại.

Cố Diệc Thành bóp chặt cằm cô, trách cứ: “Đã không biết uống lại còn ra vẻ làm gì?”

Thư Thù hất tay cậu ra, nói: “Anh là đang ngưỡng mộ tôi sao?”

“A!” Cậu cười, khom lưng nói: “Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với anh?”

Cậu kéo cô đến gần, cầm khăn tay từ tốn lau nước còn đọng bên miệng cô, từng chút từng chút một, lúc nặng lúc nhẹ, giống như đang gỡ rối nhưng càng lau càng nhột. Thư Thù biết cậu cố ý, một tay nắm tay cô, cậu khẽ kéo cô vào trong ngực, không nói chuyện, chỉ cúi đầu nhìn cô. Vì dư rượu còn chưa hết, hai má cô phồng hồng như được phủ một lớp phấn, mái tóc dài mềm mại buông xuống, không cột tóc, không son phấn, đèn đường chiếu trên mặt cô càng toát lên vẻ trầm tĩnh, một đôi mắt sáng mênh mang sóng nước.

Trong chớp mắt này, Thư Thù đã nhận thức được Cố Diệc Thành không giống ở chỗ nào? Ba năm trước đây, cậu chỉ là một thiếu niên. Ba năm sau, cậu đứng trước mặt cô, bất luận trên người cậu mùi thuốc lá nhân nhật hay cảm giác bị áp bách tấn công trong lúc vô tình đều không thể không nói lên một điều, chính là thiếu niên năm đó đã trở thành một người đàn ông, có lẽ cậu vẫn lỗ mãng, vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng tuyệt đối nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn so với trước kia. Dưới ánh đèn mờ ánh mắt nóng rực của cậu như lỗ đen vũ trụ muốn hút cô vào vực sâu không đáy.

Khi nhận thức này được điều này, Thư Thù hơi hoảng hốt, vội vàng đẩy cậu ra.

“Vì sao lại chạy?” Cố Diệc Thành cầm tay cô, không cho cô có cơ hội né tránh, hỏi tới: “Nói đi, nói chuyện đi!”

Thư Thù nói, “Nói gì? anh uống nhiều rồi, mau trở lại uống canh giải rượu đi.”

“Canh gì, dấm mới có thể giải rượu.” Cậu vừa nói liền cúi xuống, kéo gần khoảng cách của hai người, ghé vào tai cô nói thầm: “Cho anh biết, có phải có mùi dấm không?”

“Em thấy anh không phải là uống nhiều quá mà là nằm mơ ấy!!”

“Thư Thù, công bằng với anh chút nào,” Cố Diệc Thành nói: “Mấy năm qua, anh viết thư cho em, em đều vứt bỏ phải không? Một bức em cũng không hồi âm. Em có biết anh đã trải qua thế nào không? Không nhìn được, không sờ được, muốn nghe tiếng em cũng không được. Cuối cùng mới phát hiện thậm chí ngay cả một tấm hình của em cũng không có, chỉ có Tiểu Na tội nghiệp anh, gửi cho anh hình hai người chụp chung, anh vẫn để trong ví, như một thằng ngốc gặp ai cũng hỏi, đây là bạn gái tôi, dễ thương không? Còn em? Em cứ luôn vội vã tránh né anh thế sao? Nhìn anh một cái cũng cho là dư thừa, nói với anh một lời cũng không muốn? Anh không phải thánh nhân, anh cũng có lúc mệt mỏi.”

Thư Thù ngoảnh mặt không nhìn cậu. Cậu nâng cằm cô lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lưu luyến trên tóc cô, mặt cô, cậu nói: “Em đã không muốn nói, vậy để anh nói dùm em. Vừa rồi em chạy trốn khỏi Đường gia, anh đang nghĩ, chẳng lẽ anh là mãnh thú hồng thủy nên em không muốn nhìn thấy anh? Nhưng đôi mắt em đã bán đứng em. Anh chợt hiểu ra, có lẽ em không phải không muốn gặp anh, em chỉ không muốn nhìn thấy anh ở cùng người khác thôi, có đúng thế không?”

Thư Thù tránh né ánh nhìn của cậu, cố rút tay lại, nói: “Anh buông tay em ra!”

“Em còn chạy cái gì? Em đang lo sợ điều gì? Nói đi!” Cậu dĩ nhiên không chịu buông ra, tay cậu luôn qua tóc cô, ôm eo cô, nhốt cô vào lồng ngực mình, ghé sát vào tai cô thầm thì say đắm: “Nói cho anh biết đi, em có nhớ anh không? Dù chỉ một chút?”

Màn đêm an tĩnh chỉ nghe thấy tiếng lá cây lay động trong gió.

Thư Thù cúi đầu không trả lời Cố Diệc Thành. Cố Diệc Thành cũng chỉ ôm cô, không nói chuyện. Im lặng kéo dài không biết bao lâu, một hương thơm nhàn nhạt theo gió đêm bay tới, như có như không, Thư Thù hắt hơi, Cố Diệc Thành thở dài, nói nhỏ bên tai cô: “Thư Thù, em đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo.” Dừng lại một chút, cậu nói tiếp: “Nhiều năm như vậy mà ngay cả một cơ hội em cũng không cho anh. Bây giờ chỉ cần em đồng ý, đưa tay cho anh, tin anh, dựa vào anh, thử một lần đến bên anh đi.”

Cậu cẩn thận nhìn nét mặt cô, nắm chặt tay cô như sợ cô chạy mất, chỉ hận không thể đem cô hòa làm một trong thân thể mình. Cậu ôm hơi mạnh nên Thư Thù cảm thấy đau, cảm giác quen thuộc lại tràn về, cô cúi đầu đầy đầy cậu: “Đừng, đừng như vậy.”

“Đừng như vậy là đừng thế nào?” Cố Diệc Thành nghĩ, cậu đã đợi giây phút này bao lâu rồi? Cậu không còn nhớ rõ nữa, quay đầu ôn nhu hôn xuống, cảm nhận được người trong lòng đang run rẩy, cậu rì rầm: “Mới rồi không phải đã đồng ý cho anh sờ sao? Giờ còn muốn chạy đi đâu? Hử”

Thư Thù nói: “Có phải là chó đâu.”

Cậu cười cười, đắc ý vì đã đạt được: “Ừ, là chó thôi.”

Hết chương 34

35. Chương 35: Mùa Vĩnh Viễn (p.1)

“Trong biển người mênh mông, gặp được một người trong nghìn vạn người, nhớ được người đó, không sớm hơn cũng không chậm hơn, thì đã định trọn đời hóa thành tro bụi.”

Cố Diệc Thành nói với Thư Thù: “Nhiều năm như vậy mà ngay cả một cơ hội em cũng không cho anh. Bây giờ chỉ cần em đồng ý, đưa tay cho anh, tin anh, dựa vào anh, thử một lần đến bên anh đi.”

Thư Thù không trả lời nhưng trong mắt Cố Diệc Thành, cô dù không trả lời nhưng cũng không phản đối, vì vậy cậu nghĩ một cô gái đối mặt với lời tỏ tình của đàn ông, không gật đầu nhưng cũng không tỏ ý từ chối tức là một cách đồng ý ngầm.

Dưới ánh đèn mờ mờ, khóm tường vi bên cạnh cũng trở nên xinh đẹp hơn, cậu ôm cô, cô nép vào lòng cậu gần người ngắm trăng sáng.

Cố Diệc Thành nhắm mắt, rất không hài lòng khi cô chú ý đến trăng hơn mình, ngón tay thon dài nắm một lọn tóc cô, lơ đãng hỏi: “Này, em đang nghĩ gì thế?”

Thư Thù chớp mắt, nói: “Tối nay trăng thật tròn!”

Ánh mắt của cô trong đêm tối lóe sáng, có chút giống với vàng trắng nơi chân trời. Cố Diệc Thành ngắm nhìn cô, cầm lấy tay cô. Tay cô ấm áp, nhiệt độ từ bàn tay len lỏi vào mỗi giây thần kinh trên người cậu.

“Tay em thật ấm!” Cố Diệc Thành nói.

Cậu chỉ muốn khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt cô nhưng da thịt thiếu nữ nhẵn nhụi mà mềm mại cùng ánh mắt ngây thơ như đang hấp dẫn cậu. Tay vốn muốn dừng lại bên gò má cô nhưng không biết từ lúc nào đã nhẹ nhàng chạm đến môi cô, cũng mềm ẩm. Cậu cười khẽ: “Ha ha, thì ra môi em cũng ấm như vậy.”

Nói rồi liền cúi đầu, vuốt ve môi cô. Cảm giác mềm mại, tinh khiết chợt gọi ký ức cậu trở về. Cố Diệc Thành nghĩ, lần đầu cậu hôn cô là khi nào? Ba năm trước hay lâu hơn? Nhưng dù bao lâu, cậu vẫn nhớ rõ hương thơm thanh đậm của cô, hôm nay cậu chỉ muốn được xâm lấn hoàn toàn, bá đạo in dấu ấn của cậu ở mỗi tác trên cơ thể cô.

Ý niệm một khi đã hình thành, suy nghĩ vốn muốn dừng lại nhưng cậu không thể nhịn nổi muốn nhiều hơn nữa, khẽ cắn nhẹ, thừa lúc cô bị đau mà cạy mở khớp hàm cô, không cho phép kháng cự mà trêu đùa môi răng cô. Hai tay cô chống lên ngực cậu, đẩy nhẹ, lực tuy nhỏ nhưng cũng đủ để cậu không thể đến gần cô hơn được nữa.

Cậu dứt khoát ôm ngang lưng cô, cơ thể đè xuống tạo thành một đường cong, cô cũng vì vậy mà mất trọng tâm, bàn tay vốn đang chống trên ngực cậu một cách vô thức lại vòng lên ôm cổ cậu. Còn bàn tay kia của cậu đặt lên lưng ôm siết lấy cô, hôn cô sâu hơn, bên tai vang lên tiếng rên khẽ của cô, thanh âm êm tai như tiếng vĩ cầm đang phát ra.

Cố Diệc Thành nhớ lại nhiều năm trước, Thư Thù đã từng hỏi mình, ngoài bóng rổ ra còn thích gì khác không. Cậu nói có, còn thích bơi lội. Nhưng cậu chưa nói cho cô biết, cậu có thể nín thở dưới nước hơn 2 phút.

Có người nói, đêm tối dễ khiến con người thành thật, đỡ bỏ phòng bị.

Thư Thù không biết vì bóng đêm bao phủ hay vì ánh mắt sâu như biển của Cố Diệc Thành nhưng trong chớp mắt này, mọi vấn đề đều trở nên cởi mở, cô hỏi cậu: “Vì sao anh thích em?”

Cố Diệc Thành cười nói: “Nói thật ra, em cũng không phù hợp với tiêu chuẩn tình nhân trong mộng của anh. Dáng dấp bình thường, tính tình lạnh nhạt, nhìn có vẻ ôn nhu yếu ớt nhưng tính khí lại không hề giống vậy...”

Cố Diệc Thành vừa nói vừa tinh tế quan sát ánh mắt của cô, thấy cô cắn môi, lông mày nhăn lại, không nhin được lại trêu chọc cô: “Xem này, giống như vậy đấy, chính là thế.”

Thư Thù giơ tay lên đánh cậu, cậu bắt được tay cô, cười nói: ‘Haiz, mỗi lần nói không lại thì đánh người ta.’ Dừng lại, cậu ghé vào tai cô dịu dàng nói: ‘Nhưng em tức giận là đáng yêu nhất. Dù em kém xa tiêu chuẩn tình nhân trong mộng của anh nhưng anh lại có thể nhớ về em đến từng chi tiết nhỏ, tựa như chuyện mới vừa phát sinh hôm qua. Nhớ lúc em đứng bên xe với lấy quyển sách của em, nhớ lúc bị đẩy xuống hạ lưu dòng Trường Giang, em liều mạng vẫy vùng thể nào, nhớ khi bị giáo viên chen ép, em chỉ cúi đầu không

nói. Ngay cả khi em không để ý tới anh, lờ mờ nguýt anh, tất cả đều vô cùng rõ ràng. Em muốn biết vì sao anh thích em, anh cũng không biết, chỉ biết là rất thích em thôi.”

Thư Thù trả lời thế nào? Có thể trả lời thế nào? Cô tan chảy trong lòng cậu. Hoặc giả ngày mai, khi lý trí thắng cảm tính, cô sẽ lại lùi bước, chỉ vì trong cuộc tình này, cô bất an biết bao, nhưng trong giờ khắc này, cô chỉ muốn quên tất cả, nhẹ nhàng tựa đầu vào lòng cậu.

Trong biển người mê mông, gặp được một người trong nghìn vạn người, nhớ được người đó, không sớm hơn cũng không chậm hơn, thì đã định trọn đời hóa thành tro bụi.

Sau bữa tiệc sinh nhật Đường Ngọc, Cố Diệc Thành ở lại A thành hai ngày rồi trở lại Bắc Kinh. Cậu trở về Bắc Kinh một ngày thì cả phòng Thư Thù đều biết cô đã có bạn trai.

Cố Diệc Thành căn cứ vào tâm lý biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cậu gọi điện hỏi thăm lần lượt từng người trong phòng Thư Thù, miệng như quét mật, không biết dùng cách gì mà dụ dỗ người ta cười khúc kha khúc khích không ngừng, chờ đến khi điện thoại cuối cùng cũng truyền đến tay Thư Thù thì đại cuộc đã định, cô không nhịn nổi oán trách: “Anh với bạn cùng phòng của em ba hoa chích chòe cái gì thế?”

Cố Diệc Thành nghiêm túc trả lời: “Em cũng phải hiểu chứ, anh phải đề phòng em, nhờ đông đảo quần chúng giúp anh canh chừng em, để em khỏi chạy mất.”

Thư Thù nói, “Phải dùng tới nhiều tuyến nằm vùng vậy sao?”

“Nói nhảm!” Cậu lập tức lật lại nợ cũ: “Trước kia một Mạch Tiểu Na không phải cũng không canh chừng được em đó? Em ngày ngày ở dưới mắt anh mà còn lượn sang Trình Hàn đấy thôi, À, đúng rồi, cậu ta bây giờ còn học cùng trường đại học với em nữa. Không được, em phải cam đoan với anh hoặc thề là...”

Một mình cậu trong điện thoại bàn luận sôi nổi một hồi mới phát hiện đối phương không có tiếng động nào, bèn ho khan: “Này, em có đang nghe không? Ngủ rồi hả?”

“Vâng.”

“Ngủ rồi còn nói chuyện được?” Cố Diệc Thành tức giận hỏi. Đây rõ là qua loa lấy lệ với cậu mà...

Thư Thù nói, “em đang đọc sách.”

“Ha ha, học thì tốt chứ sao...” Cố Diệc Thành rầu rĩ nói: “Biết vì sao lúc học cấp hai em lại học không tốt không?”

“Vì sao?”

“Nhất tâm bất năng nhị dụng.” (Một tâm trí không thể cùng lúc dùng vào hai việc)

“Ừm.” Cô ngập ngừng, đáp: “Thật ra, em học cấp ba thành tích rất tốt.”

Hai người cách hai đầu, một ở bắc một ở nam, khó tránh khỏi nhớ nhung.

Cố Diệc Thành là người chủ động, tính tình do đó cũng gấp gáp, tất cả tình cảm đều biểu hiện ra ngoài. Nhưng Thư Thù lại không như vậy, từ nhỏ đã chịu đựng khiến tâm cô rất trầm, rất trầm.

Mỗi lần hai người nói điện thoại, Cố Diệc Thành luôn dùng đủ cách để cô được vui vẻ, kể cho cô những chuyện thú vị, chuyện cười, cậu thường xuyên nói là trước khi mình gọi điện thoại đều đã chuẩn bị bài vở rồi.

Cậu mỗi ngày gọi mấy cuộc, lúc đầu Thư Thù còn coi như sức hút của tình yêu, cũng có cảm giác hưởng thụ, nhưng lâu dần, đến giờ đã không chịu nổi bản lĩnh quần quýt và tính tình bá đạo của cậu. Khi cậu gọi điện mà không tìm được người, cậu liền liên tục truy hỏi tới cùng cô đã đi đâu? Ở cùng ai? Cô hơi ngập ngừng hoặc chậm nửa nhịp là cậu dùng đủ mọi nể nang. Những lúc đó, Thư Thù thường không buồn để ý tới cậu, mặc cậu ở đầu bên kia dựng râu trợn mắt giận dữ đến độ đứng ngồi không yên. Người hay giận dữ là cậu, người giảng hòa trước cũng vẫn là cậu.

Cố Diệc Thành là người theo chủ nghĩa duy vật, cậu không tin số mệnh, nói: “Haiz, anh nghĩ kiếp trước mình đã thiếu nợ em quá nhiều.”

Cậu nói với Thư Thù: “Nếu kiếp này không đủ, kiếp sau sẽ tiếp tục. Nhưng nếu vẫn còn thì kiếp sau nữa em nhớ tìm anh đó.”

Thời gian thấm thoát trôi qua, trời đã bắt đầu vào đông.

Một buổi chiều tối, Thư Thù sau khi tự học xong, đang xách hai bình nước nóng đi về phòng, khi đến lầu dưới thì nhìn thấy Trần Vi, bạn cùng phòng cô đang đứng trên ban công vẫy vẫy tay với cô. Thư Thù không hiểu có chuyện gì, lật đật chạy nhanh lên.

Vừa đẩy cửa phòng ngủ ra, thấy trên bàn cạnh giường cô có một cái hộp. Trần Vi hưng phấn nói cho cô biết, buổi chiều có chuyển phát nhanh tới, hối thúc cô mau mở ra xem là cái gì. Thư Thù nghi hoặc mở ra, không ngờ lại là một chiếc điện thoại di động Nokia loại mới nhất, trong hộp có đủ bộ pin, sạc.

Đối với phần lớn sinh viên tút thiếu mà nói, đây không phải là món quà nhỏ, Thư Thù né tránh ánh mắt hâm mộ của Trần Vi, hơi ngượng ngùng. Cố Diệc Thành qua điện thoại đã đề cập về việc muốn mua cho cô một chiếc điện thoại di động nhiều lần nhưng cô vẫn từ chối, cuối cùng nói không lại cậu, đành phải nói, “Nếu là tiền anh tự kiếm được thì có thể em sẽ nhận!”

Đây cũng chỉ là kế hoãn binh, không ngờ cậu lại làm thật, hôm sau lập tức tìm việc làm thêm, ban ngày đi học, buổi tối đi làm ở Starbucks. Thư Thù vừa xoay xoay điện thoại vừa nghĩ tới Cố Diệc Thành mặc đồng phục của người phục vụ, bộ dáng bưng trà dâng nước như người khác, không thể tưởng tượng ra cảnh cậu khúm núm sẽ như thế nào, cô không kìm được lại bật cười.

Cô lắp pin, cắm cục sạc, ấn phím khởi động, chỉ một lát sau, tiếng chuông đã vang lên.

Trong loa truyền đến giọng nói của Cố Diệc Thành, cậu nói: “Em nhìn ra ngoài đi.”

Thư Thù đi ra ban công, vừa nhìn xuống, ánh mắt đã dừng trên con đường nhỏ đối diện ký túc xá, cô kinh ngạc, cái người vốn đang ở Bắc Kinh mới đúng, vậy mà giữa mùa đông rét buốt lại đứng dưới lầu phòng cô, khoác áo ngoài màu đen, trên cổ choàng một chiếc khăn kẻ ô, ba-lô trên lưng là hành lý duy nhất, cậu cầm điện thoại nhìn cô, khoảng cách quá xa, đèn đường cũng không đủ sáng nên cô không thấy rõ nét mặt cậu nhưng Thư Thù biết trên vầng trán cậu là thần thái cô quen thuộc.

Cố Diệc Thành nói: “còn thất thần ở đó làm gì, xuống đây đi.”

Thư Thù không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn cậu.

Thấy cô không nhúc nhích, Cố Diệc Thành nói: “Em muốn nhìn anh hứng gió tây bắc hả? Em còn không xuống?”

Tình huống như thế dường như đã từng rất quen, nhớ năm đó cậu cũng đứng trước biệt thự Đường gia, nhìn cô nói: em xuống đây cho anh, em không xuống anh sẽ đi gõ cửa Đường gia. Cô bị uy hiếp mà cấp tốc xuống gặp cậu. Nhưng hôm nay, Thư Thù lại mừng rỡ như mở cờ trong bụng, cô thật muốn xem thử lần này cậu sẽ lấy cái gì để uy hiếp mình.

Cô không nói gì, cũng không xuống lầu, Cố Diệc Thành lập tức đoán được tâm tư của cô, đếm tầng cô ở, một, hai, ba, bốn, năm. . .

Biệt thự Đường gia cũng chỉ hai tầng, cậu như một làn khói trèo lên nhưng với độ cao trước mắt này, quả thật đã làm cậu sợ, hơn nữa nơi này là bên dưới ký túc xá nữ, người đến người đi, cậu cũng không muốn bị biến thành hái hoa tặc, huống chi đóa hoa cậu muốn hái vốn là của cậu.

Cậu trầm lo khó giải, trong loa thoát ra tiếng hít thở êm ái của cô, ẩn chứa sự vui vẻ.

Cố Diệc Thành cẩn thận nói, “Không tin không lời em xuống được.” nói xong cậu cúp điện thoại, hướng thẳng phía trong thăm dò, rồi xắn tay áo xông thẳng đến ký túc xá của cô.

Thư Thù đứng trên ban công nhào người ra, thấy cậu bước nhanh về phía ống nước bên dưới ký túc, quãng ba-lô trên vai xuống rồi bắt đầu cởi áo khoác.

Cô cầm điện thoại thử gọi lại cho cậu nhưng cậu không nhận.

Trần Vi bĩu môi nói: “Ôi, cậu muốn để anh ấy leo lên thật à? Không xảy ra án mạng đó chứ? Thiệt là đẹp trai!”

Thư Thù quay đầu lại nhìn Trần Vi, Trần Vi gật đầu khẳng định với cô.

Thư Thù cầm điện thoại xoay người chạy xuống lầu.

Khi cô hồn hồn lao ra khỏi phòng, cậu đã đeo ba-lô đứng dựa vào cây cột ngoài cửa chính, áo khoác đã được mặc lại, nhàn nhã cười nói: “Còn chậm hơn anh nghĩ!”

Cậu đi tới, rất tự nhiên nắm tay cô, thấy cô thở gấp thì vội vỗ vỗ lưng cô nói: “Có cần anh mua cho em chai nước không?”

Thư Thù ôm ngực, tức giận nói: “Cố Diệc Thành, em thấy anh đúng là đồ vô lại.”

“Ừa, vậy sao?” Cậu cười nói: “Anh rất vinh hạnh.” Dừng chút rồi ghé vào tai cô khẽ nói: “Haiz, còn tưởng em sẽ nói anh là kẻ lưu manh nhất mà em từng gặp.”

Sau đó, trước khi cô vung móng vuốt đánh người, cậu lập tức đổi đề tài, nói: “Trước tiên đi ăn cơm với anh đã!”

Cố Diệc Thành nói cậu ngoài vô lại còn rất lưu manh, sự thật quả đúng như thế, vì cậu đã nhanh chóng đem hành động lưu manh của mình ra để chứng minh, còn phát huy nó đến cực độ.

Hết chương 35

36. Chương 36: Mùa Vĩnh Viễn (p.2) . . .

Cố Diệc Thành nói với Thư Thù: “Chết đói mất, đi ăn cơm với anh trước đã.”

Thư Thù đưa cậu đi vòng quanh đại học A, muốn dẫn cậu đi ăn cái gì đó ngon ngon. Tối mùa đông sương mù dày đặc, hai người sóng vai đi trên sân trường, Thư Thù không ngừng chà xát tay. Bỗng nhiên, một chiếc khăn quàng bao quanh cổ cô, vẫn còn hơi ấm, cô như ngửi thấy mùi ngai ngái của cổ sau cơn mưa, xen lẫn hơi đất, còn có cả hương hoa theo làn gió nhẹ thoảng qua.

Cô dừng bước, quay đầu nhìn vào khuôn mặt Cố Diệc Thành. Đã nhiều năm rồi, lần đầu tiên cô nghiêm túc ngắm nhìn cậu như thế, mái tóc ngắn vừa được cắt, ánh mắt tùy hứng giống như lần đầu họ gặp nhau mười năm trước.

Cố Diệc Thành nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu cô: “Lần trước đã chú ý thấy, hình như em cao hơn so với ba năm trước rồi.”

Thư Thù giơ tay lên biểu thị một độ dài: “Ba centimet.”

Cố Diệc Thành vuốt tóc cô. Lúc học trung học phổ thông, cậu ột mét tám mấy, vóc dáng cô còn chưa phát triển, lúc hôn cô thật mỗi cổ, bây giờ cô cao bằng này, vừa vặn, rất vừa vặn.

Thư Thù nói: “Anh cười cái gì, không phải kêu đói sao? Ăn gì?”

Cố Diệc Thành nói: “Gì cũng được.”

Cái thứ ‘gì cũng được’ này không mua được, hướng chỉ Cố Diệc Thành lại là người hay bắt bẻ, lúc thì nói ở đây đông người, lúc lại nói nơi đó không đủ vệ sinh, thỉnh thoảng còn phê bình nhân viên phục vụ cao thấp mập ốm, cuối cùng chọn tới chọn lui cũng chưa ăn được gì.

Thư Thù hỏi cậu: “Một mình anh ở bên ngoài sống thế nào?”

“Em nói gì vậy?” Cố Diệc Thành nói: “Về mặt tình cảm anh cũng rất khó tính đó.”

“ . . . ”

“Anh yêu cầu cũng không cao, thứ nhất sạch sẽ, thứ hai cũng là sạch sẽ. Tất nhiên ít người cũng là yếu tố trọng yếu.”

Thư Thù hỏi cậu: “Nhà ăn đại học của anh từng có sâu không?”

Cố Diệc Thành cau mày nói, “Đổi đề tài, đừng nói đến cái thứ kinh khủng đó.”

Thư Thù không để ý tới cậu, tiếp tục nói, “Ở đại học, nhà ăn khó tránh khỏi không có sâu. Nhưng phản ứng của mỗi người mỗi khác. Loại thứ nhất, vô cùng khiếp đảm, hét lớn: Á, trong cơm có sâu. Loại thứ hai, bưng chén cơm lên tìm nhân viên quản lý nhà ăn nói lý lẽ. Loại thứ ba, sẽ dùng cái muỗng hoặc đôi đũa gắp sâu ra, đặt trên bàn rồi tiếp tục ăn. Còn có một loại người, ngay cả sâu cũng ăn hết.”

“Chuyện cười từ mấy trăm năm trước bây giờ còn lôi ra nói? Nguyên bản cũng không phải như vậy. Không phải phân theo loại người, chỉ phân theo năm nhất, năm hai, năm ba và năm tư đại học.”

Thư Thù cười nói, “Dù sao em cũng thấy anh thuộc loại thứ nhất.”

Cố Diệc Thành rốt cục đã hiểu, cô đang vòng vo chửi cậu bốn năm đại học mà cũng như mới đi học đây mà. Véo má cô, cậu nói: “Nếu là em tự mình xuống bếp, anh sẽ cam tâm làm loại thứ tư, đừng nói là sâu, ngay cả đĩa cũng ăn hết cho em xem.”

“Vậy anh ăn cho em xem thử đi.”

Cố Diệc Thành nheo mắt nhìn cô, có câu nói thế nào nhỉ? Ba ngày không đánh, phòng tốt cũng tức mái (Nguyên: tam thiên bất đả thượng phòng yết ngôa : ý là trẻ nhỏ phải dạy nghiêm khắc, không sau này sẽ hư thân, giống như thương cho roi cho vọt của người Việt Nam mình). Hũ nút này không chỉ đã thay đổi nhiều mà còn biết công kích người rồi? Cậu nhìn vào mắt cô, nhìn, cứ nhìn.

Thư Thù bị cậu nhìn thì lúng túng, ngoảnh mặt sang bên nói: “Nhìn gì thế?”

“Nhìn một chút không được sao?”

“Không được!”

Cố Diệc Thành cười, vuốt đầu cô, yêu thương gọi: “Thư Thù.”

“Cái gì?”

“Anh trở về, em vui đúng không?”

Cuối cùng Thư Thù đành cùng Cố Diệc Thành ra khỏi trường ăn chút gì đó.

Ăn cơm xong, hai người đi dọc theo bờ sông tản bộ, hôn nhau dưới ánh trăng mờ lung và sắc trời đỏ hồng. Cố Diệc Thành rất thích mái tóc dài của Thư Thù, cậu nói toàn thân cô chỉ có mái tóc này là mềm mượt nhất. Cậu sung sướng hôn lên mắt cô, nói ánh mắt của cô rất đặc biệt, giống như một phiến lá, một chiếc thuyền nhỏ trôi dập dềnh trên dòng sông, cậu nói muốn ngồi trên thuyền để được cùng cô phiêu bạt.

Hai người yêu nhau ở chung thời gian luôn trôi qua rất mau. Khi gần 10 giờ, Thư Thù nói: “Em phải về, trường có bảo vệ gác cổng.”

Cố Diệc Thành kéo tay cô nói: “Em về thì anh làm sao bây giờ?”

Thư Thù khó hiểu: “Anh làm sao là làm sao? Anh về nhà chứ.”

“Anh không báo cho nhà biết anh đã về.” Cố Diệc Thành nói: “Bây giờ về sẽ bị mẹ mắng chết. Cha anh còn dữ dội hơn.”

“Anh có gia đình dữ dội thế nhưng em tin anh nhất định sẽ có cách giải quyết.”

“Em có lòng thương người không đấy hả?” Cậu ầm ứ hét lớn: “Em nói thử xem, anh về đây là vì ai?”

Thư Thù không nói gì, Cố Diệc Thành kéo tay cô nói: “Em ở cùng anh đi, chúng ta ngồi bên bờ sông trò chuyện.”

“Anh biết ban đêm ở bờ sông bao nhiêu độ không?”

Cố Diệc Thành dĩ nhiên biết, mùa đông rét căm, ban đêm nhiệt độ nhất định là dưới 0 độ. Im lặng một lúc, cậu đeo ba-lô lên vai, đứng dậy: “Đi thôi, đưa em về.”

Thư Thù nhất thời nhẹ nhõm.

Về mặt như được đại xá của cô Cố Diệc Thành thấy được rất là khó chịu, cậu tuy thỏa hiệp là vì vội vàng và bất đắc dĩ, đáy lòng cũng không định để cô về thật.

Cố Diệc Thành đưa Thư Thù trở về trường, sân trường ban đêm ánh đèn chập choạng kéo dài bóng hai người. Cậu híp mắt nhìn về phía rừng cây nhỏ ven đường rồi quay đầu nói với Thư Thù: “Em xem, bên kia có một cặp.”

Thấy Thư Thù không để ý tới cậu, cậu lại chỉ vào bên kia nói, “Bên kia cũng có.”

Thư Thù bức bối: “Anh phiền quá.”

Cậu cọt nhả nói, “Chỗ kia nhìn cũng không tệ, anh còn chưa qua xem, em dẫn anh qua đi.”

“Tối đen như mực có cái gì hay.”

Cố Diệc Thành nhìn cô không nói, nắm chặt tay cô, đột nhiên trở nên yên lặng, có chút buồn rầu.

Thư Thù nhắm mắt không nhìn cậu, cố gắng rút tay lại, cậu nắm rất chặt làm cô bị đau khê rên lên, cậu mới nói lỏng tay, kéo cô đến dưới tàng cây.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng. Cậu ôm cô, đẩy cô dựa vào thân cây phía sau, chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ bên má cô rồi hôn cô. Tay cậu tiến vào thăm dò áo cô, từ eo trượt dần lên.

Thư Thù vô thức dè tay cậu lại: “Đừng như vậy.”

Cố Diệc Thành nhìn xuống cô, hơi thở mập mờ hỗn loạn trong đêm đen phảng phất như một loại ma chú đang thôi thúc giải thoát chất độc trong người Cố Diệc Thành.

Trong bóng tối cậu nắm lấy tay trái cô, áp lên mặt mình, hỏi: “Em đang run, sợ sao?”

Thư Thù dĩ nhiên là sợ, cô muốn tránh nhưng lại không tránh khỏi sự giam cầm của cậu.

Ngay lúc này, một trận gió ào ào thổi tới, nước từ trời rơi xuống, rơi trên đầu cậu, mặt cô. Trong rừng cây, mấy đôi nam nữ lục tục lao ra, đội áo khoác hốt hoảng chạy.

Anh cúi đầu, ghé vào tai cô nói: “Trường em nhiều uyên ương hoang dã nhỉ.”

Thư Thù vội đẩy cậu ra: “Mưa rồi, anh mau buông em ra.”

“Em thật sự muốn để anh một mình bên ngoài dãi gió dầm mưa?”

“Cố Diệc Thành, đừng làm khó em.”

“Đứng trước mặt em chính là một người cực kỳ quan trọng từ Bắc Kinh xa xôi chạy về, chỉ vì muốn được gặp em. Em nhẫn tâm để anh lưu lạc đầu đường?”

“Anh có thể về nhà.”

“Phương án này anh vừa phủ quyết rồi.” Cậu vô liêm sỉ bày ra tư thái giảng đạo lý, lắc mái tóc ướt nhẹp: “Em xem, anh thay em che mưa, ướt hết người rồi đây này.”

“Anh rốt cục là muốn thế nào?”

Thư Thù hỏi Cố Diệc Thành rốt cục muốn thế nào, cậu không trả lời chỉ nhìn cô, giây tiếp theo đã dùng hành động để trả lời câu hỏi của cô, nắm tay trái cô đang áp trên mặt mình từ từ đi xuống, từ hầu kết đến ngực, đến bụng, sau đó trượt một đường xuống dưới...{{{(=. =)}}}

Thư Thù bị dọa cho hoảng sợ, tay cô bị buộc chặt vào chỗ đó của cậu, đôi mắt cậu trong đêm tối như đốm lửa đỏ sáng bừng.

Thư Thù nói: “Anh đừng như vậy.”

Cố Diệc Thành đương nhiên không chịu.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, mưa thấm ướt quần áo vừa lạnh vừa nặng nhưng Cố Diệc Thành lại vô cùng cuồng nhiệt, hô hấp của cậu càng lúc càng nặng nề hơn, cậu cúi người hôn Thư Thù. Thư Thù quay đầu tránh đi, môi cậu phớt qua cổ cô, dẫn tới một cơn run rẩy của cô, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cả người lại không còn chút sức lực nào.

Cố Diệc Thành hôn lên cổ cô lúc đầu còn chần chừ, lúc mạnh lúc nhẹ, cuối cùng thì thắm bên tai cô bốn chữ.

Hết chương 36

37. Chương 37: Giác Mộng Mười Năm (p. 1) . . .

Khi nắng sớm xuyên qua tấm rèm cửa chiếu vào, Thư Thù từ từ tỉnh lại, thân thể bây giờ rất mệt mỏi, cánh tay đang gác ngang hông cô nặng muốn chết, cô gạt tay cậu ra, muốn tìm tư thế tốt nhất để ngủ tiếp nhưng người phía sau đã lập tức xấn lại, đầu cậu chôn vào tóc cô dụi dụi.

“Thư Thù, bé con à...” Tiếng nói trầm thấp của cậu còn vương lại cơn buồn ngủ, nghe hơi khàn, cô mơ mơ màng màng đáp lời, cậu dính chặt lấy cô, môi lướt trên cổ phía sau khiến cô ngứa ngáy, tay cậu lại bắt đầu không yên.

Thư Thù nói, “Đừng quậy...”

Thư Thù không biết khi người ta đang động tình thì đến cả lỗ chân lông cũng sẽ rộng ra, máu chảy cấp tốc, nóng bừng. Khi nhiệt độ dâng cao đến giới hạn, đại não thường sẽ không còn khống chế được nữa.

Cố Diệc Thành nói cậu không phải là người thích bỏ dở nửa chừng, cậu nói không sai, Thư Thù kêu cậu đừng quậy nhưng đầu óc của cậu sớm đã bị lấp kín.

Tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa.

Điện thoại đầu giường vang lên không ngừng, Thư Thù đá Cố Diệc Thành: “Này, điện thoại của anh kìa.”

“Kệ nó!” Cậu không có ý bắt điện thoại, nói nhỏ vào tai cô: “Em còn sức đá anh, vậy để xem anh thu thập em thế nào.”

Thư Thù lúc này mới ý thức được tình cảnh của mình tệ đến mức nào, khi cậu tiến tới gần thì cô hung hăng cắn lên vai cậu một cái.

Cố Diệc Thành nhăn mặt, vuốt tóc cô rồi chống người dậy nghe điện thoại, lầu bầu mấy câu trong miệng, vẻ mặt như đứa con nít không được cho kẹo.

Thư Thù không muốn bị cho là nghe lén, huống hồ thính lực cô cũng không tốt nhưng dù thế cũng vẫn nghe rõ được một điều.

Đối phương là nữ.

Ngữ khí nói chuyện của Cố Diệc Thành lúc đầu còn lạnh lẽo nhưng dần trở nên ấm áp.

Trong điện thoại mơ hồ vọng ra tiếng nũng nịu của một cô gái: “Diệc Thành, nhanh nhanh quay về nha.”

Cố Diệc Thành nói: “Ừ, ngày mai sẽ về.”

Thư Thù liền đoán được đầu dây bên kia là Liễu Nghiên, con gái hiệu trưởng trường Cố Diệc Thành, nhỏ hơn cậu một tuổi, hai người cùng chuyên ngành. Trong đầu không tự chủ được hiện lên hình ảnh trước cổng khu nhà mùa hè năm ấy, Cố Diệc Thành và Liễu Nghiên cười cười nói nói, Liễu Nghiên lại hoạt bát sáng sủa và khả ái, hoàn toàn không giống cô.

Thư Thù nhớ khi hai người vừa mới xác định quan hệ, Cố Diệc Thành cũng từng giải thích với cô quan hệ giữa cậu và Liễu Nghiên, cậu nói: “Quan hệ của tụi anh ‘rất vững chắc’”. Thư Thù lần đầu tiên biết, thì ra quan hệ giữa nam và nữ, ngoài tình bạn, tình yêu, mập mờ, còn có ‘rất vững chắc’.

Liễu Nghiên trong cuộc sống của Cố Diệc Thành đóng vai gì, Thư Thù cũng không biết. Chỉ là buổi chiều hôm đó, cậu liền đặt vé máy bay về Bắc Kinh ngày mai.

Trước khi đi, hai người tạm biệt nhau ở trạm kiểm tra sân bay.

Thư Thù cúi đầu, hỏi Cố Diệc Thành: “Chùng nào anh trở lại?”

Cố Diệc Thành nâng cằm cô lên, hôn vào mắt cô: “Suyt, đừng khóc! Chờ đến đầu mùa hè, hoa sen trong hồ nở rộ anh sẽ trở lại.”

Mùa đông này đối với Thư Thù mà nói lại trôi qua quá mức chậm chạp, cô ngày ngày mong đợi những nhánh cây đâm chồi nảy lộc, mở mắt ra hoa sen trong hồ đã nở, cậu đứng dưới tàng cây cười nói, “Thư Thù, anh đã về!”

Cô thích một mình đi dạo trong sân trường, sau đó bắt tri bắt giác lại đi tới hồ sen, dừng lại ngắm người nhìn lá sen dập dềnh, có lúc ôm sách tiếng Anh ngồi trên băng đá cạnh hồ học từ vựng.

Hôm nay, Thư Thù đang mất hồn ôm sách, cảm thấy có người vỗ lên vai mình, quay nhìn hóa ra là Trình Hàn.

Trình Hàn hỏi: “Em ở đây chờ đợi cái gì vậy?”

“Không có, không có gì.” Thư Thù hơi ngượng ngùng, vội lảng sang chuyện khác, “Thật khéo, đã lâu không gặp.”

“Ừ, thật khéo.” Trình Hàn bắt chước lời cô: “Cũng lâu rồi không gặp đó, học từ hả?”

Thư Thù khép cuốn sách từ vụng trên tay lại, cười nói: “Học trưởng Trình Hàn, chúc mừng anh thi đậu nghiên cứu sinh. Bác sĩ tương lai, sau này em có bệnh phải nhờ cậy anh rồi.”

“Vậy anh hy vọng cả đời em cũng đừng tìm anh.”

Thư Thù vui vẻ cười không ngớt.

Trình Hàn hỏi, “Ăn cơm chưa?”

Thư Thù nói, “Chưa.”

“Cùng đi đi.”

“Vâng.”

Hai người sóng vai đi dưới sân trường, Thư Thù nghĩ con đường này Cố Diệc Thành cũng từng cùng cô đi qua. Dù chỉ một lần... Nghĩ tới đây, nhin không được lại mỉm cười. Có lẽ cô cũng không phát hiện, không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi lần cô nhớ tới Cố Diệc Thành lại vô thức cười một mình.

Trình Hàn đột nhiên hỏi Thư Thù: “Diệc Thành đã về phải không? Xem em như vậy anh nghĩ cậu ấy chắc đã về A thành.”

Thư Thù đắm chìm trong thế giới của riêng mình, suy nghĩ như đang phiêu diêu ngoài vũ trụ, đưa tay lên sờ vành tai, cô không trả lời mà hỏi ngược lại, “A, hoa sen còn bao lâu mới nở?”

Trình Hàn nhìn cô rồi lại quay đầu nhìn hồ sen sau lưng, nói: “Nhanh thôi, chừng 3 tháng nữa.”

Thời gian thoáng cái đã qua, mùa hạ đã về.

Ngày 1-5 năm ấy, Cố Diệc Thành phải theo giáo sư đại học làm đề tài nên không về được.

Cậu ở trong điện thoại nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói với Thư Thù: “Thư Thù, mỗi lần đều là anh đi tìm em, lần này đổi lại em đến tìm anh đi.”

Thư Thù nằm trên giường, mắt nhìn qua cửa sổ bằng kính rơi xuống cánh rừng bên dưới, mầm xanh mới nhú, ánh mắt cô nhu hòa hơn, im lặng một chút cô nói: “Được.”

Cố Diệc Thành nghe lời cô thì cho rằng cô đang an ủi cậu, trong lòng mặc dù vui vẻ nhưng cũng không trông đợi.

Nhưng hôm sau, Thư Thù mua vé đi Bắc Kinh thật, cô không nói cho Cố Diệc Thành biết, muốn cho cậu một bất ngờ. Từ nhỏ đã an phận thủ thường, lần đầu ra ngoài, cô nói với La Lâm, ngày 1-5 muốn cùng bạn bè đi cắm trại, sau đó lại nhờ bạn cùng phòng giúp che giấu. La Lâm gọi điện cho bạn cô xác nhận mới đồng ý.

Máy bay nhỏ hơi lắc lư cuối cùng cũng đáp xuống sân bay thủ đô.

Thư Thù đeo ba-lô, khẽ ngậm nga leo lên xe buýt dẫn đến đại học B ở sân bay.

Đứng trước cổng trường đại học B, cô dễ dàng hỏi được vị trí ký túc xá nam, nhìn khu nhà, cô nhấn tin cho Cố Diệc Thành: đang làm gì thế? Ở trong phòng hả?

Mấy phút sau Cố Diệc Thành nhắn lại: Không, đang ở cùng bạn, lát sẽ gọi lại cho em.

Thư Thù đi về phía quầy tạp hóa đối diện ký túc xá mua chai nước suối, đứng dưới bóng cây chờ Cố Diệc Thành gọi điện lại, ai ngờ mặt trời thủ đô nóng hừng hực, tia tử ngoại lại mạnh. Thư Thù không trang bị đồ chống nắng, đứng một lát khuôn mặt nhỏ nhắn bị phơi nắng đến đỏ bừng.

Chủ quán không đành lòng thấy cô bé xinh xắn này chịu tội, bèn kêu cô ngồi xuống cửa quầy hàng, cười hỏi cô, “Chờ bạn trai hả?”

Thư Thù uống một hộp nước, xấu hổ gật đầu.

Nhưng nửa giờ trôi qua vẫn không thấy Cố Diệc Thành gọi lại.

Chủ tiệm nói: “Cô bé, gọi điện giục bạn trai đi.”

Thư Thù cầm điện thoại di động, bấm lại.

Điện thoại được kết nối, Thư Thù hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Điện thoại bên kia hơi ồn, tín hiệu cũng không rõ, tiếng nói đứt quãng của Cố Diệc Thành vang lên: “ở bên ngoài tụ tập bạn bè, sao thế?”

Thư Thù suy nghĩ một chút nói, “Không sao, anh cứ chơi đi.”

“Vây về phòng anh sẽ gọi lại cho em?”

“Vâng.”

Thư Thù cúp điện thoại, ngồi trước quầy hàng, cầm điện thoại chơi trò rắn bò.

Thỉnh thoảng một cặp tình nhân tới đây mua đồ, cô luôn lén nhìn ngắm, thấy người ta vừa nói vừa cười, cử chỉ thân mật, trong lòng lại không kiềm được cảm giác mất mát.

Cho đến khi mặt trời xuống núi, Cố Diệc Thành mới gọi điện thoại lại. Thư Thù hỏi cậu khi nào về, cậu nói tối còn đi hát karaoke, có thể không về. Thư Thù vừa nghe, trái tim liền trào lên lửa giận vô cớ, cô cúp điện thoại cái rụp, xoay người nói cảm ơn chủ tiệm rồi đeo ba-lô lên vai đi về phía cổng trường.

Điện thoại trong ba-lô vang lên không ngừng, Thư Thù không nhận, cô biết là ai gọi tới. Nhưng cô cảm thấy tủi thân, dù biết mình giận dữ không chính đáng, dù sao cô tới Bắc Kinh cũng không nói cho Cố Diệc Thành biết. Cậu là người hiếu động, thích vui chơi bên ngoài cũng là chuyện bình thường.

Cô ra đến cổng trường B, đi lại không mục đích trên đường, điện thoại trong ba-lô không reo nữa, lấy ra nhìn thì ra là hết pin. Sau đó, cô bắt xe đến Vương Phủ Tỉnh (1), ăn lót bụng chút gì đó.

Khi trời đã tối đen, cơn giận cũng tiêu tan, cô tìm điện thoại công cộng gọi cho Cố Diệc Thành. Điện thoại vang lên hai tiếng thì được kết nối, người nghe điện là nữ, xung quanh vẫn rất ồn ào. Thư Thù ngăn người tại đó, hoàn toàn không biết phải nói gì.

“Alo, nói chuyện đi?” Đối phương thúc giục.

Thư Thù nói, “Tôi tìm Cố Diệc Thành.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc mới nói: “Chờ chút!”

Một lát sau, tiếng Cố Diệc Thành vang lên: “Alo!”

Thư Thù không nói lời nào.

Cậu lại alo, thấy không có tiếng trả lời thì dừng lại hỏi: “Nghiên Nghiên, ai gọi thế?”

Trong ống nghe truyền đến tiếng cô gái vừa nghe điện: “Anh hỏi em em biết hỏi ai, là con gái, ai biết có phải người hâm mộ anh không. Mau lên, hết bài này là tới chúng ta song ca rồi, anh đừng dài dòng nữa.”

Tiếng cười trầm thấp của cậu vang lên, sau đó cậu nói, “Không nói gì thì tôi cúp đó.”

Thư Thù mở miệng nhưng tiếng như bị tắc trong cổ họng nói không ra lời, im lặng hồi lâu đầu dây bên kia vang lên tiếng ‘tút tut’ ngắt ngủi.

Cúp điện thoại, suy nghĩ đầu tiên của Thư Thù là đã muộn chuyến bay rồi, lập tức, lập tức trở về A thành, gọi điện thoại cho trung tâm khách hàng lại bị báo chỉ còn vé trưa mai, cô lang thang trên đường một lát, cuối cùng tìm khách sạn ở.

Tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, Thư Thù nằm trên giường lăn qua lộn lại không sao ngủ được, cô lại rời giường, tìm cục sạc cắm vào sau đó mở máy.

Mười cuộc gọi nhỡ và mấy tin nhắn chưa đọc.

- Cô bé, bây giờ đã học được cách nổi giận rồi hả?
- Sắp tốt nghiệp, cùng bạn bè liên hoan, em đừng suy nghĩ lung tung.
- Em muốn tắt máy tới khi nào? Cố ý chọc giận anh phải không?
- Tùy em.

Còn một tin là Mạch Tiểu Na gửi tới.

- Bất ngờ thế nào rồi?

Thư Thù thở dài, như con mèo nhỏ cuộn tròn người, đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, cảm điều khiển ở đầu giường chỉnh lại nhiệt độ, bây giờ mới biết thì ra không có điều hòa. Cô đành lấy chăn trong tủ áo quần thật kín nhưng lạnh vẫn lạnh...

Trần trọc mãi vẫn không cách nào ngủ được, điện thoại di động vang lên hai lần, đến lần thứ ba thì Thư Thù bấm nút nhận điện, nhìn lại đã hơn 5 giờ sáng.

Hai người như đang giận lấy, ai cũng không chịu mở lời trước.

Im lặng hồi lâu, Thư Thù nói, “Không nói gì em cúp đây.” nói rồi cũng không đợi cậu trả lời mà cúp luôn.

Năm phút sau, chuông điện thoại lại vang lên, Thư Thù bấm nút nghe, từ trong điện thoại truyền đến giọng nói khàn khàn của Cố Diệc Thành, cậu nói: “Nhớ em...”

Thư Thù không nói lời nào.

Cố Diệc Thành nhẹ nhàng nói: “Vợ à...”

Thư Thù chỉ thấy họng đắng ngắt, mắt không biết từ lúc nào đã ướt, nước mắt chảy xuống trên mặt, giờ tay lên lau, nước lại giống như vỡ tuyến lệ mà tuôn xuống không ngừng.

“Ấy, sao lại khóc?” Cố Diệc Thành vội nói: “Anh sẽ mua vé trở về A thành, được không?”

Thư Thù nức nở nói, “Anh về đây làm gì?”

Cậu hỏi ngược lại: “Anh về làm gì? Em nói xem anh về làm gì?”

“Anh về cũng không gặp được em...”

“Em có ý gì?”

“Em không ở A thành.”

“Vậy em ở đâu?”

“....”

“Nói đi!”

“Bắc Kinh. . .”

30 phút sau, Thư Thù ở đại sảnh khách sạn nhìn thấy Cố Diệc Thành.

Cậu vội vàng đẩy cửa kiếng, mình mặc áo sơ-mi xanh và quần jeans.

Mắt hai người chạm nhau, Cố Diệc Thành mím môi bước nhanh tới, cuối cùng cách cô năm mét thì dừng lại nhìn cô, không lộ vẻ gì.

Thư Thù đứng tại chỗ, giơ tay lên khề vẫy: “Cái đó, là em...”

Cố Diệc Thành được câu nói ôn hòa này của cô làm cho vui vẻ, vẻ mặt lạnh lùng rốt cục cũng trở nên ấm áp, bước đến ôm chặt lấy cô nói: “em thật biết cách giày vò người khác.”

Cậu ôm hơi mạnh khiến Thư Thù cảm thấy hai phần ba sức nặng đều đè lên cô, hơi khó thở, cô ngẩng đầu lên đáng thương nhìn cậu.

Cố Diệc Thành hỏi: “Tối hôm qua điện thoại là em gọi?”

Thư Thù gật đầu.

Cố Diệc Thành lại hỏi: “Tối ăn gì chưa?”

“Tối Vương Phủ Tĩnh ăn linh tinh rồi.”

“Ừ, cũng không quá ngốc.” Thở dài, cậu dắt tay cô: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi ăn sáng trước.”

Hai người ra khỏi khách sạn, một chiếc xe màu đen dừng ngay ngoài cửa, kính bên ghế hành khách hạ xuống, người trong xe cười nói: “Thư Thù phải không? Chị là Liễu Nghiên, em có thể gọi chị là Nghiên Nghiên.”

Đây là lần thứ ba cô nhìn thấy Liễu Nghiên nhưng lại là lần đầu nói chuyện. Cô không phải người nhiệt tình, thậm chí Liễu Nghiên thì ra hòa đồng như thế, mới gặp lần đầu đã cho phép cô gọi là Nghiên Nghiên, lại tươi cười rất lịch sự.

Cố Diệc Thành lấy ba-lô trên vai cô xuống, nói: “Mới sáng sớm đừng có dọa thỏ con nhà anh.” Sau đó kéo cửa sau ra để Thư Thù ngồi vào, rồi mở cửa tài xế bước lên.

Liễu Nghiên nhăn mũi, quay đầu nháy mắt với Thư Thù đang ngồi ghế sau, cười nói: “Buồn nôn chết được, buồn nôn chết được. Thư Thù, chị thật lòng thông cảm với em.” Nói xong lại còn thở ra một hơi dài.

Xe từ từ lăn bánh, Liễu Nghiên hỏi thư Thù: “Em muốn ăn gì?”

Thư Thù lắc đầu nói, “Em không biết Bắc Kinh có gì ngon.”

Liễu Nghiên ra vẻ sực tỉnh, quay đầu đẩy Cố Diệc Thành: “Này, chúng ta đưa cô ấy đi ăn gì?”

Cố Diệc Thành nói: “Đi ăn món ăn vặt ở Hộ Quốc Tự đi?”

Liều Nghiên lắc đầu nói, “VẬY ĐẾN CỬU MÔN CÒN HƠN.”

“Hai chỗ này có kém nhau bao nhiêu đâu?”

“Dĩ nhiên không giống nhau, Hộ Quốc Tự là nhà hàng món ăn vặt của Hồi Giáo, không có gan xào.”

“Liều Nghiên, em thật ghê tởm, sáng sớm mà đã đòi ăn thứ đó.”

“Bổn tiểu thư cao hứng.” Liều Nghiên khinh thường trợn mắt, nói với Thư Thù: “Em chọn đi.”

Thư Thù nhìn Cố Diệc Thành, lại nhìn Liều Nghiên, cuối cùng nói: “Sao cũng được.”

Liều Nghiên ra hiệu thắng lợi, nói: “Rồi, hai thắng một, đi Cửu Môn.”

Cố Diệc Thành vội cải chính: “Anh thấy phiếu này cô ấy bỏ cho anh đó chứ.”

“Thư Thù, em nói đi em bỏ cho ai?”

Thư Thù không biết nói sao cho phải, đành nhìn Cố Diệc Thành cầu cứu.

Cố Diệc Thành kéo dài âm cuối: “Được, Cửu Môn~”

Trên đường đi, Liều Nghiên lú lú nói không ngừng, Cố Diệc Thành thỉnh thoảng phụ họa mấy câu, hai người cô tới cậu đi, nói chuyện không e dè, chứng tỏ quan hệ thân thiết thế nào.

Thư Thù nhìn hai người trước mặt chuyện trò vui vẻ, muốn xen vào nhưng lại không biết nên nói cái gì nên hơi buồn chán, cô không nỡ làm Cố Diệc Thành mất hứng, đành nhìn ra ngoài cửa sổ, con đường xa lạ, thành phố xa lạ, không khí xa lạ, ngay cả người quen cũng trở nên xa lạ.

Khóe mắt thấy Liều Nghiên che miệng cười khúc khích, gơ tay đánh Cố Diệc Thành. Cố Diệc Thành hất tay cô ra: “Đừng quậy, đang lái xe đấy.”

Thư Thù trong lòng khê rúng động, cô không ngừng tự nói với mình không nên dễ giận dữ, họ là bạn bè, bạn bè đơn thuần, họ ‘rất vững chắc’, tuy nói thế nhưng cũng không thuyết phục được mình.

Cô không thích cô gái tên Liều Nghiên này, vô cùng không thích.

Cô không thích mới sáng sớm, cô ta và Cố Diệc Thành đã cùng đến khách sạn, điều đó khiến cô không ngừng phỏng đoán tối hôm qua họ có ở cùng nhau không. Cô không thích cô ta tự xưng mình và Cố Diệc Thành là ‘chúng ta’, điều đó khiến cô cảm thấy mình chỉ là một vị khách đến từ phương xa. Cô không thích cô ta và Cố Diệc Thành vừa nói vừa cười mà cô lại chẳng xen vào được câu nào. Cô cũng không thích cô ta ngồi ở ghế cạnh tài xế vì chỗ đó vốn nên là của cô...

Trong nhà hàng, Cố Diệc Thành gọi một bàn đầy đồ ăn, đưa thực đơn cho Thư Thù nói: “Em xem còn muốn ăn gì không.” Sau đó cậu đi rửa tay.

Liều Nghiên lại gọi thêm vài món rồi quay đầu hỏi thư Thù: “Em muốn uống gì? Sữa chua hay sữa đậu nành?”

Thư Thù nói, “Sữa đậu nành đi, còn chị?”

Liều Nghiên khép thực đơn lại: “Cũng vậy đi, hai ly sữa đậu nành.”

Phục vụ viết xong, xác nhận lại lần nữa, Thư Thù nói: “Thêm một ly sữa đậu nành nữa đi.”

Liều Nghiên hỏi thư Thù: “Em gọi cho Diệc Thành hả?”

Thư Thù gật đầu: “Vâng.”

Liều Nghiên cười nói: “Diệc Thành không thích uống sữa đậu nành.” Nói xong quay đầu nói với phục vụ “Một hộp sữa chua.”

Một lát sau, Cố Diệc Thành trở lại, Liều Nghiên nói với cậu: “Gọi cho anh sữa chua rồi đó.”

Cố Diệc Thành nói: “Ừ, cảm ơn em.”

Thư Thù nhìn họ, không nói gì nhưng trong lòng thoáng lo sợ.

Cô nghĩ: mình và Cố Diệc Thành quen biết đã hơn 10 năm nhưng chính thức bên nhau cũng chưa được một năm. Hàng ngày, cuộc sống nhu tình trao gửi nhưng giúp đỡ nhau lúc sóng gió giữa những người yêu nhau, cô và cậu hình như rất ít? Ký ức cậu đem đến cho cô lại chỉ là một loại nặng nề, nặng nề kia đè ép cô, gọi không ra, tránh không được, rồi lại hết lần này tới lần khác ràng buộc hai người, để cho đoạn tình cảm khó bề phân biệt này luôn giằng co mà tiếp tục duy trì.

Có lẽ, con người đối với năm tháng thanh xuân, đối với ái tình trung trinh kiên định đơn giản luôn là một niềm khát vọng. Thế nhưng, chia cách lâu dài lại lần nữa gọi lên thế giới riêng của cô và cậu.

Tựa như, người bạn bên cạnh cô trước kia là Mạch Tiểu Na, hôm nay lại là Trình Hàn. Còn Cố Diệc Thành? Bạn bè bên cạnh cậu không chỉ có riêng Thư Hàm và Hàn Duệ nữa, bây giờ lại có thêm một cô gái tên Liễu Nghiên.

Có lẽ, Liễu Nghiên gần gũi với Cố Diệc Thành hơn cô?

Cô ta biết Cố Diệc Thành không thích uống sữa đậu nành nhưng cô lại không biết

Ăn sáng xong, Cố Diệc Thành đưa Liễu Nghiên về nhà.

Đi ngang qua một quảng trường, Thư Thù nói: “Xuống đó một lát.”

Hai người xuống xe, sóng vai đi trên quảng trường, Thư Thù vẫn trầm mặc. Cố Diệc Thành nhận ra cô có cái gì đó không ổn, cố gắng giải nghĩa mặt mã trầm mặc như băng này, bởi im lặng kéo theo thương cảm, cô không nói nhưng đã viết rõ ràng trên mặt. Cậu hỏi thư Thù: “Sao thế? Không vui hả?”

Thư Thù suy nghĩ một chút, hỏi lại: “Cố Diệc Thành, anh biết em thích ăn gì? Thích màu gì? thích đọc sách gì không?”

“Biết, em thích ăn đồ ngọt, nước trái cây, thích nhất là quả hạch, thích màu xanh và màu trắng, thích xem tiểu thuyết ngôn tình vô bổ.”

“Ồ, thì ra anh có biết...”

“Em nghĩ vì sao hả?” Cậu nhướn mày nói: “Em quên hồi trước anh đã hỏi lộ bạn Mạch Tiểu Na thế nào à?”

Thư Thù nói: “Nhưng em không hiểu rõ anh.”

Cố Diệc Thành hỏi: “Em muốn hiểu gì?”

Thư Thù lắc đầu thở dài: “Em cảm thấy bản thân còn không hiểu anh bằng Liễu Nghiên.”

“Đó là bởi vì anh yêu em năm sáu năm rồi nhưng em chỉ mới thích anh năm sáu tháng thôi.” Cậu dừng một chút, nói tiếp: “Em không biết thì có thể hỏi anh, hỏi gì anh sẽ trả lời đấy.”

Thư Thù mím môi không nói.

Cố Diệc Thành nheo mắt nhìn Thư Thù, Thư Thù vẫn cúi đầu nhìn giày, không khí chợt trở nên lúng túng, trong nhất thời hai người cũng không biết nên nói gì.

Chợt, Cố Diệc Thành thấy có người kéo kéo quần cậu, một đóa hoa hồng đỏ tươi giơ lên trước mặt, cô bé bán hoa rụt rè nói: “Chú ơi, mua một bông hoa cho dì xinh đẹp đi.”

Cố Diệc Thành nhìn Thư Thù, cải chính: “Em phải nói là chị xinh đẹp.”

Cô bé kia lập tức nói: “Anh ơi, mua một bông hoa cho chị xinh đẹp đi.”

Cố Diệc Thành lấy ví ra mua hoa rồi đưa tới: “Em xem, năm đó chạy đuổi theo em, em và cô bé này cũng gần bằng nhau, chớp mắt một cái chúng ta bỗng đã bị gọi là chú dì rồi.”

Hoa hồng được rắc một lớp nhũ vàng, Thư Thù cụp mắt khẽ nói: “Khi đó em đã 8 tuổi, cô bé này nhiều lắm cũng chỉ 5 tuổi.”

Cố Diệc Thành nói: “Tiểu thư xinh đẹp, xin nhận lấy đi.”

Thư Thù bấu môi, cầm lấy bông hồng. Cố Diệc Thành nhìn cô, lại nghĩ đến buổi sáng nhiều năm trước, cô cầm cánh máy bay bị đứt gãy của mô hình máy bay đứng dưới tàng cây bạch quả, cũng là mùa hè, cảnh người hòa hợp, giữa thời gian luân hồi sớm đã trở thành vĩnh hằng.

Bước đến nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cậu nói: “Thư Thù, em đến thăm anh, anh rất vui!” tay cậu mơn trớn tóc cô: “Em muốn hiểu anh thế nào? Anh sẽ đợi em từ từ hiểu rõ.”

Hết chương 38

Chú giải:

(1) Vương Phủ Tỉnh: Phố Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh là một trong những phố mua sắm nổi tiếng nhất của Bắc Kinh. Phần lớn đại lộ này hạn chế xe cộ lưu thông và lúc này cũng đầy người đi bộ, là một trong những đại lộ hiện đại và hấp dẫn nhất Trung Quốc

38. Chương 39: Giác Mộng Mười Năm (p. 2)

Cố Diệc Thành đưa Thư Thù về căn hộ nhỏ của cậu ở Bắc Kinh. Phòng đó là khi cậu mới lên năm nhất đại học, gia đình lo lắng cậu không quen trường nên đặc biệt cho cậu một căn phòng gần trường học, phòng không lớn chỉ chừng hơn 28 mét vuông.

Đứng trước cửa, Thư Thù quan sát căn phòng nhỏ trước mắt này. Toàn bộ đều được bài trí theo phong cách hiện đại, lấy màu trắng đen làm chủ đạo, đường nét rõ ràng, nhìn vào là biết nơi ở của đàn ông độc thân, cô cười hỏi: “Cũng hưởng thụ quá ha?”

Cố Diệc Thành lập tức phản bác: “Em sai rồi, trong quá trình hưởng thụ anh đã có những thay đổi trọng đại.” Cậu đi đến cửa, ghé sát vào cô nói: “Buổi trưa muốn ăn gì? Nguyên vì em đói bụng.”

Thư Thù từ chối cho ý kiến, mở to mắt nhìn cậu, sau đó cũng chỉ nhìn cậu.

Cố Diệc Thành tức giận ôm chặt má cô, nói: “Ánh mắt như vậy là sao, anh làm được, mọi người đều tán thưởng mùi vị không tệ.”

Thư Thù trêu chọc cậu: “Mọi người? Mọi người là ai?”

“Nghiên Nghiên” Cố Diệc Thành thấy nụ cười trên môi cô nhạt đi, vội chữa lời: “Hàn Duệ, Hàn Duệ, tên đó đang học Thanh Hoa ở Bắc Kinh, thường đến đây tìm anh kiếm cơm ăn, nếu em không tin, ngày mai anh sẽ kêu cậu ta đến làm chứng cho anh.”

Thư Thù nhìn quầy Bar ngăn cách phòng khách và phòng bếp, chép miệng nói: “Cái đó cứ để thực tế chứng minh!”

Cố Diệc Thành cười cười, xoắn lộn tóc rủ xuống trước ngực cô nói: “Vợ à, anh nghe lời em hết mà!”

Nói rồi cậu cúi xuống, thô bạo chặn miệng cô. Trước nụ hôn bất ngờ đó, Thư Thù hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, cậu hôn quá mạnh, cô theo bản năng đẩy cậu ra nhưng phản kháng vô thức yếu ớt này lại kích thích cậu ôm cô càng chặt hơn. Thư Thù cảm thấy eo sắp bị cậu bẻ gãy mất, cô muốn nói “Đau” nhưng lại quỵn rũ thốt ra tiếng ngân khê.

Nụ hôn của cậu dọc theo cổ cô rơi xuống lưu luyến trên ngực cô, cậu ưu thế cơ thể mà đè cô dựa lưng vào bức tường kính đằng sau. Thư Thù hơi cúi đầu, nhìn từ đây cậu có thể thấy đôi mi đen dài, cái mũi thẳng, cô đưa tay lên ôm cổ cậu, thân thể chợt nhẹ bẫng, cả người đã được cậu ôm eo bế lên.

Cố Diệc Thành ôm Thư Thù trở về phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó cởi bỏ nút áo sơ-mi của cô, động tác của cậu rất chậm, trong lúc đó vẫn nhìn cô từ trên cao, ánh mắt sáng ngời. Thư Thù không

chịu nổi cái nhìn chăm chú đó nên nhắm chặt mắt không dám nhìn cậu, cậu cười khẽ, cúi xuống cắn lên vành tai cô, rừ rừ nói: “Ừ, em nói đúng rồi, thực tế sẽ chứng minh tất cả.”

Cố Diệc Thành không nhớ trong ngày hôm đó họ đã dây dưa quấn quýt bao nhiêu lần, chỉ biết là sớm chiều chung đụng, đối với hai người mà nói đúng là lần đầu tiên. Nơi đất khách quê người, không ai quản thúc khiến hai người sinh ra một loại ảo giác phẳng phất như thật sự đã thoát khỏi sự quấy nhiễu của hai nhà Cố- Đường, bất luận là tâm hồn hay tình cảm đều buông thả mãnh liệt.

Trong cuộc tình này, cậu đã mê mẩn mất rồi, cho dù chỉ cảm nhận được hơi thở của cô, cơ thể cậu cũng nảy sinh biến hóa. Cố Diệc Thành nghĩ, một người suy cho cùng có thể có được người khác đến mức nào? Cậu luôn quấn quýt lấy cô, không khỏi tự cười mình, cậu và cô còn có cả đời, cần gì phải nóng lòng nhất thời? Cuối cùng, cậu đành quy kết tất cả những khác lạ này cho tình nồng của tuổi trẻ.

Triền miên qua đi, Cố Diệc Thành thích ngồi trên giường cạnh cửa sổ nhìn người đang say ngủ, sau đó châm một điếu thuốc.

Giường rất rộng, cô luôn cuộn tròn như con mèo nhỏ chờ chủ nhân yêu thương, thỉnh thoảng trở mình để lộ ra mắt cá chân trắng nõn và đường cong nơi bắp chân. Cố Diệc Thành đặc biệt thích chân của Thư Thù, thon dài mà thẳng tắp, dưới trăng mờ nhìn giống một dải lụa trắng trong suốt. Cậu dập tắt khói thuốc, trở lại giường, bàn tay từ mắt cá chân cô bắt đầu từ từ, từ từ, một tắc lại một tắc đi lên... Động tác này khiến cậu nhớ lại thời cổ đại, chú rể cầm chiếc đĩa dài chậm rãi vén khăn đỏ trên đầu tân nương, có mong đợi, có hưng phấn.

Thư Thù oán giận cậu chỉ thích chân, cậu nói cậu đâu chỉ thích chân, cậu yêu mỗi tắc da thịt trên người cô. Cậu thích chân cô, vì khi kích tình, đôi chân ấy sẽ quấn chặt hông cậu, khi cậu xuất ra trong cơ thể cô, cậu mới cảm thấy trọn vẹn. Cậu nghĩ: người con gái này chưa từng nói yêu mình nhưng lại dùng sự mềm mại đặc biệt của phụ nữ để hứng trọn những cảm xúc mãnh liệt của cậu, không phải sao?

Khi cuối cùng cậu đã chọc cô tỉnh giấc, cô xoay người, khi tìm được vị trí thoải mái trong ngực cậu cô mới chịu dừng lại. Cố Diệc Thành ôm cô, nhiệt độ cơ thể cô hơi thấp nhưng thân thể của cô rất mềm. Cô thật sự ít nói, không nói lời yêu thương, những lời yêu luôn do mình cậu nói. Cô làm cho người ta cảm giác quá vắng lạnh, có lúc cậu nghĩ, nếu có một ngày họ chia xa, với tính cách này của cô sợ rằng không chịu ở trước mặt cậu rơi một giọt lệ.

Cố Diệc Thành hút một hơi thuốc, làn khói trắng tỏa ra từ miệng cậu, từ từ tản đi. Khi hút được hơn nửa, chợt hiện ra một ngón tay, rút điếu thuốc bên môi cậu xuống, cậu cúi đầu nhìn cô.

Ngón tay mảnh khảnh của cô kẹp lấy phần còn lại của điếu thuốc, cô chăm chú nhìn đốm sáng nhỏ. Cô nhìn quá nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi khiến Cố Diệc Thành hơi ghen tỵ, cậu nâng cằm cô lên hỏi: “Muốn thử không?”

Thư Thù hỏi cậu, “Cái gì?”

“Vị thuốc lá.” Cậu vừa nói, môi liền ép xuống.

Thư Thù ném vị thuốc lá trên đầu lưỡi cậu, chát chát, đặng đặng.

Cậu buông cô ra, cười hỏi, “Có thấy chát không?”

Thư Thù cũng cười không nói có, cũng không bảo không, ánh lửa đỏ trong bóng tối khẽ run, cô vẫn nhìn ra được.

Cố Diệc Thành khi học trung học phổ thông không nghiện thuốc lá, bất quá chỉ là hút chơi. Thư Thù hỏi cậu, tại sao lên đại học lại nghiện? Cậu nói, mỗi lần nghĩ tới em đều rút ra một điếu thuốc, rút ra rút ra rồi thành nghiện.

Cậu lấy điếu thuốc trên tay cô, nói: “Sau này anh sẽ cai thuốc.” Dừng chút rồi bổ sung, “Chỉ cần em ở lại đây, bên anh.”

Ban ngày, Cố Diệc Thành đưa Thư Thù đi qua khắp phố lớn ngõ nhỏ ở thành Bắc Kinh, Trường Thành mười ba lăng, Cố Cung, Di Hoà viên, Thiên Đàn, không nơi nào không có bóng dáng họ.

Ban đêm, sau khi ân ái, họ ôm nhau nằm trên giường, nói chuyện thiên nam địa bắc. Cố Diệc Thành cảm thấy Thư Thù thích cười hơn trước, Thư Thù cảm thấy Cố Diệc Thành chừng chặc, trưởng thành hơn trước, bất kể thế nào thì thời gian ba năm đối với họ mà nói đều quá dài.

Cố Diệc Thành nói cậu biết làm cơm, hơn nữa mùi vị không tệ, thật ra cũng phải nói dối.

Đứa trẻ sinh ra với chìa khóa vàng trong miệng này từ nhỏ đã được ăn ngon mặc đẹp nhưng ở trường dù sao cũng không thể so với ở nhà, vừa lên đại học, hoàn cảnh khác biệt khiến cậu chưa thể thích ứng kịp nhưng lại không thể không ép bản thân phải thích nghi với cuộc sống và môi trường mới. Cậu chịu được được sự bẽ bộn của phòng ngủ nam sinh, chịu được sâu trong thức ăn ở nhà ăn nhưng lại không thể tùy tiện sống theo ý mình nên cậu mới phát điên.

Giang Dung đau lòng, không nói hai lời liền mua cho cậu một căn phòng nhỏ gần trường. Sau đó vì chăm sóc sinh hoạt hằng ngày của cậu mà tiếp tục ở lại.

Thanh niên 18 tuổi mà còn được mẹ đưa đi học thì chẳng phải chuyện vinh dự gì. Cậu hỏi Giang Dung: “Rất cực mẹ không yên lòng con cái gì? Sợ con chạy về A thành cùng Thư Thù bỏ trốn?”

Giang Dung biết cuộc tình này là nút thắt trong tim cậu, gỡ không xong. Mặc dù lo lắng cậu nóng nảy lại bỏ trốn nhưng cũng chỉ có thể thở dài nói: con cái đã trưởng thành, làm mẹ cũng không quản được nhiều. Hôm sau bà thu dọn hành lý trở về A thành, từ đó cũng ít khi can thiệp vào cuộc sống của cậu.

Giang Dung vừa đi Cố Diệc Thành được giải thoát về tinh thần nhưng những vấn đề trong sinh hoạt thường ngày lại xuất hiện, như quần áo tất vớ không ai giặt, cơm không ai nấu, toilet không ai lau chùi. Cũng may Cố gia cho tiền tiêu vặt cũng nhiều nên quần áo tất vớ có thể mang ra tiệm giặt, không ai nấu cơm có thể đi ăn ngoài, quét dọn vệ sinh có thể gọi dịch vụ nhưng Cố thiếu gia lại không thích có người lạ ở trong nhà, cuối cùng đành tự mình học cách quét dọn.

Cậu vừa động tay vào thì không thể không cảm thán, việc nhà thật vất vả. Từ đó thay đổi tác phong thiếu gia, mười ngón tay không dính nước. Cậu nghỉ đông và nghỉ hè đều trở về A thành, thỉnh thoảng sẽ giúp nhà quét sân, rửa chén, học xào vài ba loại thức ăn. Giang Dung vừa kinh ngạc trước thay đổi của cậu vừa vui mừng vì con trai đã hiểu chuyện.

Bốn năm đại học, những chuyện khác Cố Diệc Thành không dám nói nhưng về phương diện tự lo liệu cuộc sống thì đúng là đã biến chuyển từ lượng đến chất.

Hôm nay ông trời không chiều lòng người, mưa rả rích cả ngày, họ không thể ra ngoài nên tận dụng những nguyên liệu ít ỏi trong tủ lạnh làm một vài món ngon, sau đó dứt cho đối phương ăn những món mình làm.

Thư Thù lần đầu tiên húp cháo hải sản do Cố Diệc Thành nấu, cảm thấy đây là chén cháo ngon nhất cô từng được thưởng thức. Cô ngồi trên ghế da trong phòng ăn, sợi tóc dài rũ xuống trước ngực, cười nói: “Ngon thật!”

Cố Diệc Thành cười lau hạt cơm còn sót lên bên khóe miệng cô, nói: “Bao nhiêu tuổi rồi? Ăn còn để dính đầy miệng?” sau đó gạt sợi tóc trước ngực cô vén ra sau tai.

Cơm nước xong, Thư Thù ở trong phòng bếp rửa chén. Cố Diệc Thành ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi, thỉnh thoảng nghe trong phòng bếp vọng ra tiếng nước chảy ào ào. Bên ngoài mưa vẫn rơi tí tách không ngừng, cậu chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc lâu, bất chợt cười, nụ cười của cậu dưới ánh trăng trở nên huyền ảo mờ lung.

Thư Thù rửa chén xong, đứng ở quầy bar dọn dẹp bát đĩa, đúng lúc bắt gặp vẻ mặt này của cậu liền hỏi: “Cười cái gì thế?”

Cậu nói: “Anh rất thích chữ mưa.”

“Sao cơ?”

“Anh đang suy nghĩ, nếu như tương lai chúng ta sinh con gái, trong tên nhất định phải có một chữ mưa.”

Thư Thù bị lời nói của cậu thỉnh linh làm cho sặc, đỏ mặt nói, “Cái, cái gì chứ?”

Cố Diệc Thành vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống đây, Thư Thù mím môi, nghe lời đi tới ngồi cạnh cậu. Cố Diệc Thành ôm eo cô hỏi: “Thư Thù, em nói xem, con chúng ta trong tương lai sẽ có hình dáng thế nào?”

Thư Thù nhìn cậu, không trả lời.

Cố Diệc Thành cúi đầu đề cô xuống sô-pha, cả người nằm trên người cô, đưa tay cởi nút áo thứ nhất của cô, cậu nói: “Tốt nhất là giống em, giống anh khi còn bé thì sẽ làm khổ người ta đến chết mất.”

Thư Thù bật cười, nhìn cậu thật lâu rồi khẽ hỏi: “Giống em thì có quá ít nói không?”

Cậu không chút do dự đáp lời: “Có, đương nhiên là có, nhất định có.”

“...” Thư Thù sững sờ nhìn cậu, làm ơn, có cần thẳng thắn vậy không?

Lần này đến phiên cậu cười, vuốt ve khuôn mặt cô, nói: “Haiz, cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là bổ sung, anh không an tĩnh, lại rất hiếu động, còn em lại quá mức an tĩnh, hóa ra ông trời đã suy tính để hai ta hòa hợp với nhau đây mà.”

“Anh dám cười ông trời à?”

“Rồi, không cười ông trời nữa.” Cậu cười, trong giọng nói nồng đậm tình yêu, “Ừ, thực tế sẽ chứng minh tất cả...”

Hết chương 39

39. Chương 40: Giác Mộng Mười Năm (p.3)

Mấy ngày gặp nhau ngắn ngủi, hai người như keo như sơn, nhưng dù sao tuổi trẻ nóng nảy, xảy ra cãi vã là không thể tránh khỏi. Họ sẽ vì bữa tối ăn đồ ăn Trung Quốc hay bữa ăn tây mà cãi vã, sẽ vì buổi tối xem đĩa ‘Nấc thang lên thiên đường’ hay ‘Vượt ngục’ mà giành điều khiển tivi, ngay cả việc ai nằm ngủ bên trái mà cũng mất to trừng mắt nhỏ. Tình yêu cuồng nhiệt giữa nam và nữ, nếu nói tranh chấp mà chân tay quần quýt rồi hóa thành tình nồng thì thậm chí phản kháng cũng trở nên ý vị thâm trường.

Tất nhiên, không phải mâu thuẫn nào cũng có thể hóa lớn thành nhỏ, thay đổi chút sắc màu bình lặng, nếu không thay đổi sẽ thành một hạt cát trong mắt, tảng đá đè trong lòng, kim giấu trong bột biển, không để ý sẽ đâm vào da thịt, lúc đó mới biết thế nào là đau.

Ví dụ như, Liễu Nghiên.

Thư Thù không thích Liễu Nghiên, cô gái này quá bám Cố Diệc Thành.

Hôm nay hai người vừa định ra khỏi nhà lại gặp Liễu Nghiên ôm laptop tìm tới cửa, nói đề án Cố Diệc Thành tham dự có chút vấn đề, cần chỉnh sửa lại. Cố Diệc Thành từ chối, nói sẽ thức đêm làm. Liễu Nghiên lại nói một loạt, đại ý là không được, hạng mục này bên đánh giá dự án sắp dùng tới, lại quay sang nhìn Thư Thù có ý nhờ giúp đỡ. Thư Thù có thể nói gì? Lúc này nếu cô kiên quyết bắt Cố Diệc Thành đưa cô đi chơi cũng không hợp tình hợp lý, chỉ có thể nói: “Hai người nhanh lên, em đi gọt trái cây.”

Công việc bận rộn mất cả ngày, lúc Liễu Nghiên về, Thư Thù đang nằm trên sô-pha xem phim nhưng lại ngủ thiếp đi. Cố Diệc Thành ôm cô trở về phòng thì cô chợt ôm eo cậu, nói: “Xong chưa? Chị ấy đâu?”

“Về rồi.”

Thư Thù tránh ánh mắt cậu, miễn cưỡng nói, “Nếu biết anh bận rộn như vậy, em đã không tới.” giọng nói của cô nửa làm nũng nửa oán giận, mang đậm giọng mũi.

Cố Diệc Thành nghe ra ghen tuông trong lời cô, cúi đầu hôn lên môi cô: “Xem em ăn đấm này!”

Người nào đó có đánh chết cũng không chịu thừa nhận: “Ai ghen?”

Cố Diệc Thành cười, giải thích: “Cha của Liễu Nghiên là hiệu trưởng trường anh, nhà họ và nhà anh có quan hệ rất tốt. Hừm, có câu nói thế nào nhỉ, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt Phật tổ. Thư Thù, anh nói vậy em hiểu chưa?”

“Vâng.” cô chống cằm, hỏi: “Ý anh là, anh đang miễn cưỡng giúp chị ta?”

“Nửa đúng nửa không. Em có thể hiểu như vậy.”

“Mai ra khỏi nhà sẽ không bị chặn lại nữa chứ?”

“Không, nhất định là không.”

“Vậy leo Trường Thành đi!”

“Thôi đi, thể lực em thế sao không nói leo mặt trăng luôn đi?”

“Em cũng muốn đi lắm chứ nhưng cục an ninh quốc gia không cho đi.”

“...”

Cố Diệc Thành nói với Thư Thù, cậu đối với Liễu Nghiên chỉ nửa miễn cưỡng nhưng vào mắt Thư Thù lại không phải như thế. Ít nhất từ giọng điệu nói chuyện của cậu và Liễu Nghiên, sắc mặt và những chi tiết vụn vặt trong giọng nói, Thư Thù có thể cảm nhận được Cố Diệc Thành đối với Liễu Nghiên rất tốt. Cô chứng kiến Cố Diệc Thành cười với Liễu Nghiên, đó là nụ cười phát ra từ nội tâm, không lừa được người khác, bất kể có nói thế nào, cậu ở cùng cô ta thật sự rất vui vẻ.

Thư Thù cũng không biết tại sao trong đầu lại thoáng qua ý niệm đó, có lẽ là trực giác của phụ nữ, bàn luận về đề tài Liễu Nghiên vốn nên kết thúc tại đây nhưng cô chợt ‘giết cá hồi mã thương’, cô hỏi Cố Diệc Thành: “anh và chị ta đã từng có gì phải không?”

Nụ cười trên mặt Cố Diệc Thành cứng lại, cậu nói: “Thư Thù, đừng tầm thường như vậy! Em không nghĩ giữa nam và nữ chỉ có thể có tình yêu thôi đấy chứ?”

Thư Thù cười, không nói gì nữa.

Không khí lập tức trở nên là lạ, một khắc trước hai người còn dính lấy nhau, cả buổi tối lại trở nên trầm mặc ít nói.

Ban đêm, mỗi người ôm mỗi góc chăn của mình ngủ.

Nửa đêm tỉnh lại, Thư Thù cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đứng dậy ra phòng khách rót ly nước, cầm ly đứng bên cửa sổ, đưa tay vén rèm nhìn xuống dưới, thủ đô ban đêm đèn đuốc sáng trưng, qua cửa sổ có thể nhìn thấy sắc mặt cô, cô giơ tay lên sờ, chỉ chạm được vào mặt kính lạnh như băng, dần dần, bóng dáng cô bị một hình bóng khác vây quanh, bàn tay mạnh mẽ áp lên lưng cô, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp: “Không ngủ được?”

Hơi thở của cậu phả vào cổ cô, lúc nông lúc sâu, bàn tay vốn đang đặt trên eo cô lại bắt đầu chu du trên thân thể cô, bắt đầu từ cổ, theo cột sống trượt xuống dưới. Khuôn mặt cậu trên kính không rõ ràng, ngoại trừ cặp mắt như sao sáng kia, cô xuyên qua tấm kính ngắm nhìn bóng cậu, mà bóng cậu cũng đang nhìn cô. Hơi thở nóng rực của cậu gần sát, Thư Thù chưa kịp phản ứng, thân thể chợt xoay 180°, cô đã bị cậu áp vào cửa sổ.

Trong đầu Thư Thù vang lên tiếng nổ ầm, quay đầu tránh né nụ hôn của cậu, cổ họng phát ra âm thanh hàm hồ: “Đừng...”

“Đừng cái gì?” Cậu cười, cúi người vén chăn ngủ của cô lên.

Thư Thù cau mày, đẩy cậu ra. Cậu tiến gần hơn, ngậm vành tai cô: “Nói đi, đừng cái gì?”

Cô lại đẩy cậu nhưng không có kết quả, cô thuận tay hất ly nước. Đây cuối cùng có phải là cử chỉ vô ý không, Thư Thù cũng không rõ, nhưng Cố Diệc Thành lại không ngờ cô sẽ làm như vậy, đưa tay lau nước trên mặt, cúi nhìn cô.

Trong phòng tối đen, Thư Thù xoay người muốn đi, cậu lôi cánh tay cô, thô bạo đẩy cô xuống sô-pha, cả người cũng đè xuống. Cách thức kết thúc tranh chấp của tình nhân có rất nhiều, nhưng Cố Diệc Thành lại chọn cách trực tiếp nhất, cách thức chinh phục bằng dục vọng mãnh liệt nhất, ít ra cách này trong những cuộc tranh cãi trước đây của họ lại rất hữu hiệu, cô la hét cậu sẽ che miệng cô lại, cô đánh cậu, cậu sẽ áp bức cô.

Trên trán Thư Thù lấm tấm mồ hôi, cô liều mạng đẩy Cố Diệc Thành đang vùi mặt trước ngực cô ra, cô càng giãy dụa, càng kích thích dục vọng nơi nào đó trên cơ thể Cố Diệc Thành. Cậu gắt gao đè cô phía dưới, không nói không rằng xé rách đầm ngủ của cô. Cô đạp cậu, nhưng cậu lại nắm được chân cô, kéo cô trở về. Móng tay của cô xẹt qua cánh tay cậu, không khí phút chốc tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt, còn cô lại càng lúc càng giãy giụa dữ dội hơn.

Cố Diệc Thành biết đây không còn là khao khát xen lẫn cự tuyệt nữa, móng tay cô đâm vào thịt cậu không phải bất cần, một đá của cô là muốn cậu đoạn tử tuyệt tôn đây mà? Cậu không thể không dùng tay áp chế cô, cậu biết mình làm đau cô cũng như cô biết đã làm đau cậu. Cố Diệc Thành nghĩ, họ như dã thú đang mất đi lý trí vậy. Thế nhưng nam nữ sức lực chênh lệch rõ ràng. Trong nháy mắt, cậu nghe thấy Thư Thù thốt ra một tiếng ghen ngào, lòng cô vẫn đang chống đối cậu nhưng không còn sức lực phản kháng, mà thân thể của cô hiển nhiên lại thành thật hơn lòng cô. Kích tình qua đi, cậu nâng mặt cô lên, vuốt ve, hôn xuống mắt cô, cậu hỏi, “Làm đau em rồi?”

Thư Thù không trả lời, cuộn tròn người, nước mắt không cảm được cứ chảy mãi. Trước đây, Cố Diệc Thành không biết nước mắt của phụ nữ lại nhiều đến thế, cậu lấy tay lau nước mắt cho cô, rồi rút khăn giấy, cuối cùng phải đi nhúng khăn ẩm đắp lên mắt cô, kéo cô đang cuộn người ra, xoa xoa tấm lưng trơn mịn của cô, nói: “Đừng khóc, mắt sẽ sưng lên đó... Nếu không em đánh anh đi? Thế nào cũng được... Thư Thù, anh sai rồi, sau này anh sẽ không như vậy nữa. Van em, nói chuyện với anh đi.”

Im lặng kéo dài, cuối cùng cậu cũng nghe được Thư Thù nói: “Anh rút đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Cố Diệc Thành đương nhiên không rút, bàn tay ở thắt lưng cô ôm chặt hơn, ghé vào bên tai cô rù rì: “Hơn nửa đêm rồi, em muốn anh rút đi đâu? Em không thích Liễu Nghiên, anh đồng ý với em, sau này sẽ cố gắng tránh tiếp xúc với cô ấy. Khi các hạng mục kết thúc anh sẽ lập tức trở về A thành, cũng không gặp lại cô ấy nữa, được không? Đừng giận nữa, nhé?” Cậu lay vai cô, thấy cô hít mũi, cuối cùng cũng ngừng khóc, lại nói tiếp: “Có người nói khi hai người yêu nhau xảy ra tranh cãi, người nào biết hối lỗi là tốt nhất, đó là thiên sứ trong tình cảm của hai người, nể mặt thiên sứ, tha thứ cho anh đi.”

Cô liếc cậu, ánh mắt như đang nói: anh là thiên sứ gì? Cố Diệc Thành nhanh chóng hiểu ra, vội nói: “Nói sai rồi, anh không phải là Thiên Sứ, em mới là thiên sứ.” Cậu vuốt tóc cô, hôn lên mắt cô: “Thiên sứ của anh, tha thứ cho anh đi, được không?”

Thư Thù nhìn thẳng cậu hồi lâu, chậm rãi nói: “Em chỉ muốn hỏi anh một chuyện, anh không được nói dối em.”

Cố Diệc Thành như được đại xá: “Chuyện gì?”

“Anh và Liễu Nghiên có từng ở cùng nhau?”

“Dĩ nhiên là không.”

“Thật không có?”

“Không có, không có.”

Bởi cái gọi là vợ chồng son đầu giường gây gỗ cuối giường hòa, Thư Thù và Cố Diệc Thành lần đầu tranh chấp, bắt đầu không báo trước lại không báo trước mà kết thúc. Ngoài mặt, họ cũng không có gì khác thường, nhưng trong lòng đã có một vách ngăn, ngay cả khi chung sống cũng trở nên dè dặt.

Vì liên quan đến hạng mục, Liễu Nghiên vẫn giữ liên lạc điện thoại ngày 2-3 lần. Thư Thù nghĩ, điện thoại gì chứ? Hoàn toàn là đoạt mệnh liên hoàn pháo mìn. Còn Cố Diệc Thành? Mỗi lần nhận được điện thoại hoặc tin nhắn của Liễu Nghiên lại hốt ha hốt hoảng, không nói trực tiếp mà lại đưa di động tới trước mặt Thư Thù, cậu làm vậy Thư Thù lại khó có thể nói được gì, chỉ nhìn chăm chăm cậu không nói. Ba phen mấy bận, Cố Diệc Thành cũng cảm thấy như vậy không hay lắm, chẳng lẽ cậu thật sự phải tuyệt giao với Liễu Nghiên? Trong lòng cậu cảm thấy chuyện bé xé ra to nhưng cũng không dám thoải mái nhận điện của Liễu Nghiên ngay trước mặt Thư Thù. Mỗi lần Liễu Nghiên gọi điện thoại tới, nhận không được mà không nhận cũng không xong. Cậu không muốn Thư Thù không vui, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bấm nút tắt điện thoại nhưng trong lòng lại không yên về hạng mục, đành lấy cớ vào nhà tắm, gọi lại cho Liễu Nghiên. Biện pháp bịt tay trộm chuông này, cậu cho rằng có thể che giấu được nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ đặc biệt nhạy cảm. Cậu lén lén lút lút gọi điện cho Liễu Nghiên, Thư Thù nhìn thấy, giấu kín trong lòng, nào ngờ có một số việc cất giấu trong lòng đã lâu, một khi bộc phát rất dễ trở nên cực đoan.

Cứ như vậy, bảy ngày nghỉ thoáng cái đã qua.

Mùa hè, khí trời nói thay đổi liền thay đổi ngay, sấm sét qua đi trời trở nên tối sầm. Thư Thù ngồi trong phòng khách dọn dẹp quần áo. Cố Diệc Thành ngồi bên cạnh, ánh mắt bình tĩnh đặt trên mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, rồi chạm vào khuôn mặt cô.

Thư Thù gọi, Cố Diệc Thành cũng không có phản ứng, tựa như không nghe thấy. Thư Thù lấy bộ quần áo trên tay đập lên người cậu, nói: “Anh có để người ta thu dọn đồ đạc không đây?”

Cố Diệc Thành ôm cô từ phía sau, tỉ mỉ trải xuống nụ hôn như lông vũ lướt trên cổ cô, cậu vừa hôn, vừa nói “Không cho em về.”

“Đừng phá mà, em còn khóa học sau, phải về thôi.”

“Muộn vài ngày có sao, hơn nữa trời sắp mưa.”

“Trời mưa thì máy bay đã cất cánh.”

“Nhưng không an toàn.”

“Em không muốn nợ môn.”

“Học phần quan trọng hay anh quan trọng?”

“Học phần.”

“Em nói lại xem!”

“Học phần. . .”

Cố Diệc Thành sao lại tình nguyện bại bởi học phần được? Cậu xô cô ngã xuống sô-pha, uy hiếp cô, hù dọa cô, chọc lét cô. Cậu nâng cằm cô lên, hỏi tới, “Học phần quan trọng hay anh quan trọng?” Thư Thù chống tay trước ngực cậu, cười khanh khách không ngừng nhưng không trả lời.

Vì Cố Diệc Thành kiên trì, Thư Thù cuối cùng vẫn phải đổi lại vé máy bay, dời hạn về lại hai ngày.

Ăn cơm trưa xong, hai người ngồi trên sô-pha xem tivi.

Cố Diệc Thành chợt nhận được điện thoại của Giang Dung. Giang Dung nói qua điện thoại, bà vừa đồng ý lời mời tham gia một hội nghị, quyết định tới Bắc Kinh, tối nay mười giờ máy bay sẽ hạ cánh.

Cố Diệc Thành cúp điện thoại, thất thần cả nửa ngày, cho đến khi Thư Thù đẩy cậu: “Thất thần gì đó? Điện thoại của ai thế?”

Cậu nâng mặt cô lên, khuôn mặt cô nằm gọn trong lòng bàn tay cậu, mặt của cô thật nhỏ, còn không lớn bằng hai bàn tay cậu. Cố Diệc Thành cúi đầu nhìn cô, cậu làm sao mở miệng nói cho cô biết đây? Nói cho cô biết, mẹ cậu – Giang Dung mười giờ sẽ đáp máy bay đến Bắc Kinh.

Cậu khẽ gọi tên cô: “Thư Thù...”

“Vâng?” thấp giọng trả lời

“Ừm... Có một chuyện, muốn thương lượng với em một chút.”

“Chuyện gì?”

“Mẹ anh 10 giờ sẽ hạ cánh tới Bắc Kinh...” Cố Diệc Thành vừa bắt đầu đã không nói tiếp được, vì trên mặt Thư Thù không biểu lộ tâm tình gì, cô không buồn bã, cũng không kinh ngạc. Cậu không hiểu trong lòng cô đang suy nghĩ gì, chỉ là nhìn cô im lặng như vậy cậu hơi sợ hãi. Những năm qua, cậu cũng dần thấy rõ một chuyện, bất luận là Cố gia hay Đường gia, cũng sẽ không chúc phúc cho tình yêu của cậu và Thư Thù, điều đó có ý nghĩa gì? Ý rằng con đường tương lai của họ còn rất dài. Nếu cậu nhớ không lầm, Thư Thù lần này tới Bắc Kinh đã nói dối La Lâm là đi cắm trại với bạn học. Trong hoàn cảnh đó, hai người phụ nữ này mà gặp nhau thì sẽ thế nào? Cố Diệc Thành không giỏi suy đoán nhưng dù như thế nào cũng hoàn toàn không phải là thời cơ tốt.

“Anh sắp xếp thế nào?” Thư Thù hỏi cậu. Giọng cô nhỏ nhẹ, dịu dàng như thường ngày, không có chút lo lắng.

Cố Diệc Thành lòng ngổn ngang, nhắm mắt nói: “Anh tính đưa em tới chỗ Hàn Duệ, sáng mai sẽ đón em về, Em tạm thời chịu khó một đêm, có được không?”

Thư Thù không nói lời nào, mắt nhìn tấm thảm dưới chân cô, trên thảm là ba-lô hành lý của cô. Mấy giờ trước cô vốn đang ngồi đây thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về A thành, sau lại không chống cự nổi viên đạn bọc đường của người khác nên quyết định hai ngày sau mới về, xem ra bây giờ thu dọn tiếp được rồi.

Im lặng thật lâu, Thư Thù gật đầu, sau đó cúi người nhấc hành lý lên, đứng dậy vào phòng tắm, lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng gom lại, dùng túi sạch bỏ vào rồi nhét vào ba-lô, lại quay về phòng ngủ mở tủ quần áo, dây quần áo ngoài cùng đều là của cô, cô thong thả ung dung, xếp từng món vào ba-lô.

Cố Diệc Thành nói, tình huống hôm nay để cô và Giang Dung gặp mặt thì không thích hợp lắm, cậu nói không sai, Thư Thù cũng biết. Nhưng khi Cố Diệc Thành quyết định đưa cô đi thì cô không thể không nhớ lại lúc còn bé, bà ngoại muốn đưa cô vào Đường gia, nói với cô sau khi hết bệnh sẽ đón cô về nhưng sau đó thì sao? Còn có sau đó? Đương nhiên, cô và Cố Diệc Thành còn trẻ, nếu nói ‘sau này’ thì nhất định là có. Cô còn nhớ bốn năm trước, Cố Diệc Thành liêu lĩnh dẫn cô bỏ trốn chính là vào ban đêm, không chút do dự, trong một đêm cô bị cậu đẩy tới đầu gió ngọn gió nhưng nơi đó cũng không đáng sợ, bởi vì vừa quay đầu lại cô đã có thể nhìn thấy cậu.

Còn hôm nay, cậu chọn cách giấu cô đi, cô không thể phủ nhận Cố Diệc Thành đang bảo vệ cô nhưng trong lòng lại cảm giác thiếu mất cái gì đó. Thiếu cái gì? Cô cũng không rõ. Một người đàn ông giấu một người phụ nữ có thể ví như cái gì? Kim Ốc Tăng Kiều (1)? Nhưng Trần A Kiều kết cục cũng không được để ý tới! Kỳ thật, cô thà cậu vẫn như thuở ban đầu, nắm tay cô mà nói ‘cả đời’, hận không thể cho toàn thể giới biết cô là của cậu, không e dè khi tranh cãi với cô ở cổng khu nhà, sau đó lôi kéo cô tự nhiên chào hỏi Giang Dung.

Thư Thù nghĩ vậy nên trong lòng buồn không kể xiết. Khóe mắt thấy Cố Diệc Thành đang dựa vào cửa phòng ngủ, hai tay khoanh trước ngực, nheo mắt nhìn cô. Dưới cái nhìn soi mói ấy, động tác của cô càng lúc càng mạnh, Cố Diệc Thành nhận thấy đây là đang thu dọn đồ đạc sao? Là giận cá chém thớt! Cậu nắm cổ tay cô, cô giả lơ nhìn thẳng, xem cậu như không tồn tại, quăng mạnh đồ xuống, cậu lại nắm chặt hơn.

Hai người lôi kéo thì quần áo vương vãi rơi trên đất, Thư Thù xoay người nhặt lên, Cố Diệc Thành đi trước cô một bước nhặt lấy, cô giằng lại nhưng cậu không buông tay, cẩn thận nhìn vào mắt cô, cô nhìn lại cậu, không ai nói chuyện.

Không biết qua bao lâu, Cố Diệc Thành mở miệng trước nói: “Cái đó, đừng thu...”

Thư Thù nhìn cậu một cái, từ từ buông bộ y phục đang nắm trên tay, cúi đầu nhìn vào tủ quần áo.

Cố Diệc Thành từ sau ôm chầm lấy cô, dỗ dành: “Được rồi, được rồi, anh ở đâu em ở đó, em không cần đi nữa, đừng giận!”

Thư Thù nói: “Không cần, anh đưa em ra sân bay.” Vừa nói vừa nhét hai bộ đồ cuối cùng vào ba-lô, kéo khóa lại.

Hết chương 40

(1) Kim Ốc Tàng Kiều: Thưở nhỏ, Lưu Triệt sống vào thời thịnh trị của Hán Cảnh đế. Được người lớn chiều chuộng, sống trong hoàng gia giàu có và điều kiện xã hội an bình, Lưu Triệt đã trở thành hoàng tử bướng bỉnh, thích đùa nghịch nhưng có tính cách thông minh hào phóng. Năm Lưu Triệt sáu tuổi, dưới sự giúp đỡ của mẹ nuôi, cậu được lên ngôi thái tử. Mẹ nuôi Lưu Triệt làm việc ấy chính vì mục đích muốn cho con gái mình sau này được làm hoàng hậu. Có lần, bà hỏi Lưu Triệt:

- Ta gả A Kiều làm vợ cho con được chăng?

Lưu Triệt nghịch ngợm đáp:

- Con sẽ cho đúc nhà vàng để cất nàng ấy !

Đó chính là nguồn gốc của điển cố nổi tiếng “Kim ốc tàng Kiều” (nhà vàng cất người đẹp).

40. Chương 41: Giác Mộng Mười Năm (p. 4)

Mười giờ đêm, máy bay của Giang Dung hạ cánh xuống Bắc Kinh, Thư Thù đặt lại vé máy bay lúc 11 giờ đêm, mặc dù Cố Diệc Thành liên tục khẩn cầu cô ở lại thêm hai ngày, cũng nói sẽ không đưa cô đến chỗ Hàn Duệ nữa, cậu sẽ để cô gặp mẹ, cậu sẽ nói với gia đình chuyện của hai người. Sau khi Thư Thù nghe cậu thao thao bất tuyệt, một lúc sau mới nói: “Để lần sau đi, gặp mặt lúc này quả thật không tốt lắm.”

Cố Diệc Thành đưa Thư Thù ra sân bay, trong phòng chờ Thư Thù gặp lại Hàn Duệ. Hàn Duệ hài hước nói: “Thật là thiếu nữ 18 tuổi! Thư Thù, em còn nhận ra anh không?”

Thư Thù nói: “Còn.”

Cố Diệc Thành vẫn ở cùng Thư Thù đến mười giờ, khi mười giờ, cậu nói với Thư Thù: “Vậy, anh ra cửa đón mẹ. Anh để Hàn Duệ đợi máy bay với em, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh, được không?”

Thư Thù gật đầu, cười nói với Hàn Duệ: “Ngại quá, làm phiền anh rồi.”

Hàn Duệ nhìn Cố Diệc Thành, trả lời: “Khách sáo quá!”

Cố Diệc Thành gơ lên tay, muốn ôm Thư Thù nhưng Thư Thù cúi đầu không nhìn cậu, tay cậu đưa lên giữa chừng lại rơi xuống, rơi xuống lại đưa lên nhưng đến cuối vẫn rút về. Trong lòng cô khó chịu, sao cậu không biết chứ? Cậu không dễ dàng được con gái sao? Dĩ nhiên không phải, chỉ là đối mặt với cô đang ầm ục, cậu lực bất tòng tâm, bởi vì không biết phải dễ dàng thế nào nên không thể làm gì khác hơn là giả câm vờ điếc.

Cố Diệc Thành cuối cùng cũng đi, lúc cậu đi, dè dặt mỗi bước chân, đợi cậu không còn quay lại nữa Thư Thù mới ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy cậu xuống thang máy cuốn mới lấy điện thoại trong túi quần ra nhưng không hòa vào đám đông.

Nhìn Cố Diệc Thành đi xa rồi, Thư Thù hỏi Hàn Duệ: “Có phải em không nên giận?”

“Không, em ác hơn một chút, làm cho cậu ta tối tăm mặt mũi, không tìm được đường về nữa.” Hàn Duệ cười đưa cho Thư Thù một chai nước trái cây nói, “Đối với đàn ông không thể mềm lòng, càng không được nín nhịn như thế.”

Thư Thù nhận lấy chai nước, vặn mở nắp chai nhưng nắp đã được mở sẵn.

Hàn Duệ giải thích: “Diệc Thành mở cho em rồi.”

Thư Thù nhấp một ngụm, vị nho, là vị cô thích nhất. Nhìn chai nhựa trong tay, cô không khỏi nghĩ đến có lần cô ăn một lúc hết hai kí nho, Cố Diệc Thành nói với cô, em thích ăn thích uống nước nho thế, vậy sau này anh sẽ trồng cho em một cây nho. Chờ đến hè, em cứ việc ngồi dưới tàng cây mà ăn từ từ. Cô nhướn mày, một cây? Một cây sao đủ? Cố Diệc Thành nói, được, vậy anh cho em một vườn, để em không chỉ ăn nho, uống nước nho mà còn có thể cất rượu nho. Đây bắt quá cũng chỉ là một câu nói đùa nhưng hôm sau, Cố Diệc Thành lại thần thần bí bí kéo cô đến gần máy tính, mở ra một tấm hình. Trong hình có cây cầu nhỏ nước chảy róc rách, có cây xanh bao quanh, một căn biệt thự được vây giữa một sắc màu tím ngắt. Cậu ôm cô nói: “Thư Thù, bây giờ anh chỉ có thể vẽ hình cho em, sau này nhất định sẽ cho em hình thật, em phải tin tưởng anh”. Cô ôm lại cậu, đầu tựa vào ngực cậu, cô nói, “vâng, em tin anh.”

Câu ‘em tin anh’ này liệu có phải nặng nề quá đời? Có được xem là cam kết? Thư Thù không thể suy nghĩ, cô vẫn cho rằng cảm giác cô độc hóa ra lại ở nơi sâu kín nhất trong con người, là lời độc thoại của tâm linh. Vậy nhưng khi Cố Diệc Thành xuất hiện, đã làm cho linh hồn vốn cô độc của cô từ từ được cảm hóa. Cô đã từng rất lẻ loi nên càng quý trọng nhu tình Cố Diệc Thành dành cho, cô thử mở rộng cánh cửa lòng, thử đáp lại tình cảm của cậu, chỉ vì, cô tin tưởng cậu.

Thư Thù nghĩ, chẳng lẽ niềm tin của mình với Cố Diệc Thành lại vì Liễu Nghiênn hoặc Giang Dung mà tan rã? Như vậy có phải quá kỳ quặc, quá không hợp lý? Nghĩ vậy cô cảm thấy cổ họng đắng nghét, trong tim chua xót không tả nổi, hô hấp cũng trở nên khó khăn, cô cố gắng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tiếng hít thở nặng nề đã báo động lòng cô.

Ánh mắt của cô lướt qua Hàn Duệ, cuối cùng dừng lại nơi tay vịn thang máy sau lưng cậu, bằng hướng dẫn trên đó viết: Đến cửa ra.

Cô đứng lên, xoay người như trúng phải ma pháp, chạy với tốc độ nước rút 100 mét đến thang cuốn cách đó không xa, một thân ảnh đơn bạc xuyên qua đám đông, mái tóc dài sau lưng tung bay theo nhịp chạy, chỉ một lát đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Duệ kinh ngạc phát hiện cô gái yếu đuối này lại có thể chạy nhanh như vậy, liền nhắc hành lý lên đuổi theo

Cậu ngăn cô lại, đôi mắt cô đỏ ngầu như mắt thỏ, vì chạy gấp mà không ngừng ho khan. Cô ho rất lâu, cậu đành đưa tay vỗ vỗ lưng cô.

Hàn Duệ nói: “Sao em không gọi lại cho cậu ta?”

Thư Thù im lặng, nhìn cậu. Thật sự cô không biết Cố Diệc Thành đón Giang Dung ở cửa nào nên mới như con ruồi không đầu chạy tán loạn giữa đám đông, càng không biết cô chạy đi tìm cậu là vì cái gì, chỉ là giờ phút này, cô rất, rất muốn nhìn thấy cậu.

Hàn Duệ từ từ buông lỏng cô ra: “Diệc Thành ở cửa số 12.”

Thư Thù tìm được Cố Diệc Thành thì khóe miệng cong lên, nở nụ cười, cô đang do dự có nên gọi cậu không thì lại thấy Giang Dung theo dòng người vượt lên trước, cậu cười ngênh đón, một tay ôm Giang Dung, một tay đón túi hành lý trong tay Giang Dung, bên cạnh chợt hiện ra một bóng người, lao vào lòng Giang Dung.

Thư Thù nhìn kỹ lại, bóng người kia không phải là ai khác, chính là Liễu Nghiênn.

Ba người đứng cùng nhau rất chú ý, khiến không ít người qua đường quay đầu nhìn lại. Thư Thù nghĩ, đừng nói là người qua đường, ngay cả cô cũng bị hình ảnh vui vẻ hòa thuận này làm cho xúc động, trai tài gái sắc, mẹ hiền con thảo, không khí thật tốt, tốt đến mức khiến cô có chút ghen tỵ. Giang Dung đang cười, Liễu Nghiênn đang cười, Cố Diệc Thành cũng đang cười, nhưng trên mặt cô, nụ cười lại héo đi. Thư Thù chưa từng ghen tỵ với ai, mặc dù năm đó không có bạn bè, không có ai để nói chuyện, ghen tỵ cũng không lấp đầy lòng cô. Nhưng giờ khắc này, cô thật sự ghen tỵ với Liễu Nghiênn, vì cô biết dù có một ngày Cố gia đón nhận cô, cô cũng không thể giống như Liễu Nghiênn, tươi cười lao vào lòng Giang Dung, thản nhiên gọi một tiếng ‘Dì!’, cô chỉ biết thành thực đứng một bên, ngón tay gấp lại, nhỏ giọng chào: “dì, dì khỏe chứ ạ!”

Thư Thù đã không còn dũng khí tiến lên nữa, cô đứng tại chỗ, từ xa nhìn Cố Diệc Thành, cô nhìn cậu, nhìn cậu, Liễu Nghiênn và Giang Dung cười cười nói nói, nhìn cậu và họ cùng ra khỏi cửa sân bay và biến mất

trong tầm mắt...

Sau cơn mưa, trời hơi lạnh, Thư Thù dựa lưng vào cây cột bằng đá cẩm thạch, hai mắt nhắm nghiền. Chỉ trước đó một lúc, cậu và cô đã ôm nhau, họ vẫn cho là chỉ cần có đối phương thì có thể quên mất thế giới hoang vắng này, nhưng mưa tạnh, cậu đi, tất cả không còn lại gì, không còn gì hơn điều này mà thôi...

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Thư Thù ngẩng đầu lên trời để không lưu lại giọt nước mắt nào. Hàn Duệ rút ra một túi khăn giấy, đưa tới trước mặt cô. Cô giơ tay lên, chạm đến khóe miệng ướt át, mới biết nước mắt đã chảy ngược nhưng bên mũi còn lưu lại. Thư Thù không muốn khóc, không muốn khóc trước mặt bạn thân của Cố Diệc Thành, cô vội che mặt nói: “Hình như em bị cảm, chảy nước mũi rồi...”

Hàn Duệ do dự rồi nói: “Sắp đến giờ lên máy bay rồi...”

Thư Thù trở về A thành, cô và Cố Diệc Thành tiếp xúc càng cẩn thận, Liều Nghiên dường như trở thành đề tài cấm kỵ giữa hai người. Cố Diệc Thành qua điện thoại luôn miệng nhấn mạnh, hạng mục kết thúc cậu sẽ trở về A thành, cậu và cô sẽ không bao giờ xa cách nữa, cậu nói thân thể cô quá kém, chờ cậu trở lại hàng ngày sẽ cùng cô chạy bộ buổi sáng, cậu còn muốn nuôi mập cô, đưa cô đi tham quan mọi nơi, còn có lời hứa bên cây bạch quả năm đó của họ nữa, họ sẽ mang lễ vật đến tạ ơn trời, Thư Thù hỏi cậu, lễ vật là gì? Cố Diệc Thành nói, ‘cánh máy bay bị quả táo của em đập gãy đó, anh còn giữ một cái đây’. Cố Diệc Thành còn nói, ‘anh gọi nó là Số Hạnh phúc của Thư Thù.’

Cậu luôn nhấn mạnh cậu nhất định sẽ làm cho cô hạnh phúc, nói cô chờ cậu, cậu đem tất cả lời hứa hẹn và thể nguyện cậu có thể nghĩ ra trong một tháng đều nói ra hết, đến khi không còn ngôn từ nào có thể biểu đạt mới quay trở lại những từ ngữ đơn giản mà trực tiếp, cậu nói, ‘Thư Thù, anh yêu em, em chờ anh trở lại nhé!’

Thư Thù nói, ‘được, anh mau trở về đi.’ Cô nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện hóa ra sen trong hồ đã nở bung...

Thư Thù vẫn cho rằng cô có thể chờ đợi.

Thế nhưng tháng sáu mùa hè năm đó, Hàn Duệ lại mang đến cho cô một tin dữ.

Mãi cho đến khi hai người phân ly, chân trời góc bể mỗi người một nơi, Thư Thù mới chợt hiểu. Có lẽ khi đó cậu đã dao động? Những lời thề non hẹn biển chỉ nói cho cô vui vẻ, không bằng nói là lừa mình dối người. Nếu không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn đó, cô và cậu có thể tu thành chánh quả? Nếu sự cố đó là thử nghiệm ông trời dành cho họ, vậy thì cô và cậu cuối cùng cũng vẫn rơi xuống trần gian, không thể vượt qua được thử thách.

Mười năm dây dưa cứ vậy theo tấm màn thanh xuân buông xuống, thành phần hoa vàng ngày hôm qua, mọng nết, người xa, cô mới phát hiện thế giới này vốn chưa từng có cô bé lọ lem, nếu cô chưa từng động tâm, cũng sẽ không thương tâm. Nhưng cô cũng không thể phủ nhận, vì Cố Diệc Thành đến, thế giới của cô mới tràn đầy màu sắc và hy vọng, ở thời điểm cô cô độc nhất, cậu đã cho cô ấm áp, cô không hận cậu? Dĩ nhiên không phải, tuổi xuân bị bóp nát, không phải là thân thể, mà là tim, tim xóa không được vết sẹo, nếu nói rõ những yếu tố tổn thương, cậu đối với cô mà nói, cuối cùng yêu hận cũng thanh toán xong.

Thư Thù nhớ hôm đó, Trình Hàn và Hàn Duệ đến tìm cô khi cô mới từ nhà ăn ra, hai người nét mặt khác thường gặp cô ngay tại cửa, cô lấy di động ra nhìn, 18 cuộc gọi nhỡ. Không biết tại sao, gần đây tinh thần cô bất an, không nghe thấy điện thoại đổ chuông.

Hàn Duệ nói, “Sáng sớm hôm nay, Diệc Thành xảy ra tai nạn xe, vẫn còn đang hôn mê...”

Thư Thù trợn mắt nhìn cậu, ánh mặt trời đâm vào làm mắt cô đau, cô nheo mắt lại. Người đến người đi trước cửa nhà ồn ào, những tiếng huyền não hội tụ thành âm thanh bén nhọn xâm lấn thần kinh cô, như bình nguyên trống trải bỗng vang lên tiếng thắng xe chói tai, chỉ thấy đất trời xoay chuyển, dạ dày nhộn nhạo, cô che miệng, muốn nôn nhưng nôn không được, sau đó liền bất tỉnh...

Khi Thư Thù tỉnh lại, đang nằm trên giường trong phòng cấp cứu của trường, bác sĩ đang bắt mạch. Cô sợ hãi kêu lên, nhảy xuống giường kéo tay Hàn Duệ: “Các anh mới nói Cố Diệc Thành làm sao? Anh ấy thế nào? Thế nào...” Câu tiếp theo của cô trở nên nghẹn ngào.

Hàn Duệ và Trình Hàn nhìn nhau, hai người đàn ông cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, không biết trả lời thế nào. Bác sĩ phòng cấp cứu nói: “Các người có để tôi xem bệnh không hả.” đã phá vỡ im lặng.

Bệnh cuối cùng cũng không chữa được, hai giờ sau, Thư Thù theo Hàn Duệ đi Bắc Kinh.

Trên máy bay, Hàn Duệ nói cho Thư Thù biết, Cố Diệc Thành vì tránh xe tải mà cả xe lật úp xuống, trên người cậu không bị thương nhưng chút nội thương và chấn động não làm cho cậu vẫn đang hôn mê, người ngồi bên ghế hành khách bị thương ở thắt lưng, chân trái bị gãy, chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Thư Thù hỏi người ngồi bên ghế hành khách là Liễu Nghiên sao?

Hàn Duệ nói, phải

Thư Thù mím môi, lời đến miệng lại nuốt về, cô vốn là muốn hỏi Hàn Duệ, tại sao Cố Diệc Thành đi đâu cũng không thiếu được cô gái này? Anh là bạn thân của anh ấy, có biết tại sao không? Nhưng cuối cùng cô cũng không hỏi, cảm giác say máy bay khiến cô cực kỳ khó chịu, buồn nôn ghê gớm nhưng nôn không ra, không biết có phải do điều hòa trên máy bay thấp không, mồ hôi lạnh toát ra, bụng cô hơi đau, cảm giác có một dòng nước ấm chảy ra từ cơ thể...

Cô đến nhà vệ sinh, hóa ra đến kỳ, tính toán cũng đã tới ngày, cô vội vàng tìm nữ tiếp viên hàng không hỏi xin băng vệ sinh. Trở lại chỗ ngồi, bụng cô vẫn quặn thắt.

Máy bay hạ cánh, cô lại vào phòng vệ sinh, kỳ lạ, lượng máu lần này lại ít hơn các kỳ trước.

Hàn Duệ nói: “Sắc mặt em rất kém, thật là không có chuyện gì chứ?”

Cô lắc đầu, nói khẽ: “Em không sao, mấy ngày nữa là ổn thôi.”

Cố Diệc Thành nằm phòng VIP, bên ngoài có một phòng khách. Thư Thù đi theo Hàn Duệ đẩy cửa bước vào thì thấy Giang Dung đang ngồi bên giường lau nước mắt, La Lâm đang an ủi bà, Cố Nham đứng cạnh không nói một lời, trên sofa phòng khách còn có Thư Hàm và Đường Ngọc. Trước sự xuất hiện của cô, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về, bên tai vang lên tiếng thì thầm của Hàn Duệ, cậu nói: “Đừng sợ, đi qua đi.”

Thư Thù trước mặt mọi người từ từ đi về phía Cố Diệc Thành. Cô bước đi rất nhẹ, không nhanh nhưng mỗi bước lại rất nặng nề, bởi vì cô biết Cố Diệc Thành nếu tỉnh thì cô vốn sẽ không có mặt bên cạnh cậu như lúc này, cũng như cậu xảy ra chuyện nhưng sẽ không có ai thông báo cho cô, cả Đường Ngọc cũng tới, cô lại là người biết cuối cùng. Hôm nay cậu hôn mê bất tỉnh, mọi người đành cho phép cô đến đây.

Thư Thù đi tới, Giang Dung đứng lên nói, “Thư Thù, con nói chuyện với nó đi.”

Thư Thù gật đầu, ngồi xuống bên giường bệnh, cầm tay cậu, ngoài đôi mắt hơi sưng cậu cũng không bị thương bên ngoài nhưng cậu vẫn hôn mê, với Thư Thù điều đó còn đáng sợ hơn so với gãy xương. Cô cụp mắt như một con mèo nhu thuận, nhìn khắp người cậu, áp mặt vào tay cậu.

“Cố Diệc Thành, Cố Diệc Thành...” Cô gọi khẽ tên cậu, sắc mặt không thay đổi nhưng ánh mắt lại tha thiết, dùng một giọng êm ái như đang kể chuyện: “Mấy hôm trước chẳng phải anh gọi điện, nói hè năm nay chúng ta sẽ leo núi Nga mi đó sao? Em mua một bộ quần áo thể thao, chờ anh tỉnh lại, em sẽ mặc cho anh xem...Anh từng hỏi em, lần đầu chúng ta gặp nhau là khi anh đẩy em ngã xuống nước đúng không, em không nói cho anh biết, thật ra không phải. Em đoán anh nhất định muốn hỏi, lần đầu em gặp anh là lúc nào? Anh tỉnh lại đi, anh tỉnh lại em sẽ nói cho anh biết...”

Cô dừng một chút lại nói: “Thật ra, lần đầu em thấy anh cũng ở bên bờ sông, anh và một đám con trai đang chơi máy bay điều khiển từ xa, trong đám đông, anh cầm hộp điều khiển đặc biệt nổi bật. Đó là lần đầu tiên em nhìn thấy một món đồ chơi có thể bay liệng nên rất hưng phấn, sau khi trở về, em nằm mơ thấy em mọc cánh, em cũng có thể bay như vậy. Sau đó anh lại cho em một chiếc máy bay có một cánh, nhưng máy bay một cánh lại không bay nổi...Anh nói chờ anh trở về A thành, chúng ta sẽ đến tạ ơn dưới tàng cây, lần nào anh cũng nói em phải đợi anh, em sẽ đợi anh nhưng anh luôn thất hẹn, lần này nếu anh còn thất hẹn em sẽ không đợi anh nữa...”

Cô nắm tay Cố Diệc Thành, kể chuyện cũ với cậu, vành mắt ửng đỏ, nước mắt lại không hề rơi xuống, nhớ lại rất nhiều, như muôn sông nghìn núi, nói đến chuyện thú vị cô lại bật cười, sau đó hỏi Cố Diệc Thành,

‘anh thấy có buồn cười không?’ Cô vốn ít nói nhưng đoán chừng mười năm tới nói chuyện với Cố Diệc Thành cũng không nhiều bằng lần này, tiếng cô rất êm rất nhẹ làm người nghe cảm thấy rất đau lòng.

Đêm khuya yên tĩnh, Thư Thù ngủ gục bên giường, cảm thấy có người khoác áo cho cô, giật mình tỉnh lại, Giang Dung đang đứng sau lưng cô, trong phòng chỉ còn lại bà và cô.

Giang Dung đưa tay vén lại chăn cho Cố Diệc Thành, vuốt tóc cô nói: “Diệc thành là một đứa bé thông minh, từ nhỏ đến lớn luôn được cưng chiều nhưng lại chỉ quy phục trước con. Di thừa nhận, nó đối với con rất khác biệt...Con là cô bé đáng yêu, cũng rất tinh tế...Chuyện giữa con và Diệc Thành dĩ mặc dù không ủng hộ nhưng cũng không làm khó các con. Là một người mẹ, dĩ chỉ mong điều tốt nhất cho con mình, dĩ cho nó học trường tốt nhất, cung cấp đời sống vật chất tốt nhất, dĩ hy vọng cuộc sống của nó sẽ thuận buồm xuôi gió, tương lai nó sẽ gặp được người phụ nữ tốt nhất, nói thật, các con cũng không thích hợp. . .”

Thư Thù cúi đầu nói, “Con biết...dĩ à, con tới nhìn anh ấy, chỉ vì mong anh ấy có thể mau chóng tỉnh lại.”

Giang Dung nói: “Diệc Thành gặp tai nạn, dĩ và cha nó chạy đến trước tiên, những giờ đi đường rất đau khổ, trên máy bay dĩ vẫn cầu nguyện, chỉ cần nó không sao, sau này cái gì cũng tùy ý nó, nó không muốn đi Anh du học thì không đi, nó kiên trì muốn ở bên con, dĩ cũng không có ý kiến. . .chỉ cần nó tỉnh...chỉ cần nó khỏe mạnh...” Bà nghẹn ngào, ngồi xuống ghế khóc nức nở.

Thư Thù biết Giang Dung nói với cô những lời này đã hạ quyết tâm rất lớn, trước nỗi đau của Giang Dung Thư Thù không biết nói gì. Cô an ủi không được, vì cô cũng cần an ủi, cần người cho hi vọng và dũng khí. Thái độ của Giang Dung có đại diện cho Cố gia hay không Thư Thù cũng không biết, chỉ là lúc này cô không cười nổi, không thấy vui mừng. Cô nắm tay Cố Diệc Thành, thật chặt, dường như chỉ cần cảm nhận được nhiệt độ của cậu, ngày sẽ không còn đen tối nữa, cô không cần mong gì, chỉ mong cậu mau mau tỉnh lại...

Thư Thù nắm tay Cố Diệc Thành cả đêm, cơn đau bụng cũng hành hạ cô cả đêm.

Buổi sáng chừng sáu giờ, Cố Nham tới. Một lúc sau, Thư Hàm và Hàn Duệ cũng tới, hai người mang theo bữa sáng.

Thư Thù không muốn ăn, Hàn Duệ mang tới cháo trứng muối thịt nạc, mùi tanh của trứng muối làm cô khó chịu, cô lấy cớ đi toilet, chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa nhưng trong dạ dày không có gì, nôn khan một hồi cô chảy nước mắt ròng ròng. Nhìn mình qua tấm kính lớn, Thư Thù sợ hết hồn, tóc dài rũ xuống trước, đôi mắt đỏ ửng như mắt thỏ, môi khô nứt bị cô cắn bật máu, đây là cô sao? Cô sửa sang lại tóc tai, rửa mặt, ra khỏi nhà vệ sinh.

Hàn Duệ nói: “Em không sao chứ? Còn say máy bay hả?” vừa nói vừa đưa cho cô một ly sữa đậu nành ấm.

Thư Thù uống một ngụm, chất lỏng ấm áp làm ấm bụng, cơ thể khó chịu cũng dịu bớt.

Sau một lát, bác sĩ tới tiến hành kiểm tra theo lệ. Thư Thù xuống siêu thị bên dưới mua băng vệ sinh, khi trả tiền thì cảm giác nhộn nhạo lại ập đến. Cô vội che miệng, lao ra khỏi siêu thị, đứng bên đường nôn thốc nôn tháo, nôn xong cả người mệt mỏi không gượng dậy nổi, mắt hoa đầu váng, xung quanh tiếng nói chột xa chột gần, cô như thoát khỏi thế giới này nhưng vẫn có tri giác.

Một y tá đi ngang qua, đỡ cô dậy nói: “Cô ơi, cô không sao chứ?”

Thư Thù che miệng lại, cô còn muốn nôn nhưng trong dạ dày đã không còn gì để nôn, dựa vào hàng rào cô không ngừng nôn khan.

Y tá lo lắng đập lưng cô hỏi: “Gần đây cô có hay bị như vậy không?”

Thư Thù thở hắt ra: “Không, hôm qua say máy bay, sau đó nôn liên tục.”

Y tá thận trọng nhìn cô: “Cô bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín .”

“Nếu tình trạng này kéo dài... tốt nhất em nên đi khám.”

“Khám gì cơ?” Thư Thù lau lau khoe miệng, khó hiểu, chỉ là dạ dày cô không khỏe, lại thêm thức đêm tiêu tụy, cần khám gì chứ?

Cô giơ tay lên thì cô y tá nhìn thấy trong tay cô cầm một tập tạp chí, trong tạp chí đang kẹp túi băng vệ sinh, cười nói: “Haiz, là chị suy nghĩ nhiều rồi. Đúng rồi, chị là y tá tầng VIP, hôm qua tuần tra phòng có gặp em, em là thân nhân người bệnh hả?”

Thư Thù cười coi như là trả lời.

Y tá đó lại nói: “Mới rồi Liễu tiểu thư còn khóc lóc ầm ỹ muốn đi thăm anh trai em, em cũng biết cô ấy bị thương ở lưng, chân lại gãy xuống, đáng lẽ không nên cử động. Có điều cũng phải công nhận, tình cảm của họ thật thấm thiết, nghe nhân viên cứu hộ hiện trường nói khi hai người bị lật xe, bất tỉnh cùng lúc nhưng mười ngón tay vẫn đan chặt vào nhau, nhân viên cứu hộ phải mất bao nhiêu lâu mới tách được hai người ra...Ấy, đồ trong tạp chí của em rất kìa.”

Thư Thù sững người nhìn cô y tá, lại nhìn bọc băng vệ sinh trên đất, không nói gì, cũng không cúi người nhặt lên.

Y tá nhặt lên đưa cho cô, nói: “Em không sao chứ?”

Thư Thù chậm chạp lắc đầu: “Không, không sao...”

Lúc Thư Thù trở lại, Đường Ngọc đã tới, Liễu Nghiên cũng ở đây.

Liễu đại tiểu thư đi lại bất tiện này tính khí lại bướng bỉnh, ầm ỹ đòi đi thăm Cố Diệc Thành, gia đình cô ta cũng không cách nào cản được đành phải gọi y tá tới đẩy cả giường đi. Phòng bệnh rộng rãi lại thêm một cái giường nên có vẻ chật chội hơn, ba người phụ nữ nhìn nhau, Đường Ngọc cười lạnh, Liễu Nghiên bĩu môi, Thư Thù cau mày, tất cả cùng im lặng.

Tiếng hét bất ngờ của Giang Dung đã phá vỡ bầu không khí trầm lặng: “Diệc Thành, con tỉnh rồi?”

Thư Thù cảm thấy tảng đá đè nặng trong ngực cuối cùng cũng rơi xuống, phản ứng đầu tiên là vọt về phía Cố Diệc Thành nhưng giường bệnh của Liễu Nghiên đã cản đường cô, cô không đi qua được.

Sau đó, đám đông chen lấn đẩy cô từ đầu giường đến tận cuối giường.

Cô nghe thấy tiếng nói yếu ớt của Cố Diệc Thành: “Nghiên Nghiên? Nghiên Nghiên không sao chứ?”

Liễu Nghiên khóc òa: “Em không sao...anh mà không tỉnh lại trời sẽ sụp đổ.”

Xuyên qua đám đông có một khe hở nhỏ, Thư Thù nhìn thấy Cố Diệc Thành khoe miệng nở một nụ cười, cậu nói “Yên tâm, trời không sụp được. . . “

“Cố Diệc Thành, anh nói chúng ta có phải là sống sót sau tai nạn không?”

“có lẽ vậy, có cần cho em một chai vang đỏ ăn mừng không?”

“Em muốn chai đắt tiền nhất.”

“Được!”

Thư Thù không chen vào cũng không nói gì, lặng lẽ lui về phía sau, bắt gặp ánh mắt của Đường Ngọc, Đường Ngọc nhìn thẳng vào mắt cô, khoe miệng dương dương tự đắc, khuôn mặt xinh đẹp để lộ một nụ cười yếu ớt.

Bên ngoài trời bỗng nổi mây đen cuộn cuộn. Thư Thù che bụng, từ từ thối lui vào góc phòng. Cô nghĩ, tiếp theo có lẽ sẽ là một cơn bão? Trận mưa này hung mãnh lạ thường, mình không có trang phục giữ ấm, không biết có bị lạnh không? Cô nhớ lại cây bạch quả bên bờ sông, bạch quả là cây song sinh, chỉ có một đực một cái cùng bên nhau mới có thể khai hoa kết quả, khiến người xúc động dẫu sao cũng không phải là cây, cây có thể bám rễ ăn sâu nhưng người lại không thể. Lờ y tá lúc nãy vang lên bên tai cô: tình cảm của họ thật thấm thiết, nghe nhân viên cứu hộ hiện trường nói khi hai người bị lật xe, bất tỉnh cùng lúc nhưng mười ngón tay vẫn đan chặt vào nhau, nhân viên cứu hộ phải mất bao nhiêu lâu mới tách được hai người ra...

Có lẽ, có điều gì đó không phù hợp.

Ví dụ như, cô đang đứng ngay đây nhưng Cố Diệc Thành lại chẳng hề nhìn thấy cô...

Hết chương 41

41. Chương 43: Không Dám Nói Yêu Nữa

Cô đang ở bên cạnh anh nhưng lòng của cô không ở nơi này.

Lòng cô ở đâu, anh không biết.

Anh và cô như cách nhau cả vạn dặm núi, núi xa bao nhiêu, anh cũng không biết.

Cho đến sáu năm sau, Thư Thù cũng không thể quên bóng tối vô hạn kia. Lúc này, trước mắt cô lại là bóng tối đen kịt, Thư Thù cảm thấy mình như đang trôi lơ lửng giữa bầu trời đêm lạ thường, hít thở khó khăn, một ống dẫn nhỏ cắm vào mũi cô mang theo hơi lạnh, rất giống cảm giác khi cô té xuống nước lúc còn bé, nước tràn vào phổi, phằng phắt ngửi thấy hơi thở của cái chết, cơn đau trên người dần trở nên rõ ràng hơn, bụng co rút, đứa bé...đứa bé...cô sờ soạng muốn bắt lấy thứ gì đó nhưng tay lại bị nắm chặt, bàn tay bỗng ấm áp, hơi ấm ngấm dần vào, kéo cô từ băng thiên tuyết địa trở về.

Ai thế? Là ai? Cô nắm chặt bàn tay kia, cố gắng mở mắt ra hoặc nhúc nhích nhưng mí mắt nặng trĩu, bên tai mơ hồ nghe thấy một giọng nói thì thầm, âm thanh lúc xa lúc gần, tên cô thỉnh thoảng được nhắc tới. Trong hai giọng nói, cô có thể nhận ra một chính là của Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành? Sao anh lại ở đây? Khi cái tên này truyền đến đại não, Thư Thù vô thức muốn chạy trốn, thân thể lại giống như bị bọc chì, không sao nhúc nhích được.

Sau đó, cô nghe anh nói: “Vừa rồi cảm ơn nhé.”

“Cảm ơn?” Trong phòng vang lên một tiếng nói khác rất quen nhưng Thư Thù không nhớ nổi là ai, người đó nói: “Cố Diệc Thành, ân oán tình cảm giữa các cậu tớ là người ngoài, cũng không có tư cách phán xét. Nhưng cô ấy là bệnh nhân, lại vừa làm phẫu thuật, may là tớ quay lại tìm cậu, nếu không hôm nay không biết cô ấy sẽ thế nào. Tớ nói này, cậu sẽ không vì không chiếm được mà định bóp chết cô ấy đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là không...” Anh thở dài: “Tớ và cô ấy cãi nhau. Tớ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là cô ấy tức giận tới khùng khiếp... Hàn Duệ, cậu biết không? Sáu năm trước cô ấy từng có thai nhưng lại không chịu thừa nhận đứa bé là của tớ.”

“Cậu muốn nói với tớ, vừa rồi cậu đang ép cô ấy thừa nhận đứa bé là của cậu?”

“...”

“Người khác? Người khác là ai?” Hàn Duệ nói, “Không phải là Trình Hàn chứ? Cậu nói chuyện đừng gây hấn như vậy được không?”

“Cậu nói xem, tại sao năm đó cô ấy có thai lại không nói cho tớ? Đứa bé có phải là của tớ không? Haiz, tớ bây giờ đang rất đau đầu, không biết nên nói với cậu thế nào.”

“Đứa bé có phải của cậu không chẳng lẽ trong lòng cậu không biết?” Hàn Duệ nói: “Năm đó cậu theo đuổi cô ấy quyết liệt thế, vừa bỏ trốn vừa chống đối gia đình, nói thật tớ rất hâm mộ, khi đó tớ vẫn nói với Thư Hàm, nếu có cô gái nào khiến tớ điên cuồng như vậy thì cũng không tồi. Nhưng sau đó thì sao? Các cậu ở bên nhau lại trở nên như thế.”

“Năm ấy tớ vừa thoát khỏi tai nạn xe, cô ấy chợt nói chia tay, tớ hỏi cô ấy tại sao, cô ấy chỉ một câu ‘chúng ta không hợp nhau, hãy dừng lại thôi’ là đuổi tớ đi. Tớ lúc ấy cũng giận dữ cảm thấy cô ấy lạnh lùng, cứ như tớ đối với cô ấy mà nói chính là người có cũng như không. Tớ không lập tức đi tìm cô ấy nhưng chờ tớ

hết giận rồi, lại đi tìm cô ấy thì cô ấy ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho tớ, mặc tớ cầu xin, năn nỉ thế nào cô ấy cũng không lay chuyển, khi đó tớ thật không thể xác định được, không biết cô ấy có thật sự yêu tớ, người ta nói ‘liệt nữ sợ triền lang’ (gái ngoan sợ đàn ông dai dẳng). Tớ lại nghĩ, có lẽ cô ấy vì bị tớ quẩn quá chặt nên mới miễn cưỡng chấp nhận ở bên tớ...Có lẽ là mệt mỏi, tớ không còn kiên trì nữa, đồng ý với gia đình đi Anh, sau tớ lại nghe nói cô ấy và Trình Hàn đang rất tốt...nhưng tớ không biết cô ấy mang thai, nếu cô ấy nói cho tớ biết chuyện đó tớ chắc chắn không để cô ấy đi, dù có ở chân trời tớ cũng sẽ trở về...Bác sĩ nói là thai ngoài tử cung, đứa bé không giữ được, nếu không lúc này cũng có thể đang chạy nhảy tung tăng rồi...”

“Lúc đó cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín!”

“May là qua 18 rồi, nếu không cậu sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự đấy.”

“Cậu an ủi người ta như vậy à?”

“Sao cậu lại nghĩ tớ đang an ủi cậu?”

“Nghe lại thì có vẻ cậu đang oán trách tớ.”

“Được rồi, nói thử xem, cậu định làm gì?”

“Cậu cũng biết, nhiều năm rồi tớ vẫn chưa từng quên cô ấy.”

“Không quên được? Không quên được thì thế nào?” Hàn Duệ cười nói, “Hương xa mỹ nữ, thử hỏi bên cạnh cậu còn thiếu loại nào? Công bằng mà nói, đã sáu năm rồi, chẳng lẽ cậu còn hy vọng xa vời cô ấy vẫn chờ cậu quay đầu? Nếu thật như vậy cô ấy đúng là kẻ khờ, thật con mẹ nó ngu!” (haha,ta thích lời này của Duệ ca)

“Nhưng cô ấy bây giờ vẫn đang một mình...”

“Vậy cũng không có nghĩa là cô ấy đang đợi cậu!”

Đứa bé? Bọn họ đang nói đứa bé nào? Đứa bé thế nào? Thư Thù cố hết sức vươn tay ra, nước nǚ kêu thành tiếng: “Đừng...”

Bàn tay bị nắm lấy, trong không khí truyền đến một tiếng nói trầm thấp: “Thư Thù?”

“Đừng đi! đừng đi!” hơi ấm ở bàn tay khiến cô những tưởng mình bắt được phao cứu sinh, dùng hết sức lực nắm chặt hơn, chặt hơn...

“Được, anh không đi, anh không đi đâu cả, Thư Thù em nghe thấy anh không, nhìn thấy anh không? Thư Thù?”

“Bác sĩ! Bác sĩ!”

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Thư Thù cảm thấy cô đang bị đè xuống giường, tiếp theo mí mắt được mở ra, có người nói: “Con người của bệnh nhân vô thần, có lẽ là ác mộng.”

Cố Diệc Thành nói: “Cô ấy mới rồi rõ ràng đã tỉnh.”

“Cô Thư chưa tỉnh.”

Hàn Duệ hỏi: “Tình huống vừa rồi của cô ấy là sao? Mơ du?”

“Không khác lắm.” Bác sĩ gật đầu, chỉ vào y tá sau lưng Cố Diệc Thành nói: “Cô băng bó cho Cố tiên sinh đi.”

Cố Diệc Thành giơ tay lên nhìn, bây giờ mới phát hiện trên mu bàn tay trái của mình có mấy vết cào đã xước da. Anh phát tay, không vội để y tá băng bó, đi tới sờ trán Thư Thù: “Tình trạng của cô ấy là thế nào? Mới rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Bác sĩ nói: “Cố tiên sinh, cậu không cần quá lo lắng, các thông số của cô Thư đều rất bình thường, chỉ là tạm thời hôn mê. Có thể cô ấy gặp ác mộng nên phản ứng tương đối kịch liệt, dĩ nhiên cũng không ngoại trừ nguyên nhân trong lòng. Ấy, tay cậu không cần băng bó sao?”

“Được, tôi hiểu rồi.” Bác sĩ giải thích ngắn gọn, khéo léo, Cố Diệc Thành coi như hiểu, các thông số bình thường nhưng vẫn bất tỉnh, nguyên nhân có rất nhiều, có lẽ là do cơ thể, có lẽ là tâm lý. Lời nói đến đây, anh cũng không ép bác sĩ nói thêm nữa, hơn nữa ông ta cũng không giải thích được vì sao lại bất tỉnh, lòng anh hiểu rõ hơn ai hết, nếu không phải do họ giằng co động đến vết thương, không chừng bây giờ anh và cô còn đang tiếp tục tranh chấp. Về việc bác sĩ nói chuyện trong lòng, anh nghĩ anh hơn phân nửa không tránh khỏi có liên quan.

Bác sĩ dặn dò thêm mấy câu rồi đi khỏi.

Cố Diệc Thành ngồi bên giường, cúi người, cẩn thận nhìn người đang nằm trên giường bệnh, cô ngủ không an, lông mày cau lại, mi tâm có nếp nhăn nhỏ, anh giờ tay vuốt lên.

Bác sĩ nói cô cau mày là bởi ác mộng.

Ác mộng?

Anh mới vừa nghe cô gọi ‘bà ngoại!’, chắc là mơ thấy chuyện lúc bé? Vậy liệu có mơ thấy anh không? Có mơ thấy những chuyện anh và cô đã trải qua? Thư Thù, Thư Thù, anh thầm gọi tên cô, tựa như trở lại những năm tháng xa xôi thanh bình ấy, một thiếu niên không rành thế sự khốn khổ truy tìm bóng dáng người thiếu nữ, thiếu nữ mặc đồng phục học sinh lẫn trong đám đông quay đầu nở nụ cười.

Trong phòng bệnh chợt trở nên im lặng, sau một lát Hàn Duệ nói: “Tối tớ có một bữa tiệc, đi trước nhé, cậu nên không chế tâm tình đi.”

Cố Diệc Thành gật đầu đứng dậy muốn tiễn bạn.

“Đừng tiễn nữa.” Hàn Duệ giữ vai anh, chỉ vào sau lưng anh nói: “Đợi lát nữa nhớ đi sát trùng, trong móng tay có nhiều vi khuẩn.”

Cố Diệc Thành hỏi: “Cậu nói xem, nếu tớ và cô ấy chưa bao giờ chia ly, bây giờ có phải đã kết hôn sinh con? Có một gia đình đầm ấm hạnh phúc mà người ngoài phải ao ước rồi không?”

Hàn Duệ nói: “Không biết, có lẽ vậy, dù sao vẫn còn cả đời, đừng nghĩ nếu như, hãy suy nghĩ đến hiện tại đi.”

Đến nửa đêm, Thư Thù vẫn trong trạng thái hôn mê nhưng đã nghe được dù không nói được, cũng không mở mắt nổi.

Trong thời gian này, y tá tới đo nhiệt độ hai lần, mang theo thuốc nước. Cố Diệc Thành cầm thuốc trong tay y tá: “Để tôi.”

Thư Thù cảm thấy thân thể chợt nhẹ bẫng thì đã bị Cố Diệc Thành ôm vào ngực, cảm được nâng lên, miệng mở ra, động tác người kia rất dịu dàng nên cô cũng không bị khó chịu. Nước thuốc ẩm áp đổ vào miệng có chút đắng, nước ẩm dừng lại ở cổ họng còn chưa kịp chảy xuống dạ dày đã bị nôn ra, khóe miệng được lau đi. Thư Thù cho rằng đã kết thúc nhưng chưa được mấy giây, nước ẩm đắng đắng lại được đổ vào miệng, sau đó cô lại nôn ra.

Như thế mấy lần, Thư Thù nghe y tá nói: “Cố tiên sinh, hay để tôi thử xem?”

Cố Diệc Thành nhìn Thư Thù rồi lại nhìn mình, hai người đều bị dính thuốc, trong lòng dù ngàn vạn lần không muốn nhưng cũng đành thôi. Anh đưa thuốc và nước ẩm cho y tá. Y tá thuần thục dùng thìa mở miệng Thư Thù ra, nhanh chóng đổ thuốc và nước vào, khi mùi vị đắng nghét kia đi vào dạ dày, Thư Thù cảm thấy trong dạ dày giống như bị lửa đốt, theo bản năng kháng cự lại.

Cố Diệc Thành thấy cô giãy giụa thì nói với y tá: “Tôi để cô dứt chứ không bảo cô đổ, đổ thuốc chẳng lẽ tôi làm không được?”

Cô y tá vô tội cúi đầu, cũng vì dứt không được nên mới phải rút, chỉ khó chịu một chút mà lại nôn ra toàn thân thể sao? Dĩ nhiên, cô ta không dám nói ra miệng, chỉ đành lấy tinh thần nghề nghiệp chuyên nghiệp mà mỉm cười trả lời: “Vâng, Cố tiên sinh.”

Vất vả hồi lâu cuối cùng cũng dứt xong thuốc, y tá lấy ra bộ đồ sạch, không chút kiêng kỵ mà thay cho Thư Thù ngay trước mặt Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành chợt lo lắng, lui về sau một bước, theo bản năng muốn rút thuốc lá ra, tiếng bật lửa làm y tá quay đầu lại. Anh lúng túng cất bật lửa đi, mắt lại nhìn về phía Thư Thù, ánh mắt dừng lại trên bụng cô, mơ hồ có thể thấy được một vết sẹo dài chừng 10cm, nhợt nhạt hòa cùng màu da, nếu ví vết sẹo này như một con sâu róm thì Cố Diệc Thành nghĩ, không thể nghi ngờ là anh đã thấy con sâu róm to nhất.

Có thể vì ánh mắt của anh quá lộ liễu nên y tá giải thích: “Vết sẹo này là cuộc phẫu thuật trước kia của cô Thư để lại. Cố tiên sinh, anh yên tâm đi, phẫu thuật lần này sẽ không lưu lại sẹo đâu. Đúng rồi, quần áo của anh dính toàn thuốc, cần tôi đem cho anh một bộ đồ sạch không?”

Cố Diệc Thành cười, anh cho rằng mình có thể dời mắt đi hoặc ra ngoài nhưng mắt anh, chân anh lại không cho phép, nhấc không đi, nhúc nhích không được. Anh nghĩ, y tá vừa nói gì nhỉ, sẽ không lưu lại sẹo? Nhưng không có sẹo không có nghĩa là không có vết thương, sẹo trên người rất dễ dàng phai đi nhưng còn sẹo trong lòng thì sao? Anh cũng không biết.

Ngực chợt trĩu nặng như bị một tảng đá đè ép, không thở nổi, máu toàn thân đều dồn về, đầu óc một mảnh hỗn loạn, Cố Diệc Thành đành đổ hết những bất an và nóng nảy cho phòng bệnh không thoáng khí... Lấy cốc, lấy cốc, anh dĩ nhiên biết đó là lấy cốc nhưng anh cần phải lấy cốc, anh bóp trán, im lặng một lúc lâu cuối cùng xoay người ra khỏi phòng bệnh, anh nghĩ mình cần ra ngoài hít thở khí trời, như Hàn Duệ trước khi đi có nói, cần yên tĩnh một chút.

Đêm, tối đen như mực, xung quanh chìm trong im vắng, vườn hoa bên dưới mai vàng đã nở, thật dễ chịu.

Cố Diệc Thành đứng dưới tàng cây quế châm một điếu thuốc, đèn đường chạm mạch đập chờn thỉnh thoảng tắt ngóm, làm cho người ta tự hỏi có thể phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn không? Mấy ngày nay, vì nhiều nguyên nhân, anh vẫn luôn tới đây lúc trời tối. Anh tới muộn, cô ngủ sớm, hai người chưa nói với nhau một câu nào. Hôm nay, hai người rốt cục cũng nói chuyện nhưng không ngờ lại biến thành như vậy.

Cố Diệc Thành hít một hơi thuốc, ngơ ngác nhìn đốm lửa trên đầu ngón tay, chợt nhớ tới lần anh đã hứa với Thư Thù sẽ cai thuốc nhưng lời hứa có điều kiện, đó chính là cô nhất định phải luôn ở bên cạnh anh, anh không nhịn được bật cười. Trong mối quan hệ nhập nhằng không rõ của hai người, anh vẫn luôn như vậy, sắm vai một nhân vật vô lại, thân thể rõ ràng là của mình, anh lại đem sức khỏe của mình ra uy hiếp cô. Cô đã từng mắng anh lưu manh, anh cười nói, Bạch nương tử cố tình làm mưa để được mang ô cho Hứa Tiên, Chúc Anh Đài mười tám tuổi ăn mặc khác người để trêu chọc Lương huynh, Ngư Lang thừa dịp Chúc Nữ tắm để lấy xiêm y của nàng...Những tích xưa này nói lên điều gì? Nói rằng tình yêu chung quy đều bắt đầu do có người đùa bỡn lưu manh. Anh không ngại làm tên lưu manh ấy nhưng sau đó thì sao? Sau đó mới biết, có một số việc căn bản không cách nào nắm trong tay, giống như có một số người căn bản không thể nắm bắt được.

Có người nói, đường thẳng song song là đáng sợ nhất nhưng Cố Diệc Thành cho rằng đáng sợ nhất là những đường giao nhau, họ vốn từng gắn bó khăng khít, từng là những người thân mật nhất trên thế gian này nhưng cũng lại ở lúc gần gũi nhất mà cách xa nhau, càng chạy càng xa, cuối cùng thì thành khách qua đường... Nhưng trái đất tròn, khi họ đã xa nhau 6 năm dài lại có thể tương hội lần nữa. Cố Diệc Thành nghĩ, cái này chẳng lẽ chính là số phận? Anh là người theo chủ nghĩa duy vật, vốn không tin thần Phật, lại càng không tin vận mệnh. Thế nhưng hôm nay, anh không thể không thừa nhận trên thế gian có một số người, một số việc trốn không thoát, tránh không khỏi.

Hút xong một điếu thuốc, Cố Diệc Thành về phòng bệnh.

Trong phòng, Thư Thù vẫn chưa tỉnh. Anh nhẹ bước đến bên giường, ngồi xuống, giơ tay lên dếm lại chân, lần tìm tay cô rồi nắm chặt. Tay cô rất nhỏ, anh có thể nắm trọn cả bàn tay cô. Khẽ khàng anh lồng tay mình vào bàn tay cô, mười đầu ngón tay quấn quýt.

Cho dù chỉ là một sự đụng chạm bé nhỏ nhất Cố Diệc Thành cũng cảm thấy thỏa mãn vô cùng, cô khẽ cử động, anh lại dìm lại tấm chăn, anh nhớ cô sợ lạnh, thân thể nhỏ nhắn luôn được bọc kín mà không thấy nóng.

Gió thổi rèm cửa bay phất phơ, Cố Diệc Thành nghĩ trời muốn mưa, tay anh nâng lên lần thứ n rồi lại hạ xuống, vuốt ve tóc mái xòa trước trán cô, say ngủ dưới ánh đèn, mặt cô có chút tái nhợt, ánh đèn đã che giấu sắc mặt cô nhưng lại không che giấu được đôi mắt như nước, cô đã tỉnh.

Ngoài cửa sổ không biết mưa đã rơi từ bao giờ, mưa càng lúc càng lớn như không bao giờ dừng, Họ cứ vậy nhìn nhau, trong nhất thời cũng không biết nên nói cái gì. Trong phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng một cây kim rơi trên đất, ngập tràn cảm xúc không nói nên lời, xen lẫn không khí ẩm ướt sau cơn mưa khiến lòng người buồn bực đến đáng sợ.

Nhìn nhau một lúc lâu, Thư Thù dần khép mắt lại, rút tay khỏi bàn tay đang nắm chặt của Cố Diệc Thành. Có thể vì cô vừa tỉnh lại, không có sức lực nên động tác rút tay của cô vô cùng chậm chạp khiến Cố Diệc Thành từng nghĩ rằng cô không muốn rút tay ra. Nhiệt độ từ đầu ngón tay của cô cũng biến mất, Cố Diệc Thành biết cô vẫn là muốn thoát khỏi anh, anh không cam lòng giữ lại chút độ ẩm ấy, không cho phép cô thoát, hồi lâu mới nói: “Em tỉnh là tốt rồi, anh đi gọi bác sĩ.”

Lát sau, bác sĩ và y tá lập tức tới, vừa kiểm tra vết thương vừa đo nhiệt độ. Thư Thù bây giờ không có chút sức lực lại thêm vết thương đau muốn chết, đành nhắm mắt lại mặc cho họ làm việc. Sau đó, y tá mang đồ ăn tới, cô ăn một chút, bác sĩ lại tiêm cho cô, ý thức của cô dần mơ hồ.

Thư Thù tỉnh lại lần nữa đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Nhìn quanh, khung cảnh hoàn toàn xa lạ, cô đang nằm trên một chiếc giường lớn kiểu Châu Âu, rộng đến mức đủ cho bốn người nằm. Trong phòng đồ đạc bài trí theo kiểu Châu Âu bằng gỗ lê đồ sộ. Trên bàn cạnh cửa sổ đặt khay trà nóng, tỏa ra một mùi thơm thanh khiết như có như không, ánh mặt trời chiếu qua rèm cửa thêu hoa màu cà phê nhạt, màu sắc trở nên trong suốt, mỏng manh thanh thuần tựa như làn khói mỏng lung lập lờ trên đầu. Qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng mơ hồ có thể thấy được một sân vườn có đình viện rất độc đáo, có cây cầu nhỏ, có nước chảy, trong sân mai vàng bung cánh thật rực rỡ.

Thư Thù chống nửa người lên, trên sàn nhà gỗ có đặt một đôi dép lê hình cừu non màu hồng nhạt, cô xỏ vào, không lớn không nhỏ, vừa chân cô. Cô mở cửa bước ra ngoài, trên con đường nhỏ lát đá nhiều nơi còn có nước chảy róc rách, trong sân khắp nơi đều là cánh mai vàng, xem ra đêm qua mưa không nhỏ, vừa tiến lên một bước, không biết là nước từ đất bắn lên hay nước từ cánh hoa nhỏ xuống.

Ánh dương chiếu lên cánh hoa, giọt nước dưới ánh mặt trời càng trở nên lạnh lẽo, gió mát thổi qua, một mùi hương thoang thoảng vờn qua mặt.

“Khi rụng thành bùn hoá bụi bay,

Vẫn có hương như cũ.” (1)

Không biết thế nào, trong đầu Thư Thù chợt hiện ra câu thơ này, cô kéo áo choàng nhưng trên người chật hơn, dè dặt mà phũ cánh hoa ướt xuống, cái lạnh thấm qua lòng bàn tay, cô cảm thấy người không giữ được thăng bằng, trước mắt tối sầm rồi té ngã.

Ấy nhưng ngay khi cô sắp nằm xuống, lưng lại được đỡ lấy, cô vừa mở mắt lại chạm ngay vào một đôi mắt sâu lắng. Người đàn ông trước mắt tóc tai gọn gàng, bộ tây trang màu nâu nhạt, khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc, chẳng qua là tiếng gọi quen thuộc thế nhưng cô không cách nào thốt ra miệng.

Nét mặt Thư Thù thoáng sạm lại, đôi mắt đen tinh mịch của Cố Diệc Thành đảo một vòng trên khuôn mặt người trong lòng.

Gian phòng của anh ở cách vách, mới rồi nghe thấy tiếng động trong vườn hoa, ra ngoài mới thấy cô đang đứng dưới cây mai, gió thổi rối loạn mái tóc trước trán cô, tung bay vạt áo cô, làn da trắng nõn như gốm sứ, chiếc eo nhỏ nhắn không đủ một vòng ôm, đôi chân thon dài thẳng tắp, thân ảnh mảnh mai như đôi cánh dài trong suốt, cảm giác chỉ cần gặp gió liền bay mất.

Cố Diệc Thành từng nghĩ, rốt cuộc cô hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ quan của anh hay thẩm mỹ quan của anh bị lệch, trong mắt anh, cô là hoàn mỹ, cho dù một chút tỳ vết cũng không thể tìm ra. Cô đưa tay phẩy cánh hoa bám trên mặt xuống, tìm anh phút chốc chợt thất lại, anh tiến lên, cô vừa lúc rơi vào lòng anh. Anh ôm cô lên, đưa về phòng, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Cố Diệc Thành nhìn điện thoại trong tay rồi lại nhìn Thư Thù, cười đưa điện thoại tới. Thư Thù mím môi đưa tay đón lấy, ngón tay không cẩn thận chạm vào tay anh, không kịp thu về đã bị anh giữ lại, anh khẽ kéo cô vào ngực, mượn ưu thế của cơ thể đẩy cô xuống giường rồi thuận thế đè lên khóa cô lại.

Điện thoại được kết nối, trong loa truyền đến giọng nói của Trình Hàn: “Thư Thù, anh coi dự báo thời tiết nói tối nay có mưa, em uống thuốc rồi nghỉ sớm đi.”

Cô lại vươn tay với lấy điện thoại trong tay anh, anh cầm tay cô đưa lên đỉnh đầu, ghé vào bên tai cô nói: “em không trả lời thì để anh nói nhé.” Nói rồi quay sang điện thoại ‘alo’ thật.

Trình Hàn bên kia rõ ràng rất sửng sốt, sau đó nói: ‘Cố Diệc Thành?’ dừng lại rồi hỏi: “Thư Thù đâu?”

“Cô ấy không khỏe, cậu có gì...Này, Thư Thù em đang hoảng một chút coi...” Anh nói được một nửa thì Thư Thù đang yên ắng chợt liêu mạng đẩy anh, đánh anh, đá anh, dùng cùi chỏ thúc anh, móng tay sắc xẹt qua cằm anh, máu tươi trong nháy mắt tràn ra. Cố Diệc Thành không dám dùng sức, sợ làm đau cô, càng sợ giằng co rồi đụng đến vết thương của cô, đành phải vứt bỏ điện thoại, khóa chặt cô trong lồng ngực.

Điện thoại ném xuống đất, phát ra tiếng ‘cạch’, màn hình còn hiển hiện cuộc nói chuyện, tiếng Trình Hàn nghe hết sức gấp gáp: “Cố Diệc Thành, cậu đừng làm đau cô ấy, cô ấy...nghiêm trọng...Cậu không biết mấy năm qua cô ấy...đã trải qua thế nào...” Tín hiệu đứt quãng, cuối cùng màn hình tối sầm, không còn tiếng động nào nữa.

Thư Thù nhìn điện thoại trên đất, ngưng giây giũa. Cố Diệc Thành cúi đầu nhìn cô, bên dưới cặp lông mi dài như cánh quạt của cô, một đôi mắt long lánh nước mắt đang nhìn chăm chăm điện thoại.

Anh buông cô ra, khom lưng nhặt điện thoại lên trả cô: “Bể rồi, mai mua cho em cái khác.”

Thư Thù nhận lấy, trên màn hình điện thoại có một khe nứt dài, không thể dùng được nữa rồi.

Bên trên vang lên tiếng Cố Diệc Thành: “Nghe nói Trình Hàn được trường cử đi tu nghiệp ở bệnh viện Bắc Kinh.”

Cô cúi đầu không để ý tới anh, trong mắt chỉ có chiếc điện thoại hỏng kia. Cố Diệc Thành chợt có thôi thúc muốn ném điện thoại lần nữa, hỏi: “Em ngã bệnh, cậu ta chỉ gọi cho em, không về thăm em sao?”

“Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Tôi biết đây là chuyện riêng của em, tôi chỉ muốn nói cậu ta đối với em cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Đến thế mà thôi? Ha ha! Thư Thù nhìn màn hình điện thoại, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười nhạt không biết là châm chọc hay tự giễu. Cô châm chọc cái gì? Cố Diệc Thành không đoán được, lại có cảm giác thất bại, neho mắt anh cố gắng khống chế tâm tình của mình, giọng nói lại trở nên lạnh hơn: “Xem ra những năm qua em sống cũng không tệ, đã như vậy, nói chuyện với tôi về con đi. Nếu năm đó đứa bé là con tôi, tôi nghĩ tôi có quyền...”

Thư Thù mím môi, vẻ mặt đề phòng nhưng cũng không muốn thảo luận với anh về vấn đề này. Cố Diệc Thành lúng túng, không ngờ bây giờ ở trước mặt cô anh lại trở thành người vô hình, nhưng đề tài là anh khơi mào anh cần nói ra tất cả những thắc mắc trong lòng, nếu không sẽ ngột ngạt lắm.

Anh hỏi Thư Thù: “Em ngủ không an, luôn nằm mơ, là mơ thấy gì? Kêu ai đừng đi?”

Cố Diệc Thành biết anh đã hỏi vào trọng điểm, bởi vì sắc mặt Thư Thù trong nháy mắt trắng xanh. Anh ngồi xuống sô-pha, vừa uống trà vừa nhìn cô, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn và chờ đợi câu trả lời của cô. Anh hỏi trước nhưng trong tiềm thức đã biết đáp án, cái người ‘Ai’ đó anh ‘tự cảm thấy’ chính là mình.

Cô không trả lời. Qua một lúc lâu, cô lại nói: “Cố Diệc Thành, đây là chuyện của tôi.”

Giọng nói của cô nhu hòa như tiếng sáo, mang theo nét bi thương chua xót. Trong lòng Cố Diệc Thành không nói ra được là tư vị gì, anh nhìn cô: “Thư Thù, anh không có ác ý, anh chỉ là quan tâm đến em...Anh biết những năm qua em sống không tốt. . .Ừ, anh cũng không biết nói với em thế nào. Có lẽ năm đó chúng ta còn quá trẻ. Em quá nhạy cảm mà anh lại không biết nhường nhịn và thông cảm. Anh không dám nói giữa chúng ta có bao nhiêu hiểu lầm, hoặc ai đúng ai sai, hiện tại tranh luận những chuyện đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Năm đó không kiên trì đi tìm em, coi như anh có lỗi với em nhưng sao em không thể chủ động tìm anh? Chuyện đứa bé, em cũng nên nói cho anh biết.”

“Biết ư?” Thư Thù nói, “Coi như tôi không biết đi. Anh cũng cho là không có ý nghĩa gì nữa, tôi muốn chủ đề này dừng tại đây, dù sao con người ta cũng không thể sống trong quá khứ. Hơn nữa, mấy năm qua tôi sống thật ra cũng không tệ lắm.”

Cố Diệc Thành là một người thông minh, anh biết Thư Thù nói ‘mấy năm qua tôi sống thật ra cũng không tệ lắm’ là ý gì. Cô muốn nói: Cố Diệc Thành, anh không quan trọng đến vậy, tôi rời khỏi anh vẫn sống rất tốt. Có lẽ đây là sự thật, chẳng phải cô sau đó đã ở bên Trình Hàn đó thôi. Chỉ là anh không thuyết phục được mình, cũng không muốn chấp nhận lời giải thích của cô. Về mặt của anh trong nháy mắt trở nên khó chịu, thiếu thời Cố Diệc Thành không im lặng như vậy, anh phản bác không chỉ là khua môi múa mép mà còn rất có văn hóa. Sau khi trưởng thành, Cố Diệc Thành nghĩ anh trầm tĩnh và bình tĩnh hơn là do cuộc sống ở Anh, sống giữa đất nước được coi là lịch thiệp nho nhã suốt 6 năm, anh cũng học được cách suy nghĩ trước khi hành động, lấy phương thức văn minh giải quyết xung đột, đặc biệt là xung đột tình cảm.

Anh nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Anh biết em hận anh.”

“Không không, tôi đã không còn hận anh.” Thư Thù nói, “Có lẽ đã từng hận bây giờ không còn hận nữa.”

Thư Thù nói ‘tôi đã không còn hận anh’. Đột nhiên Cố Diệc Thành nhớ đến tại nhà ăn trường A nhiều năm về trước, anh tự cho là đúng chạy tới nói xin lỗi với Thư Thù, lời nói oai phong lẫm liệt, quy kết hành động thấy chết không cứu vì sợ hãi nhưng ngay cả cô vì anh mà thành kém thính anh cũng không biết. Anh ở trước mặt cô sấm hối lại bỏ sót chi tiết quan trọng, cô khi ấy đã trả lời anh thế nào? Đúng rồi, cô nói, ‘được, tôi biết rồi.’ Cô chỉ một câu ‘tôi đã không còn hận anh’ mà hời hợt vứt bỏ quá khứ. Thế nhưng đó chẳng phải kết thúc anh muốn sao? Chuyện cho tới bây giờ anh còn có thể nói gì? Còn có thể làm gì? Chẳng lẽ nói cho cô biết, ‘Thư Thù, anh khó chịu? Rất khó chịu, em tới đây cho anh ôm một cái...Kỳ thật... kỳ thật anh thà rằng em cứ hận anh...’

Cố Diệc Thành cúi đầu, nhìn đường vân gỗ trên sàn, nhìn lại nhìn, lịch sử quả nhiên đã lặp lại. Anh cười lạnh nói: “Thư Thù, thật ra anh biết trong lòng em nghĩ thế nào.”

“Sao? Tôi nghĩ thế nào?”

“Không phải em giận anh năm đó ở bên cạnh Nghiên Nghiên, cảm thấy ban đầu rõ ràng là anh mặt dày quần chặt em nhưng lại không kiên trì đến cùng nên em cố ý không nói cho anh biết về đứa bé, em muốn gạt anh sinh con, sau đó một mình nuôi lớn nó để anh đau lòng cả đời, là thế đúng không, Thư Thù? Nhưng nó là một đứa bé mà, không phải công cụ để em trả thù anh, để anh day dứt...Sao em có thể không nói cho anh biết? Nếu biết em đã mang thai, anh tuyệt không đi...Em biết, tình cảm của anh đối với em...”

Trí tưởng tượng quả nhiên là thứ kinh khủng, Thư Thù ngắt lời anh: “Cố Diệc Thành, tôi không nghĩ dùng con để níu kéo anh. Càng không nghĩ tới việc một mình sinh con rồi nuôi dưỡng, vì làm thế nhất định phải cần đến dũng khí và thực lực kinh tế, rất tiếc, hai thứ này tôi đều không có. Tôi nghĩ anh chắc đã quên rồi, quên rằng năm đó tôi chỉ có mười chín tuổi, quên rằng tôi đã ở trong tình cảnh xấu hổ ăn nhờ ở đậu, quên cả việc tôi là cô nhi bị người ta vứt bỏ. Biết gì không? Đứa bé đã mất trong một ngày mưa thế này.”

Cố Diệc Thành cứng người, cổ găng tiêu hóa hết ý tứ trong lời nói của cô.

‘Đứa bé đã mất trong một ngày mưa thế này...’ Thư Thù nói, nước mắt nóng hổi như phích nước nóng đang ‘ào ào’ tuôn chảy. Cố Diệc Thành cảm thấy đau khổ và đắng chát trong lòng, không hiểu được là kinh ngạc hay buồn thương, vội ôm lấy cô. Anh nghĩ cô cần anh an ủi, nỗi thống khổ của cô vốn cũng có một nửa của anh, chỉ có anh mới có thể hiểu. Cô lại hất tay anh ra, từ chối sự an ủi và đụng chạm của anh như đang tránh né một con rắn độc kinh tởm.

“Mỗi khi trời mưa tôi sẽ gặp ác mộng, mơ thấy toàn thân con đều là máu, khóc lóc hỏi tôi sao không cần nó? Cố Diệc Thành, nó cũng là con anh, nó có tới tìm anh không?”

Cố Diệc Thành mờ mịt, đầu óc trống rỗng, đứa bé là con anh, khả năng này trong lòng anh càng rõ hơn ai hết. Anh ép cô thừa nhận, cô không chịu, anh bị cô chọc giận điên lên, nhưng khi cô dùng cách thức này để nói, cô thừa nhận, tim của anh lại chìm xuống tận biển sâu.

Giọng cô run rẩy như gió lạnh thổi qua, bên ngoài mưa gió vẫn đang tiếp diễn, xen lẫn là tiếng còi xe inh ỏi liên tục. Vì sấm chớp chợt lóe ngoài trời, gương mặt cô cũng tranh sáng tranh tối, hai dòng nước mắt như dao găm đâm sâu vào trái tim anh. Trong phòng không khí ngưng trệ, chỉ còn tiếng hít thở nặng nề, Cố Diệc Thành nghe thấy tiếng tim mình đập, nhưng Thư Thù lại không nghe được, thanh âm vô cùng bi ai của cô lại vang lên: “Tôi từng muốn bỏ đứa con này nhưng khi nó không còn, khi nó từ trong cơ thể đi ra, tôi mới ý thức được sinh mạng này là huyết nhục của tôi, nó sống trong cơ thể tôi bảy tuần nhưng từ khi tôi biết đến sự hiện hữu của nó đến khi mất nó, lại không đến hai mươi bốn giờ, đây là con, tôi tin mình biết rõ hơn anh, Cố Diệc Thành, khi nó ra khỏi cơ thể tôi, tôi chỉ hận không thể cùng chết với nó. Đáng tiếc tôi lại còn sống, người không thể chết được thì chỉ còn cách phải sống, có thể mới để anh có cơ hội đến chất vấn tôi. Nhưng anh dựa vào cái gì?”

Cố Diệc Thành há miệng, tiếng nói tắc nghẹn trong cổ họng nửa âm cũng không phát ra được, con người luôn khó khăn chế được bị thương, tựa như sinh mạng không thể khống chế được cái chết, khi bị thương đánh vào tim, con người vốn không kịp ẩn nấp. Nước mắt chảy xuống từ lúc nào Cố Diệc Thành cũng không hay biết, anh vẫn cho rằng đàn ông rơi lệ là chuyện rất mất mặt nhưng giờ khắc này, ngoài khóc ra anh cũng không tìm được cách nào khác để giải thoát những đau thương đè nặng trong lòng ngực.

Có người nói, ở trong bóng tối nói chuyện, có lúc sẽ sinh ra một loại ảo giác, con người dễ dàng bộc lộ chân tình. Nhưng chân tình này anh lại thấy xót xa quá.

Cố Diệc Thành nghĩ, rốt cục anh muốn làm gì? Bám lấy cô không tha vì muốn một kết quả thế nào? Ép cô thừa nhận con là của anh, rồi sao nữa? Khi anh biết Thư Thù từng nghi ngờ mình mang thai, sau vì thai ngoài tử cung nên không giữ được, anh thật hi vọng đứa bé còn sống, Thư Thù gạt anh sinh con, sau đó một mình nuôi lớn, chẳng lo cô sinh con vì hận, vì muốn anh đau lòng nữa. Có một đứa con của anh và cô, đời này cô cũng đừng mơ tưởng sẽ phủ sạch quan hệ với anh. Nhưng bây giờ thì sao? Không còn con, cũng không còn hận, trong lòng cô anh là thứ gì?

Cố Diệc Thành siết chặt nắm đấm muốn giữ chặt cái gì đó cho đến khi lòng bàn tay nhói đau mới biết mình chẳng nắm được gì cả, đáng vẻ kiêu ngạo càn quấy của anh chợt phụt tắt, ở trước mặt cô có khi nào anh thật sự phách lối được đâu, nếu nói cô là con thỏ thì anh bắt quá chỉ là con cọp giấy, thỏ nóng nảy sẽ cắn người, mà con thỏ Thư Thù này nếu nổi giận còn có thể xé nát cọp giấy thành từng mảnh nhỏ.

Cố Diệc Thành thần sắc tối sầm lại: “Thư Thù, xin lỗi...” Giọng nói run run mang theo âm mũi khàn đặc.

Thư Thù nhìn anh không nói, xoay người bấm nút trên tường.

Rất nhanh có y tá đưa cơm tới, Thư Thù nói với y tá: “Tôi muốn nghỉ ngơi, phiền cô mời anh ta làm ơn đi dùm.” Cô dùng một chữ ‘làm ơn’ vừa khách sáo vừa xa cách.

“Cái này...” y tá đương nhiên khó xử, Cố Diệc Thành lau mặt qua loa, đứng lên nói: “Ngày mai anh lại đến thăm em, em nghỉ ngơi cho khỏe.” xoay người nói với y tá: “Phiền cô chăm sóc cô ấy.”

Khi Cố Diệc Thành đánh xe về chỗ ở trong nội thành đã là nửa đêm.

Điện thoại có một tin nhắn chưa đọc, Hàn Duệ nói: thái độ hôm qua không tốt, đừng giận nhé.

Cố Diệc Thành xem tin nhắn không biết trả lời thế nào. Anh em mấy chục năm, Hàn Duệ vẫn là người tính cách trầm tĩnh nhất trong bọn vậy mà cũng không chịu nổi, xem ra anh quá dồn dập rồi.

Anh không nhận được hỏi Hàn Duệ, ‘cậu cảm thấy cơ hội của tớ là bao nhiêu?’ Một tin nhắn điên khùng nhưng Cố Diệc Thành nghĩ Hàn Duệ có thể hiểu. Mấy phút sau, Hàn Duệ nhắn lại nhưng không trả lời ngay câu hỏi của anh, chỉ nói: từ từ đi.

Cố Diệc Thành nhắm mắt lại, có chút nhụt chí. Anh tắm rửa qua loa, nằm trên giường không sao ngủ được, những chuyện trải qua như một cuộn phim chiếu chậm trước mắt anh, mười năm, suốt mười năm, anh dùng sáu năm để quên đi mười năm, ngay khi anh nghĩ đã quên được thì lại gặp lại cô...

Anh luôn nhớ kỹ từng động tác nhỏ của cô, khi ngủ cô thích cuộn tròn người, tóc dài xõa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn. Anh thích từ phía sau ôm lấy cô, ngực áp vào lưng cô, trong lúc ngủ anh sẽ cuộn mình theo cô, anh thích tư thế đó như họ là một thể thống nhất. Anh thích bộ dáng cô vì ngượng ngùng cúi đầu không dám nhìn anh, sợ nhìn vào mắt anh khiến anh không nhịn được lại muốn trêu chọc cô. Anh thích cô chột ôm anh làm nũng, nói: “Cháo hải sản rất ngon, em muốn ăn nữa.” Sau đó anh nấu cơm, cô rửa chén, nghe tiếng nước chảy, hạnh phúc ngọt ngào tỏa ra.

Mệt mỏi, mệt quá, tim mệt quá...Ngủ lúc nào Cố Diệc Thành cũng không rõ, khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ mưa gió sấm chớp lại kéo đến, anh chợt nhớ tới nét mặt đau thương của Thư Thù, cô nói: “Mỗi khi trời mưa tôi sẽ gặp ác mộng, mơ thấy toàn thân con đều là máu, khóc lóc hỏi tôi sao không cần nó? Cố Diệc Thành, nó cũng là con anh, nó có tới tìm anh không?”

Trong bóng tối, anh châm điều thuốc, căn phòng vắng lạnh không có gì cả, trừ nỗi cô độc.

Rạng sáng khoảng bốn năm giờ, điện thoại di động ở đầu giường chợt vang lên.

Từ biệt thự bên kia gọi tới, bác sĩ nói: “Cô Thư sốt cao không dứt.”

Cơn buồn ngủ hoàn toàn tan biến, Cố Diệc Thành ngồi bật dậy, hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra? Lúc tôi đi không phải vẫn tốt đó sao?”

Bác sĩ giải thích: “Nửa đêm cô ấy tỉnh lại, nói muốn ngắm hoa một lúc, còn nói cái gì đứa bé, y tá vất vả khuyên can mãi cô ấy mới chịu về giường nhưng vừa đến xem cô ấy lại thấy không biết cô ấy chạy ra vườn từ bao giờ, có dính nước mưa, chắc đã cảm lạnh.”

Cố Diệc Thành thoát khỏi tai nạn xe năm ấy, dù không sợ lái xe nhưng càng cẩn thận hơn người khác. Trời mưa sấm chớp như vậy, vì an toàn, anh thường sẽ không ra khỏi cửa. Sáu năm rồi, anh gần như đã quên phóng như bay là thế nào, khi anh vượt đèn đỏ hết lần này tới lần khác, lại cảm thấy cho dù có chạy với tốc độ một trăm con ngựa cũng không đủ, tay nắm tay lái càng lúc càng chặt, trong lòng mắng thầm: y tá ban đêm làm cái gì thế? Cơ thể cô đã không khỏe, lại vừa phẫu thuật, làm sao chịu đựng được gió lạnh cả đêm? Nói gì dính nước mưa, chắc cảm lạnh, người vừa phẫu thuật có thể dính mưa sao? Sấm tối anh và cô cãi vã thì tâm tình cô đã không ổn định, anh lúc ấy trong lòng khó chịu, có thể cũng có ý trốn tránh, tại anh, tại anh, tối nay anh không nên về...

Lúc Cố Diệc Thành chạy tới biệt thự thì bác sĩ đang truyền nước biển cho Thư Thù đang hôn mê.

Kim tiêm đâm vào mạch máu thì Thư Thù lập tức chặn lại, gỡ kim tiêm trên mu bàn tay ra, Cố Diệc Thành tưởng cô tỉnh, bước nhanh tới, vừa nhìn mới phát hiện cô vẫn nhắm chặt mắt, nước mắt trên mặt còn có thể thấy được, tóc chưa được hong khô.

Bác sĩ lại đổi kim tiêm, nắm tay Thư Thù lại tìm mạch máu. Kim nhọn vừa đụng đến phần da trên tay cô, cô liền giăng ra, cây kim kéo một đường trên cổ tay trắng nõn của cô, máu tươi rỉ ra rơi xuống ga trải giường trắng tinh thật đáng sợ.

Cố Diệc Thành vội vàng ôm lấy cô: “Thư Thù, Thư Thù, em làm sao thế? Bác sĩ đang truyền nước biển cho em mà.” nói rồi quay đầu nói với bác sĩ: “Có thể chích thôi được không?”

“Có thể nhưng hiệu quả không tốt bằng.”

“Tôi giữ cô ấy lại, ông tiếp tục tiêm cho cô ấy đi.”

Khi kim tiêm lần nữa đâm vào mạch máu, Thư Thù giăng co nhưng không sao thoát khỏi sự giam giữ của Cố Diệc Thành, cô vùng vẫy một lát, không còn sức cuối cùng cũng nằm im, cuộn tròn người: “Dì ơi, con sai rồi, con không dám đẩy Đường Ngọc nữa đâu, van xin dì, đứa bé là vô tội. . .Không muốn...Cố Diệc Thành, họ muốn giết chết con...”

“Đừng bỏ lại em một mình, em sợ lắm...hu...” Tiếng cô đứt quãng, ngày càng thấp rồi cô nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Bác sĩ nói: “Trong thuốc tiêm có thuốc an thần, cô ấy vẫn còn nóng, đợi lát nữa xuất mồ hôi thì để y tá tới lau người cho cô ấy.”

Cố Diệc Thành ôm cô gật đầu, bên tai vang vọng lời của Thư Thù: ‘Tôi nghĩ anh chắc đã quên rồi, quên rằng năm đó tôi chỉ có mười chín tuổi, quên rằng tôi đã ở trong tình cảnh xấu hổ ăn nhờ ở đậu, quên cả việc tôi là cô nhi bị người ta vứt bỏ.’

Anh làm sao quên được, năm ấy cô chỉ mới mười chín tuổi, anh bỏ cô đi Anh, bên cạnh cô còn ai để bày tỏ? Đường gia từ trên xuống dưới bình thường đối với cô thế nào anh chẳng lẽ không rõ sao? Không chỉ có thế, chưa kết hôn mà có con, cô phải chịu bao xem thường và giễu cợt, thai ngoài tử cung, con không giữ được. Tâm trạng cô thế nào? Anh ép cô nói về đứa bé, bắt cô lại lần nữa vạch vết sẹo trần cho anh nhìn, lại quên mất, đứa bé còn có một nửa huyết nhục của anh từ trong cơ thể cô chảy ra, nỗi đau này, bây giờ anh không thể cảm nhận được hết.”

Anh hít vào mùi hương trên tóc cô, anh nắm tay cô, tay cô mềm mại nhưng anh không nói được nên lời. Cố Diệc Thành nghĩ, có lẽ anh cũng không thể dùng ngôn ngữ để chạm đến tim cô, cô ở đây nhưng lòng cô lại cách anh vạn trượng, thái sơn có bao xa, bao cao, anh cũng không biết. Ngực đau quá! Cố Diệc Thành nghĩ có lẽ do không khí lạnh lẽo trên đường đã tràn vào phổi, hóa thành đao nhọn, từng đợt từng đợt lẳng trè, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Anh nhớ lại mùa hạ năm đó, trong rừng cây đại học A, dưới màn mưa bụi lất phất, khuôn mặt Thư Thù ửng hồng, giữa những năm tháng tươi đẹp nhất cô đã kiên định trao bản thân cho anh.

Anh còn nhớ dưới cây bạch quả, họ tay trong tay đếm những bậc thang bên bờ sông, cùng lập lời thề trọn đời, anh từng nói, nếu có một ngày cô đi, anh sẽ đứng dưới tàng cây đợi cô quay đầu lại.

Nhưng người chờ đợi cuối cùng lại là cô.

Anh quấy nhiễu không để cô yên, cũng không có chỗ an thân, cuối cùng còn vô sỉ bám riết lấy cô không tha, cô nên hận anh đến chết mới đúng, cô lại nói, Cố Diệc Thành, tôi không còn hận anh...

Hết chương 43

(1) Nguyên gốc: , (Linh lạc thành nề niên tác trần,

Chỉ hữu hương như cố. – Khi rụng thành bùn hoá bụi bay, Vẫn có hương như cũ. – Trích Bốc toán tử – Mai, tác giả: Lục Du)

42. Chương 44: Ai Lạc Mất Ai Trong Hồi Ưc?

Trái tim của con người có thể dễ dàng tha thứ nhưng riêng với người mình yêu lại đặc biệt hà khắc.

Bởi vì quan tâm nên tàn nhẫn.

Được truyền nước biển, Thư Thù từ từ bớt sốt. Cố Diệc Thành vươn tay áp lên trán cô cảm giác ướt đầm mồ hôi. Đây là hiện trạng sau cơn sốt, chứng minh bệnh tình đã chuyển biến tốt hơn.

Có lẽ vì nóng, cũng có thể là vì không thoải mái nên Thư Thù với tay mở cổ áo, cô mở rất mạnh tay, hơn nữa còn để lại vết móng tay, xung quanh xương quai xanh nháy mắt đã hiện lên những vết xước đỏ hồng. Cố Diệc Thành vội nắm lấy tay cô, ánh mắt dừng lại nơi cổ áo cô, chiếc áo đã bị mồ hôi thấm ướt.

Cố Diệc Thành nghĩ người ta khi bị sốt mà dùng nước ấm lau khắp cơ thể hẳn sẽ rất dễ chịu. Anh vừa nghĩ đến đã vội chạy vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau đã bùng ra một chậu nước ấm đi đến bên giường, tay mở cúc áo Thư Thù. Động tác của anh cực nhẹ, sợ không cẩn thận sẽ đánh thức cô. Cảm thấy bản thân cũng đang run run anh nhìn không được cười nhạo chính mình, ‘Cố Diệc Thành, mày khản trương cái gì? Mày chỉ lau mồ hôi cho cô ấy thôi! Chỉ lau mồ hôi thôi!’

Cố Diệc Thành vắt khăn, cầm trên tay nhẹ nhàng lau cổ Thư Thù, lau đến bờ vai rồi xuống cánh tay mảnh khảnh của cô, tránh những nơi trọng yếu, qua miệng vết thương, đầu ngón tay không cẩn thận chạm vào bụng cô, cảm giác thô ráp khiến anh dừng lại, ngón tay khe khẽ vuốt ve bề mặt, màu sắc vết sẹo đã nhạt đi nhiều nhưng cũng chỉ là nhạt đi mà thôi.

“Chắc là rất đau...” Cố Diệc Thành vuốt nhẹ lên miệng vết thương, lẩm bẩm. Đáp án là rõ ràng, đau, đương nhiên rất đau, cũng giống như trái tim đau đớn của anh lúc này.

Cố Diệc Thành thay vài lần nước, cuối cùng cũng lau xong toàn thân cho Thư Thù, cả người một thân mồ hôi, anh mặc lại quần áo cho cô, đắp chăn lên rồi ngồi xuống bên giường nắm lấy tay Thư Thù, chặt chẽ, chặt chẽ giữ trong tay. Anh nghe nói khi truyền dịch, tay sẽ trở nên lạnh ngắt, anh nắm tay cô như vậy có lẽ cô sẽ không bị lạnh nữa.

Anh cúi đầu hôn lên tay cô, cô đang nhắm mắt, im lặng, Cố Diệc Thành bỗng nhiên cảm thấy cô thật suy nhược, yếu ớt, tựa như năm đó hình bóng cô xen lẫn trong hồi ức chồng chéo. Anh nghĩ, có lẽ cô cần một đôi tay, một bờ vai, một cái ôm nhưng cuối cùng cô vẫn không nơi nương tựa. Anh muốn bảo vệ cô, đem đến cho cô một cuộc sống tốt nhất, cũng muốn bù đắp cho cô, đương nhiên điều kiện tiên quyết là cô đồng ý tiếp nhận.

Anh thì thầm: “Thư Thù, anh bỗng nhiên cảm thấy em cứ ngủ như thế này, không oán ghét anh, kỳ thật cũng không hẳn là quá tệ. Anh ích kỷ lắm đúng không? Chỉ một mực muốn giữ em lại bên mình nhưng lại không bận tâm em có đồng ý hay không...Em vĩnh viễn không thể tha thứ cho anh sao? Anh đem những thống khổ trút cho em, có lẽ anh vốn không nên trở về, cũng không nên gặp lại em, nếu anh không trở lại, bây giờ em cũng không khổ sở như vậy... Nhưng, anh không bỏ xuống được, thật sự không bỏ xuống được...”

Mấy năm nay, Cố Diệc Thành nhớ lại cuộc đời mình, có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Thế nhưng chỉ mình anh biết, bên dưới vinh quang ấy cất giấu những gì, vậy nên anh rất cô độc.

Anh luôn an ủi mình, mảy mề quên, chắc chắn, nhất định sẽ, chỉ là vấn đề thời gian. Anh luôn hi vọng từ trên người người khác tìm được bóng dáng của Thư Thù, phụ nữ bên mình cứ đổi lại đổi nhưng khi khuôn mặt họ hiện ra những biểu tình giống cô thì anh lại bài xích thẳng thừng, vì anh biết, họ không phải cô. Có đôi khi anh cũng tự hỏi mình, cô có gì tốt, qua nhiều năm như vậy vẫn làm cho anh hồn khiến mộng nhiều, quả thật khi còn trẻ, anh vì cô mà động tâm nhưng thiếu niên nào không có một mối tình đầu? Không có một đoạn chân tình tỉnh tỉnh mê mê? Anh không phải chưa từng nghĩ đến, nếu họ vẫn tiếp tục bên nhau thì sẽ thế nào. Nhưng những thứ đã qua không thể xoay chuyển được, tất cả đã không thể tránh khỏi, còn Thư Thù đã trở thành vết sẹo trong lòng anh, là độc dược không thể đụng vào. mấy năm nay, anh tình nguyện để cô chết trong lòng cũng không dám đứng trước mặt cô, đối mặt với vận mệnh, đối mặt với sự thật, anh chung quy đã kiệt sức rồi.

Khi Thư Thù tỉnh lại đã là sáng hôm sau, ánh mắt hai người giao nhau, Cố Diệc Thành vuốt mặt cô, hỏi: “Còn đau đầu không? Đau nhiều không?”

Cô không đáp, chỉ quay đầu đi.

Cố Diệc Thành gọi bác sĩ và y tá đến. Sau khi kiểm tra, nhiệt độ cơ thể Thư Thù vẫn rất cao, bác sĩ tiêm thuốc hạ sốt cho cô, y tá mang đồ ăn đến, cô miễn cưỡng ăn một chút, mơ mơ màng màng lại ngủ tiếp.

Tình trạng này vẫn giằng co năm ngày liên tục, Cố Diệc Thành không một phút lơ là, trông chừng cô một tắc cũng không rời, mãi đến ngày thứ sáu nhiệt độ cơ thể Thư Thù hạ xuống, anh mới dám nằm trên sofa ngủ một giấc thật say.

Sau đó, Cố Diệc Thành hỏi bác sĩ bệnh tình của Thư Thù, bác sĩ muốn nói lại thôi nhưng cũng trả lời: “Cố tiên sinh, Thư tiểu thư có lẽ có bóng ma tâm lý, tôi cũng chỉ gợi ý thôi, có lẽ anh nên tìm cho cô ấy một bác sĩ tâm lý.”

“Ông có ý gì?” Cố Diệc Thành cười lạnh hỏi.

Đối diện với tâm trạng của anh, bác sĩ cũng không hiểu rõ được, đành nói: “Tất nhiên đây cũng chỉ là gợi ý của tôi.”

Lúc này, anh và bác sĩ đang đứng trong khu vườn của biệt thự, loáng thoáng nghe thấy trong đình viện ngay chỗ rẽ có tiếng nói chuyện điện thoại của một cô gái.

“Thật sự đêm đó làm tôi sợ muốn chết.”

“Phí chăm sóc cao thì sao? Phí chăm sóc cao cũng làm người ta sợ đó!”

“Vì sao cô ấy chạy dưới mưa, cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai đây? Khi tôi đến kiểm tra phòng thì thấy cô ấy đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, khóc không ngừng, tôi qua đó khuyên cô ấy thì cô ấy lại lôi kéo tay tôi vừa khóc vừa nói, cô ấy sai rồi, đừng giết đứa bé nhưng làm gì có đứa bé nào? Tôi an ủi cô ấy một lúc lâu nhưng cô ấy vốn không nghe thấy tôi nói gì, cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó. Tôi cùng lắm cũng chỉ muốn đỡ cô ấy về giường nhưng về mặt cô ấy đầy cảnh giác, hất tay tôi ra rồi xông ra ngoài, thật sự là kéo cũng không được, thật là dọa chết người mà.”

“Chắc là đã chịu đả kích gì rồi, có bóng ma tâm lý!”

“Ai biết, tôi nghe nói trước kia cô ấy từng trải qua phẫu thuật thai ngoài tử cung, bị cắt bỏ một nửa ống dẫn trứng, về sau nếu muốn có con cũng không dễ đâu.”

“Cổ tiên sinh thật đẹp trai, lại giàu có nhưng hai người đó cả ngày nói năng kỳ quái, gặp nhau là cãi vã, Thư tiểu thư bị bệnh lâu như vậy cũng không thấy cha mẹ cô ấy đến thăm, hơn nữa điện thoại liên lạc cũng không có.”

“Haiz, thế giới của người có tiền quả nhiên có vẻ phức tạp.”

Bác sĩ dè dặt quan sát sắc mặt Cố Diệc Thành, chỉ mấy chục giây ngắn ngủi mà mặt anh hết trắng lại đen, rồi lại trắng, từ tức giận đến sợ hãi, lại đến bi thương, có thể nói là biến hóa thất thường. Bác sĩ cười xòa nói: “Thật sự chỉ là gợi ý thôi.”

Cố Diệc Thành động đậy khóe miệng, thế nhưng mới phát hiện vốn không biết muốn khóc hay muốn cười. Bóng ma tâm lý? Khả năng này anh lúc trước không phải không nghĩ đến, còn có những lời cô nói lúc hôn mê, anh cảm thấy không giống như bị bóng đè, càng giống như lời nói vô nghĩa trong khi đang chìm trong hồi ức.

Lời vô nghĩa?

Khi một ý niệm trong đầu vừa lóe, Cố Diệc Thành lại thật sự hoảng sợ, trong đầu quanh quẩn những lời cô nói khi hôn mê.

“Dì ơi, con sai rồi, con không dám đẩy Đường Ngọc nữa đâu, van xin dì, đứa bé là vô tội. . .Không muốn...Cố Diệc Thành, họ muốn giết chết con...”

Thế nhưng, điều này có thể nói lên cái gì? Nói lên nguyên nhân tạo nên những khúc mắc trong lòng cô? Cố Diệc Thành không dám vội vàng kết luận.

Lời khuyên khó hiểu của bác sĩ và điện thoại của y tá Cố Diệc Thành vẫn canh cánh trong lòng, sau khi cân nhắc mãi anh mới gọi điện cho Thư Hàm, nói bạn giới thiệu ột bác sĩ tâm lý. Thư Hàm cười anh: “Sao thế, cậu theo đuổi Thư muội muội còn phải đuổi theo cả bóng ma tâm lý nữa?”

“Theo số liệu thống kê mà nói, con người hiện đại phải chịu áp lực quá lớn, 95% hoặc nhiều hoặc ít tâm lý đều có vấn đề, loại người như cậu hẳn là thuộc loại bệnh bốc đồng.”

“Xùy xùy xùy, cái mỏ quạ đen của cậu.” Thư Hàm cười phỉ nhổ anh, rồi như có hứng thú mà hỏi ngược lại: “Vậy cậu thuộc loại nào?”

Cố Diệc Thành nghĩ nghĩ, cũng thành thật trả lời câu hỏi: “Bốc đồng có giai đoạn đi...”

Thư hàm nhin không được cười phá lên, không ngờ chỉ tùy tiện hỏi một câu, anh cũng thật thà tự kết luận như thế, nhưng lại cảm thấy ‘Bốc đồng có giai đoạn’ này chưa chính xác lắm, anh đáng lẽ phải là ‘Bốc đồng có giai đoạn do dự’, tất nhiên quan điểm thêm thắt ấy chỉ có thể tự trộm cười thôi.

Cố Diệc Thành cũng cười theo nhưng là cười khổ. Trong lòng anh có vấn đề hay không anh không biết, nhưng trong lòng Thư Thù có vấn đề tuyệt đối là tám chín phần mười.

Thư Hàm nói: “Tớ cho cậu số, gọi hỏi thử đi.”

Anh lấy số Thư Hàm cho liên lạc với một bác sĩ tâm lý. Cố Diệc Thành đem tình trạng của Thư Thù nói qua một lượt, bác sĩ tâm lý cuối cùng kết luận: chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (1). Thư Thù trong một hoàn cảnh nào đó lo âu biểu hiện ra ngoài, thuộc loại rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Bác sĩ tâm lý nói: “Cho một ví dụ đi, tình trạng đặc biệt lúc ấy, khi trong lòng bạn anh vô cùng khó chịu thì sẽ có hành vi gì? Như nắm tay, chỉ tay hay dậm chân?”

Cố Diệc Thành nghĩ nghĩ nói: “Nắm tay.”

“Nắm rất chặt?”

“Nhìn vào tình trạng khó chịu ấy mà nói, khi lòng hoảng loạn thì chỉ muốn làm đau chính mình.”

“Người bạn đó của anh có lẽ tâm tình rất phức tạp, trong một tình huống đặc thù nào đó cô ấy lại liên tưởng tới chuyện bất hạnh ấy, cuối cùng là không thể chấp nhận.” Bác sĩ tâm lý đề nghị Cố Diệc Thành đưa người bệnh đến làm một cuộc kiểm tra toàn diện, vì người mắc chứng rối loạn cưỡng chế thường có kèm chứng u uất nhẹ.

Cố Diệc Thành nói chuyện với bác sĩ tâm lý xong lại lên mạng tra xét, ‘người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế luôn bị suy nghĩ cưỡng bách khó khăn quấy nhiễu, trong cuộc sống lại liên tục lặp lại những ý thức và hành vi cưỡng ép, lại liên tưởng đến chuyện bất hạnh kia, biết rõ không thể nhưng lại không sao khắc chế được, khơi dậy cảm xúc khẩn trương và sợ hãi.’

Chứng rối loạn cưỡng chế của Thư Thù phát tác trong ngày mưa hôm đó, theo lời nói đứt quãng của cô thì Cố Diệc Thành đặt giả thiết mà suy đoán, có lẽ đứa bé đã ra đi trong một ngày mưa như vậy. Sáu năm qua, rốt cục cô đã trải qua thế nào? Anh nghĩ mà thấy đau đớn. Có phải mỗi khi trời mưa, tinh thần cô sẽ trở nên hoảng hốt? Ngắm lại thì cảm thấy không đúng, trong khoảng thời gian này anh luôn theo sát cuộc sống của cô, không thấy cô có hành vi khác thường nào, nghiêm túc mà nói, hành vi kỳ quái của cô hẳn là bắt đầu từ sau khi gặp lại anh. Nếu đem ngày mưa trở thành một chất xúc tác như vậy anh chẳng phải cũng là một chất xúc tác khác sao?

Cố Diệc Thành bóp trán, thở một hơi dài, anh vẫn luôn sợ cô đã quên mình, điều này cũng tốt, anh đã trở thành bệnh trong lòng cô, thường hay phát tác, sợ là dù thế nào cũng không thể quên được, anh không biết nên khóc hay nên cười.

Anh phải đưa cô đi điều trị, đây là điều cần thiết.

Nhưng, đi thế nào?

Cố Diệc Thành trong lòng vô cùng lo lắng, vì anh không biết nên nói với Thư Thù thế nào. Sau khi cô hạ sốt, anh từng thử nhắc lại với cô chuyện đêm đó nhưng ánh mắt lạnh lẽo của cô khiến anh không dám tiếp tục đề cập nữa, cứ như người tinh thần hoảng hốt là anh chứ không phải cô. Làm sao mở miệng đây? Cô vẫn mãi cảm như vậy, hướng hồ đại đa số thời gian cô thoát nhìn đều rất bình thường. Cho dù có lui một vạ bước nhưng những lời này từ miệng anh nói ra, cô sẽ có phản ứng gì? Cố Diệc Thành nghĩ, mặc kệ là phản ứng gì, cô cũng sẽ để cho anh chút mặt mũi.

Cố Diệc Thành nhìn không được, nở một nụ cười. Thư Thù có thói quen trồng hoa cỏ, nhưng cô cũng lười, bình thường chỉ trồng Tiên Nhân Chương, lô hội... vì không cần tưới nước, cô thường thích thì thăm trò chuyện với cây cỏ, anh còn nhớ trước kia cô nói, hoa cỏ cũng có sinh mệnh, nói với chúng nhiều thì chúng sẽ sinh trưởng tươi tốt hơn. Hoa hoa cỏ cỏ có sinh mệnh hay không anh không biết nhưng anh thật sự không tưởng tượng nổi cái “Tổng Hợp Điền Viên khuyến” cô nuôi có bộ dáng gì nữa? Có phải cũng giống như cô, không thích để ý người khác? Nghĩ đến bộ dáng một người một chó đứng bên bờ sông lơ lửng đi, Cố Diệc Thành bỗng bật cười, thấy Thư Thù quay lại nhìn anh vẻ kỳ quái mới ngừng cười, ho khan hai tiếng nhằm che giấu sự xấu hổ.

Thư Thù vẫn không thèm để ý tới Cố Diệc Thành, ban đêm cô thường ngủ không ngon, có khi mở mắt ra, anh đã ở bên cạnh cô, dèm chăn cho cô, họ cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn nhau.

Trong bóng đêm, Thư Thù quay lưng lại, nói: “Anh không cần đêm nào cũng đến nhìn tôi, tôi ngủ rất ngon.”

Anh dừng một chút, nói: “Anh biết.” Anh đương nhiên biết, khi cô ngủ, tiếng thở vô cùng nhẹ, vì cô đã từng nhu thuận nằm bên anh như thế, không bao giờ đá chăn.

Dần dần, Cố Diệc Thành có thể cảm giác được hai người đã không còn giương cung bạt kiếm nữa. Thư Thù thích đọc sách, ôm sách ngồi trong đình viện ngoài vườn, cứ ngồi xuống là mất cả nửa ngày. Cô đọc sách, anh đứng bên cửa sổ nhìn cô, gió nổi lên thì anh cầm áo choàng khoát lên vai cô, cô nói cảm ơn, anh nói đừng khách khí. Ngẫu nhiên cô cũng tán gẫu với anh dăm ba câu, anh kể chuyện cười cho cô nghe, cô luôn lơ đãng nhưng chỉ sau chốc lát, vẫn là nhin không được hơi động khóe miệng.

Anh kể cho cô về những nơi anh đã đi qua trong vài năm, từ nước Nga băng tuyết ngập trời đến hoang mạc Ai Cập, lại đến Địa Trung Hải phong tình, khi anh kể cô không nhìn anh nhưng anh biết cô kỳ thật đang nghe, nói đến thời khắc mấu chốt, anh cố ý ngừng một chút, làm cho cô đang lắng nghe cũng vô thức ngẩng đầu liếc anh một cái, tuy rằng chỉ một cái liếc mắt Cố Diệc Thành cũng cảm thấy đủ rồi, hơn sáu năm, anh rốt cục có thể cảm nhận được hơi thở của cô, ngay tại đầu đông rét lạnh này, trái tim nguội lạnh đã khơi lại được từ chút tro tàn.

Buổi tối, cô thích xem phim truyền hình nhiều tập, anh thì xem đứt quãng, liền hỏi cô: “Cô này không phải tập trước đã chết rồi sao?”

Cô khinh thường nhìn anh: “Đó là bộ khác, anh ngay cả phim cổ trang hay hiện đại cũng không phân biệt được à?”

Anh cười nói: “Phụ nữ trang điểm xong thì cũng giống nhau thôi.”

Anh cùng cô xem “Đường Sơn đại địa chấn”, khi Từ Phàm đóng vai người mẹ, nói ‘Cứu em trai’ thì cô bật khóc. Anh vươn tay muốn lau nước mắt trên mặt cô. Từ sau khi chia tay, cô luôn tránh để anh đụng vào, lúc này liền xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía anh nói: “Người chị thật đáng thương...”

“Không phải chỉ là phim ảnh thôi sao? Đừng suy nghĩ nhiều.” Nói xong thì giành lại cái điều khiển từ xa trong tay cô, nói: “Không xem nữa, không xem nữa, đổi kênh khác.”

“Phim ảnh là từ chuyện thực tế mà soạn lại.” Cô không chịu bỏ qua, “Anh nói có phải con người dưới tình huống đó đều sẽ chọn em mà không cần chị không?”

Anh không rõ cô vì sao lại phức tạp lên thế, phải biết rằng người Trung Quốc tư tưởng trọng nam khinh nữ có thể nói là thâm căn cố đế, chẳng lẽ cô lại nghĩ tới đứa nhỏ? Hôm nay trời không mưa mà. Nghĩ đến điệu bộ mơ hồ của cô, trong lòng anh liền sợ đến phát hoảng, thử dỗ dành cô: “Đừng nghĩ đến phim ảnh nữa. Đúng rồi, anh có người bạn, từng học tâm lý... rất thú vị, em không phải nói sống ở đây thật nhàm chán sao? Nếu em thấy hứng thú, anh sẽ đưa em đến đó chơi.”

“Không hứng thú...” Ngữ điệu của cô thản nhiên nhưng không có ý chống đối. Cố Diệc Thành biết, cô nói ‘Không hứng thú’ đích thật là không muốn có liên quan gì với anh thôi, câu tiếp theo nên nói thế nào nhỉ, cũng không thể cứng rắn cô lại rồi bắt đi gặp bác sĩ tâm lý được. Cho nên đề tài này đành gác lại ở đây.

Xem phim xong, tâm tình cô vẫn rất tệ, anh không biết làm thế nào an ủi cô, đành bóc một đĩa hạch đào tươi cô thích ăn, bưng đến trước mặt cô nói: “Tiểu thư xinh đẹp, thưởng cho chút mặt mũi đi.”

Cô ngừng suy nghĩ, nhón một quả từ đĩa nhẹ nhàng nhai nhai.

Anh cười nói: “Em nói xem, thứ quả này thật khó bóc, trước kia được ăn sẵn nên lại không cảm thấy vậy.”

Cô dừng lại, ăn một quả rồi không thèm ăn thêm quả nữa, cúi đầu ra về đuổi khách.

Cố Diệc Thành lúc này mới ý thức được mình nói sai, cái gì gọi là có sẵn, anh cũng không thể giải thích là Giang Dung bóc từng quả cho anh được.

Mấy ngày kế tiếp, Thư Thù lại trở về dáng vẻ lạnh nhạt, anh nói mười câu, cô cũng không trả lời anh một câu, chỉ thích hỏi anh nhất một câu: “Lúc nào tôi có thể về?”

Anh luôn trả lời: “Chờ vết thương khỏi hẳn.”

Một tháng rồi, thật ra vết thương của cô sớm đã khỏi. Anh kiên trì để bác sĩ ngày ngày tiến hành kiểm tra cho cô còn không phải là muốn lấy lý do chăm sóc để được ở lại bên cạnh cô lâu thêm một chút, mặc dù trong lòng anh rõ hơn ai khác, ‘lâu thêm một chút’ cũng sắp đến hạn rồi.

Sinh hoạt của Thư Thù vẫn rất quy luật, đồng hồ sinh học luôn chính xác với thói quen ngủ sớm dậy sớm.

Cô mỗi ngày bảy giờ rời giường, ăn sáng, nửa giờ sau hộ sĩ sẽ đến nhắc nhở cô uống thuốc, thỉnh thoảng cô cũng sẽ khoác áo ra vườn dạo một chút, biệt thự dựa vào núi, gần nguồn nước, hoàn cảnh cực kỳ hoàn hảo, là cửa riêng sân riêng, khu vườn trước sau diện tích rất rộng nên cô thường sinh ra một cảm giác nơi này ngoài cô ra không hề có ai khác.

Mỗi ngày cô ra vườn hoa tản bộ, đều có thể nhìn thấy một ông lão khoảng năm sáu chục tuổi ngồi xe lăn dạo quanh vườn hoa, ông lão là một người rất linh lợi, có lẽ lúc trẻ rất tuấn tú, sau ông luôn có hai người hộ sĩ đi theo, thỉnh thoảng vấp trúng gờ, hộ sĩ đi lên dìu thì ông ấy liền tức giận, hung hăng mắng chửi.

Hôm nay, ông lão lăn xe ngang qua người cô thì chợt ngừng lại, ‘xoạt’, đem tờ báo ném cho Thư Thù nói: “Nha đầu, mắt ta không tốt, giúp ta đọc tin tức.”

Thư Thù sững sốt một chút, chỉ vào mẫu tin trên mặt báo: “Đọc cái này ạ?”

“Cái nào cũng được.”

Bởi truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa – kính già yêu trẻ – Thư Thù đành kiên nhẫn đọc hết một lượt, ông lão khen cô một câu: “Tiếng không tệ” sau đó bảo cô tiếp tục đọc, cứ đọc từng tin một đã hết hơn một giờ đồng hồ, Cố Diệc Thành đến tìm cô mới được giải thoát.

Ông lão thấy Cố Diệc Thành ập đến thì dạy dỗ một phen, dù sao anh cũng đã trở lại từ lâu rồi mà không tới thăm ông. Sau đó lại gọi hộ sĩ lấy cờ vây ra, Cố Diệc Thành cùng ông ngồi xuống đánh cờ.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn cờ đã rậm rạp chằng chịt, Thư Thù không phải là cao thủ đánh cờ, từ hồi trung học đã thường cùng Tiểu Na đánh cờ, bất quá chỉ là cờ ca-rô, lại luôn luôn thua. Trước kia, cô và Cố Diệc Thành thỉnh thoảng cũng chơi cờ tướng, cô hay ăn vạ nên anh cũng để tùy ý cô.

Thời gian thoáng cái bất tri bất giác đã đến buổi trưa, hộ sĩ tới nhắc ông lão uống thuốc, ông tức giận ném luôn quân cờ, rất không tình nguyện mà quay đầu xe, không muốn người đẩy cũng không cần người đỡ.

Sau khi ông lão đi khỏi, Thư Thù thu dọn từng quân cờ trên bàn, tay chợt bị Cố Diệc Thành giữ lại, cô rút vài lần nhưng lại bị anh nắm chặt hơn. Thư Thù ngẩng đầu lên chạm phải ánh mắt thâm sâu của Cố Diệc Thành, cảm xúc che giấu trong đó quá mức phức tạp cô nhìn không hiểu, chỉ cảm thấy cặp mắt kia là một cái động đen không đáy.

Thư Thù tránh mắt đi, “Anh buông ra.”

Cố Diệc Thành hỏi: “Tại sao không dám nhìn anh?”

Cô không chút nghĩ ngợi trả lời: “Anh có gì tốt mà phải nhìn?”

“Ha” Anh cười khê, ánh mắt rơi xuống quân cờ trong tay cô, anh nói: “Người vừa rồi là cậu của Thư Hàm. Lúc trẻ từng là giáo sư của đại học A, sau lại được điều đến Bộ giáo dục, một đường lên chức đến thẳng Bắc Kinh, năm ngoái đã trải qua hai cuộc phẫu thuật lớn, thân thể suy yếu nên không thể rời bỏ xe lăn được nữa, ông ấy đã xin nghỉ hưu sớm, bây giờ đang tạm làm việc tại đại học A.”

“Hả...” cô hơi kinh ngạc, “Tên gì thế?”

“Em nói người vừa rồi?”

Thư Thù gật đầu một cái.

“Họ Diệp, gọi là Diệp Mặc. Thư Thù, em không sao chứ? Tay sao lại ướt đầm mồ hôi thế này?”

“Không, không sao...” Thư Thù hỏi: “Ông ấy bệnh gì?”

“Ung thư dạ dày giai đoạn cuối.”

“Giai đoạn cuối... vậy có thể sống được bao lâu nữa?”

“Thường thì ba tháng đến một năm, nếu như vẫn tiếp nhận trị liệu cũng có thể sống được lâu hơn.”

“Ông ấy không muốn tiếp nhận trị liệu?”

“Thật ra thì trị liệu cũng rất khổ, ông đã hai lần phẫu thuật cắt bỏ, hiện chỉ còn lại không tới một phần ba dạ dày, hơn nữa ông cũng hơi nóng nảy, đã mắng chửi đuổi đi nhiều hộ lý rồi.”

Thư Thù nhớ tới mỗi lần gặp ông lão đều thấy ông đang phát hỏa, có vẻ tính khí người này không phải là không tốt, cô hỏi Cố Diệc Thành: “Có phải do hộ lý không chăm sóc ông tốt nên ông mới thường giận dữ?”

“Người làm quan ai lại không có uy nghi? Trước kia hô mưa gọi gió một cõi bây giờ ngay cả sinh hoạt hàng ngày cũng không thể tự lo liệu được, trong lòng cũng thấy đau xót chứ. Anh nói tay em cứ nắm lại thế này không nóng hả?”

Cô đứng lên trừng mắt nhìn anh, vung mạnh tay, anh hơi thả lỏng, theo quán tính cô lao đảo lui về sau hai bước, cô chỉ cảm thấy một trận xây xẩm mặt mày. Anh thuận thế đỡ hông cô, ôm cô vào lòng rồi bế cô về biệt thự.

Hai người trở về biệt thự, Cố Diệc Thành gọi bác sĩ đến, vừa đo nhiệt độ vừa kiểm tra vết thương, giằng co nửa ngày cuối cùng kết luận rằng sau phẫu thuật, thân thể suy yếu còn thiếu máu nên cần nghỉ ngơi nhiều, mặt khác phải chú ý giữ ấm, ít ra gió.

Thư Thù hận chết những lời cuối cùng của bác sĩ: chú ý giữ ấm, ít ra gió. Vì cô nghe Cố Diệc Thành quay đầu nói với hộ lý: “Sau này đừng mở cửa sổ, nhiệt độ trong phòng không đủ, lát lấy thêm bếp lò đến đây đốt lên.”

Thư Thù âm thầm lườm nguýt, không ở cửa sổ hóng mát, cộng thêm cái bếp lò, anh tưởng là đang quay heo sao?

Ăn cơm trưa xong, Cố Diệc Thành liền đi ra ngoài, mãi đến tối mới về.

Khi anh về, Thư Thù đang nằm chán chán ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh mang cờ vây đến, cười nói: “Chúng ta chơi tiếp chứ?”

Thư Thù nghĩ, dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi, miễn cưỡng cùng anh chơi mấy ván. Ai ngờ ván nào cô cũng đều thua, cắn răng chơi thêm mấy ván, kết quả vẫn thua.

Nhìn cô phồng mang trợn mắt Cố Diệc Thành rất muốn cười. Thật ra, để cô thắng không phải không thể nhưng lối nhường nhịn này, theo tính cách của cô, đánh không được 2 ván thì cũng sẽ không đánh, thua như thế dù trong lòng cô đang nghiêng rằng nhưng ngoài mặt vẫn gió êm sóng lặng, đánh cờ thế này mới có hứng thú.

Liên tục 15 ván, Cố Diệc Thành rót cục lương tâm cũng trở dậy mà nhường Thư Thù một ván, thấy trong mắt cô lấp lánh ý cười, Cố Diệc Thành lại cảm thấy nụ cười kia đã khơi dậy tình cảm sâu sắc, không kìm chế được mà bước tới ôm lấy cô.

Cố Diệc Thành nghĩ, bếp lò phát ra độ ẩm quả nhiên cao quá. Anh chôn mặt trong mái tóc dài của cô, trong hơi thở là mùi hoa thoang thoảng, nâng một ít tóc lên hỏi; “Em tắm rồi?”

Cô nghiêng mặt qua một bên đẩy anh ra. Anh không thuận theo, riết róng ngắm nhìn cô, hỏi lại: “Hiệu gì thế?”

“Không biết, trong phòng tắm của anh ấy.” Ý của cô đã quá rõ ràng, Cố Diệc Thành biết, thật ra cô muốn nói, chẳng lẽ anh không tự xem được?

“Ồ, thơm thật.” Nói rồi anh vừa nâng mặt cô lên, môi dán xuống, vừa mang tính thăm dò vừa hôn, thấy cô mặc dù giãy giụa nhưng cũng không liều chết phản kháng, cơ thể nghiêng về sau, thuận thế ngã cô xuống

sa-lon, vội cởi dây lưng áo ngủ của cô ra, chạm vào bàn tay cô, mười ngón tay đều lạnh giá. Bỗng nghe thấy một loạt tiếng động, từng quân cờ đang lăn tròn trên mặt đất. Cùng với thanh âm quân cờ rơi vãi, động tác của anh chậm lại, chống nửa người lên, cúi đầu nhìn cô.

Cô mỗi lần nháy mắt thì đôi mi dài lại hạ xuống, anh vuốt tóc cô: “Chúng ta đừng nghĩ đến những chuyện không vui trước kia nữa được không?” Anh cầm tay cô, kéo cô lại gần, thấy cô giãy giụa nên lại ôm thật chặt. Anh ghé vào bên tai cô nói: “anh bây giờ mới biết, thì ra mơ cũng là căn bệnh lây nhiễm, gần đây anh cũng thường mơ thấy ác mộng, mơ thấy em đứng bên bờ sông định nhảy xuống, ta muốn níu giữ em lại nhưng làm thế nào cũng không giữ được, sau đó tỉnh lại...Anh biết em đang ngủ rất ngon, không đá chăn nhưng lại không yên lòng, anh sợ em lại gặp ác mộng, tỉnh lại bên cạnh sẽ không có người.” Tay của anh vuốt lên bụng cô, hỏi: “Nơi này còn đau không?”

Cô lắc đầu, vết thương đã sớm khép lại.

Tay của anh theo bụng đi lên, bao phủ trái tim cô, hỏi: “Còn nơi này, nơi này còn đau không?”

Cô không nói lời nào, anh lại hỏi: “Đau không?”

Cô còn chưa trả lời, anh lại cắn vành tai của cô hỏi: “Vậy trong này, còn có anh không?”

Sau đó, Thư Thù khóc. Cố Diệc Thành ôm bờ vai cô, đưa tay che phủ đôi mắt cô, chất lỏng ẩm ướt rơi xuống lòng bàn tay anh.

“Đừng khóc, Thư Thù, đừng khóc.” Anh ôm cô vào ngực, đứng lên nhẹ nhàng vỗ lưng cô. Cô cuộn tròn nép vào lòng anh, ngoan ngoãn như một con thỏ nhỏ. Từ khi gặp lại tới nay, hai người lần đầu tiên dựa vào nhau gần như vậy. Anh lau đi nước mắt trên má cô, nắm tay cô đặt lên tim mình: “Nhưng nơi này vẫn chỉ có mình em.”

Tay của anh không biết từ lúc nào đã cởi bỏ dây áo ngủ của cô, từng chút từng chút một hôn xuống, mỗi phân mỗi tắc đều được anh lưu lại ấn ký, hô hấp của cô trở nên dồn dập, như mộng như tỉnh nằm trong ngực anh khẽ run, khi đầu ngón tay chạm tới vết sẹo trên bụng cô, đầu óc anh đột nhiên tỉnh táo, anh nằm trên người cô hồi lâu, cuối cùng vẫn từ từ buông cô ra, cầm quần áo cô chỉnh lại, hôn lên giọt lệ nơi khóe mắt cô: “Đừng cử động, để anh ôm em như vậy thôi... Cứ như vậy thôi...”

Có người nói, đàn ông thích người phụ nữ trước mặt mình vĩnh viễn là đứa trẻ không trưởng thành, thích làm nũng, thích được bao bọc, thích được cưng chiều. Còn phụ nữ, lúc nào cũng ngập tràn bản năng người mẹ, đối diện với một Cố Diệc Thành như vậy, Thư Thù từ từ nhắm mắt lại, không giãy dụa nữa.

Cố Diệc Thành không dám tin Thư Thù đang ở bên cạnh mình. Anh tự tay vuốt ve gương mặt của cô, trên mặt cô vẫn có nước mắt, hô hấp của cô trầm tĩnh đến mức anh cảm thấy có chút không thật.

“Thư Thù hỏi em chuyện này được không?”

“Chuyện gì?”

“Sau đó, sao em phải chạy khỏi Đường gia? Anh biết dì La...đối với em không tốt lắm, thế nhưng nói thế nào cũng là nhà em...”

“Nơi đó không phải nhà em...” Thư Thù ngắt lời anh: “Nhà em là căn phòng cũ kỹ ở nhà máy cơ giới kia, bà ngoại sẽ trở về nơi đó gặp em... Từ cái năm đến Đường gia đó, em cho tới bây giờ không hề mơ thấy bà ngoại, kể từ khi trở về nhà máy, em thường có thể mơ thấy bà. Đã nhiều năm rồi bà vẫn là hình dáng ấy...anh biết không, linh hồn có ý thức cũng có thể biết đường về...”

Bên ngoài trời lại mưa, tí tách tí tách, tựa như không có điểm cuối. Cô từ từ mở mắt ra, xoay người đưa lưng về phía anh, cơ người lại chợt bật khóc. Anh lúc này mới nhớ ra cô sợ mưa, trời mưa xuống sẽ nhớ đến đứa con đã mất của họ, anh từ phía sau ôm chặt cô, vỗ nhẹ lên lưng cô, dỗ dành: “Đừng sợ, đừng sợ, có anh ở đây rồi... Thư Thù, anh sẽ chăm sóc em...”

Mưa vẫn rơi suốt đêm, anh dỗ cô, không dám ngủ cho đến 4, 5 giờ sáng hôm sau, bên ngoài không còn tiếng mưa rơi nữa, anh mới nhắm mắt được.

Khi trời vừa tờ mờ sáng, Thư Thù đã tỉnh giấc, người bên cạnh kéo chăn cho cô, cô nhắm mắt lại không nhúc nhích. Cảm giác được anh đang tiến lại gần, Thư Thù cho là anh sẽ hôn cô, vậy mà bờ môi của anh chạm đến chỉ dịu dàng rơi xuống trán cô. Tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa, trên giường lớn mềm mại chỉ có một mình cô, mở mắt, ánh mặt trời xuyên qua màn cửa thưa rơi vào trong, xem ra hôm nay khí trời rất tốt.

Lát sau, Cố Diệc Thành đẩy cửa đi vào, trong tay bưng một cái khay, anh đã mặc quần áo chỉnh tề, thấy cô tỉnh rồi thì ngồi bên mép giường, nhẹ giọng nói: “Đầu còn đau không?”

Cô lắc đầu, anh đỡ cô dậy, đặt một cái gối phía sau lưng cô: “Ăn một chút đi, chúng ta sẽ đi ra ngoài.”

“Ban ngày anh không cần đi giao tiếp gì sao?”

Cố Diệc Thành cười cười nói: “Hôm qua anh mơ thấy cây bạch quả bên bờ sông, chợt muốn trở về xem. Còn con chó em nuôi nữa, anh cũng muốn nhìn lại nó.”

Thư Thù không nói, Cố Diệc Thành cảm thấy trong lòng rất không an, mặc dù hôm qua cô cuộn tròn trong ngực anh ngủ cả một đêm, mặc dù cô đang ở trước mắt, mặc dù anh cảm giác mình đã gần cô hơn, nhưng gần tới mức nào? Phảng phất lại quay về ngày trước, khi cô lặng lẽ ở bên cạnh anh.

Anh ho khan rồi cười nói: “Sự thật là, anh rất thích tiểu Cầu...”

Cô vén chăn lên, đi dép vào, bước về phía phòng tắm. Anh bất an nhìn cô, cô dừng lại ở cửa phòng, quay đầu lại nói: “Nó là đại Cầu.”

Hết chương 44

Chú giải:

(1): Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. OCD được Tổ chức Y tế Thế giới xếp vào nhóm 10 bệnh lý gây ra tàn phế nặng nề nhất trên toàn cầu. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

43. Chương 45: Hận Khó Tiêu Tan, Yêu Khó Viên Mãn

“Có một thứ tình yêu, rõ ràng là yêu rất sâu sắc nhưng lại không cách nào diễn đạt trọn vẹn;

Có một thứ tình yêu, biết rõ là cần buông xuống nhưng lại không cam tâm vứt bỏ;

Có một thứ tình yêu, biết rõ là đau khổ nhưng lại tránh không khỏi;

Có một thứ tình yêu, biết rõ là đường cùng nhưng tim đã sớm không kịp thu hồi.”

Lúc Thư Thù bước ra khỏi phòng tắm, Cố Diệc Thành đang ngồi trên sa-lon, tay đang cầm một cây trầm ngẩng ngửa kỹ càng. Thư Thù mặt liền biến sắc, vội chạy tới định giành lại trầm trong tay anh.

Cố Diệc Thành thoáng ngạc nhiên, cây trầm này lúc anh đang thu dọn giường đã không cẩn thận làm rơi trên đất, trên trầm có dính bướm bướm, cánh bướm khảm mấy hạt pha lê màu xanh lam, liền theo đôi cánh là hai hạt ngọc trắng, đã được chế tạo từ rất lâu rồi nhưng lại trông rất sống động.

Cố Diệc Thành nghĩ, nếu anh nhớ không lầm cô không dùng trang sức, cô thích xoắn búi tóc dài để che kín máy trợ thính trong tai. Sáu năm trước, cái lần cô tới Bắc Kinh đó là một ngày tháng 5, trời nóng hừng hực, cô nóng đến toát cả mồ hôi, anh kéo cô đi mua dây buộc tóc, cầm trầm cái cuốn mái tóc cô lên,

cô hơi nướn mi, ánh sáng trong đôi mắt cô lưu chuyển rất đẹp anh nhìn đến ngây ngẩn, nắm chặt tay cô mà nói ‘Đẹp quá!’

Cố Diệc Thành khó hiểu, nhưng vẫn cười cười nói: “Cứ như anh cướp của em ấy!”

“Sao anh lại lục lọi đồ người khác?”

“Oan uổng quá, anh chỉ đang gấp chăn thì nó rơi ra thôi mà.”

Thư Thù cắn cắn môi, xoay người cắt cây trà xuống dưới gối rồi ngồi trên sa-lon hong mái tóc dài của mình. Cố Diệc Thành không thích ứng kịp với thái độ thay đổi của cô, không phải chỉ là một cây trà thôi sao? Anh nhìn chút thì thế nào? Anh lại chọc cô mất hứng rồi? Thật vất vả để gần cô một chút nhưng cô xoay người lại biến thành Thư Thù lạnh như băng.

Anh vốn còn muốn nói gì đó nhưng thấy Thư Thù xa cách khó gần thì lời nói đến miệng lại nuốt về.

Đúng lúc đó, Thư Hàm gọi điện thoại tới.

Cố Diệc Thành bấm nút trả lời, trong loa truyền ra một tiếng nói chói tai quá sức: “Diệc Thành, người ta nhớ cậu lắm.”

“Cậu thần kinh cái gì thế?” Cố Diệc Thành nhìn mắt Thư Thù, chỉ sợ cô tưởng lầm là cô gái nào gọi tới nên vội vàng thanh minh: “Là Thư Hàm, Thư Hàm.”

Thư Hàm ở trong điện thoại cười đến nỗi thở không ra hơi: “Diệc Thành, lại đang làm người đàn ông nhệ thập tứ hiếu hả?”

“Có chuyện thì nói, không thì tớ cúp đây.”

“Không có gì, chỉ là nhớ cậu thôi.” Anh nói, “Có muốn ra ngoài uống rượu không?”

“Không đi!”

“Vậy tớ nhớ cậu, cậu không ra được tớ đành phải tới tìm cậu thôi, thuận đường thăm Thư muội muội luôn.”

Cố Diệc Thành không có thời gian tán phét với cậu ta, trực tiếp cúp điện thoại luôn.

Gác máy rồi, Cố Diệc Thành đến bên sa-lon, lấy chiếc lược trong tay Thư Thù nhẹ nhàng chải mái tóc dài của cô.

Thư Thù lấy lại lược, nói: “Anh chải đầu như thế không tới ba mươi tuổi tóc đã rụng sạch hết.”

Anh cười nói: “Vây em càng phải để anh luyện tập thường xuyên. Chúng ta trước tiên là ăn sáng rồi uống thuốc, sau đó chải tóc, có điều bờ sông gió lớn, em cũng không thể sống quá lâu được.” Anh đang nói thì điện thoại bị ném trên giường lúc nãy chợt vang lên.

Thư Thù nói: “Anh đi gặp Thư Hàm đi.”

“Đừng để ý đến mấy cậu ấy, họ cả ngày đến rầm cũng không có nên thích chọc phá ồn ào thôi.” Anh thấy Thư Thù không lên tiếng nữa thì trong lòng hốt hoảng vội hỏi, “Anh không phải là lại chọc em giận đấy chứ?”

“Không có.” Thấy anh như vậy, Thư Thù không nhịn được bật cười nói, “Em hơi mệt nên không muốn cử động thôi.”

Hai người ăn cơm trưa xong, điện thoại của Cố Diệc Thành lại liên tục reo lên, anh đợi đến hai giờ mới đi.

Sau khi Cố Diệc Thành đi, Thư Thù trong lúc rảnh rỗi, mặc áo khoác vào đi ra vườn tản bộ.

Trong vườn, Thư Thù nhìn thấy ông lão hàng xóm đang hung dữ trút giận lên hai người trẻ tuổi, một người trong đó cô biết, chính là Thư Hàm.

Cô đứng ở góc quẹo nghe ông lão nói: “Không đi không đi, ta ghét nhất là mùi bệnh viện, còn có mấy thứ dụng cụ lạnh lẽo đó nữa.”

“Cha à, bác sĩ nói bệnh của cha phải kiểm tra định kỳ, có liên quan gì đến mấy thứ dụng cụ lạnh lẽo kia đâu. Mà mấy thứ dụng cụ đó là vật chết, chẳng lẽ còn có nhiệt độ?”

“Diệp Thịnh, tên nhóc này cố ý muốn tức chết cha mà phải không? Cô gái lần trước dì Lập giới thiệu ày thế nào rồi?”

“Con nào dám chọc giận cha? Là người ta không nhìn trúng con thôi.”

“Xem lại cái thái độ của mày coi, cha nhìn còn chướng mắt nữa là!”

“VẬY cha cũng đừng gấp gáp.”

“Cái gì mà đừng gấp gáp? Cha mày muốn trước khi chết được bông cháu.”

“Cha à, cha lại nói linh tinh gì thế? Cái gì mà chết hay không, thầy tướng số có nói cha sống lâu trăm tuổi.”

Ông lão thở dài nói: “Haiz, ta đây bệnh của mình còn không biết sao... Thư Hàm, đừng tưởng rằng con vừa cười trộm ta nhìn không thấy, một hai cũng không khiến người ta bất lo, Tiểu Na là cô gái tốt cũng bị con làm cho giận dữ mà chạy mất!”

“Ấy ấy, cậu ơi, sao tự dừng lại nhắc đến con? Còn nữa, con cười là bởi vì cậu ốm thì ốm đi, sao còn cầm sách tiếng Anh? Lại còn sách chuyên ngành cấp tám nữa cơ!”

“Quyển sách này không phải của ta, là của Liễu nha đầu, ngày hôm qua đọc báo cho ta làm rơi, nhắc mới nhớ, sao hôm nay con bé còn chưa tới nhỉ?”

“Liễu, Liễu Nghiên?” Thư Hàm mơ hồ.

“Trừ nó ra còn ai nữa? Nha đầu kia hình như bị bệnh, trong khoảng thời gian này ở lại biệt thự Cổ gia dưỡng bệnh.”

“Đó không phải là Liễu Nghiên...Aiss, thôi bỏ đi. Con nói này, lão nhân gia người cũng đừng soạn bày ‘uyên ương phổ’”

“Cái gì mà ta soạn bày ‘uyên ương phổ’? Ngày đó, con cùng Tiểu Na kết hôn, chúng nó không phải là phù dâu phù rể sao? Mẹ nó, Giang Dung còn nói sau này để ta làm chủ hôn cho chúng nó nữa mà. Ui, gió lớn quá, ai lấy cho ta cái áo khoác đi.”

Thư Hàm nói: “Để con đi cho.” Anh vừa xoay người, đi được vài mét đã nhìn thấy Thư Thù đang đứng dưới gốc mai vàng, nụ cười nhất thời cứng đờ. Không biết mấy câu vừa rồi cô đã nghe được bao nhiêu?

“Cái đó, cậu anh hiện tại đầu óc không minh mẫn, ngày đó phù rể thật ra là Hàn Duệ.”

“VẬY sao?” Thư Thù cười cười, nói, “Bọn họ chẳng lẽ chưa từng ở bên nhau?” Sau đó lướt qua thư Hàm đi tới trước mặt ông lão, lấy lại sách tiếng Anh của mình, lịch sự gật đầu chào người trẻ tuổi đang đứng bên cạnh ông lão, vài sợi tóc rũ xuống rơi trên cổ trắng nõn mịn màng của cô, đôi mắt sáng như sao lưu chuyển trên thân sắc âm đảm.

Buổi tối, Cố Diệp Thành đến thăm Thư Thù.

Gió ù ù thổi qua cửa sổ để mở, cô mặc áo ngủ, trên vai khoác áo choàng màu xám nhạt đứng bên cửa sổ, trong tay cầm ly rượu. Cố Diệp Thành nhìn cô một lúc lâu mới nhận ra thứ cô đang uống là rượu, chỉ chút nữa cô đã bị giết chết rồi, sao vẫn cứ không thương tiếc mình như vậy?

“Ai cho em uống rượu?”

Cô quay đầu lại, giơ ly rượu trong tay lên nói: “Anh xem, màu sắc đẹp thế này.” Mặt cô đã ửng hồng, ánh mắt mê ly.

Anh giằng lấy cái ly trong tay cô, nói: “Ai đưa rượu cho em?”

“Em lấy từ trong tủ...” cô chỉ sang quầy rượu 5 ngăn bên cạnh, vẻ mặt vô tội.

“Bác sĩ cho phép em uống rượu rồi?”

“Một chút xíu thôi hà.” Cô cố ra dấu, “Anh muốn uống một chút không?”

“Thư Thù, em say rồi!”

“Em không say, không có say.” Cô vươn tay kéo tay anh chạm lên mặt cô, “Không tin anh sờ mặt em xem, thấy không, lạnh ngắt.”

Cố Diệc Thành không khỏi sửng sốt, chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình nóng bỏng như bị lửa thiêu.

“Lạnh không?” Cô hỏi.

“Lạnh!” Anh trái lương tâm gật gật đầu, gật cô cũng gật luôn chính mình, chỉ muốn để tay anh được dừng lại trên mặt cô thêm một lát. Cô say, nếu không vào lúc này sẽ không nhào vào lòng anh, Cố Diệc Thành biết rõ điều đó hơn ai khác. Cô náo loạn đòi uống tiếp, nhào tới muốn cướp ly rượu trong tay anh, cả người tựa vào ngực anh. Anh không cưỡng lại cô được đành ôm hông cô nói: “Uống một ngụm thôi nhé?”

“Ừm.” Thư Thù gật đầu

“Được rồi.” Cố Diệc Thành đặt ly rượu lên miệng nhấp một ngụm nhỏ rồi mở miệng cô ra, môi liền phủ xuống. Một nụ hôn phớt qua, tim anh lơ lửng, vì cô say rượu mà mê man. Anh không dám hôn quá sâu, sợ đánh thức cơn mê của cô. Sự thật trước mắt là, anh có thể chạm vào mặt cô, tay cô, eo cô, và cả ngực cô, anh không cần núp trong bóng tối ngắm nhìn cô, cô cũng không còn lạnh lùng nữa, cô chân thật đang ở trước mắt anh, còn cười với anh.

Thư Thù cảm thấy lòng bỗng nhiên căng thẳng anh đã cạy môi cô ra cuốn lấy đầu lưỡi của cô. Cô hé mắt, từ đây có thể nhìn thấy cái đồng hồ treo trên tường, đồng hồ báo giờ tích tắc vang lên không ngừng, trong chớp nhoáng mà cô gần như không phân rõ được tiếng động ấy cuối cùng là nhịp tim hay âm thanh của đồng hồ quả lắc, đầu óc cô bắt đầu mê mang, bởi thiếu không khí, bởi Cố Diệc Thành cho tới giờ đều hôn không kiêng nể.

Thư Thù không dám nghĩ đến cảnh tượng ấy. Đối mặt với Cố Diệc Thành, cô biết mình nên chọn cái gì, điềm nhiên như không mà chào hỏi hoặc nghiêng đầu tránh đi chứ không phải cùng anh có một nụ hôn triền miên thế này. Nhưng con người ta điều khiển không được tình cảm, người có dục vọng, khi Cố Diệc Thành lần nữa đứng trước mặt cô, cô nhắm mắt lại muốn khóc nhưng lo được lo mất cô không chơi nổi nữa rồi, thật ra thì say cũng tốt, cứ xem đây là mộng đi...

Nhận thấy cô thất thần, anh hôn mãnh liệt hơn, dường như muốn nuốt cô vào bụng. Cô tránh không được anh, sức lực dần yếu đành mềm mại tiếp nhận, nước mắt từ khóe mắt từ từ chảy xuống...

Âm thanh ‘tích tắc’ còn đang tiếp tục, đồng hồ quả lắc trong phòng càng góp phần khiến người ta hít thở không thông.

Anh ôm cô đến bên giường, đắp chăn cho cô. Cô kéo tay anh, nói cái gì mà anh phải mau đưa bài tập cho cô, nếu không cuộc thi cuối kỳ sẽ tiêu mất. Anh hỏi cô bài tập gì, cô ậm ừ cả nửa ngày cũng nói không rõ, cuộn tròn người chui vào ngực anh, anh nhớ lại đầu tiên của họ, cô cũng mơ mơ màng màng đem mình giao cho anh như vậy. Cô nói cô lạnh nhưng trên người cô lại tỏa ra hơi ấm và mùi thơm kích thích các giác quan của anh.

Cố Diệc Thành vẫn nhớ mùi trên người Thư Thù, hương hoa nhàn nhạt, cũng giống như anh nhớ làn da mịn màng trơn mượt dưới bàn tay anh, anh đã quá lâu không được chạm vào cơ thể cô, nơi hôn khiến mộng nhiều sâu kín trong trí nhớ kia khiến hơi thở anh càng thêm hỗn loạn. Anh vội cởi dây áo ngủ của cô, một đường đi xuống hôn dọc theo chiếc cổ trắng ngần của cô, lúc nặng lúc nhẹ. Tay của anh quanh quẩn nơi eo cô, eo của cô vô cùng nhạy cảm vì cô sợ lạnh. Mỗi lần anh ôm eo cô, cô sẽ nhỏ giọng cầu xin tha thứ, anh muốn ngừng mà không được.

Mặc dù Cố Diệc Thành đã cố gắng làm công tác chuẩn bị nhưng ngay lúc anh xâm nhập vào, Thư Thù vẫn cảm thấy đau đớn đến tê tâm liệt phế. Cô có sáu năm không làm nên đau đớn và khó chịu cơ hồ khiến cô còn tưởng rằng đây là lần đầu tiên nên theo bản năng uốn cong người lên. Cố Diệc Thành biết Thư Thù còn đang bài xích anh, chặt chẽ hai tay cô lại, hôn lên khóe mắt cô, ôm lấy cô nhưng anh không thể dừng được. Anh nghe thấy tiếng gào thét từ sâu thẳm trong linh hồn, gấp rút như thế, khao khát như thế mà người trong lòng lại mềm mại mảnh mai, anh hận không thể thu nhỏ lại, chui vào trong cơ thể cô, chỉ nguyện cứ thế mà chìm xuống...chìm xuống...chìm xuống mãi...

Dục vọng đạt tới đỉnh thì Cố Diệc Thành nâng mặt cô lên, hôn lên giọt nước mắt nơi khóe mắt cô, nói: “Thư Thù, em biết anh là ai không? Em nhìn anh đi.”

Cô nhắm chặt mắt lại, không muốn nhìn anh.

Sau đó, Cố Diệc Thành nằm trên người cô một lúc cũng không muốn ra khỏi, cơ thể anh vẫn nóng rực nhưng cơ thể cô đã lạnh ngắt, khi anh từ trong cơ thể cô rút ra thì ôn nhu cuối cùng cũng theo đó mà biến mất, Thư Thù cảm giác như mình đã ngã vào trời đông tuyết dày.

Anh ghé vào bên tai cô nói: “Cùng đi tắm nhé?”

Cô xoay người quay lưng về phía anh, dùng chăn bọc kín mình lại.

Anh ôm cô từ phía sau một lúc lâu rồi mới đứng dậy vào phòng tắm. Trong lòng cô đang rất loạn, anh biết cô đang dựng nên một bức tường, thời gian 6 năm đã sớm khiến bức tường này càng nên chắc chắn hơn, anh muốn công thành không phải là chuyện một sớm một chiều.

Tắm xong, anh nằm xuống bên cạnh cô, cơ thể cô vẫn lạnh, anh ôm cô mang nhiệt độ của mình truyền sang cho cô. Cô nhắm chặt mắt lại, hô hấp đều đều, anh không biết cô ngủ thật hay đang giả bộ ngủ.

Anh nói: “Thư Thù, chúng ta nói chuyện được không?”

Không có người trả lời.

“Chúng ta đừng nghĩ đến những chuyện không vui trước kia được không? Anh muốn kết hôn với em, chăm sóc em...được không, Thư Thù?” Anh tiến gần đến cô, thử đẩy cô một cái nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Anh ôm cô, gọi Thư Thù vô số lần, cô vùi vào ngực anh không nói một lời, nước từ khóe mắt cô trào ra, rơi xuống cánh tay anh đang ôm cô. Cuối cùng anh cũng đã ngủ, trong mộng vẫn cảm thấy được cô khẽ động dậy, tay anh đặt sẵn lên vai cô không buông mà càng ôm chặt hơn.

Tỉnh dậy đã là giữa trưa ngày hôm sau, Cố Diệc Thành trở mình, tay sờ soạng bên cạnh, sờ nửa ngày lại không chạm được gì, tim bỗng thót lại, vội mở choàng mắt.

Thư Thù mặc đồ ngủ đứng bên cửa sổ, vén góc rèm cửa nhìn ra ngoài. Anh nhanh chóng mặc lại quần áo, đi tới phía sau cô muốn ôm cô vào ngực. Cô quay đầu lại tránh khỏi cái ôm của anh, lạnh lùng nhìn anh, trong lòng anh hụt hẫng, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt cô, cúi đầu nhìn sàn gỗ như một đứa trẻ làm sai chuyện gì, anh thấy mình sắp bị ngạt chết rồi nhưng không dám nói, chỉ sợ nói nhiều sai nhiều. Một lúc sau mới dám lên tiếng: “Thư Thù, anh...chúng ta...”

Cô lãnh đạm nói: “Điện thoại di động của anh cứ reo này giờ.”

Cố Diệc Thành cầm điện thoại đầu giường lên nhìn, năm cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Giang Dung gọi. Theo thời gian, ở Anh lúc này mới 4, 5 giờ sáng, khẩn cấp tìm anh có chuyện gì? Anh nhắm mắt lại cũng có thể đoán được.

Anh sắp xếp lại suy nghĩ, còn chưa kịp mở miệng, Thư Thù đã nói trước anh: “Có thể để tôi một mình yên tĩnh chút không?”

Vốn muốn nói thêm nhưng thấy Thư Thù xa cách nên anh đành thôi.

Dùng bữa trưa xong, Cố Diệc Thành nhận được điện thoại của Thư Hàm thì lái xe đi Đông hồ.

Trên đường đi, điện thoại chợt vang lên, Cố Diệc Thành nhìn, là Giang Dung gọi. Kết nối điện thoại, Giang Dung cũng không khách khí, đi thẳng vào vấn đề: “Cố thiếu gia, con gái của dì Vương đang học ở Thượng Hải, mai bớt chút thời gian đi gặp mặt một lát.”

“Con không ở Thượng Hải, mà dù có ở đó con cũng không đi.”

Giang Dung nói: “Nghe nói gần đây con đang qua lại rất mật thiết với một tiểu minh tinh đương cầm?”

Cố Diệc Thành biết kế tiếp Giang Dung sẽ không thể thiếu một bài giáo huấn nên chuyển đề tài nói: “Mẹ, mẹ cũng đừng giới thiệu cho con mấy cô công chúa đầy khuyết điểm vì được nuông chiều nữa, mười đầu ngón tay không đụng đến việc nhà (1), uống ly cà phê cũng phải coi calories, đói bụng đến đi không nổi còn nói muốn giảm cân, chẳng lẽ đây chính là khí chất của tiểu thư khuê tú?”

“Đi đứng không đứng thì sao? Vậy so với tiểu minh tinh con đang qua lại đó có được hơn không? Con xem cô ta đóng quảng cáo kia thử coi, bây giờ mấy cô gái trẻ quá sức khoa trương, căn bản là không biết cái gì là rụt rè, cái gì là yêu.”

Cố Diệc Thành hỏi ngược lại: “Cái gì là yêu?”

Giang Dung trầm mặc chốc lát, kìm nén bức bối nói: “Đã nói với con bao nhiêu lần rồi, mấy chuyện nam nữ này nhất định phải thận trọng một chút. Chẳng lẽ con không thể tìm một cô gái đơn giản chút để chung sống sao?”

Anh cười nói: “Đơn giản thế nào ạ?”

Giang Dung bị anh hỏi hai câu thì giận quá, đưa con bảo bối này của bà càng lớn càng phản nghịch, tư tưởng cũng ngày càng vượt rào. Cuộc sống riêng rồi tình rồi mù, mấy năm qua bà đã rụng không biết bao nhiêu tóc, bà cũng chẳng dám đếm. Giang Dung thật sự không ngờ con mình khi còn đi học đối với cô bé ở Đường gia kia rõ ràng là si tình vô cùng. Xem xét lại những năm qua, phụ nữ bên cạnh cứ hết đổi lần này đến lần khác, bà hỏi thì anh lại thẳng thắn hùng hồn nói, họ không phải là bạn gái, Kết hôn ư? Chờ anh ngày nào đó bị thần kinh rồi sẽ ngoan ngoãn tìm cô con dâu giống bà để lấy. Anh còn nói...còn nói...không muốn có con, con cái đều là của nợ, anh không để cho chúng có bất cứ cơ hội nào tìm anh đòi nợ!

Nhìn xem anh đang nói gì, cũng may bà và chồng có lòng dạ vững chắc, nếu không thật đã bị anh tức chết rồi. Những năm này, họ hạ yêu cầu xuống thấp hơn nữa, đến cuối cùng chỉ hi vọng anh có thể tìm được một cô gái bình an sống qua ngày. Có lần bà và Cố Nham nói chuyện phiếm, bà nói: “Sớm biết nó sẽ thành như thế ban đầu chỉ bằng để nó và cô bé Đường gia kia...”

Cố Nham ngắt lời bà: “Chuyện này em tốt nhất nên giấu trong lòng, giết chết trong lòng. Với tính khí của nó, nếu biết...”

Bà liên tục thở dài nói: “Em biết, em biết...”

Cố Diệc Thành nghe thấy tiếng thở dài trong điện thoại của Giang Dung, suy nghĩ một chút nói: “Mẹ, Hạ Mạt đã là quá khứ. Hiện con đang nghiêm túc nói chuyện yêu đương với một người, không gạt mẹ đâu, con muốn kết hôn với cô ấy.”

Giang Dung đầu óc xoay tròn cả buổi nên không còn linh hoạt nữa, sững sốt hồi lâu mới nói: “Là...là sao?”

Cố Diệc Thành nói: “Là cô giáo, bây giờ còn đang đi học nghiên cứu sinh.”

Giang Dung vừa nghe ‘nghiên cứu sinh’, đó là trình độ học vấn cao, hơn nữa giáo viên cũng là một nghề truyền thống, ngẫm lại thì cô gái này thế nào cũng không tệ, nhất thời mặt mày hớn hở: “Không tệ chút nào, haiz, có muốn mẹ và cha con bay về gặp mặt con bé không?”

“Chữ bát () còn thiếu một nét (2), mẹ tính lại đi!” Cố Diệc Thành buồn bực hờn dỗi nói: “Người ta còn chưa thích con trai bảo bối của mẹ kia!”

“Ha ha.” Giang Dung cười phá lên, xem ra đang rất vui vẻ, vội nói: “Mau đem mấy cái chuyện lộn xộn kia dọn dẹp cho sạch sẽ đi, nếu muốn kết hôn tức là phải sống với nhau cho thật tốt, đừng làm con gái người ta phải chịu thiệt thòi.”

“Con biết...” Cố Diệc Thành hàn huyên mấy câu nữa với Giang Dung rồi cúp điện thoại.

Cố Diệc Thành không nói rõ với Giang Dung đối tượng hôm nay anh nói muốn kết hôn chính là Thư Thù. Cố Diệc Thành biết với bộ dạng anh hiện giờ, chỉ cần anh đồng ý kết hôn sinh con thì đối tượng kết hôn dù gia đình anh không thích cũng chỉ có thể mở một mắt nhắm một mắt. Anh không vội nói cho cha mẹ biết anh muốn kết hôn cùng Thư Thù vì có tính toán riêng của anh, anh không xác định được năm đó chuyện đứa trẻ, cha mẹ anh có biết rõ sự tình không, hay là không thể chịu đựng được mà đi tìm Thư Thù, sau đó buột cô rời bỏ anh, dĩ nhiên đây là giả thiết xấu nhất.

Trời vào đông nên tối sớm. Cố Diệc Thành trên đường đến Đông hồ nhìn thấy chung quanh đều là cây thông Noel vui mắt, còn nửa tháng nữa là đến lễ Giáng Sinh. Cố Diệc Thành là một người thích náo nhiệt nên sẽ vui chơi, lại có duyên nên dù là ở nước ngoài, mỗi ngày lễ cũng đều không cô đơn. Bất tri bất giác, anh

trở về nước đã hai tháng, khó trách Giang Dung không kèm chế được lại quan tâm đến cuộc sống riêng của anh.

Trong bao sương ở hội sở, Thư Hàm và Hàn Duệ đều ở đây, hai bàn vây quanh sân khấu, bên cạnh còn có mấy nam nam nữ nữ đang ca hát, Cố Diệc Thành không nhớ tên nhưng nhìn đều quen.

Còn có một người đàn ông lạ mặt đang lặng lẽ uống rượu, Cố Diệc Thành không thể không nhìn kỹ vì khuôn mặt người đàn ông này còn đẹp hơn so với phụ nữ. Thư Hàm giới thiệu: “Em họ tớ, Diệp Thịnh, các cậu cũng từng gặp nhau ở Bắc Kinh rồi.”

Cố Diệc Thành gật đầu cười, người đó cũng gật đầu với anh. Lúc đang nói chuyện phiếm thì mọi người chợt ồn ào lên, bắt anh lần sau phải đưa người đẹp đến cùng. Anh cười cười, liên tục nói: “Lần sau, nhất định lần sau.”

Uống rượu vào đầu óc quay quay, chợt không chịu nổi khói thuốc lượn lờ trong phòng cùng mùi nước hoa tản mát từ mỹ nữ bên cạnh, anh vỗ trán, suy nghĩ xem có nên về nhà với Thư Thù hay không.

Thư Hàm nhận ra được tim anh không đặt ở đây nên nhìn anh nháy nháy mắt, Cố Diệc Thành hiểu ý, hai người trước sau bước ra khỏi bao phòng.

Đứng bên một hồ nước, Cố Diệc Thành gọi phục vụ mang đến một túi thức ăn, một mình cho cá ăn.

Thư Hàm ‘chặc’ một tiếng. Lắc đầu, lòng thở dài, một người hăm hở đứng bên hồ cá lại càng có vẻ cô độc hơn bất kỳ ai. Anh kêu phục vụ mang đến hai chai rượu vang, sau đó lấy thức ăn trên tay Cố Diệc Thành ném xuống hồ cá, một đàn cá chép xông tới kiếm ăn, Thư Hàm chỉ vào hồ nước nói: “Cậu xem những con cá chép này quây quần lại một chỗ đẹp biết bao. Nhưng nói đến trồng hoa nuôi cá, các chuyên gia đều tổng kết kinh nghiệm rằng, hoa là do tưới mà chết, cá là cho ăn mà chết.”

Cố Diệc Thành thoáng sửng sốt, Thư Hàm nói tiếp: “Cá không sợ đói, nhưng ăn không biết no bụng, cho đến khi ăn đến chết mới thôi. Hôm nay cậu cho chúng ăn, mai lại cho ăn, nó đều tiếp nhận, cuối cùng không chịu nổi thì lần ra chết.”

Anh vừa nói xong, Cố Diệc Thành cũng không có tâm tình tiếp tục cho cá ăn nữa. Thư Hàm vỗ vai anh nói: “Đúng rồi, phía sau còn có một câu nữa, phụ nữ là bị yêu mà chết.”

Cố Diệc Thành không nhịn được bật cười.

Thư Hàm cười theo, lắc lắc hai cái ly trong tay, nói: “Ở đây cũng không có người khác, cậu giả bộ cái gì? Chuyện tình cảm nói cho cùng là chuyện riêng, cho dù là anh em cũng không tiện nhiều lời. Nhưng nhiều năm rồi cậu vẫn không thể qua được đoạn đường này, tớ cho tới bây giờ cũng không hiểu được đối với cậu, tại sao khắp thiên hạ như chỉ có mình cô ấy là phụ nữ.”

Cố Diệc Thành nói: “Tớ cảm thấy thật có lỗi với cô ấy, nếu như không phải do tớ, tai cô ấy sẽ không có vấn đề, cũng sẽ không có thai ngoài tử cung. Cậu cũng nhìn thấy, hiện tại trạng thái tinh thần của cô ấy cũng không ổn, tớ có thể hình dung mấy năm qua một mình cô ấy đã sống thế nào...”

Thư Hàm như bừng tỉnh: “Như cậu nói, là cậu muốn bù đắp lại cho cô ấy? Nhưng cô ấy đồng ý đón nhận không? Đón nhận sự áy náy, bù đắp của cậu, còn đón nhận cả con người cậu?”

Cố Diệc Thành nhìn chằm chằm anh, hồi lâu mới nói: “Cô ấy hình như đang dao động, tớ không đoán được cô ấy đang nghĩ gì, lúc lạnh lúc nóng, rõ ràng cảm thấy đã gần cô ấy rồi nhưng đảo mắt cô ấy lại trở nên lạnh lùng.”

Thư Hàm cười, tiếp tục nói: “Vậy cậu nên theo ý tứ của chủ nợ mà hành sự, cô ấy bảo cậu dứt thì cậu phải dứt ngay. Tớ thấy cậu nên bình bình ổn ổn lại đi, có ai như cậu vậy, đuổi theo chủ nợ khóc đòi trả nợ? Nếu thế, cậu cảm thấy khiến cô ấy hạnh phúc chính là sứ mạng vinh quang của cậu rồi?”

“Cậu tưởng tớ muốn làm cái bia chướng mắt ngu ngốc ở trước mặt cô ấy lượn qua lượn lại à? Bây giờ tớ chẳng mong gì cả, chỉ muốn cô ấy được bình an, ăn nhiều để mập mạp trắng trẻo, có thể chạy nhảy, vui vẻ.”

“Vậy thành heo rồi?”

“Đi chết đi.”

“Cô ấy có biết bệnh mình không?”

“Không biết, cũng không dám hỏi.” Cố Diệc Thành thở dài nói: “Tớ muốn đưa cô ấy đến gặp bác sĩ tâm lý nhưng sợ cô ấy sẽ ghét chết tớ mất.”

“Bác sĩ tâm lý trên mặt lại không khắc chữ.” Thư Hàm chớp chớp mắt, khoác vai anh hỏi: “Cậu cho rằng cô ấy bây giờ rất thích cậu?”

Cố Diệc Thành không trả lời, hất tay Thư Hàm đang khoác trên vai anh ra, móc thuốc lá trên túi áo khoác và bật lửa, đúng lúc chạm phải một vật cứng, cảm giác giống như hạt châu, lấy ra nhìn thì là một viên ngọc màu lam.

Thư Hàm nghiêng qua nói: “Gần đây cậu có hứng thú với Ngọc à?”

Cố Diệc Thành đưa viên Ngọc cho hàm nói: “Là giả thôi.”

Thư Hàm hồ nghi nhận lấy, gọi phục vụ mang đến hai thứ, nước và bút máy. Anh nhúng viên pha lê giả vào nước rồi dùng bút máy nhẹ nhàng khắc hoa rồi trả lại cho Cố Diệc Thành: “Tớ nghĩ là thật đấy.” Thấy Cố Diệc Thành trên mặt thoáng kinh ngạc, anh hỏi: “của Thư muội muội?”

Cố Diệc Thành gạt đầu, cầm lại viên ngọc xanh giơ ra dưới ánh trắng quan sát: “cậu phân biệt được thứ này à?”

“À, cái này cậu không biết đâu. Cậu tớ trước kia từng làm việc về địa chất. Trong phòng thí nghiệm rất nhiều Hồng Bảo Thạch, Lục Bảo Thạch, Nguyên thạch, khi còn bé tớ thường đến chỗ cậu chơi, cái này gọi là mưa dầm thấm đất, hiểu không?”

“Thư Thù có một cây trâm Hồ Điệp, trên cánh bướm khảm đầy ngọc xanh, chỗ nối giữa cánh có hai viên kim cương trắng, đại khái lớn từng này.” Miêu tả bằng tay, anh nhớ kim cương trắng lớn chừng nửa đốt ngón tay út.

Thư Hàm sờ sờ cằm, theo bản năng hỏi: “Ai cho cô ấy?”

Cố Diệc Thành nắm viên ngọc trong tay, kéo kéo khóe miệng: “Tớ cũng đang suy nghĩ vấn đề này.”

Lúc trở về, Cố Diệc Thành tìm khắp biệt thự cũng không thấy Thư Thù, túi hành lý cô đặt trong góc phòng cũng không cánh mà bay. Anh không cố ý hạn chế hoạt động của cô, chẳng qua là căn biệt thự này ở vùng ngoại ô, phải đi rất xa mới có xe. Cô muốn đi, anh không biết sao? Thật ra trong lòng anh còn rõ hơn ai hết, anh không giam được cô cả đời.

Gian phòng rõ ràng đã được quét dọn, anh ngồi trước giường, khăn trải giường sạch sẽ, không còn dấu vết hoan ái đêm qua của họ, sàn nhà bóng loáng phản quang, không một chút bụi bặm, thậm chí ngay cả một sợi tóc của cô cũng không tìm thấy. Trong phòng tắm, khăn tắm cô thường dùng bị ném vào thùng rác.

Cô đi rồi? Sau khi họ yêu nhau suốt đêm cô đã không nói tiếng nào mà thẳng bước đi? Cả sợi tóc cũng không để lại cho anh?

Anh lấy điện thoại di động gọi cho cô, liên tục là giọng nữ máy móc: thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Anh cảm giác được tay cầm điện thoại đang run rẩy, cho nên khi hộ sĩ dè dặt gõ cửa phòng, anh ném thẳng điện thoại tới, nghiêng răng nói: Cút

Cố Diệc Thành dẫm chân ga tới sát sàn xe, nếu như có thể, anh sẽ đung nát mỗi một cột đèn đỏ. Cô có thể đi đâu? Cô cho là như vậy thì có thể kết thúc với anh rồi?

Thật buồn cười!

Nhưng trong trường không có ai, căn phòng cũ ở nhà máy cũng không có người.

Cố Diệc Thành vắt óc suy nghĩ, cô có thể đi đâu? Cô còn có thể đi đâu?

Anh gửi tin nhắn cho cô, một tin lại một tin, đều như đá chìm đáy biển.

- Em ở đâu? Chúng ta phải nói chuyện.
- Em tưởng trốn tránh thì anh sẽ không tìm được em?

- Em cho anh là cái gì?
- Em rốt cuộc đang ở đâu? Tại sao không trở về trường học, cũng không ở nhà máy?
- Ba ngày rồi, em đừng làm anh sợ được không?
- Van em, nói với anh một tiếng đi.

Cố Diệc Thành ngồi một mình trong phòng Thư Thù từng ở mà ngăn người, trước mắt hiện ra cảnh tượng ngày đó, anh bật cười nhẹ một tiếng, giây tiếp theo lại khóc, anh chỉ có thể khiến nước từ trong mắt chảy ra, không hơn. Anh nghĩ: có lẽ, đây là báo ứng.

Cố Diệc Thành gặp lại Thư Thù là ngày thứ tư sau đó, khi cô đứng trước mặt anh, anh tràn ngập tức giận đã sớm tiêu tan. Anh thấy mình chỉ còn lại chút sức lực.

Nhìn cô một hồi lâu, anh hỏi Thư Thù: “Em không có lời muốn nói sao?”

“Nói gì?” Giọng nói bình tĩnh, không hiện chút tia tình cảm phập phồng nào.

“Nói gì?” Anh cười tự giễu, chỉ cảm thấy khóe mắt khô nóng.

Thư Thù quay đầu không nhìn anh, hồi lâu sau mới hỏi: “Tại sao phải là tôi? Tôi có cái gì tốt?”

Cố Diệc Thành biết, câu ‘Tôi có cái gì tốt’ của Thư Thù chắc chắn có ý khác, nguyên lời nói phải là: “Tôi có cái gì tốt, anh nói xem, nói xem, tôi nhất định sẽ thay đổi.” Cô đang cùng anh chơi trò tâm lý, anh không học qua tâm lý học nhưng nếu có cơ hội, anh thật nên nghiên cứu một chút, đặc biệt là tâm lý phụ nữ. Cố Diệc Thành biết anh chỉ có cơ hội lần này, hôm nay bỏ qua anh cũng không biết mình có cơ hội đứng trước mặt cô, hạ giọng mềm mỏng năn nỉ cô nữa hay không.

“Thư Thù, em xem chúng ta, chúng ta...”

“Cố Diệc Thành, tình một đêm đối với anh mà nói chắc chẳng coi vào đâu nhỉ?” Cố Diệc Thành lần đầu tiên tin trên đời có báo ứng, kết quả báo ứng đã tới rồi, tựa như hiện tại, cô đơn giản chỉ nói một câu đã khiến anh đầu óc hoàn toàn không kịp xoay chuyển, còn cô nói xong câu này liền xoay người rời đi.

Cố Diệc Thành vội tiến lên kéo cô, gần như khẩn cầu: “Thư Thù, chúng ta có gì thì từ từ nói, em không thể cứ như vậy mà đi được. Hôm đó là anh không đúng, em đã uống nhiều, em có thể nói anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...nhưng em nghĩ thế nào cũng được, anh sẽ chịu trách nhiệm...”

Anh thấy mình càng giải thích càng loạn, giống như lúc còn thanh tỉnh, chưa uống nhiều mới có thể ăn nói trôi chảy, anh rút từ trong túi áo ra một hộp nhỏ, mở ra đưa tới trước mặt Thư Thù: “Chiếc nhẫn này anh đã mua hơn nửa tháng nhưng vẫn không dám đưa cho em.” Anh cầm tay cô, lòng bàn tay có chút mồ hôi, tiếng nói ngày càng thấp, anh nói, “Thư Thù, em đừng đi...”

Anh trao cô nhẫn là có ý gì, Thư Thù biết. Một câu ‘đừng đi’ rất đơn giản, đáng tiếc cuộc sống không có nếu như, hồi ức cũng không thể thay đổi. Thư Thù biết ký ức của Cố Diệc Thành vẫn dừng lại ở ngày cô nói với anh lời chia tay. Nhưng đã nhiều năm rồi, bên cạnh anh không có những người khác sao? Anh nói anh không quên được cô, về phần tại sao không quên được, là thật không quên được hay không cam tâm, Thư Thù không muốn nghĩ, cũng không muốn biết, bởi vì ký ức của cô đã dừng lại ở cái ngày bất lực, cô độc mà sinh non. Thư Thù cũng không dám nói cô đã hoàn toàn quên hoặc đã tha thứ cho người đàn ông cô từng yêu và từng bị tổn thương. Nếu như có thể, cô làm sao không muốn lừa mình dối người, để ký ức của bản thân quay ngược lại, như vậy giữa họ cũng không có chia ly, không có con, không có Liễu Nghiên, thời gian dừng lại dưới tàng cây bạch quả kia, họ cũng có thể có vĩnh hằng, cô hiện tại cũng có thể cầm lên chiếc nhẫn kia đeo vào ngón vô danh. Nhưng, mộng cuối cùng cũng chỉ là mộng, giống như bậc thang bên bờ sông ngày nào không có một trăm cấp, cây bạch quả không nở hoa kết trái, còn Thư Thù và Cố Diệc Thành cũng đã thành người xa lạ.

Cái thế giới này sao lại thực tế đến thế, cũng như tình cảm vốn quá phức tạp.

Cô nhìn anh đưa chiếc nhẫn tới nhưng không đón lấy, chỉ ngẩng đầu lên cười. Nụ cười này khiến anh cảm thấy hoảng hốt, tựa như chính mình đang trong mộng cảnh nhưng anh không dám đưa tay chạm vào khuôn mặt cô.

Thư Thù hỏi: “Anh ngoài cho tôi nhần thì cũng cho những người phụ nữ khác?”

Cố Diệc Thành ngẩn người tại đó, không biết phải mất bao nhiêu thời gian để tiêu hóa hết lời cô.

Thư Thù nói: “Nói đi!”

Im lặng hồi lâu, Thư Thù nói: “Cố Diệc Thành, anh luôn giống như một đứa bé, đối với thứ không có được thì càng muốn nắm giữ. Ngày đó anh hỏi tôi nuôi chó gì, sự thật là tôi không nuôi chó vì tôi không dám. Bình thường thì chó có thể sống hơn mười năm, hơn mười năm, tôi không biết mình có thể nuôi nó lâu như vậy không, tôi nuôi đều là mấy con chó lang thang ở nhà máy nhưng sống lâu cũng có tình cảm, mỗi tuần tôi về, chúng đều đứng trước cổng chờ tôi, giống như tôi thật sự là chủ nhân của chúng. Từ lần đầu tiên bị anh đẩy xuống sông, tôi và anh đã dây dưa mười năm. Mấy năm qua, anh chỉ cần muốn, tôi tin rằng anh không cần tốn nhiều công sức cũng có thể tìm được tôi. Nhưng anh không tìm, vì anh xoay người vẫn là ở cùng Liễu Nghiên. Coi như không có Liễu Nghiên, anh cũng có những người phụ nữ khác, tôi thì được tính là gì? Tình yêu này, anh cho tới bây giờ muốn đến lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi, tôi không phải là không thể chờ đợi anh nhưng ngoài một trái tim lạnh anh còn cho tôi được gì? Anh tại sao lại nghĩ tôi sẽ giống những con chó lang thang kia, chờ đợi anh trở lại, chờ anh đến cứu vớt cuộc đời cô độc của tôi?”

“Thư Thù, anh. . .”

“Anh đi đi, xin anh, đừng nói cái gì mà bù đắp, đối tốt với tôi...tôi chịu không nổi đâu...”

Đối với Thư Thù mà nói, sự ra đi và xuất hiện của Cố Diệc Thành đều không có báo trước.

Sáu năm trước, Cố Diệc Thành đi Anh, giữa bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu hiểu lầm Thư Thù đã không còn nữa quan tâm.

Lúc anh đi, cô không giữ lại, cũng không còn muốn nói cho anh biết chuyện đứa con, cô không muốn người đàn ông trong mắt từng chỉ có cô lại vì đứa con mà chọn ở lại hoặc về bên cô. Chuyện giữa cô và Cố Diệc Thành bất quá chỉ vừa mới mở màn cũng vì tình tiết đột xuất mà hạ màn. Dưới ánh đèn chói mắt, khi âm nhạc vang lên, trong phút chốc, tất cả kịch tính cũng đã kết thúc, cô không thể không vội rời khỏi.

Con không còn, đối diện với sự ra đi của Cố Diệc Thành, Thư Thù ngược lại không có thương cảm. Lời nói của Giang Dung, của La Lâm, đều còn rõ ràng bên tai.

Thư Thù có lúc sẽ nghĩ đoạn tình cảm này cô yêu muộn hơn anh, nhưng bỏ ra so với anh cũng không ít, cô chưa từng thua thiệt, cũng chưa từng phản bội, có lẽ đã từng hạnh phúc nhưng hạnh phúc cùng lắm chỉ là dục vọng tạm thời. Giữa họ có mâu thuẫn, là Liễu Nghiên hay là Trình Hàn cũng đã không còn quan trọng nữa.

Mặc dù anh cuối cùng đã thất hẹn nhưng trong giấc mơ, cô quay đầu lại đều nhìn thấy anh dưới tàng cây bạch quả, ít nhất trong mơ họ cũng hạnh phúc.

Trước khi đi Anh, anh đã tìm cô rất nhiều lần, cô nằm trong bệnh viện Lân thị, không gặp anh, cũng không ai ngờ ở bệnh viện Bắc Kinh vội vã nhìn thoáng qua lại thành lần gặp gỡ cuối cùng của hai người sáu năm trước.

Anh lần cuối gọi điện thoại cho cô, nổi giận đùng đùng gào thét qua điện thoại, anh hỏi cô: ‘Em bỏ anh là vì muốn đến với Trình Hàn?’ Anh còn hỏi cô, ‘Thư Thù, lòng của em để ở đâu?’

Cô nghe xong thì cười, cô nói, ‘Lòng của tôi, sao không chờ lúc bên cạnh anh không có người phụ nữ nào khác thì hãy hỏi?’ Anh cúp điện thoại của cô, đến đây anh đã không còn tìm kiếm cô nữa.

Trình Hàn hỏi cô: “Sao em không cho cậu ấy một cơ hội quay lại, coi như có tuyên bố tử hình một người cũng phải để người ta sám hối chứ?”

Thư Thù nói: “Bởi vì trí nhớ của con người không thể xóa đi như lau một tấm bảng được, Thư Thù đau khổ khẩn cầu Cố Diệc Thành quay về, tại buổi sáng hôm đó đã chết cùng đứa trẻ rồi, yêu quá hèn mọn cũng phải giấu thật sâu trong lòng, đặt lỗ ló trong tay sẽ thiếu khí mà chết mất.”

Sau khi xuất viện, Thư Thù chủ động muốn đến ở trong căn phòng cũ nơi nhà máy, Đường Ngọc tranh chấp với cô, lúc từ trên lầu té xuống, mặc dù người không sao nhưng trán bị thương, để lại một vết sẹo xấu xí, cô

không có lý do gì tiếp tục ở lại Đường gia nữa. La Lâm cũng không giữ lại, bà ta cho cô một tấm chi phiếu, nói mỗi đầu tháng sẽ cho cô sinh hoạt phí. Thư Thù không từ chối, thực tế trước mặt, lòng tự trọng có lúc cũng rất nhỏ bé, giờ khắc này Thư Thù phát hiện mình ngay cả tư cách oán giận La Lâm cũng đã bị tước mất, quả thật La Lâm chưa từng cho cô tình thương và sự quan tâm nhưng bà ta đã nuôi sống cô, bất kể thế nào bà ta cũng không để cô lưu lạc đầu đường, từ góc độ trách nhiệm mà nói bà ta cũng đã cố gắng gánh vác trách nhiệm của một người mẹ, còn yêu thương lại thuộc về phạm vi đạo đức không có tiêu chuẩn chính xác.

Thư Thù trở về căn phòng cũ ở nhà máy, suốt một thời gian rất dài khi cô nghe thấy tiếng mưa gõ vào khung cửa kính tựa như tiếng trẻ con khóc lóc, cô mơ thấy mình nằm trong vũng máu, La Lâm cầm dao mổ bụng cô, cô không nhận được thét chói tai, cuộn tròn người lại, xung quanh đều là bóng tối, cô không thấy chút ánh sáng nào.

Cô chỉ có thể trốn, chân trần chạy trốn như phát điên trên những bậc thang bên bờ sông, gió thổi qua mặt của cô là mái tóc dài tản ra, duy chỉ thổi không tan nỗi sợ hãi trong lòng cô. Gió ở bờ sông ban đêm rất lớn, tiếng gió rót vào tai như tiếng khóc của trẻ con, từng tiếng từng tiếng.

Như đang nói: tại sao mẹ không quan tâm đến con, tại sao không quan tâm đến con...

Hoặc như đang nói: theo con đi, nhảy xuống đi, nhảy xuống đi...

Sau đó, cô nhảy xuống, cảm giác bị cái gì đó níu lại, bóng tối cuốn lấy cô, cô tưởng rằng mình sẽ chết, khi trời vừa tờ mờ sáng, cái lạnh thấu xương đã lay tỉnh cô, một con chó lang thang đang ngậm cổ áo của cô cố gắng kéo lên, thấy cô tỉnh rồi thì vội liếm tay cô, con chó này Thư Thù biết, cô từng cho ăn mấy lần, mỗi lần nhìn thấy cô nó sẽ vẫy vẫy đuôi. Hóa ra lúc cô nhảy xuống, con chó lang thang này đã xông tới cắn quần áo cô làm cô ngã trên bậc thang gần con đê.

Cô cứ như vậy, không chết được đành phải sống.

Nhưng chứng u buồn cùng chứng rối loạn cương chế đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của cô, cô không thể không tạm nghỉ học.

La Lâm cho cô sinh hoạt phí vừa đủ, nếu ngã bệnh hay có chuyện xảy ra thì hết sức túng quẫn. Thư Thù có khiếu ngạo của cô, cô có thể nhận phí sinh hoạt mỗi tháng La Lâm đưa cho nhưng muốn cô mở miệng tìm La Lâm xin tiền, cô không làm được. Cô rút quyển sổ tiết kiệm năm đó bà ngoại kín đáo đưa cho cô, Cố gia đã đền bù cho tai nạn của cô.

Cô cười nói với Trình Hàn: “Anh xem, lần này thật sự là đã thanh toán xong.”

Thời gian Thư Thù tạm nghỉ học, Trình Hàn mỗi tuần đều đến thăm cô.

Có lần, Trình Hàn ở trước mặt cô cắt một quả táo, cười nói với cô: “Em thấy ngôi sao không, Thư Thù, cho em cầu nguyện đây.”

Thư Thù không cầu nguyện vì cô vốn không có nguyện vọng. Thư Thù không phải chưa từng nghĩ tới, nếu năm đó mình kiên trì thích Trình Hàn, không bị nhiệt tình của Cố Diệc Thành lay động thì kết cục có phải sẽ khác hơn không? Nhưng trên đời dù sao cũng không có nếu như, lòng cô đã đóng băng, không thể yêu thêm ai nữa.

Trình Hàn cùng cô ra bờ sông xem mặt trời lặn, cây bạch quả vẫn lẳng lẳng đứng bên bờ, trên thân cây xuất hiện các khe nứt như nếp nhăn trên mặt người già, khắc đầy gió sương của năm tháng, những cành lá trơ trụi im lìm hướng lên trời, nhánh cây muốn cùng lá cây sớm tối bầu bạn, thiên hoang địa lão, Thư Thù vì những chiếc lá rụng rơi kia mà cảm thấy bị thương.

Cô chỉ vào nhánh cây nói với Trình Hàn: “Anh có nghe thấy nhánh cây khóc không?”

Trình Hàn nhìn cô nói: “Thư Thù, em đừng như vậy, nhánh cây không khóc, chờ mùa xuân năm sau sẽ lại xanh biếc thôi.”

Thư Thù hỏi: “Vậy anh sẽ đi sao?”

Trình Hàn nói: “Anh không đi.”

Khi mùa xuân mới lại về, hoa cỏ khoe sắc, cây bạch quả lại cành lá sum suê. Thư Thù chợt hiểu, bốn mùa biến đổi, thiên nhiên vạn cổ quy luật không thay đổi, luôn lặp đi lặp lại cảnh chia ly đau thương ấy, cô cần gì phải bắt chước Đại Ngọc kia chôn cất hoa, thứ cô muốn chôn cất không phải là hoa mà là quá khứ.

Một năm sau khi Thư Thù sinh non, Cố gia di dân đến Anh quốc, Tiểu Na đuổi theo Thư Hàm đến châu Úc. Sau nữa, cuộc chiến bảo vệ hôn nhân của La Lâm thua thảm hại. La Lâm muốn giành quyền nuôi dưỡng Đường Ngọc nhưng Đường Ngọc không muốn đi theo bà ta. Sau khi ly hôn, La Lâm tìm đến Thư Thù, hỏi Thư Thù có muốn cùng bà đi Canada. Thư Thù cảm thấy La Lâm trong một đêm đã già đi cả 10 tuổi, cô không cùng La Lâm đi Canada, cô hỏi La Lâm, ‘Cha tôi còn sống không?’ La Lâm trước khi đi có để lại cho cô một phong thư, bên trong có tin tức Thư Thù muốn.

Thư Thù từng phác hoạ hình bóng cha mình trong đầu. Nhìn tấm hình đã ố vàng, cô thấy thì ra cô giống cha đến thế, khó trách La Lâm không thích cô. Người trong hình cô cảm thấy rất quen, tìm trên internet, người đó là một quan chức đã khiến cô chùn bước. Sau khi liên tục do dự, cô bấm số điện thoại của người đó, nghe điện là một người đàn ông tuổi còn trẻ, lịch sự hỏi Thư Thù: “Cha tôi ra ngoài rồi, xin hỏi cô là?” Thư Thù nói, “Tôi sẽ gọi lại sau.” Rồi vội vã cúp điện thoại. Sau đó cô không gọi lại nữa, mang phong thư cất khóa trong ngăn kéo.

Thư Thù ra bờ sông, nhìn mặt trời bên kia từ từ chìm xuống tầng mây từ một màu vàng kim đang trở nên xám xịt, bên sông gió to, quét qua mặt đến rất đau nhưng cô không quan tâm. Cuối cùng cô cũng có thể bình thần tự nhiên đi qua chín mươi chín bậc thang, không một giọt nước mắt, ngày qua ngày, năm lại năm, nội tâm đã thành phóng khoáng, không còn hận thù. Nếu nói tha thứ là một nghệ thuật thì khoan dung cũng là nghệ thuật, nó khiến tâm hồn đến phút cuối sẽ được cứu rỗi, gột sạch những vết thương cả trên tinh thần lẫn thể xác.

Sáu năm sau, khi Cố Diệc Thành bất ngờ xuất hiện lần nữa, khi anh lén đi theo sau cô, khi anh ngày lại ngày đứng bên sông nhìn cây bạch quả đến ngẩn người, khi anh đem mô hình máy bay đặt dưới tàng cây bạch quả, Thư Thù thấy cũng chỉ có thể làm như không thấy.

Nhiều năm như vậy, Thư Thù rất ít khi nhớ lại chuyện đã qua, cũng như đứa trẻ ngoài tử cung năm đó. Cô không biết tại sao Cố Diệc Thành chợt xuất hiện, chẳng qua là dưới ánh trăng, bóng lưng anh hết sức cô độc. Anh đang nhớ lại quá khứ? Hồi ức cũ? Cô cũng không biết.

Sáu năm rồi, hơn bảy mươi tháng, hai ngàn ngày lẫn đêm, cô thỉnh thoảng cũng nghĩ, hôm nay cô còn lại những gì? Trong cuộc sống tất cả đều thất bại, làm một phép trừ thì cứ mất đi không ngừng, rồi lại mất tiếp. Cô muốn một cuộc sống đơn giản, một khắc an bình, một khắc ấm áp, nhưng từng khắc đi qua, cuối cùng cô đã biết sự tịch mịch khi người cuối cùng bỏ đi, cuộc sống của cô lại bị trả về nguyên trạng, mà đời người thì có bao lần chịu được mất mát?

Dòng sông này, cây bạch quả này, đã lưu trữ quá nhiều hồi ức, cũng đã chứng kiến quá nhiều sự nghỉ lại mà đau đớn lòng. Cô chưa từng hận anh ư? Dĩ nhiên không phải. Chẳng qua giữa năm tháng thanh xuân tính tình mê mê đó, họ đã yêu quá sớm, dễ dàng thề hứa nhưng lại không đợi được kết quả...

Hết chương 45

Chú giải:

- (1) Mười ngón tay không dính nước mùa xuân : Nước mùa xuân là nước tháng Ba, thời tiết vẫn khá lạnh và nước mát. Mười ngón tay không dính nước mùa xuân cho biết người đó không mớ vào nước xuân tháng Ba bao giờ, ý nói những người không bao giờ làm việc nhà.
- (2) : chữ bát thiếu một nét, ý nói sự tình còn chưa đầu vào đầu.

Đọc chương này, sao thấy lòng cứ man mác buồn. Cách Thư Thù vượt qua nỗi đau, có lẽ cô ấy nghĩ bản thân đã quên được nhưng tớ thấy, chỉ là được phủ một tấm gạc, đến lúc bị lột trần thì hóa ra vết thương vẫn còn đó, đau đớn vì bị nhiễm trùng. Có lẽ khoan dung là 1 nghệ thuật nhưng cô ấy (cũng như nhiều người trong chúng ta) không phải là một nghệ sĩ như văn tưởng.

44. Chương 46: Xa Cách Hiểu Rõ Đợi Chờ

“Nước mắt không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, chỉ làm nhiều loạn, có nhiều chuyện chúng ta có thể cảm động nhưng không thể khóc, bởi một khi buông thả tình cảm của mình sợ rằng sẽ khiến bản thân khóc không thành tiếng.”

Thư Thù nghĩ Cố Diệc Thành nhất định bề bộn nhiều việc vì kể từ lần nói chuyện đó anh đã biến mất nửa tháng, dĩ nhiên, anh rất có thể đã trở về Anh quốc.

Trong cuộc sống vắng đi cái người âm hồn bất tán này, Thư Thù cảm thấy quy luật cuộc sống của mình đã thay đổi, bài vở của nghiên cứu sinh cũng không nhiều, cô vẫn sinh hoạt rất có quy luật, đơn giản đi học, ăn cơm, đọc sách, ngủ. Hôm sau cô đến trung tâm dạy thêm, tối trở về phòng nghe nhạc, xem phim hoặc cùng Cung Thiển tám chuyện.

Cung Thiển gần đây bị người nhà buộc đi coi mắt, chuyện buồn cười có thể nói là tăng tăng lớp lớp. Hôm nay cô ý tưởng đột phát lại còn nói phải dẫn Thư Thù đi xem mắt cùng.

Thư Thù không chịu nổi sáng ý này của cô, cười nói: “Hai chúng ta ngồi một chỗ cho nhà trai chọn lựa, thế mà cậu cũng nghĩ ra được. Còn nữa, tớ không có hứng thú với hôn nhân.”

“Không phải cậu thích trẻ con sao? Cậu không kết hôn thì kiếm đâu ra trẻ con?”

“Muốn có con cũng không nhất thiết phải kết hôn.”

Cung Thiển cảm giác kính trên sống mũi trượt xuống, cô nâng kính lên, nói: “Không nhìn ra cậu lại cấp tiến như thế đó nha.”

Thư Thù cười cười, cô thích trẻ con vì nụ cười của chúng là trong sáng nhất khiến cô nhớ đến nụ cười của thiên sứ. Nhưng cô rất khó có con, thân thể cô vốn kém, cuộc phẫu thuật thai ngoài tử cung đã cắt bỏ của cô một buồng trứng. Bác sĩ nói cho cô biết về sau có mang thai cũng rất dễ sinh non. Cô không muốn yêu nữa, cô nghĩ qua ba mươi tuổi hoặc khi có điều kiện về kinh tế, cô sẽ nhận nuôi một đứa trẻ, tốt nhất là con gái, cô sẽ thắt cho nó bím tóc đẹp, mua quần áo đẹp, tối đến trước khi ngủ sẽ kể truyện cổ tích cho nó nghe, cùng nó trưởng thành, sau đó cô sẽ từng ngày già đi.

Chủ nhật, Cung Thiển phải đi hẹn hò nhưng lại tới kỳ, bụng đau không chịu nổi, vì vậy cô đem cái nhiệm vụ kiểm chồng cao cả này thả cho Thư Thù. Thư Thù dĩ nhiên không chịu, vội nói: “Cậu không đi được thì cho anh ta leo cây là được rồi, sao còn muốn tớ đi?”

“Đây là một con hải quỳ về nước đó nha.”

“Ngày nay du học cũng chẳng phải chuyện ly kỳ gì.”

“Anh ta là do vợ của thầy giới thiệu, cậu nói tớ có thể vắng mặt được không? Tớ đã đau bụng thế này cậu đành lòng để tớ bỏ đi sao?”

“Vậy cậu gọi điện từ chối đi.”

“Sẽ bị cho là cố ý từ chối.” Cô lôi kéo tay Thư Thù gào khóc: “Vợ thầy không thể đắc tội được, cậu cũng biết tin đồn lợi hại thế nào mà, đề tài tốt nghiệp của tớ sẽ bị điểm kém mất. Thư Thù, cậu không thể thấy chết mà không cứu.”

“Tớ đi thay cậu thì được nhưng nếu bị lộ thì biết làm sao?”

“Không đâu, cậu lát nữa cứ nói chuyện lớn tiếng, ăn lấy ăn để vào, tốt nhất là phát ra âm thanh một chút, sau đó ngoáy mũi, làm sao để đối phương không thể thích cậu là được.”

Thư Thù lần đầu tiên tới Đông Hồ ăn cơm, trang hoàng nguy nga lộng lẫy khiến cô hoa cả mắt.

Đứng ở cửa, Thư Thù bắt đầu hối hận, cảm thấy mình có lẽ nên coi lại hoàng lịch, quỷ thần xui khiến làm sao mà lại đồng ý yêu cầu vô lý này của Cung Thiển chứ?

Trong đại sảnh, phục vụ hỏi cô có đặt chỗ trước không, Thư Thù nói tên Cung Thiển nên được dẫn vào bàn, đối phương hiển nhiên còn chưa đến, cô gọi ly nước chanh, thời gian đặc biệt dài lê thê, cô thuận tay lật mở một cuốn tạp chí trên giá.

Trong sảnh phát một khúc nhạc dương cầm, đèn treo tường phản chiếu vào ly nước tản ra một thứ ánh sáng nhiều màu sắc. Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Thư Thù chỉ thấy trước mắt sáng ngời, đỉnh đầu vang lên một tiếng nói trong trẻo: “Cung tiểu thư?”

Thư Thù từ từ ngẩng đầu lên, đụng phải một đôi mắt như lửa khói thán mườì, không thể phủ nhận đây là một người đàn ông đẹp trai. Thư Thù cảm thấy người trước mắt hơi quen, nhớ là đã từng gặp ở đâu rồi, gặp ở đâu nhỉ? Cô nhất thời cũng không nhớ ra.

Anh ta cũng nhìn cô, thẳng thắn, thậm chí có chút suồng sã. Đúng rồi, Cung Thiển nói, anh ta tên là Diệp Thịnh.

Thư Thù gật đầu một cái, Diệp Thịnh ngồi xuống.

Phục vụ đi tới hỏi: “Diệp tiên sinh, có thể chọn món chưa ạ?”

Diệp Thịnh rất lịch sự đưa thực đơn cho Thư Thù: “Ưu tiên phụ nữ, chọn món cô thích đi.”

Thư Thù đảo qua thực đơn, con số trên đó khiến cô hết hồn, tùy tiện gọi hai món đơn giản thường ngày.

Bữa cơm này tương đối an tĩnh, Thư Thù chưa từng đi coi mắt nhưng có nghe nói hẹn hò yếu tố cần thiết nhất là vừa mắt lẫn nhau, cô nghĩ tình huống coi mắt mà lạnh nhạt như vậy nhất định không vui vẻ gì, vậy nhiệm vụ của cô cũng coi như là hoàn thành rồi? Nghĩ như vậy, tâm tình của cô chợt tốt hơn, cộng thêm thức ăn ngon, sau khi ăn xong một món, phục vụ xinh đẹp lại dọn thêm món nữa.

So với Thư Thù ngón nga ngón nghiêng thì vị Diệp tiên sinh đối diện này tướng ăn tương đối nho nhã, chỉ động động đôi đũa tượng trưng, mỗi món ăn một miếng rồi không ăn nữa, động tác uống trà cũng như trong phim ảnh, hình dung thể nào nhỉ, dưới ánh đèn ấm áp nhấp một ngụm trà, nét bí ẩn trên khuôn mặt anh ta càng làm cho ngũ quan anh ta trở nên thâm thúy hơn. Thư Thù trong đầu không khỏi nhảy ra một từ ‘bỏ cuộc nửa chừng.’

Cô cười nhẹ khiến anh ta khẽ ngẩng đầu lên. Đối diện với ánh mắt của anh ta, cô quần bách cúi đầu, bởi bối chén cơm thâm nghĩ, gạo này thật không tệ.

“Ngon không?”

“Ừ.” Thư Thù trả lời.

“Gần đây không về biệt thự bên kia à?”

“Hả?” Thư Thù ngẩng đầu nhìn anh ta, mờ mịt không hiểu, biệt thự gì? Nhà Cung Thiển hình như không có biệt thự mà.

“Cung tiểu thư, chúng ta đã gặp nhau, cô quên rồi sao? Cô đọc báo cho cha tôi nghe, ông liền nghĩ cô là Liễu Nghiên, cha tôi là Diệp Mặc.”

Khi nghe thấy hai chữ “Diệp Mặc” thì Thư Thù bỗng đứng lên, động tác của cô quá mạnh, lúc đứng đã không cẩn thận hất văng ly nước bên cạnh xuống đất, tiếng thủy tinh rơi vỡ bèn nhọn làm cho không ít người liếc nhìn qua bên này.

Thư Thù sững sốt mấy giây, vội ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ của cái ly, phục vụ gấp rút chạy tới kéo cô lên, nói: “Tiểu thư, để chúng tôi, ấy, tay cô chảy máu rồi.”

Thư Thù cúi đầu nhìn, ngón trở bị cắt một đường, máu đỏ theo ngón tay chảy xuống lòng bàn tay, da cô vốn trắng khiến ầu đỏ này lại trở nên kinh người hơn. Lúc cô còn đang sững sờ thì cảm thấy bàn tay nóng lên, có người cầm lấy, Diệp Thịnh quay đầu nói với phục vụ: “Có băng dán không?”

Phục vụ nhanh chóng lấy băng cá nhân ra, Diệp Thịnh cầm tay Thư Thù dùng khăn ẩm lau vết máu trên tay cô, xé băng ra quấn nhẹ hai vòng trên ngón trở của cô.

“Cha tôi mấy ngày nay vẫn than thở sao lâu rồi không thấy cô, không ai đọc báo cho ông đấy! Cô không sao chứ? Sao tay nhiều mồ hôi thế này?”

“Không, không sao...” Cô lắc đầu, hỏi: “Những y tá kia không đọc cho ông ấy sao?”

“Ông tính khí nóng nảy, đối với cô vẫn còn lịch sự đấy.” Anh cười mệt mỏi, “VẬY, cô gần đây có về lại biệt thự kia không?”

Thư Thù sưng sốt một chút, lắc lắc đầu nói: “Tôi không ở đó, khi ấy ngã bệnh nên...”

“À, thì ra là vậy...” Anh cười không nói thêm gì nữa, Thư Thù cũng không biết nói gì.

Sau một lát, hai người trầm miệng một lời.

“Nếu có thể, tôi muốn cùng anh đi thăm ông ấy một lát.”

“Nếu có thể, cô theo tôi đi thăm cha tôi được không?”

Diệp Thịnh có vẻ rất vui, liên tục nói cảm ơn, vội kêu phục vụ tính tiền.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn anh vang lên, anh cười nói xin lỗi rồi nhận điện.

- Ủ, em cũng đang ở Đông hồ.
- Không có gì, ăn cơm thôi.
- Ủ, được, em sẽ lên, nhưng chỉ một lát thôi.

Đặt điện thoại xuống, Diệp Thịnh nói: “Bây giờ cha tôi chắc còn đang ngủ trưa, bạn tôi ở phòng trên, cô đi cùng tôi lên gặp anh ấy rồi chúng ta đến thăm cha tôi, cô thấy được không?” Thư Thù ngẩn người một chút, còn chưa kịp mở miệng từ chối Diệp Thịnh đã đứng lên, mỉm cười làm động tác mời ưu nhã.

Thư Thù đi theo Diệp Thịnh lên tầng hai hội sở, khi cửa của gian phòng sang trọng mở ra, cô chợt có chút lo sợ bất an.

Thư Thù không ngờ trong phòng có nhiều người như vậy, nữ có nam có, ca hát ca hát, uống rượu uống rượu. Thư Thù cũng không ngờ mình sẽ gặp lại Cố Diệc Thành ở đây.

Anh ngồi trong góc sofa, hình như là đã uống quá nhiều, tay cầm ly rượu, Hàn Duệ ngồi bên cạnh, Hàn Duệ đang muốn đoạt lại cái ly trong tay anh, ngồi bên kia của anh không nghi ngờ gì là một mỹ nữ, hai người dính sát vào nhau đến mức Thư Thù còn cho là mỹ nữ kia đang bám trên người anh. Anh cũng không ngẩng đầu, ngoan cố giành lại ly rượu trên tay Hàn Duệ, dường như mọi thứ xung quang đều không liên quan đến anh.

Diệp Thịnh cười đi tới chào hỏi người đang chơi bài trên bàn, thấy Thư Thù vẫn đứng ở cửa thì cười nói: “Vào đi, ở đây cũng không phải nơi linh thiêng.”

Thư Thù nhắm mắt đi tới, cô nghĩ bây giờ sợ rằng có muốn chạy cũng không kịp.

Diệp Thịnh hỏi: “Biết chơi không?”

Thư Thù nhẹ nhàng lắc đầu, cô biết nhưng rất ít khi chơi.

“Có muốn thử một chút không, thắng thì là của cô, thua tôi chịu?”

Diệp Thịnh vừa nói thế, mấy người đang chơi bài không hẹn mà cùng nhìn sang cô, Thư Hàm chính là một người trong đó. Thật ra khi Diệp Thịnh vừa đẩy cửa bước vào anh đã biết anh ta dẫn theo người, hơn nữa còn là phụ nữ, khi mắt ngấm thấy có người tới thì lập tức muốn nhìn thử dung mạo đối phương thế nào. Lúc nghe Diệp Thịnh nói vậy thì liền giương mắt nhìn, trước mắt là người phụ nữ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, anh trợn to mắt thiếu chút nữa là đứng bật dậy ném phăng bài đi, phản ứng đầu tiên chính là quay đầu nhìn Cố Diệc Thành. Cố Diệc Thành đã say, Hàn Duệ lại không nhìn sang bên này.

Thư Hàm kinh ngạc nhìn Thư Thù rồi lại nhìn Diệp Thịnh bên cạnh Thư Thù, hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Diệp Thịnh cười nói: “Không phải anh kêu em tới sao?”

“Là anh gọi tới, nhưng...” Lúc nói chuyện Thư Hàm vẫn nhìn Thư Thù. Thư Thù miễn cưỡng cười cười, không nói lời nào. Nhưng người trì độn cũng có thể nhận thấy được sóng gợn trong đó, Diệp Thịnh hỏi Thư Thù: “Cung tiểu thư, các người biết nhau?”

Diệp Thịnh một câu “Cung tiểu thư” đã thành công làm cho vẻ mặt Thư Hàm càng thêm méo mó. Thư Hàm hơn sáu năm chưa gặp lại Thư Thù, lần trước có gặp cũng chỉ là gật đầu chào hỏi qua loa, nghe Diệp Thịnh gọi như vậy thì thoáng do dự, anh nghĩ mình cần xác định xem có nhận lầm người hay không, dù sao người với người giống nhau là chuyện thường.

Diệp Thịnh lại hỏi lần nữa: “Các người biết nhau?”

Thư Thù gật đầu cười nói: “Đã lâu không gặp. Thư Hàm.”

Trong góc, khi Cố Diệc Thành nghe thấy giọng nói mềm mại kia cũng ngờ ngợ ngẩng đầu lên. Động tác đứng dậy của anh tương đối chậm chạp, chần chờ, vẻ kinh ngạc trên mặt cũng khá rõ ràng. Anh nghĩ mình đã say thật rồi, nên khi giọng nói của Thư Thù thoảng qua anh còn cho là ảo giác do rượu gây ra, ngẩng đầu nhìn, đầu óc “Ong ong” dội lại không thể suy nghĩ được gì, cô gái bên cạnh lay tay anh: “Sao thế?” Anh gần như nhảy dựng lên, hất tay đối phương ra, không cẩn thận làm đổ ly rượu trong tay, thủy tinh rơi trên sàn tạo nên âm thanh hết sức chói lóa, trong bao sương nhất thời an tĩnh lại, mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Không khí quá mức quái dị, Diệp Thịnh nhìn ra ngọn nguồn chính là đối tượng hẹn hò hôm nay của anh – “Cung tiểu thư”. Người là anh đưa đến, cũng không thể cứ lúng túng đứng ở cửa bị người ta nhìn ngó như vậy được? Hơn nữa cô còn phải cùng anh đi gặp cha anh, khẽ ho hai tiếng phá vỡ im lặng, anh kéo tay Thư Thù nói: “Cung tiểu thư, chào hỏi xong rồi chúng ta đi thôi.”

Thư Thù gật đầu, để mặc anh kéo đi, mắt thấy người sắp đi, Cố Diệc Thành lại xông lên trước cản đường, có lẽ đã uống chút rượu, tiếng anh nghe ra hơi khàn khàn: “Thư Thù. . .sao em lại ở đây?” Sau đó chỉ Diệp Thịnh nói, “Anh ta là ai? Sao em lại đi cùng anh ta?”

Thư Thù lúng túng ngoảnh mặt đi.

Diệp Thịnh cười thay cô giải vây nói “Cố thiếu hôm nay uống nhiều quá nên nhận lầm người chăng? tiểu thư này họ Cung, không họ Thư.”

“Cung?” Cố Diệc Thành nghi ngờ nhìn Thư Thù, anh đi tới hất tay Diệp Thịnh đang khoác trên vai Thư Thù: “Họ của cô ấy tôi còn rõ hơn bất cứ ai, tránh xa cô ấy ra.”

Người chung quanh nhìn nhau, bắt đầu cúi đầu bàn luận xôn xao.

Diệp Thịnh không phải là người có thể coi thường, anh ta và Cố Diệc Thành không quen biết, mọi người từng cùng uống rượu vài lần, chỉ vì anh là bạn Thư Hàm mà Thư Hàm và anh ta là anh em họ hàng. Trong ấn tượng của Diệp Thịnh, Cố Diệc Thành vẫn vô cùng lịch sự, đồng thời cũng mang đến cho người ta một cảm giác xa cách rõ ràng nhưng lúc này, trước mặt mọi người anh lại nói ‘tránh xa cô ấy ra’, không thể nghĩ ngờ gì đây chính là tuyên ngôn, nói ọi người biết người phụ nữ này là của anh. Diệp Thịnh nhớ mỗi lần Cố Diệc Thành đến chậm, Thư Hàm liền cười anh: “Thế nào, lại bị Thư muội muội ngăn cản hả?” Lúc ấy anh mới nghĩ, Thư muội muội này là dạng quốc sắc thiên hương gì mà ngay cả mẫu đàn ông như Cố Diệc Thành cũng có thể ràng buộc được. Cố Diệc Thành gọi cô là Thư Thù, Diệp Thịnh trong lòng cũng hiểu bảy tám phần, cúi đầu nhìn cô, làn da trắng nõn không chút huyết sắc, đôi mắt khẽ xéch lên, mái tóc dài buông xõa sau lưng, mình mặc áo khoác long nên vóc người nhìn không rõ, anh chỉ có thể nói, khí chất không tệ. Mà Thư Thù thủy chung vẫn hồ hững cúi đầu, không nhìn anh, cũng không nhìn Cố Diệc Thành.

Diệp Thịnh nói: “Sợ rằng không được, bởi vì hôm nay cô ấy là bạn gái của tôi, hơn nữa cô ấy có vẻ không muốn ở lại.” Nói rồi tay lại tự nhiên khoác lên vai Thư Thù, xoay người đi ra cửa.

Nếu nói vừa rồi Cố Diệc Thành còn do dự thì hai từ ‘bạn gái’ đã hoàn toàn khơi dậy lửa giận trong lòng anh, tính anh vốn nóng nảy, gặp được Thư Thù thì nóng càng thêm nóng. Cái gì mà bạn gái? Đây là Thư Thù, Thư Thù của anh. Anh xông lên, cũng không quan tâm xem quả đấm vung tới đâu, chỉ vào Diệp Thịnh nói: “Con mẹ nó, mày là thằng nào? Tao bảo mày buông cô ấy ra.”

Một đám của anh khiến tất cả mọi người không kịp chuẩn bị, dù sao mọi người cũng cùng một hội, trên phương diện làm ăn có thể nói là dây mơ rễ má, người nào cũng ngấp nghé ba mươi rồi, có chuyện gì thì từ từ nói, sao phải động tay động chân? Không khí trong bao sương như giọt sương sau cơn mưa ngừng kết thành băng, tĩnh nhưng lạnh.

Diệp Thịnh sầm mặt gơ tay lau máu trên khoe miệng cười lạnh nói: “Được lắm, anh tưởng anh là ai?” vừa nói vừa xắn tay áo, một đám vung lên.

Thư Thù còn không kịp hiểu chuyện gì thì cả người đã bị ném lên ghế, gáy nặng nề đụng vào tường, mắt nổ đom đóm, chỉ nghe thấy trong bao sương vang lên mấy tiếng ‘bịch, bịch’ rồi những tiếng thét chói tai không ngừng.

Cố Diệc Thành nhiều năm rồi không còn nhiệt huyết sôi trào đánh đám với người ta, dù anh có hăng hái thì hôm nay cũng không làm nổi anh hùng. Anh uống nhiều rượu nên đã hơi say, bước chân liêu xiêu chệnh choạng, anh ngoài cú đâm đầu tiên đánh trúng mục tiêu thì sau đó gần như toàn bại, lại còn bị Diệp Thịnh cho không ít cú đâm.

Thư Hàm và Hàn Duệ vội vàng chạy tới tách hai người ra, mỗi người kéo một người. Thư Hàm kéo Cố Diệc Thành nặng nề loạng choạng ngồi lại trên ghế, anh đánh lung tung, ngay cả Hàn Duệ cũng không nhận ra, gặp ai đánh đó, tránh khỏi tay Hàn Duệ anh chống người đứng lên, bộ dáng muốn ra đánh tiếp nhưng bước đi còn chằng vững, nghiêng bên này ngã bên kia. Hàn Duệ tiến lên dìu, thở dài nói: “Diệc Thành, cậu say rồi.”

Anh chợt quay đầu nhìn về phía Thư Thù, dùng dằng muốn qua nhưng khi anh động dậy cơ thể, thật vất vả mới đến trước mặt Thư Thù được thì lại phát hiện người trước mắt biến thành hai, không cầm nắm được cái gì, ngập ngừng một chút, lại duỗi tay quờ quạng. Bởi vậy, anh bắt đầu hoài nghi người trước mắt có lẽ là ảo giác, vỗ trán nói với Hàn Duệ: “Xem ra tớ đã uống nhiều quá rồi, Còn tưởng rằng nhìn thấy cô ấy, chỉ là, chỉ là, sao cô ấy lại ở đây...Cô ấy nói tớ đừng quấy rầy cuộc sống của cô ấy...”

Thư Thù chưa từng thấy Cố Diệc Thành như thế này, muốn đỡ dành anh nhưng lại thấy miệng đắng ngắt.

Lúc này, Diệp Thịnh đi tới, thấp giọng dò hỏi: “Cô không sao chứ?”

Thư Thù khẽ ngắc đầu nhìn anh ta, vẻ mặt mê mang, anh kéo cô đi: “Đi thôi!”

Ra khỏi hội sở, Diệp Thịnh nói: “Cô chờ ở đây, tôi đi lấy xe.” Trước khi đi còn chỉ tay về phía cô nói, “Còn nắm chặt thế thì móng tay sẽ đâm vào thịt mất.”

Hai tay nắm chặt của Thư Thù thả lỏng, mở tay ra lòng bàn tay đã ửng đỏ.

Cô đứng ở đầu gió, không khí lạnh lẽo rót vào cổ, thân thể run rẩy, sau lưng vang lên nhiều bước chân ngày càng gần, cô do dự quay đầu nhìn lại.

Thư Hàm đuổi theo, nhìn cô với vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Thư Thù cũng không biết nói gì, đành ngoảnh mặt làm ngơ.

Thư Hàm chỉ về phía cô, một hồi lâu sau mới nói: “Em và Diệp Thịnh là chuyện gì?”

“Diệp Thịnh?” Cái tên quá xa lạ, nên khi Thư Hàm chất vấn cô thì cô căn bản không biết người đó là ai.

“Thôi bỏ đi, câu này để anh hỏi nó cũng được.” Thư Hàm tức giận nói: “Mọi người đã biết nhau nhiều năm rồi, không làm được người yêu chẳng lẽ ngay cả bạn bè cũng không được? Cậu ta say xin chỉ gọi tên em, em hãy giúp đỡ chút đi? Thư Thù, Diệc Thành đối với em không tệ mà?”

Thư Thù nói: “Anh ấy vì em đã làm nhiều chuyện, em thừa nhận, em cũng không yêu cầu anh ấy cái gì, những gì anh ấy làm là do anh ấy muốn, chẳng lẽ anh ấy cười bạch mã thì em phải làm lơ lem? Anh thấy bộ dạng đau khổ của anh ấy khi chỉ trích em vô tình, nhưng nếu em vô tình thì có phải anh lại muốn nhảy ra nói, ‘muốn chết cũng không thể chết được, cô cho cậu ta được toại nguyện đi.’ Thật ra luôn là thế, anh ấy không vui, ánh mắt của mọi người sẽ dồn lại trên em, em sẽ thành tội nhân. Nhưng khi anh ấy công thành danh toại, tả hô hữu ủng, phong lưu khoái hoạt thì các người có ai nghĩ đến em?”

Thư Hàm nhất thời tức cười, kỳ thật anh đuổi theo là muốn nói một câu: Thư Thù, nếu em cứ nín lấy trái tim cậu ta như thế, từng đao lăng trì thì chà cổ sống vui vẻ một lần đi.

Một tiếng còi ngắn vang lên, hai người cùng quay đầu thấy cách đó không xa, xe Diệp Thịnh dừng bên lề đường, Thư Thù khẽ nói: “Anh vào đi.” Sau đó xoay người đi đến bên đường.

Thư Hàm tiến lên ngăn cô lại: “Thư Thù, Diệp Thành cả tuần trước dạ dày đau, nôn mửa dữ dội, anh và Hàn Duệ ép cậu ta đến bệnh viện, kiểm tra mới biết là loét dạ dày, cả tuần truyền dịch, cậu ta từ nhỏ đến lớn cứ như con khỉ, trừ tai nạn xe sáu năm trước thì đây là lần đầu cậu ấy mệt mỗi ngã bệnh. Khi em nằm viện, cậu ta mỗi đêm mỗi ngày đều trông nom em, không ăn không ngủ, chẳng lẽ một chút cảm giác em cũng không có? Mấy ngày trước, anh cùng cậu ta qua thành phố khác coi đất, bốn giờ đi đường, bàn xong hợp đồng cũng mười hai giờ khuya rồi, cậu ta lại gọi điện hỏi Hàn Duệ A thành khí trời thế nào, Hàn Duệ thuận miệng nói hình như trời muốn mưa, em đoán xem cậu ta nói với anh cái gì? Cậu ta nói muốn về đêm nay, cậu ta nói em sợ trời mưa, cậu ta còn nói phải trông chừng em. 4, 5 giờ sáng cậu ta đã chở anh chạy xuống dưới phòng em, anh con mẹ nó như một thằng ngu cùng ở trong xe với cậu ta đêm mưa đó. Hôm sau, em đi học, ôm sách đi lướt qua xe, vừa nói vừa cười với người khác, ánh mắt từ đầu đến cuối vốn không thấy cậu ta. Anh liền nói với cậu ta, nếu muốn gặp em thì cứ gặp, theo đuổi con gái không nên như vậy. Cậu ta nói, cậu ta đã đồng ý không quấy rầy cuộc sống của em nữa. Cậu ta luôn muốn gặp em, lại không dám gặp, trong lòng khó chịu phải đi uống rượu, uống vào thì dạ dày lại đau...”

Đường phố mùa đông lạnh lẽo, xe cộ sau lưng từng chiếc từng chiếc vượt qua như khách qua đường, tất cả đều vội vã, tiếng kèn xe xen lẫn nhau nghe như tiếng nghẹn ngào nức nở của một nỗi đau không nói thành lời. Thư Thù quay mặt đi, dưới ánh đèn, mặt của cô bị thương trắng bệch, hai hàng lệ không biết từ lúc nào đã chảy xuống. Lúc cô nóng rần nằm trong bệnh viện, buổi tối thường nằm mơ, cô ngủ rất không an, lúc nóng lúc lạnh, anh nếu không đặt tay cô vào trong chăn, dèm chăn cho cô, lau mồ hôi thì lại cầm chặt tay cô, ôm vai cô như đang dỗ dành trẻ con, nói cô đừng sợ, đừng sợ, Thư Thù anh đang ở bên em...

Có câu nói, người không phải là cỏ cây ai lại có thể vô tình, Thư Thù tự hỏi mình, cô không có cảm giác sao? Làm sao có thể một chút cảm giác cũng không có. Anh đã ở bên cô rồi, nhưng lại cách đến 6 năm. Ký ức tựa như cửa đề ngăn cơn hồng thủy, một khi mở ra nước lũ cuộn cuộn ập đến, như một bàn tay vô hình, ngay khi ta lấy lại được tinh thần thì người và vật đã không còn.

Thư Hàm thấy cô khóc cũng hơi hoảng, thở dài nói: “Các người thế này là sao? Một kẻ ở bên trong say xỉn, một người ở bên ngoài khóc lóc, đã có tình cảm thì lại lần nữa về bên nhau khó khăn đến thế sao?”

Thư Hàm hỏi Thư Thù ‘khó khăn đến thế sao?’

Thư Thù lại cười, thật ra thì khó lắm. Lòng cô có một chỗ trống, cô không quên được, đó là đề tâm, là không cam lòng. Cô không quên được khi mình cần anh nhất, anh lại ở bên người phụ nữ khác, cô để tâm anh mấy năm qua tả hồ hữu ủng, càng không cam tâm mình đã không còn là duy nhất.

Có người nói, yêu một người cũng không nhất định phải có kết quả, bởi vì không theo đuổi được tình yêu đến cuối cùng thì cũng có nghĩa không có ngày kết thúc. Cô cũng từng nghĩ, nếu như khi đó cô và con sống thật tốt thì ít nhất một khắc kia, khi cô nhắm mắt lại chờ đợi cái chết thì giấc mộng cũng đã viên mãn.

Vết thương quá sâu cô không dám chạm đến, thực tế quá tàn khốc cô cũng không dám nhìn kỹ, nhắm mắt lại cô tình nguyện lừa mình dối người, tình nguyện để nước mắt hóa thành màn mưa loang, một mình sống trong ký ức.

Tha thứ ột người rất đơn giản, cô có thể tha thứ, nhưng không cách nào quên được. Mà phụ nữ đối với tình yêu thì có thể nói là bản năng, luôn liều lĩnh muốn yêu, có thể yêu đến đất rung núi chuyển cũng không sợ hãi, cũng có thể ôn tình triền miên. Thuở thiếu thời như trang giấy trắng, đứng mảnh thẳng bước, khẳng khẳng không hiểu được thế nào là yêu. Đời người theo năm tháng lắng đọng, ngàn cánh buồm đã đi qua, khi con người ta cuối cùng cũng học được cách bao dung và cảm thông thì lại mất đi dũng khí.

Thư Thù nghĩ, có lẽ trong những năm tháng đã qua, cô sớm đã lạc mất dũng khí, dũng khí để yêu lần nữa.

Thư Thù đi theo Diệp Thịnh đến thăm Diệp Mặc, hai người đến là khoảng ba giờ chiều, Diệp Mặc mới vừa

ngủ trưa dậy, đang phát hỏa với hộ sĩ, mắng hộ sĩ vô dụng dùng nước sôi một trăm độ pha trà cho ông, đừng tưởng rằng ông bây giờ không thể pha trà thì có thể lừa ông, ông uống trà đã mấy thập niên rồi, chỉ cần nhìn một cái cũng biết chất nước dùng để pha trà như thế nào.

Hộ sĩ cảm thấy uất ức, cúi đầu nghe chửi đã sắp khóc.

Diệp Thịnh nói với Thư Thù: “Xin lỗi, tính khí ông không tốt.”

Thư Thù cười cười nhận lấy khay trà trên tay hộ sĩ, đi tới bên cạnh Diệp Mặc: “Diệp giáo sư!”

Diệp Mặc vốn mặt đen sì, quay đầu lại nhìn thấy Thư Thù thì nhất thời mặt mày hớn hở, chỉ vào chỗ trống bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống.

“Liều nha đầu, lâu rồi không nhìn thấy cô, cũng không có ai đọc báo cho ta nữa.”

“Cháu họ Thư...” Thư Thù thử cải chính

“Thư? Chuyện gì xảy ra rồi? bạn gái Cố Diệc Thành họ Liều mà!”

Thư Thù cười nói: “Hôm nay cháu tới để đọc báo cho người đây.”

“Hôm nay là Chủ nhật, tại sao không đi hẹn hò với Cố Diệc Thành?”

Thư Thù hơi lúng túng, mỉm cười khẽ cúi đầu, vẻ mặt của cô trong mắt trưởng bối lại thành ra một tiểu cô nương đang xấu hổ, Diệp Mặc cười phá lên.

Thư Thù càng thêm lúng túng, thấy Diệp Thịnh cầm một tờ báo đi tới.

Chiều hôm đó, Thư Thù cầm báo đọc một mạch hết tin tức trong 3 giờ đồng hồ, Diệp Mặc lẳng lặng nghe, mím môi, ánh mắt trầm tĩnh như có điều suy nghĩ. Cô đọc mặc cô, nghe hay không là chuyện của ông, giữa họ không có trao đổi nào khác, không khí dường như không hòa hợp. Khi gấp báo lại, Thư Thù phát hiện Diệp Mặc đã ngủ rồi, khóe miệng nhếch cười có vẻ rất hài lòng.

Diệp Thịnh đi tới đắp chăn lên người ông rồi đưa cho Thư Thù một ly nước ấm, cẩn thận nói: “Cám ơn”

Thư Thù nhận lấy, một hơi uống cạn mới biết mình đã vô cùng khát nước, uống xong một ly Diệp Thịnh lại đưa thêm ly nữa, Thư Thù lại hơi ngượng, nhớ ra cô từ hồi sở đã ăn hai chén cơm lớn, dường như cô đã ăn nhiều uống nhiều lắm vậy.

Diệp Mặc ngủ một lát thì tỉnh, quay đầu nói với Diệp Thịnh: “Hôm nay ở lại ăn tối đi, cha dặn nhà bếp làm món cá con thích đó.”

“Cha, con không thích ăn cá.”

“Ăn cá mới tốt cho sức khỏe.”

“Con biết, nhưng con không thích ăn cá.”

“Người khỏe mạnh phải ăn rất nhiều cá, rất nhiều quốc gia văn minh đều là lấy thịt cá làm lương thực chủ yếu đấy.”

“...” Diệp Thịnh vỗ trán nói: “Cha, con ăn cá sẽ bị hóc xương, cha quên sao?”

“Cá lư rất ít xương.” Sau đó quay đầu nói với Thư Thù: “Liều nha đầu, cô ăn cá được không?”

“Cha, cô ấy không phải họ Liều.”

Diệp Mặc như bị làm cho kinh ngạc, neho mắt nhìn Thư Thù, bỗng nhiên nói: “Cô tới đây ta nhìn một chút.”

Thư Thù từ từ lại gần để Diệp Mặc nhìn kỹ mặt của cô: “Nhìn kỹ cô lại không giống, chỉ có đôi mắt này đặc biệt giống, nghĩ lại cũng đã hai mươi sáu hai mươi bảy năm, cô làm sao có thể giống một người khi còn trẻ... Đúng rồi, cô nói cô không họ Liều, vậy cô họ gì?”

Thư Thù nói: “Cháu họ thư.”

“Ăn cá không?”

Thư Thù gật đầu.

Diệp Mặc nói với Diệp Thịnh: “Xem đi, bọn ta ăn cá, làm sao con lại không thích ăn? Kêu nhà bếp lấy cá lư, hấp hay kho?”

“Hấp đi. . .” Diệp Thịnh nói: “cha, con đắp chân cho cha, chân cha lộ ra rồi kìa.”

Lúc ăn cơm chiều, Thư Thù mới biết thật ra thể trạng Diệp Mặc bây giờ vốn không ăn được nhưng ông vẫn kiên trì muốn cùng ngồi dùng cơm với họ.

Ông gấp đầu cá cho Thư Thù: “Ăn nhiều một chút, cô gầy quá!”

Khóe mắt Thư Thù ửng hồng, cô gật đầu, cầm đũa lên nhưng không sao gấp được đầu cá trong bát, cô nói “Xin lỗi” rồi đứng dậy vào phòng tắm. Khi Thư Thù ra khỏi phòng tắm thì Diệp Thịnh đang đứng ở cửa như đang đợi cô, thấy cô ra ngoài thì dè dặt nhìn vào mắt cô.

Thư Thù vì hành động thất lễ vừa rồi mà nói: “Xin lỗi...”

Diệp Thịnh cười ngắt lời cô: “Tôi còn chưa biết tên đầy đủ của cô là gì.”

“Thư Thù.”

“Viết như thế nào?”

“Chữ ‘nữ’ bên cạnh chữ ‘Chu’, là Thù.” Cô viết ra tên mình.

“Còn Cung tiểu thư thật?”

“À, bị đau bụng.”

“Cô và cô ấy là bạn học cùng ngành?”

“Không cùng ngành, cô ấy thuộc học viện kinh tế, chúng tôi ở cùng phòng.”

“Vậy cô thuộc học viện gì?”

“Học viện Ngoại ngữ.”

“Cô đang học khoa chính quy hay là nghiên cứu sinh?”

“Nghiên cứu sinh.”

“Trước kia chưa từng đi coi mắt?”

“Chưa, đây là lần đầu tiên...” Cô cúi đầu, chỉnh lại tóc mái, đột nhiên bàn tay nóng lên, tay đã bị người ta nắm lấy.

Diệp Thịnh nhớ tới đánh giá của mình về Thư Thù, diện mạo bình thường nhưng khí chất không tệ. Anh nghĩ thì ra anh đã sai rồi, cô nhìn rất khá, cũng rất hấp dẫn đặc biệt là đôi mắt đó. Anh bỗng hiểu được vì sao Cố Diệc Thành lại bị động tâm, cô giống như cánh hoa tung bay theo gió khiến người ta không nhận được mà muốn nắm bắt trong lòng bàn tay.

Thư Thù hoảng hốt, cô nhìn mắt Diệp Thịnh, trong mắt của anh thoáng qua tia cười, ánh mắt trong suốt. Cô lúng túng không biết làm sao: “Anh...”

Anh không buông tay, cứ nhìn chăm chăm vào mắt cô khẽ nói: “Tay cô rất lạnh.” Hơi thở chậm rãi vờn qua, anh khẽ hỏi: “Chúng ta hẹn hò nhé?”

Diệp Thịnh đưa Thư Thù trở về đại học A, gió từ ngoài cửa xe thổi vào làm rối mái tóc cô, họ vẫn giữ im lặng.

Khi gần về đến trường, Thư Thù chỉ cây cầu vượt trước mặt nói: “Phiên anh dừng lại ở đó, tôi muốn mua ít đồ.”

Diệp Thịnh “Ừ” một tiếng, dừng xe bên đường, Thư Thù nói cảm ơn rồi đẩy cửa ra nhảy xuống, xoay người bỏ đi.

Đi chưa được mấy bước, Diệp Thịnh nhẹ đạp chân ga, xe trở lại, quay cửa xe xuống nói: “Tôi làm cô sợ hả?”

Thư Thù cười xấu hổ nói: “Không phải”

“Lên xe đi, đưa cô về, ở đây còn cách đại học A cả quãng dài nữa.”

“Không cần, tôi muốn mua đồ.”

“Cô luôn từ chối đàn ông kiểu đó sao?”

“...” Thư Thù mím môi không biết nói gì.

“Lên xe đi, đã trễ thế này. Nếu tôi lái xe theo sau cô sẽ rất kỳ quái.”

Diệp Thịnh đưa Thư Thù đến cổng trường, trước khi đi anh nói: “Tôi biết yêu cầu như thế có hơi khó hiểu, cũng rất đường đột. Cha tôi rất thích cô, ông là người nghiêm khắc, nhiều năm rồi tôi chưa từng đưa ai về ra mắt ông. Thời gian của ông không còn nhiều, nếu có thể, tôi muốn...”

Thư Thù xen lời anh: “Tôi sẽ định kỳ đi thăm ông ấy.”

Diệp Thịnh thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Mới vừa rồi đã làm cô sợ hả?”

Thư Thù không ngờ anh lại cố chấp với vấn đề này như vậy, anh hỏi cô, ‘cô luôn từ chối đàn ông kiểu đó sao?’, cô đúng là từ chối kiểu đó đấy, có thể cô từ chối anh vì...Thư Thù lắc đầu nói: “Diệp tiên sinh, định kỳ tôi sẽ đi thăm cha anh, chuyện này tôi bảo đảm. Còn chuyện hẹn hò đó thì thật xin lỗi, tôi vốn không có hứng thú, hôm nay không biết làm sao lại đi ăn của anh hai chén cơm.”

Diệp Thịnh bị lời nói của cô chọc cười, từ trong ngực lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cô nói: “Hôm nay cảm ơn cô.”

Đến tối thứ sáu, Thư Thù đến lớp dạy thêm, lớp học diễn ra được một nửa chợt có thằng bé bị đau bụng. Thư Thù nghĩ chắc nó ăn trúng gì đó nên để nó nằm sấp trên bàn nghỉ một lúc, không ngờ năm phút sau, thằng bé bắt đầu ói, khạc khạc rồi đau đến lăn lộn.

Thư Thù nhanh chóng bấm 120, đồng thời gọi điện thoại thông báo cho cha mẹ đứa trẻ nhưng vẫn không có ai nhận điện, mười phút sau xe cứu thương vẫn chưa tới, lúc này đang giờ cao điểm, giao thông có lẽ bị kẹt, sau trung tâm dạy thêm, qua hai con đường là có một bệnh viện nhi nhưng đây là đường một chiều, lái xe phải vòng một vòng lớn, chạy lại thì phải mất khoảng 10 phút.

Thư Thù bàn bạc với thầy giáo ở trung tâm rằng phải công thằng bé đến bệnh viện, thầy giáo áp ứng, ý là thằng bé bệnh nặng thế, nếu như trên đường xảy ra chuyện thì không ai kham nổi trách nhiệm này.

Thư Thù thấy thằng bé đã xuất hiện trạng thái sốc, liền ôm lấy nó chạy thẳng xuống lầu.

Vừa xuống, Thư Thù từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông mặc áo khoác đen đang khoanh tay đứng dựa vào chiếc xe thể thao màu đen nhìn vào sảnh. Tấm lưng kia quá quen thuộc, cô hơi ngạc nhiên, có lẽ cảm nhận được ánh mắt của cô, Cố Diệc Thành chợt quay đầu lại, ánh mắt hai người giao nhau, anh thoáng bối rối, mở miệng như muốn giải thích gì nhưng Thư Thù đã ôm thằng bé chạy tới nói: “Anh ngồi xuống.”

Anh “ừ” một tiếng, nghe lời lập tức ngồi xuống, cảm thấy trên lưng nặng hơn.

Thư Thù nói: “Mau, đưa nó vào bệnh viện.”

Đứa trẻ bị chẩn đoán là viêm ruột thừa cấp tính nhất định phải phẫu thuật ngay.

Ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật, Cố Diệc Thành nghĩ có lẽ anh nên tập thể dục. Anh công thằng bé chạy một mạch đến bệnh viện đã thấy khó thở, nhớ ngày đó anh có thể công Thư Thù một hơi chạy lên chín mươi chín bậc thang, lúc cô đến Bắc Kinh thì anh còn công cô bò lên Trường Thành nữa!

Anh quay đầu nhìn người bên cạnh, Thư Thù thấy khóe miệng anh có vết máu bầm, nghĩ chắc do hôm đánh lộn với Diệp Thịnh ở hội sở. Cô nghĩ một chút, mở miệng phá vỡ sự im lặng: “Thư Hàm nói anh gần đây dạ dày không tốt, có khá hơn chút nào chưa?”

Anh gật đầu nói: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Nên các anh cứ ỷ có tiền, ăn toàn sơn hào hải vị nhưng không có dinh dưỡng, ở toàn biệt thự xa hoa mà ít khi về nhà.”

Cố Diệc Thành nhìn cô rồi nói: “Thư Thù, anh có thể hiểu là em đang thù ghét người giàu không? Nhưng ngày nào anh cũng về nhà, hơn nữa cũng không vượt qua mười hai giờ.”

Cái này Thư Thù không thể phản bác được, cô vốn muốn nói sau này anh nên uống ít rượu thôi nhưng lại thấy mình không có tư cách nói thế. Hai người lại rơi vào im lặng, Thư Thù nghĩ quan hệ giữa người với người có lúc thật kỳ lạ.

Chỉ chốc lát sau, cha mẹ thằng bé chạy tới, mẹ nó nắm tay Thư Thù liên tục nói cảm ơn.

Cố Diệc Thành vẫn chờ cùng Thư Thù đến khi cuộc phẫu thuật kết thúc, thằng bé mổ xong đã qua giai đoạn nguy hiểm. Anh nói với Thư Thù: “Em khát không? Anh đi mua nước.”

Thư Thù gật đầu rồi chào cha mẹ thằng bé, sau đó hai người sóng vai bước đến thang máy.

Trên hành lang, Thư Thù gặp một người phụ nữ ôm đứa bé lướt qua, không cẩn thận đụng phải vai người đó. Cô quay đầu lại nói: “Xin ...” nhưng chữ ‘lỗi’ lại không kịp nói ra, cô không ngờ người phụ nữ kia lại là Đường Ngọc.

Đường Ngọc thấy Thư Thù cũng kinh ngạc, đúng lúc này đứa bé trong lòng cô ta khóc òa lên. Trước mặt bỗng có một người đàn ông chừng ba mươi tuổi chạy tới, ôm đứa bé trong lòng Đường Ngọc, đó là một người đàn ông rất bình thường, đáng vẻ hiền lành chất phác.

Thư Thù không biết nói gì, cười cười coi như chào hỏi.

Cố Diệc Thành biết Thư Thù và Đường Ngọc vẫn luôn bất hòa nên vội nói đỡ: “Tiểu Ngọc, đã lâu không gặp.”

“Anh Diệc Thành, anh về nước rồi?” Đường Ngọc kéo người đàn ông bên cạnh giới thiệu, “Đây là chồng em, Trần Bình, ông xã, đây là Cố Diệc Thành, hàng xóm lớn lên từ nhỏ với em.”

Hai người đàn ông lên tiếng chào hỏi.

Cố Diệc Thành thấy đứa bé đáng yêu trong lòng Trần Bình thì không nhịn được cười nói: “Tiểu Ngọc, không tệ nhỉ, có con cũng không báo một tiếng, anh em bao nhiêu năm mà cũng xem thường hả? Tiền lì xì anh cũng chưa cho em.” Anh vốn muốn chọc ghẹo vài câu, có phải các người lên xe trước mới mua vé không, nhưng thấy Thư Thù vẫn nhìn chằm chằm vào đứa bé thì lời nói liền nuốt trở lại.

Đường Ngọc ngượng ngùng cười nhìn Thư Thù nói: “Thư Thù, chị có muốn bế nó không?”

Thư Thù ngạc nhiên, đó là một đứa bé chưa đầy một tuổi, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt to tròn tò mò nhìn cô. Cô đang thất thần thì Đường Ngọc đã ôm đứa trẻ qua.

Thư Thù ôm đứa bé, đứa bé ở trong lòng cô cười khanh khách, nhìn cô rồi lại nhìn Đường Ngọc. Cô cúi đầu, ngón tay đưa qua đưa lại, đứa bé bắt được tay cô chơi tiếp, nhích lại gần rồi hôn lên mặt cô một cái ẩm ướt, có chút lạnh lẽo. Thư Thù cảm thấy tim như bị dao cắt, mắt cay cay.

“Nó là con gái, mới hơn chín tháng, em và Trần Bình lúc đó bụng đã to rồi nên không thể làm tiệc cưới được, đợi Bảo Bảo được một tuổi thì làm cùng luôn.” Đường Ngọc bỗng nắm tay Thư Thù hỏi: “Thư Thù, mấy năm qua chị có đi thăm mẹ không?”

Thư Thù lắc đầu nói: “Có nói chuyện điện thoại mấy lần. . .”

“Tiệc cưới của em chị tới nhé?” Cô nói rồi rút tờ giấy ghi chú trong túi xách ra, nhanh chóng viết xuống một dãy số, đưa cho Thư Thù, “Đây là số điện thoại di động của em.”

Thư Thù nhận lấy, hai người lại nói mấy câu, sau đó chào tạm biệt.

Mới vừa đi được hai bước, Đường Ngọc lại đuổi theo, cô kéo Thư Thù lại, quay đầu cười cười với Cố Diệc Thành.

Cố Diệc Thành lắc lắc chìa khóa trong tay, nói với Thư Thù: “Đợi em ngoài cửa.”

Đợi Cố Diệc Thành đi khỏi, Đường Ngọc cúi đầu nói: “Chị...em chưa từng gọi chị như thế đúng không? Khi còn bé, nghĩ mình là công chúa, là duy nhất của mẹ nhưng sự xuất hiện của chị đã phá vỡ cái duy nhất này, trước kia luôn nhắm vào chị, bây giờ em muốn nói với chị tiếng xin lỗi. Khi em sinh con khó, ăn uống khổ sở, chợt nghĩ đến đứa bé của chị, sau này chị cũng không biết có thể có con được nữa không... Trong lòng em vô cùng khó chịu...”

Thư Thù nhớ trước kia đã từng nghe qua một câu nói như vậy, phụ nữ một khi có con, tâm sẽ dễ dàng tha thứ, nhìn Đường Ngọc, Thư Thù không nói gì, chỉ vươn tay đặt lên tay cô rồi mỉm cười.

Nhất tiểu mẫn ân cừ? Thư Thù nghĩ đúng thế, cô và Đường Ngọc mặc dù từ nhỏ đã không thân nhưng không cần thiết vì quá khứ mà ghi hận. Bác sĩ nói, cô sau này cũng có thể có con nhưng tỷ lệ so với người bình thường thì thấp hơn, máu thịt của cô ngoài La Lâm còn có Đường Ngọc. Một mình tồn tại thì quá cô độc, mặc dù cô và họ ít liên lạc nhưng tóm lại có thể nhớ đến, nếu như ngay cả nhớ cũng không còn thì cô đã hoàn toàn trở thành người cô đơn.

Cố Diệc Thành dừng xe dưới lầu trung tâm dạy thêm, hai người quay về con đường cũ.

Không khí bên ngoài lạnh lạnh, Thư Thù rút người lại, xoa xoa tay. Cố Diệc Thành giơ tay lên muốn ôm cô nhưng vẫn bỏ xuống, thấy tâm trạng cô không tốt nên lại càng dè chừng nhìn ánh mắt cô.

Trước khi anh mở miệng nói chuyện, Thư Thù nói: “Đừng nói chuyện, được không?”

Anh trả lời “Ừ” rồi ngoan ngoãn im miệng, sau một lát không nhin được lại nói: “Thật ra anh muốn nói tóc em rối như ổ quạ rồi...”

Thư Thù cũng “Ừ”, rút từ túi xách ra một cái gương, thấy khoe môi anh nhếch lên cười, mới biết lại mắc lừa anh.

Anh nhân cơ hội cầm tay cô, đưa lên miệng, hà hơi nói: “Thư Thù, lần đầu tiên nắm tay em, anh phát hiện tay em có vài vết chai, anh liền nghĩ sau này nhất định sẽ khiến đôi tay này không phải trải qua bất kỳ gió sương hay làm việc tay chân gì nữa. Anh muốn bảo vệ thật tốt cô gái mình thích. Khi đó, nguyện vọng của anh rất đơn giản, chính là cảm thấy thích em, muốn ở bên em, không nghĩ ngợi gì nhiều, cho rằng yêu thì có thể vượt qua tất cả.” Anh dừng lại, lấy chiếc nhẫn trong túi ra, “Chuyện đêm đó anh muốn xin lỗi em. Nhưng anh không hối hận, bởi vì đó là điều anh muốn, sau khi chia tay em, anh chưa từng đến bên Liễu Nghiên. Anh không muốn thừa nhận nhưng anh phải thẳng thắn nói cho em biết, mấy năm qua bên cạnh anh còn có những người phụ nữ khác, anh không muốn trăng tráo biện hộ rằng đang tìm kiếm hình bóng em trên người họ, vì có là có, không là không. Khi 18 tuổi, anh chỉ biết đưa em chạy trốn nhưng ngay cả A thành cũng chạy không khỏi. Hai mươi hai tuổi, anh chỉ biết cho em một lời thề hẹn nhưng vĩnh viễn nói nhiều làm ít. Em đã phải chịu nhiều cực khổ, lúc em cần anh nhất, anh lại không ở bên em, xin lỗi em. Nhưng anh hy vọng em có thể suy nghĩ lại mối quan hệ của chúng ta, ít nhất cũng cho anh có cơ hội bù đắp, được không?” Nói rồi anh đặt nhẫn vào tay Thư Thù.

Thư Thù cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay, một hồi lâu sau mới nói: “Gia đình anh sẽ đồng ý sao?” Anh không đáp, hỏi ngược lại: “Sáu năm trước, gia đình anh có đến tìm em không?”

“Có tìm.”

“Mẹ anh nhất định đã nói những lời rất khó nghe?”

Thư Thù mỉm cười, không trả lời câu hỏi của anh.

Cố Diệc Thành nói: “Họ là cha mẹ của anh, anh không có lựa chọn nào khác nhưng họ cũng không phải là người xấu, chẳng qua là quá che chở, đặc biệt là đối với anh, nếu họ làm tổn thương em, anh xin lỗi. Em mới hỏi anh, gia đình anh có đồng ý không, anh sẽ thuyết phục họ, đây là chuyện anh phải làm. Nếu nói anh – Cố Diệc Thành muốn kết hôn với Thư Thù thì nhất định là phải cưới hỏi đàng hoàng, được sự chúc phúc của cha mẹ, mang tám kiệu hoa rước vào cửa. Anh biết bây giờ nói những chuyện này đã muộn, Thư Hàm nói hạnh phúc của em không nhất định phải do anh mang lại, kỳ thật anh cũng hiểu. Bao nhiêu năm rồi, chúng ta gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, bây giờ trở về mới nhận ra, mình chưa từng thật sự làm được gì cho em. Anh đến cuối cùng vẫn khiến em phải chờ đợi, chờ anh...Mỗi lần chia cách rồi gặp lại em,

anh đều có thể nhận thức được bản thân rất, rất yêu em, vì vậy mới ràng buộc em, muốn giữ em bên mình mà lại bắt chấp em có thích hay không, có đồng ý hay không. Chờ chúng ta đã ở bên nhau, mâu thuẫn xuất hiện, anh sẽ vô thức cho rằng do em không hiểu chuyện, quá tự ti, quá nhạy cảm. Không phải là không nghĩ cho em, cưng chiều em, anh từ nhỏ đã bị mọi người làm hư rồi, không biết làm cách nào để thông cảm cho em...Anh đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ, mấy năm qua anh không dám nghĩ đến em, cũng không dám trở về tìm em, anh lừa mình dối người, tự gạt mình rằng, là em không quan tâm đến anh, là em có lỗi với anh, lâu dần ngay cả anh cũng tin...Xin lỗi, khi em cần anh nhất anh lại không ở bên em...Bây giờ anh không hy vọng xa vời em sẽ tha thứ cho anh hoặc sẽ trở lại bên cạnh anh. Nhưng anh hi vọng em sẽ hạnh phúc, Thư Thù. Anh hi vọng người ở bên em sẽ là anh, vì anh không yên lòng, không yên lòng giao em cho bất cứ ai khác, anh không dám đánh cược, đánh cược ai đó có thể cho em hạnh phúc nhưng anh cũng không dám nói ‘Thư Thù, em hãy chờ anh’, anh nghĩ anh đã không còn tư cách này. Cho nên bắt đầu từ bây giờ, hãy để anh chờ em, được không? Bắt đầu từ bây giờ đến lượt anh chờ em, năm năm, mười năm, hai mươi năm, ngay cả lâu hơn nữa anh cũng vẫn chờ, chỉ cần em quay đầu lại, em đồng ý ở bên anh, anh luôn ở đây. Thư Thù em có thể giúp anh giữ chiếc nhẫn này không?”

Ban đêm, Thư Thù ngủ không an, cô lại nằm mơ nhưng lâu rồi cô không mơ như vậy, trong mơ cô mặc một chiếc váy dài, chân trần chạy bên bờ sông, Cố Diệc Thành đuổi theo sau lưng cô, họ cùng nghịch nước, sau đó hôn nhau, trời chiều kéo dài bóng họ, dài mãi... Cảnh tượng chợt biến đổi, họ đứng dưới tàng cây bạch quả, Cố Diệc Thành nắm tay cô nói, ‘trong tên con của chúng ta phải có một chữ ‘Vũ’’. Cô không tin mà mở lớn mắt, con, con...Cô còn có thể có con sao? Trong nháy mắt cô ngã vào bóng tối, trong bóng tối vang lên một âm thanh gay gắt:

“Đừng tưởng qua đêm mấy lần với cậu ta là đã đại biểu cho cái gì. Mày quá ngây thơ rồi.”

“Rời khỏi cậu ta, mày chỉ có thể rời khỏi cậu ta...”

“Không, không ——”

“Thư Thù! Thư Thù! Cậu không sao chứ, thấy ác mộng sao?”

Thư Thù bị đánh thức, Cung Thiển đang ngồi bên giường giữ vai cô, thở hắt ra: “Hù chết người ta nè, cậu tỉnh là tốt rồi, tớ về mơ Chu công tiếp.” Vừa nói vừa liêu xiêu quay về giường mình, ngã đầu nằm ngủ, chỉ chốc lát sau đã vang lên một tiếng ngáy to.

Thư Thù sờ chiếc nhẫn dưới gối, nhắm mắt lại, lau má ướt đẫm nước mắt.

Hết chương 46

45. Kết Thúc: Anh Là Nỗi Đau Không Cách Nào Xóa Bỏ Trong Cuộc Đời Em.

“Sai lầm là tiếc nuối tạm thời nhưng để vượt mất lại là nỗi tiếc nuối cả đời – đừng vì sợ sai mà để vượt mất.”

Sau đó, Diệp Thịnh mỗi chủ nhật đều chờ Thư Thù nơi khúc rẽ dưới trung tâm dạy thêm rồi đưa cô đến thăm Diệp Mặc, tựa hồ đó là chuyện rất tự nhiên.

Thư Thù phát hiện giấc ngủ mỗi ngày của Diệp Mặc đang không ngừng kéo dài, tinh thần càng ngày càng kém, ông thường nôn mửa, cuối cùng còn ho ra máu nhưng ông kiên quyết không đến bệnh viện, nói là có đến bệnh viện cũng là chịu tội, trị bệnh bằng hoá chất, vật liệu, phóng xạ, ông đã sáu mươi mốt tuổi rồi, không chịu nổi giày vò nữa, vả lại ông đã không còn dạ dày cho bác sĩ cắt bỏ. Mỗi lần ho ra máu ông lại mất một lúc lâm vào trạng thái hôn mê, sau khi cấp cứu tỉnh lại thì ánh mắt thường đờ đẫn, ngây ngây đại đại.

Diệp Thịnh mấy lần nói đưa ông đến bệnh viện đều bị ông mắng đuổi về.

Sau đó, Thư Thù từ mỗi chủ nhật đến thăm Diệp Mặc đã biến thành ba ngày một lần, thỉnh thoảng cô sẽ gặp Thư Hàm, hai người cũng không nói chuyện, chỉ gật đầu chào.

Hôm nay, Thư Thù đang đọc báo cho Diệp Mặc, ông nghe rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Thư Thù nhân cơ hội cũng chớp mắt một lúc, đang mơ mơ màng màng thì chợt cửa mở ra, cô cho là Diệp Thịnh, quay đầu nhìn lại thấy trước cửa phòng có một cô gái xinh đẹp đang đứng.

Thư Thù không nhúc nhích chỉ chăm chú nhìn đối phương, trí nhớ quay về, cô không dám xác định. Cuối cùng, cô gái nhào tới ôm lấy Thư Thù nói: “Làm sao cậu lại gầy thế này? Trẻ con còn mập hơn cậu.”

Thư Thù cười nói: “Tiểu Na, cậu bây giờ thật xinh đẹp, tớ cũng không nhận ra nữa.”

Tiểu Na ngượng ngùng ôm mặt: “Phải nói trước, tớ không có phẫu thuật thẩm mỹ nhá, đây là hiệu quả của trang điểm. Hừ, hôm nay tớ chải chuốt để tới gặp cậu, để cậu được chiêm ngưỡng tớ từ đầu đến chân, sau đó sẽ biết ai đẹp hơn ai!” Cô nói xong thì phá ra cười, Thư Thù thấy cô vui vẻ cũng cười theo.

Tiểu Na hỏi thăm cuộc sống của Thư Thù, chuyện sau khi cô rời khỏi Đường gia đã trốn tránh mọi người, trốn tránh Cố Diệp Thành thì không hề đề cập tới. Cô hiểu Thư Thù, Thư Thù là một cô gái có lòng tự trọng rất cao, cái cô cần là sự thông hiểu chứ không phải thương cảm.

Thư Thù hỏi thăm chuyện tình cảm của cô, khéo mắt Tiểu Na chợt đỏ lên, thật ra Thư Thù từ miệng Cố Diệp Thành cũng biết được phần nào tình cảnh của cô, biết cô và Thư Hàm luôn phân phân hợp hợp, nửa năm trước hai người vốn đã kết hôn sau lại không biết tại sao lại âm ỹ chia tay.

Tiểu Na thấy Thư Thù vẫn nhìn mình thì xấu hổ, cười nói: “Khi còn bé tớ luôn thích cãi vã với Thư Hàm nhưng cậu biết anh ấy mồm miệng lươn lẹo thế, tớ chẳng bao giờ nói lại được. Anh ấy chưa từng cho tớ lời hứa hẹn nào, khi anh ấy đến Thượng Hải học đại học, tớ cũng đến Thượng Hải học, anh ấy ra nước ngoài, tớ cũng ra nước ngoài, tớ không cố ý quẩn lấy anh ấy, anh ấy kết giao bạn gái của anh ấy, tớ cũng không thể không có người theo đuổi. Lúc anh ấy vui vẻ, tớ chỉ trở mặt nhìn, khi anh ấy không vui tớ chỉ có thể an ủi nhưng cậu biết không, tớ đứng ngoài chứng kiến sao lại không cảm thấy mất mát? Không đau lòng? Sau này làm sao ở bên nhau tớ cũng không nhớ nữa, cuối cùng lại vẫn là tai họa, vẫn phân phân hợp hợp. Có một ngày tớ chợt bừng tỉnh, quả thật lời nói của đàn ông khi ở trên giường thì cũng giống như khi trên bàn rượu, không thể nói là nói dối nhưng nếu cậu tin là thật thì đầu óc cậu bị nước vào rồi. Cậu thấy tớ bây giờ đã tro tàn nguội lạnh rồi, anh ấy mới bắt đầu nhóm lửa thì có ích lợi gì? Hình dung thế nào nhỉ, như một phong thư gửi lại bên cửa sổ đầy kỷ niệm, nhiều năm trôi qua, dưới mái hiên dài rêu phong đã nhuộm một màu xanh đậm, tớ không còn muốn mở ra nữa.”

Thư Thù không biết an ủi cô thế nào, chỉ thấy câu nói của cô ‘lời nói của đàn ông’ đã miêu tả hết sức chính xác, sự đồng cảm đã kéo hai người sát lại gần nhau, các cô hàn huyên rất lâu, mãi đến khi trời tối cũng không biết.

Diệp Mặc ngủ không sâu đã nhanh tỉnh giấc.

Tiểu Na chào hỏi Diệp Mặc: “Chú Diệp, cháu là Tiểu Na đây, chú còn nhớ mẹ cháu không? Cháu tới thăm chú.”

“Vợ Thư hàm đó hả? Cháu cũng gọi ta là cậu giống nó đi.”

“Cháu ly hôn với anh ấy rồi.”

“Không phải là mới kết hôn sao? Làm sao lại ly hôn?” Sau đó quay đầu nói với Thư Thù: “Liều nha đầu, a, không đúng, là Thư nha đầu, nếu Diệp Thịnh dám ly hôn với cô, ta nhất định sẽ đánh chết nó.”

Bất gặp ánh mắt ngạc nhiên của Tiểu Na, Thư Thù ngượng ngùng cười.

Lúc Tiểu Na về đã kéo tay Thư Thù hỏi: “Tớ không phải là thuyết khách, tớ chỉ hỏi cậu một lần thôi, cậu cũng đừng chê tớ nhiều chuyện. Cậu và Diệp Thành thật sự không thể quay lại được sao? Cậu không chịu tha thứ cho Diệp Thành là vì đứa bé? Sao lại cùng Diệp Thịnh rồi? Nếu tớ không ly hôn, vậy chúng ta đã trở thành chị em dâu rồi?”

Thư Thù nói: “Tớ và Diệp Thịnh không phải như cậu nghĩ đâu...”

Tiểu Na thở dài, châm chọc câu chữ cẩn thận: “Tớ cảm thấy Diệp Thịnh hình như thích cậu, ánh mắt anh ta nhìn cậu không bình thường. Nếu cậu muốn bắt đầu lại cuộc đời thì tớ có thể nói, đây đúng là một lựa chọn không tồi.”

Thời gian thoáng trôi qua, chớp mắt đã là mùa xuân.

Bởi liên quan đến việc thăm Diệp Mặc, Thư Thù và Diệp Thịnh tiếp xúc ngày càng nhiều, Diệp Thịnh lại càng thể hiện tình ý rõ ràng, đối mặt với tình cảm của Diệp Thịnh, Thư Thù đáy lòng thầm mừng Tiểu Na mở quạ đen, vậy mà cũng bị cô nói trúng.

Cố Diệc Thành vẫn là Tiểu Cường đánh không chết, dù Thư Thù có nói gì anh vẫn thường xuyên xuất đầu lộ diện, phần lớn thời gian anh không qua chào, chỉ lái xe theo sau cô từ xa xa, rút ra một điều thuốc, uống một ly cà phê.

Dĩ nhiên, đúng thời điểm anh cũng ra chào hỏi, đó là khi Diệp Thịnh đưa đón Thư Thù đến thăm Diệp Mặc.

Diệp Thịnh thầm đánh giá Cố Diệc Thành là: Cố Diệc Thành là người vô cùng linh hoạt.

Vì vậy, Cố Diệc Thành càng không được tự nhiên, Diệp Thịnh lại càng thích khiêu khích. Anh sẽ lơ đãng vuốt tóc Thư Thù hoặc kéo tay cô, ghé vào tai cô nói nhỏ. Tóm lại, không chộc người khác giận sôi lên anh thể không bỏ qua.

Thư Thù nói: “Diệp Thịnh anh cũng nhàn rồi quá.”

Anh cười nói: “Cô vẫn từ chối tôi mà, phải để tôi tìm chút an ủi chứ!”

Có lần Diệp Thịnh đến đón Thư Thù đi thăm Diệp Mặc, thấy Thư Thù không ngừng nhìn kính chiếu hậu, nhìn lại hóa ra là xe của Cố Diệc Thành đang theo phía sau, anh nói: “Thay vì trông mòn con mắt, còn không bằng đi xuống ngồi xe anh ta đi!”

Thư Thù bĩu môi, nhắm mắt lại ngủ.

Diệp Thịnh nhìn cô rồi vặn nhạc trong xe lớn hơn. Khi Thư Thù mở mắt ra nhìn mình chằm chằm, anh nói: “Thư Thù, cô không phải người giỏi che giấu.”

Ba tháng sau, Thư Thù tham gia tiệc cưới của Đường Ngọc.

Khi ký tên ngoài cổng thì gặp Cố Diệc Thành, bên kia là Giang Dung đang nói chuyện cùng La Lâm. Thư Thù đi tới lễ phép chào một tiếng dì. La Lâm vuốt mặt cô nói: “Con bé này, sao lại gầy thế?” Giang Dung ở một bên cũng gật đầu phụ họa: “Còn gầy hơn sáu năm trước nhưng vóc dáng lại phát triển nhiều.”

Thư Thù cười, thấy Cố Diệc Thành vẫn nhìn chằm chằm vào mình: “Đã lâu không gặp.”

Cố Diệc Thành cũng nói: “Đã lâu không gặp.”

Sau khi yên vị, La Lâm không ngừng hỏi han chuyện tình cảm của Thư Thù, Thư Thù không biết bà nghe từ đâu chuyện Diệp Thịnh nên đành lắc đầu cười nói: “Con và anh ta? Làm sao có thể.”

Sau đó, Thư Thù qua La Lâm mới biết được Cố Diệc Thành có ý chuyển sự nghiệp kinh doanh ở Anh về nước, mấy tháng qua anh vẫn chạy hai đầu, hoàn toàn trở thành người giữa không trung rồi. Thư Thù cũng không đi hỏi Cố Diệc Thành tại sao lại ở lại, không hỏi, anh cũng không nói, nhưng trong lòng họ lại hiểu hết, thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau dừng lại mấy giây rồi dời đi.

La Lâm hỏi Thư Thù: “Trong lòng con rốt cuộc là tính thế nào? Nghe ý tứ Giang Dung, nhà họ đã chấp nhận rồi. Vậy còn con?”

Thư Thù uống một ngụm nước: “Con làm sao?”

La Lâm thở dài nói: “haiz, đừng nghĩ con từ nhỏ không tranh cái gì, thật ra thì rất bướng bỉnh. Dì biết, dì biết, con rất giống cha con...”

Thư Thù nắm chặt chiếc đĩa, im lặng một lúc, cô nói: “Dì, con đã gặp ông ấy, ông ấy bị ung thư dạ dày, sống không được bao lâu nữa...”

La Lâm không nói tiếp, chỉ đứng lên xoay người vào nhà vệ sinh, lúc đứng lại bất cẩn làm đổ cái ly, người chung quanh vội cười nói: “Rơi xuống đất sinh hoa! Rơi xuống đất sinh hoa!” Nhưng Thư Thù cảm thấy La Lâm đang khóc, vì khi bà trở lại mắt đã phấp phỏng.

Thư Thù biết, khi còn trẻ La Lâm là một mỹ nhân, tình yêu đầu tiên bà lại dành cho người thầy của mình, Diệp Mặc, nhưng khi bà mang thai năm tháng ông đã cưới người khác, chỉ vì người đó sinh được cho ông con trai, đó chính là Diệp Thịnh. Sau đó, Diệp Mặc cho La Lâm một khoản tiền để bà phá thai, khi đó cái thai đã gần 6 tháng, bác sĩ nói phá thai lúc này sẽ rất nguy hiểm, La Lâm gạt Diệp Mặc lên sinh hạ con, có lẽ bởi không đành lòng, cũng có lẽ vì bất buộc, đứa trẻ đó chính là cô, Thư Thù. Thư Thù có một đôi mắt xé rất giống La Lâm nhưng nhãn thần lại đặc biệt giống Diệp Mặc. Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt vừa như giống vừa như không giống mình, nỗi hận của La Lâm liền chuyển dời lên người Thư Thù, bà còn trẻ, không muốn chưa lập gia đình đã làm mẹ, liền đem Thư Thù cho chị gái nuôi dưỡng, sau đó chị gái xảy ra tai nạn, bà lại đem Thư Thù giao ẹ mình nuôi, khi cả mẹ cũng mất đi, La Lâm đành phải đem Thư Thù về bên cạnh, cho vào Đường gia. Nhưng La Lâm cũng không sao làm một người mẹ bình thường được, dù Thư Thù xứng đáng được hưởng tình thương của mẹ, có thể là vì đền bù nỗi tiếc nuối trong lòng, bà giành tất cả tình thương cho Đường Ngọc. Nhưng khi cuộc hôn nhân của La Lâm thất bại, Đường Ngọc lại chọn Đường Nghiệp giàu có.

La Lâm nói với Thư Thù: “Dĩ yêu thương Tiểu Ngọc là một cách cứng chiều, dĩ biết như vậy là không tốt nhưng không dừng được. Nhìn nó ngày càng kiêu ngạo dĩ bắt đầu lo lắng mình có phải đã làm hư nó, nhưng làm cha mẹ có lúc rất khó đối mặt với lỗi lầm của mình.”

Thư Thù không biết nói gì, bởi vì cô căn bản không biết cứng chiều là gì nên khi La Lâm cầu xin cô tha thứ cô vẫn chỉ có thể mỉm cười.

Sáu năm qua, La Lâm chỉ ở Canada.

La Lâm nghĩ lại cuộc đời mình, từng có huyết lệ, cũng có thất bại, bà không phải là người phụ nữ thiện lương, dù đi theo Diệp Mặc hay Đường Nghiệp, mục đích của bà luôn rõ ràng. Bà không cố ý gây ác với người khác, đối với những việc gây khó dễ cho người của bà, bà tuyệt đối sẽ ăn miếng trả miếng. Duy chỉ có Thư Thù, bà biết mình vô cùng có lỗi với đứa trẻ này, mỗi lần nghĩ đến cô, trong lòng lại ẽ ảm. La Lâm phát hiện mình cũng chỉ là một người bình thường, thiện và ác, ích kỷ và vô tư, thật ra không có giới hạn rõ rệt nhưng người có lương tri, đó là đạo đức, là lương tâm cắn rứt.

Ở Canada, La Lâm thường gọi điện cho Thư Thù nhưng Thư Thù luôn lạnh nhạt. Bà cho Thư Thù tiền, Thư Thù luôn trả lại. Thư Thù vẫn gọi bà là dì, không nói hận, cũng không nói không hận.

Dần dần, Thư Thù từ ba ngày một lần đổi thành mỗi ngày đều đến thăm Diệp Mặc.

Cơ thể Diệp Mặc đã đến cực hạn, ho ra máu ngày càng nghiêm trọng, hôn mê cũng dài hơn, dù có tỉnh cũng không nhận ra ai. Thư Thù biết đây là điềm báo cái chết.

Diệp Thịnh hỏi bác sĩ bệnh nhân còn bao nhiêu thời gian? Bác sĩ nói không tới một tháng.

Không tới một tháng. . .

Thư Thù nghĩ, thời gian một tháng là thế nào? Là thời gian cát chảy xuôi trong đồng hồ? Là thời gian cháy hết một nén nhang? Là thời gian chén trà xanh từ nóng thành lạnh? Hay là một giây đồng hồ tích tắc qua đi? Nhưng bất kể so sánh thế nào, thời gian luôn vội vã qua lại, một tháng cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Diệp Thịnh nói với Thư Thù: “Tôi biết lúc này nói thế này thì không thích hợp lắm. Lúc đầu tôi nói thích cô đúng là vì nghĩ đến bệnh tình của cha tôi, tôi muốn để ông ra đi thanh thản. Nhưng con người luôn có tư tâm và dục vọng, Thư Thù, cô không thể cho tôi một cơ hội sao? Tôi không quan tâm quá khứ của cô, nó chỉ càng làm tôi thêm đau lòng vì cô.”

“Không không, anh không thể thích tôi...tôi...”

“Tại sao không thể, bởi vì Cố Diệp Thành?”

Cô lắc đầu nói: “Không liên quan đến anh ấy, là vấn đề của riêng tôi.”

“Thư Thù, cô không nghĩ cho người khác cơ hội cũng là cho chính mình cơ hội sao? Cô đã từng chịu nhiều tổn thương về mặt tình cảm, chẳng lẽ cả đời đều không đụng đến tình cảm? Nếu cô không quên được Cố Diệp Thành, cô có thể trở về bên cạnh anh ta, tôi nghĩ anh ta chắc chắn rất vui mừng. Cô đã không muốn về bên anh ta, sao lại không thể cho tôi một cơ hội?”

“Diệp Thịnh, tôi và Diệp gia không quen không biết, lại tận tâm tận lực canh giữ bên giường bệnh, anh không cảm thấy kỳ quái sao? Anh chẳng lẽ không nghĩ ngờ tôi không có mắt hoặc có tư tâm sao?”

Diệp Thịnh trầm mặc một chút nói: “Nói không hoài nghi là gạt người, nhưng tôi không nghĩ cô có động cơ hoặc mục đích gì. Cho nên tôi nghĩ, cô chính là Thiên Sứ, cha tôi thích cô cũng bởi vì cô là Thiên Sứ.”

Thư Thù lắc đầu: “Tôi không phải là Thiên Sứ, trên đời này không có Thiên Sứ, tôi đích thật là có tư tâm và mục đích.”

“Là gì?”

“Diệp Thịnh, lần đầu tiên tôi nghe giọng nói của anh là sáu năm trước. Anh biết tôi là cô nhi, mẹ tôi dù mang tôi về nhưng lại không cho phép tôi gọi bà là mẹ, trong chặng đường trưởng thành tôi chưa từng gặp cha. Tôi không biết cha mình hình dáng thế nào nhưng tôi vẫn mong đợi có một ngày ông có thể tới tìm tôi, tôi có thể gọi ông một tiếng cha. Nhưng tôi chờ rất lâu cũng không chờ được, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua. Vào lúc tôi đã buông xuôi thì lại chợt biết được cha tôi là ai, vì vậy tôi quyết định gọi điện cho ông ấy, sau đó tôi nghe thấy tiếng một người đàn ông trẻ, anh ta nói, ‘cha tôi ra ngoài rồi, xin hỏi cô là ai?’ Lúc ấy tôi nói ‘tôi sẽ gọi lại sau’. Nhưng tôi lại không gọi, vì không biết sự xuất hiện của mình có mang đến khó xử cho người khác không hay sẽ bị ngộ nhận là thần kinh, nhận cha bừa bãi. Vì sáu năm trước Diệp Mặc đang giữ chức vị quan trọng, vì ông chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của tôi.”

“Tôi...tôi, không biết...” Anh nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng chỉ nói được những lời này.

“Diệp Thịnh, em và anh là anh em cùng cha khác mẹ.”

Điều bí mật này Thư Thù vẫn luôn giấu tận đáy lòng, cô không tính nói ra, vì Diệp Mặc cũng không biết có cô tồn tại. Thư Thù nghĩ, mình cứ như vậy ở bên cạnh ông đi đến cuối chặng đường thôi, cần gì phải để một ông lão ngay cả những đoạn đường cuối cùng còn phải thêm đau lòng hoặc tiếc nuối? Nhưng sự xuất hiện của Diệp Thịnh nằm ngoài kế hoạch của cô, anh nảy sinh tình cảm với cô, sớm chiều chung đụng, cô im lặng nhưng anh thì không.

Thư Thù nghĩ, có lẽ cô cũng nên nói ra cái bí mật đã giấu tận đáy lòng suốt 6 năm nay, vì khi ông cười với cô, cô rất muốn nhào vào lòng ông gọi một tiếng cha.

Thư Thù còn nghĩ, một tháng, bốn tuần, ba mươi ngày có thể làm được những gì? Mà thời gian cô có thể gọi ông lão trước mắt này là cha chỉ vỏn vẹn có 1 tháng.

Trong phòng bệnh, Thư Thù đem trâm gài tóc đưa cho ông, cô nói: “Bác còn nhớ không? Bác từng dạy học ở đại học A, từng dạy một nữ sinh tên La Lâm. Các người từng yêu nhau, từng thề non hẹn biển. Sau đó, bà gạt bác, lén sinh hạ cháu, cho rằng mẹ sang vì con, chỉ tiếc cháu lại là con gái, bà không thể đạt được ý nguyện.”

Ông không nhận lấy trâm, chỉ nhìn cô, ánh mắt ngây ngốc.

Thư Thù biết, ông đã bệnh thành thể này, thần chí đã không còn tỉnh táo nữa. Cô có nói gì ông cũng không nghe được mà có nghe cũng không hiểu.

Một tháng sau, ông mất. Ông ra đi rất thanh thản, lúc ông đi, tất cả mọi người đều luống cuống nhưng ông chỉ lẳng lặng nằm đó, khóe môi nhếch cười, tựa hồ đang say một giấc mộng đẹp.

Trước khi ông nhắm mắt có nói với Thư Thù: “Con ơi, con rất giống ta...lần đầu thấy con ta đã có cảm giác này, ta nghĩ những năm qua con đã phải chịu nhiều khổ cực, không kịp bù đắp cho con rồi, gọi ta một tiếng cha đi...”

Thư Thù nắm bàn tay vẫn còn ấm của ông, nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay ông: “Cha...”

Điện tâm đồ kéo dài, chậm lại, cuối cùng là một đường thẳng tắp.

Đối mặt với cái chết, đối mặt với người đàn ông cô chỉ được gọi một tiếng ‘cha’, Thư Thù chợt phát hiện sinh mệnh của cô không thể vượt qua một thứ, đó chính là sinh tử biệt. Cho nên khi Diệp Thịnh dìu cô, hai tay cô nắm chặt cổ áo anh, khóc như một đứa trẻ. Diệp Thịnh vỗ lưng cô nói: “Khóc đi, đau đớn thì cứ khóc ra hết đi...khóc luôn cả phần của anh đi...” sau đó ôm chặt cô.

Tang lễ của Diệp Mặc rất long trọng, do một tay Diệp Thịnh tổ chức.

Thư Thù chỉ im lặng quỳ xuống dưới sự chỉ dẫn của người khác, rắc dầu vừng, đốt nhang, tiếng tụng kinh trong linh đường khiến cô choáng váng. Sau đó, cô đem đồ tang đã được chuẩn bị vì Diệp Mặc mặc vào, khi cô mặc đến món cuối cùng, cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó ngã vào một lồng ngực ấm áp, cô ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng, ý thức từ nơi xa xôi quay trở về... rất chậm... rất chậm. Mở mắt ra, Thư Thù cười nói với Cố Diệp Thành: “Anh xem, ông ấy đi rất thanh thản.”

Diệp Mặc chết, La Lâm cũng không đến, nhưng có tham gia tang lễ.

Thư Thù hỏi La Lâm: “Hôm nay người đi rồi, dì có thể tha thứ chưa?”

La Lâm nói: “Đã từng tuổi này, tóc cũng bạc hết phân nửa, không có gì là có thể tha thứ hay không. Con à, sai lầm là tiếc nuối tạm thời nhưng để vượt mất lại là nỗi tiếc nuối cả đời – đừng vì sợ sai mà để vượt mất. Cho người khác cơ hội cũng là cho chính mình cơ hội, một người đàn ông chăm sóc con như vậy, trên đời này có được mấy người đây?”

Thư Thù không trả lời, nhìn về phía Cố Diệp Thành, đúng lúc anh cũng nhìn sang, Thư Thù cười với anh rồi quay đầu nói với La Lâm: “Số phận thật ngoài dự tính.”

Sau tang lễ, Thư Thù trở về nhà máy, cuộc sống của cô vẫn rất đơn giản, tưới hoa, cho chó ăn, đi học, dạy thêm.

Diệp Thịnh thường xuyên đến thăm cô, Tiểu Na thường hẹn cô đi dạo phố, ngay cả Đường Ngọc cũng gọi điện thoại cho cô.

Sau đó, Cố Diệp Thành cũng không xuất hiện lại nhưng Thư Thù thường cảm thấy anh đang ở phía sau mình, những nơi cô đến có thể nhìn thấy xe của anh, cô quay đầu thì lại không thấy anh. Thư Thù nghĩ, tên này tài nghệ theo dõi thật sự đã cao hơn một bậc rồi!

Ngày tháng 5 đã hơi lạnh, hôm nay, rạng sáng Thư Thù đã tỉnh lại, đẩy cửa sổ ra, mặt trời còn núp sau cụm mây, phía tây vẫn thấp thoáng nửa vầng trăng sáng, các vì tinh tú rải rác khắp nơi. Cô hít sâu một hơi, phát hiện xe của Cố Diệp Thành đậu dưới lầu, anh đang dựa vào cửa xe châm một điếu thuốc, nhìn lên trời, đôi mắt anh sâu thẳm như mặt sông mênh mông trải dài giữa đêm tối.

Thư Thù chống cằm, ti lên cửa sổ nhìn anh, còn anh lại nhìn trời. Thư Thù nghĩ, hóa ra theo dõi lại có cảm giác như vậy, không phải bọ ngựa bắt ve, chim sẻ lại ở đằng sau sao?

Khi Thư Thù đi tới thì anh đang ngậm một điếu thuốc liền bị sặc, khục khặc ho.

Thư Thù nói: “Cố Diệp Thành, phổi anh chắc đã đen sì rồi!”

Anh vẫn như trước đây, phản kích: “Tim không đen là được!”

Họ bước trên bậc thang dọc theo bờ sông, ngọn đèn phía xa bờ đang lắc lư nhấp nháy.

Cố Diệp Thành đếm vẫn là 100 bậc, Thư Thù vẫn 99 bậc.

Đứng dưới tàng cây bạch quả Thư Thù bỗng nhiên nói: “Anh còn nhớ năm ngoái, ở khách sạn Shangri-La đã nhìn thấy em không?”

“À, hôm đó anh biết em đã thấy anh.” Anh nói, “Bây giờ nhớ lại, hóa ra em đến tìm chú Diệp.”

“Khi còn bé dì không thương em, chỉ yêu thương Đường Ngọc, em cũng từng rất ghen tỵ. Nhưng lại không dám tranh giành vì em biết đó là ở Đường gia, nếu muốn tồn tại trong căn nhà đó em chỉ có thể cúi đầu. Em không chỉ một lần tưởng tượng hình dáng của cha, người ta thường nói cha thương con gái nhất, con gái là tiểu tình nhân kiếp trước của cha. Mỗi lần em ở Đường gia chịu uất ức, em thường tự nói với mình, chờ đến khi cha tới tìm mình là được rồi, nhưng đã hơn hai mươi năm...”

Tiếng nói cô nhu hòa như đang nói mê, trong mắt kết một tầng sương.

Cố Diệc Thành từ nhỏ đã được cưng chiều đến tận trời, họ hàng thân thích trong nhà đối với anh ai không thương ai không yêu? Anh không biết làm sao an ủi Thư Thù, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô, xoay mặt cô lại, lau nước mắt bên má cô: “Thư Thù, anh nghĩ nếu có được đứa con gái như em, nhất định anh sẽ vô cùng yêu thương, thật đấy, nó có cười lên đầu lên cổ anh cũng không sao...”

Thư Thù cười, hít mũi, cô nói: “Em mệt quá.”

Cố Diệc Thành đưa bờ vai sang, cô dựa vào ngực anh đếm sao rồi ngủ lúc nào chẳng hay.

Thư Thù lại nằm mơ, trong mơ, cô đứng dưới tàng cây bạch quả, một mô hình máy bay vờn quanh cô, cuối cùng rơi xuống dưới chân cô, trên cánh máy bay có khắc hai chữ ‘SS’, cô cúi xuống nhặt lên thì mới phát hiện dưới máy bay có cột một chiếc nhẫn.

Cô quay đầu lại, Cố Diệc Thành đứng dưới tàng cây, đưa tay nói: “Thư Thù, tới đây.”

Đã nhiều năm rồi, mỗi lần mơ thấy Cố Diệc Thành cô đều gặp ác mộng về đứa con nhưng lần này Thư Thù không mơ thấy ác mộng nữa. Cô lại mơ thấy hạnh phúc, cũng giống như trước khi anh ra đi nhiều năm trước.

Khi tia nắng ban mai chiếu trên đầu họ, Thư Thù liền tỉnh giấc, nhắm mắt nhìn lên, ánh mặt trời lay động theo từng chiếc lá loang loáng, mặt trời đã lên hẳn, trăng đã không còn thấy đâu nữa, trên mình hai người được dát một lớp sáng vàng lấp lánh.

Hóa ra, trời đã chuyển lạnh.

Thư Thù cảm thấy nước mắt của cô lặng lẽ rơi xuống, cảnh sắc xung quanh trở nên mơ hồ, nhưng hơi thở của Cố Diệc Thành ngày càng gần, ngày càng gần. Thư Thù cho là anh sẽ hôn cô nhưng môi anh đáp xuống chỉ yêu thương đặt trên mắt cô.

Cố Diệc Thành nói anh thích đôi mắt của Thư Thù vì mắt Thư Thù cực kỳ giống trăng rằm, anh thích mái tóc của Thư Thù vì tóc Thư Thù vừa dài vừa mềm mại. Anh hôn mắt cô, mơn trớn tóc cô, cùng cô ngồi dưới tàng cây bạch quả.

Cố Diệc Thành hỏi Thư Thù: “Em nói năm nay cây này có ra quả không?” Dừng lại, nói xong anh bắt đầu cà lăm, kìm nén bức bối rồi hạ quyết tâm nói: “Cái đó, cái đó, anh giao cho em bảo quản đó...em muốn xử lý như thế nào?”

Thư Thù ‘suyt’, ngẩng đầu nhìn cây bạch quả không trả lời.

Cố Diệc Thành vội la lên: “Suyt là có ý gì, em đang giả bộ ngây ngô hả?”

Thư Thù vẫn không nói. Một lát sau, cô nói: “Em gặt đầu rồi mà!”

“Em gặt cái gì?” người phản ứng cực nhanh cũng có lúc đầu óc mắc kẹt.

Thư Thù cũng không đợi Cố Diệc Thành kịp hiểu ra đã dắt tay anh nói: “Đi thôi, dẫn anh đi ăn bánh tiêu, uống sữa đậu nành đầu phố.”

Anh vừa mừng vừa lo, ngoan ngoãn gặt đầu dắt tay cô, con phố vắng vẻ chỉ có anh và cô. Đi được mấy bước, không nhận được quay đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời, cây bạch quả vô cùng chói mắt.

Anh ngoan cố hỏi Thư Thù: “Cây này rốt cuộc có kết quả không?”

Cô nói: “Không biết, để sang năm đến xem!”

“Cái gì? Sang năm!” Anh cao giọng: “Em không phải vừa gặt đầu sao? Sao lại còn sang năm, không lừa tình người ta đó chứ?”

Thư Thù quay đầu nhìn anh, cười nói: “Anh hôm nay mắt đã giống gấu trúc lắm rồi.”

Anh được nước lấn tới, lấy bản sắc lưu manh ra, mặt dày mày dạn nói: “Vậy em sinh thêm mấy gấu trúc con đi!”

“Kế hoạch hoá gia đình, anh có hiểu không?”

“Em vậy là không hiểu rồi, nhà nước khích lệ gấu trúc sinh nhiều đấy, một đội ban cũng không coi là nhiều!”

————— Hết —————

18/07/2012

Lời kết: Trước đây từng có bình luận cho rằng Thư Thù không nên tha thứ ẹ con La Lâm. Chỉ là, những ai đã từng trải qua sự dằn vặt giữa tha thứ và oán hận mới có thể hiểu rõ được buông tay chính là tháo gỡ những lằn gai trong trái tim của chính mình. Thật ra, oán hận một người lại cần nhiều khí lực và kiên trì hơn nhưng lại khiến ta kiệt quệ đến thảm thương. Câu chuyện không chỉ về tình yêu mà còn là một bài học sâu sắc dạy ta về cách sống, cách vượt qua đau khổ, cách thoát khỏi tuyệt vọng, đón ánh mặt trời để biết rằng ở đâu đó, chúng ta luôn được yêu thương.

Chúc các bạn tìm được điều gì đó ý nghĩa cho riêng mình qua câu chuyện này! Thân chào!

46. Phiên Ngoại

Thư Thù đã từng hỏi Cố Diệc Thành, anh và Liễu Nghiên có từng đến với nhau không, Cố Diệc Thành nói, không có. Thật ra thì anh đã nói dối.

Cố Diệc Thành đối với phụ nữ đẹp cũng không dễ động lòng vì anh biết phụ nữ đẹp là chất hóa học độc hại, anh thích kiểu như Thư Thù, thanh khiết như sen, sạch sẽ trong trẻo.

Sự xuất hiện của Liễu Nghiên hoàn toàn là ngoài ý muốn, mới đầu anh cũng cảm thấy cô gái hoạt bát đáng yêu lại thông minh này rất thu hút, dù là dáng vẻ bề ngoài, tính tình hay gia cảnh, cô và anh đều có điểm chung. Còn anh và Thư Thù trong một năm qua không có bất kỳ liên lạc nào, anh không nhớ mình đã viết cho Thư Thù bao nhiêu bức thư, anh chỉ biết cô một bức cũng không hồi âm, loáng thoáng nghe nói cô và Trình Hàn qua lại rất thân thiết, sau đó lên về A thành, tận mắt chứng kiến cảnh hai người bên nhau.

Sau khi trở về, anh như kẻ thất tình mượn rượu giải sầu, tinh thần sa sút. Hôm đó, uống xong vài ly, Liễu Nghiên chợt nói với anh: “Này, thật ra em thích anh lâu rồi, hay chúng ta thử một lần nhé?”

Có lẽ do rượu, cũng có lẽ do đã trải qua một thời gian dài tịch mịch, đối với lời thú nhận của Liễu Nghiên anh cũng không bài xích, trong lòng thậm chí còn có chút hưng phấn ẩn chứa chút chân thành.

Anh cười rồi nói, được.

Buổi tối khi anh đưa cô về phòng thì hôn cô.

Khi môi cùng môi chạm nhau, anh bỗng tỉnh rượu. Cố Diệc Thành vẫn cho rằng môi của phụ nữ ai cũng như ai, hóa ra không phải vậy. Cô không phải là cô ấy, họ không giống nhau.

Bờ môi Thư Thù rất mềm, như lông vũ trêu chọc tim anh nhột nhạt, chạm vào như kẹo đường, khi anh hôn cô thì cô như con thỏ nhỏ bị kinh sợ mà khẽ run, đó là lần đầu tiếp xúc thân mật giữa thiếu nam thiếu nữ, mang theo nét trẻ trung, mộng lung mới lạ. Liễu Nghiên nhiệt tình, cô và anh dây dưa lại mang theo tình nồng và dục vọng giữa đàn ông và đàn bà.

Anh nói với Liễu Nghiên: “Xin lỗi...”

Liễu Nghiên tiêu sái dầm vai anh: “Aiss, sợ đây chỉ là tình cảm bốc đồng của em thôi, quên đi, chúng ta vẫn là bạn bè nhé.”

Sau đó, họ trở thành bạn tốt, đối với Liễu Nghiên anh cảm thấy mắc nợ, thứ cô muốn anh không cho được nên đối xử với cô đặc biệt tốt hoặc có thể nói, trước những yêu cầu của cô, anh luôn thấy mình khó lòng từ chối được.

Cứ như vậy, thời gian chớp mắt thoi đưa, Cố Diệc Thành nghĩ rằng mình sẽ có một ngày quên được cô gái thanh thuần như cúc ấy, anh tự an ủi mình, cô là giấc mộng của anh, là mơ mộng đẹp để trước tình đầu thuở niên thiếu, mà người trong mộng thì nên ở lại trong mộng. Tựa như hồi ức sẽ phai mờ, ánh sao rồi cũng sẽ tắt, mê luyện cuối cùng sẽ có một ngày nhạt màu. Anh còn phát hiện vui vẻ thật ra là một hành động vô cùng đơn giản, không liên quan đến tâm tình, anh chỉ cần nhếch khóe miệng lên là có thể nguy trang. Anh cũng chỉ sống giữa thế tục, thế giới của anh dần dần cũng có chấp nhận và thỏa hiệp.

Cho đến bữa tiệc sinh nhật của Đường Ngọc, anh lần nữa gặp lại cô.

Sự xuất hiện không báo trước của cô cũng như ba năm trước đây khi cô biến mất khỏi thế giới của anh. Anh lúc ấy đang nói chuyện cùng Liễu Nghiên, cảm thấy sau lưng có ánh nhìn, anh theo ánh đèn nhìn lại, vừa quay đầu đã thấy cô.

Ánh mắt của anh xuyên qua đám đông ngắm nhìn cô, thời gian ba năm cô đã trưởng thành rất nhiều, vóc dáng cao cao, eo thon chân dài, là cô sao? Cố Diệc Thành si si ngốc ngốc mới nhớ ra cô đã mười tám tuổi. Cố Diệc Thành thấy đáy lòng như có vật gì đó va vào rồi chua xót phát hiện người mình đã từng mê luyện, khi cô bước ra khỏi giấc mộng đứng trước mặt anh thì anh lại không dám gọi tên cô. Có lẽ ánh mắt của anh quá nồng đậm, cô chợt nhìn sang, cô đứng nơi đó, nhìn thẳng anh, vì để che lấp bối rối, anh nâng ly với cô, cô uống một hơi cạn sạch, sau đó vội vã rời khỏi.

Khi anh đuổi tới nơi, cô chân trần đứng trong đình viện đùa với chú chó nhỏ, ánh trăng ôm trọn đôi má cô, lông mi cong vút, chiếc váy ôm càng tôn lên vòng eo nhỏ mảnh mai của cô cùng đôi chân thon dài. Anh đi tới, làm bộ muốn sờ vào chú chó sau đó khẽ vuốt qua mái tóc dài của cô. Khi cô lẳng lặng tựa vào ngực anh thì một lần nữa anh lại cho rằng mình đang nằm mơ.

Họ cứ vậy đến với nhau, nhưng yêu nhau dễ dàng chung đụng lại khó khăn, từ khi cô bắt đầu nghi ngờ quan hệ giữa anh và Liễu Nghiên, trong lòng anh đã mơ hồ bất an, nhưng khi anh nói dối, khi Liễu Nghiên trở thành từ cấm kỵ giữa anh và cô, anh không còn dũng khí thẳng thắn với cô nữa, anh và Liễu Nghiên vừa mới bắt đầu đã kết thúc.

Sau đó, anh xảy ra tai nạn xe, Liễu Nghiên đỡ cho anh, thắt lưng bị thương phải làm vật lý trị liệu, cuối cùng không thể không phẫu thuật, Liễu Nghiên khóc nói cô rất sợ, xin anh đừng đi, ở lại bên cô trong cuộc giải phẫu, anh đã đồng ý. Nhưng Thư Thù vào lúc này lại không báo trước đã đưa ra lời chia tay.

Anh cho là cô chỉ giận dỗi, chính là sáng hôm Liễu Nghiên làm phẫu thuật, cô gọi điện cho anh, sau cuộc điện thoại đó, anh đã hoàn toàn đánh mất cô.

Chờ anh trở về A thành tìm cô thì cô không muốn gặp anh nữa, anh đến gõ cửa Đường gia lại phát hiện bao trùm Đường gia là không khí kỳ quái, Đường Ngọc đội mũ ngồi trên sa-lon, dùng một ánh mắt hết sức buồn bã nhìn anh, người giúp việc ấp úng nói cho anh biết, Thư Thù và La Lâm đã đi du lịch. Lúc ấy mặc dù cảm thấy chuyện hoang đường nhưng anh đã không cẩn thận suy xét, anh đợi, lại đợi, cuối cùng cũng đợi được tin cô và Trình Hàn bên nhau.

Tin tức này khi anh liên tục đến Đường gia năm lần bảy lượt thì Đường Ngọc tiết lộ cho anh, ban đầu anh dĩ nhiên không tin, sau đó Đường Ngọc cười đưa điện thoại di động cho anh, trên màn hình họ đang ôm nhau, thời gian là hai ngày trước. Anh gọi điện chất vấn cô, anh hỏi cô có ở cùng Trình Hàn không, anh hỏi cô, lòng cô rốt cuộc là cái gì.

Trong điện thoại, cô im lặng rất lâu rồi chỉ nói: “Lòng tôi, chờ đến khi bên anh không còn người phụ nữ nào khác thì hãy hỏi.”

Cố gia di dân sang Anh, anh cũng đi theo, cuộc sống ở nước ngoài anh không sống cùng cha mẹ, phụ nữ bên cạnh cũng đổi rồi lại đổi, anh cũng không đưa họ về nhà, mỗi người phụ nữ đều có bóng dáng Thư Thù, anh thích phụ nữ chân dài eo thon, anh thích phụ nữ nội tâm quật cường.

Anh học quy hoạch thành thị, nghiên cứu sinh năm thứ hai, anh một mình nhận một hạng mục, món tiền đầu tiên kiếm được anh tính mở công ty riêng, phía đối tác điều kiện gì cũng có chỉ có tiền bạc không đủ, quan hệ không đủ. Cố Nham tìm anh, giận dữ giáo huấn anh một trận: “Người một nhà tại sao qua một đêm đã lại thành thù? Thằng nhóc này tính tình ngang bướng, đáng đánh đòn. Con à, xã hội ngày nay sao

có thể hoàn toàn chỉ dựa vào bản thân mà liệu lĩnh được?” Cố Diệc Thành cười, liên tục vâng dạ, hớn hỏ đón nhận sự giúp đỡ và mạng lưới quan hệ của cha mẹ.

Cố Diệc Thành vận khí vẫn rất tốt, trừ đoạn tình cảm với Thư Thù không giải quyết được thì cuộc đời của anh có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Hai mươi bốn tuổi, tự làm ra tiền mua chiếc xe đầu tiên, anh chọn màu đỏ, mặc dù anh vẫn thích màu đen hơn nhưng mua xe thì anh lại nhớ Thư Thù, đây là một món quà không đem tặng, thành công và hạnh phúc của anh từ đó không ai có thể chia sẻ.

Hai mươi sáu tuổi, cha mẹ bắt đầu vội vã thúc giục anh kết hôn, anh cười, kết hôn, chưa từng nghĩ đến.

Tình cờ có lần anh nhớ tới trước đây rất lâu, Thư Thù viết trên laptop một câu:

Đi mãi đi mãi rồi cũng mỏi, kí ức đã phai nhạt; nhìn mãi nhìn mãi rồi cũng nhàm, sao trời đã tắt; nghe mãi nghe mãi rồi cũng tỉnh, bắt đầu oán giận ; quay đầu lại phát hiện không thấy anh, đột nhiên em hoảng loạn.

Cho đến sáu năm sau, anh gặp lại cô mới phát hiện thì ra kí ức không phai, sao trời không tắt.

Chỉ là, anh đã vứt bỏ cô...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-mi-da-heo-dem-chua-tan>